

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Koontz, D\Koontz Dean Ray-Přežit.pdb

PDB Name: Koontz Dean Ray - Přežit
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.7.2007
Modification Date: 21.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dean Koontz
Přežit

PŘIZNÁNÍ

Skutečná Barbara Christmanová vyhrála losování, a v románu je tedy použito její jméno. Uvážíme-li, že byla jednou ze sta knihkupců, kteří se loterie účastnili, je překvapující, jak dobře její jméno v tomhle příběhu zní. Čekala, že ji zpodobní jako psychotického vraha, a zatím se musí spokojit s poklidnější rolí. Barbaro, tímto se omlouvám.

Hluboké je temné nebe, světlo hvězd tak hrozně zebe. Když zvednu oči, cítím děs. Vždyť jestli není víc než dnes svět utrpení, samoty, pak chladné hvězdy, prázdnoty. Nevidím důvod přežívat, plakat nebo se usmívat, spát nebo se probudit, splnit slib nebo neslíbit. Tak v noci stále oči zvedám, v nebi odpovědi hledám, v klenbě jako z kamene. Bože, jsi tam? A nebo ne?

KNIHA SEČTENÝCH SMUTKŮ

PRVNÍ ČÁST: NAVŽDY ZTRACENÍ

Kapitola 1.

V půl třetí v sobotu ráno v Los Angeles se Joe Carpenter náhle vzbudil. K hrudi si tiskl polštář a volal do tmy jméno své ztracené ženy. Ve svém vlastním hlase zaslechl takovou bolest a úzkost, že ho to vytrhlo ze spánku. Snění z něj nespadlo náraz, ale postupně, v chvějivých závojích, jaké padají ze zaprášených trámů na půdě, když se dům otřásá zemětřesením.

I když zjistil, že v náručí nesvívá Michelle, ale polštář, tiskl ho k sobě dál. Vynořil se ze snu s vůní jejích vlasů a teď se bál, že i ten nejmenší pohyb by mohl vzpomínku vymazat a nechat hojen s nakyslým pachem jeho vlastního potu. Jenomže ani ta nejnehybnější nehybnost nemohla udržet vzpomínku při životě. Vůně vlasů se od něj vzdalovala jako balon, který stoupá vzhůru, a za chvíli už se vznášela mimo jeho dosah. Byl o ni oloupen.

Vstal a přistoupil k bližšímu ze dvou oken. Jeho postel, matrace položená na zemi, byla jediným kusem nábytku v místnosti. Alespoň se nemusel bát, že ve tmě o něco zakopne.

Bytové studio se skládalo ze dvou velkých místností, kuchyňky, spíže a těsné koupelny a bylo vystavěné nad garáží pro dvě auta na horním konci Laurelského kaňonu. Z domu ve Studio City, který prodal, si žádný nábytek nepřinesl. Mrtvý muž přece žádné pohodlí nepotřebuje. A on sem přišel umřít.

Už deset měsíců platil nájem a čekal na ráno, kdy se konečně neprobudí.

Okno se dívalo do zvedající se zdi kaňonu, na zubaté, černé obrysy jehličnanů a eukalyptů. Na západě prokukoval mezi stromy vypasený měsíc. Skrýval se za neutěšenými městskými lesy jako stříbrný příslib.

Překvapovalo ho, že ještě stále není mrtvý. Ale živý také nebyl. Nacházel se někde mezi, na půl cesty, a věděl, že musí dospět až k jejímu konci. Návrat zpět pro něj neexistoval.

Z ledničky v kuchyňce si vyndal láhev ledového piva a vrátil se na matraci. Sedl si a zády se opřel o zed'. Pít pivo v půl třetí ráno. To je úpadek. Přál si, aby byl schopen upít se k smrti. Kdyby se mohl ze světa vypařit v ohlupujícím alkoholickém oparu, bylo by mu jedno, jak dlouho jeho odchod potrvá. Jenomže moc pití by nenávratně vymazala jeho vzpomínky, které pro něj byly tak posvátné. Proto si dovolil občas vypít jen pár piv nebo několik skleniček vína.

Kromě mdlého měsíce za korunami stromů svítil v místnosti jen ozářený číselník telefonu, který ležel vedle matrace.

Znal jen jednoho, jediného člověka, kterému se mohl upřímně vyzpovídat ze svého zármutku v polovině noci, anebo za bílého světla. Bylo mu jen třicet sedm let, ale rodiče už dávno neměl. Ani sourozence. Potom, co se stalo to neštěstí, se ho jeho přátelé snažili utěšit. Ale bolelo to příliš a on nebyl schopen o tom mluvit. Odháněl je od sebe, a to natolik agresivně, že se většina z nich urazila.

Zvedl telefon, položil si ho do klína a vytočil číslo Michelliny matky, Beth McKayové.

Byla skoro tři tisíce mil odtud, ve Virginii. Zvedla sluchátko při prvním zazvonění. "Joe?"

"Probudil jsem tě?"

"Jako bys mě neznal brzy do postele a z postele ještě před svítáním."

"A Henryho?" zeptal se na Michellina otce.

"Ale ne, to starý zvíře by zaspalo i Armageddon," řekla s láskou.

Byla to milá a laskavá žena, a i když se musela vyrovnávat se svou vlastní ztrátou, zbývalo jí plno soucitu i pro Joea. Byla neobyčejně silná.

Při pohřbu se Joe i Henry museli o Beth opřít a ona držela jako skála. Ale pak, o několik hodin později, ji Joe objevil na terase za domem ve Studio City. Seděla v pyžamu na houpací šrbená jako stařena a s trýznivým zármutkem dusila vzlyky polštářem, který si donesla z pokoje pro hosty. Nechtěla svou bolestí zatěžovat ani manžela, ani zetě. Joe se posadil vedle ní, ale nechtěla, aby ji držel za ruku nebo objímal kolem ramen. Stáhla se před jeho dotykem. Silná bolest jí tak rozdrásala nervy, až i soucitný šepot zněl jako křik a milující ruka páčila jako rozžhavený kov. Joe ji nechtěl nechat samotnou. Zvedl síť na dlouhé tyči a čistil bazén. Vířil vodu. Ve dvě hodiny ráno sbíral z černé hladiny mouchy a napadané listy. Ani vlastně nevěděl, co dělá, jen odhodlaně vířil, vířil, vířil, čistil a čistil, zatímco Beth plakala do polštáře. Vířil a vířil, dokud už se z vody nedalo vytáhnout nic, kromě odlesků chladných lhostejných hvězd. Když potom Beth vyplakala všechny slzy, vstala z houpací, přišla k němu a vzala mu síť z rukou. Odvedla ho nahoru a uložila do postele, jako by byl dítě. Po několika dnech tu noc poprvé hluboce usnul.

Teď ji měl na telefonu, ale tak žalostně daleko. Odložil zpola dopité pivo. "Už u vás svítá, Beth?"

"Před chvilinkou začalo."

"Sedíš u kuchyňského stolu a díváš se z toho velkého okna? Je nebe hezké?"

"Na západě je ještě černé, nad hlavou je indigová modř a na východě se rozestřel růžový, korálový a safírový vějíř. Vypadá jako z japonského hedvábí."

Beth byla silná a Joe jí volal pravidelně, nejenom kvůli síle, kterou mu dávala, ale také proto, že ji rád poslouchal. Měla stejně zabarvený hlas a stejný měkký virginský přízvuk jako Michelle.

Řekl: "Do telefonu jsi hned řekla moje jméno."

"Můj milý, kdo jiný by to mohl být?"

"Nikdo jiný tak brzo nevolá?"

"Někdy ano. Ale dnes ráno... jsi to mohl být jenom ty"

Neštěstí, které navždy změnilo jejich životy, se stalo na den právě před rokem. Dnes bylo první výročí.

Řekla: "Doufám, že líp jsi, Joe. Ještě pořád hubneš?"

"Ne," zalhal.

Během minulého roku mu jídlo tak zlhostejnělo, že začal ubývat na váze. Do dnešního dne shodil patnáct kilo.

"Bude u vás dneska horko?" zeptal se.

"Vedro k udušení a vlhko. Vidím pár mraků, ale pršet prý nebude. Žádná úleva. Mraky na východě mají zlatý okraj a jsou narůžovělé. Slunce už vstalo z postele v plné kráse."

"Nezdá se to být už rok, že ne, Beth?"

"Většinou ne. Ale někdy se to zdá být mnohem déle."

"Hrozně se mi po nich stýská," řekl. "Jsem bez nich tak ztracený."

"Joe, miláčku, Henry a já tě máme moc rádi. Jsi jako náš syn, jako náš skutečný syn."

"Já vím, taky vás mám moc rád. Ale to nestačí, Beth, to nestačí." Zhluboka se nadechl. "Přežít tenhle rok bylo peklo. Nevydržím už další takový rok."

"Časem se to zlepší."

"Bojím se, že ne. Bojím se, neumím být sám, Beth."

"Přemýšlel jsi o tom, že by ses vrátil do práce, Joe?"

Před neštěstím pracoval jako kriminální reportér pro Los Angeles Post. Ale s novinářinou byl teď konec.

"Nesnesu pohled na mrtvá těla, Beth."

Pokaždé, když se musel dívat na oběti přestřelek nebo automobilových honiček, muže nebo ženy v jakémkoli věku, okamžitě před sebou spatřil Michelle, Chrissie a Ninu rozdrčené v kaluži krve.

"Mohl bys dělat reportáže o něčem jiném. Píšeš dobře, Joe. Piš nějaké zajímavé příběhy o lidech. Potřebuješ pracovat." Když budeš něco dělat, budeš si znovu připadat užitečný."

Neodpověděl jí a místo toho řekl: "Neumím fungovat sám. Chci být s Michelle. Chci být s Chrissie a Ninou."

"Jednou s nimi budeš," řekla, protože i po tom, co se stalo, nepřestala být věřící ženou.

"Já chci být s nimi hned teď." Zlomil se mu hlas a odmlčel se, aby se mohl vzpamatovat. "Tady jsem skončil. Nemám na to, abych pokračoval."

"Nemluv tak, Joe."

K tomu, aby si sáhl na život, neměl odvalu, protože nevěděl, co přijde potom. Nevěřil, že se v království světla a milujících duší znovu skutečně setká se svou ženou a dcerkami. Poslední dobou, kdykoli zíral na noční oblohu, neviděl tam nic než daleká slunce v nesmyslné prázdnotě. Ale neodvážil se svou pochybnost vyslovit. Znamenalo by to, že ani život Michelle a obou dívek neměl žádný smysl.

Beth řekla: "To, že jsme tady, má určitý smysl."

"Ony byly můj smysl. Jsou pryč."

"Pak to znamená, že jsi tu ještě kvůli něčemu jinému. Musíš to najít, to je tvůj úkol. Existují důvody, proč tu jsi."

"Neexistují," odporoval. "Vyprávěj mi o nebi, Beth."

Po chvíli zaváhání řekla: "Mraky na východě už nejsou pozlacené. Zmizela i růžová. Jsou teď bílé, není v nich déšť. Jsou těžké a proti modři vypadají jako filigrán."

Poslouchal, jak mu popisuje ráno na druhém konci kontinentu. Mluvili o světlůškách, které s Henrym včera v noci pozorovali ze zápaří. V jižní Kalifornii světlušky nelétají, ale Joe si je pamatoval z dětství, které strávil v Pensylvánii. Mluvili také o Henryho zahradě, kde už dozrávaly jahody. Postupně začal byt Joe ospalý.

Poslední slova, která mu Beth řekla, byla: "Teď už je den. Ráno nás minulo a míří k tobě, Joe. Dej mu šanci. Ráno ti

přinese důvod, který potřebuješ k životu. Přinese. Od toho je ráno."

Když zavěsil, natáhl se na bok a zíral na okno, ze kterého se už vytratilo stříbrné měsíční světlo. Měsíc zašel. Nastala nejtemnější část noci.

Pak usnul a nezdálo se mu o zářném, přibližujícím se cíli, ale o neurčité hrozbě, která se před ním vynořovala. Jako by z mu nebe padala na hlavu ohromná tíha.

Kapitola 2.

Tu sobotu ráno o něco později, po cestě do Santa Moniky, přepadl Joea Carpentera záchvat úzkosti. Stáhla se mu hrud' tak, že dýchal jen s obtížemi, a když zvedl z volantu ruku, viděl, že se mu chvějí prsty jak starci s třesavkou. Měl pocit, jako by padal z obrovské výšky. Jako by jeho honda sjela z dálnice a řítila se do nevysvětlitelných, bezedných propastí. Před ním se prostírala neporušená vozovka, pneumatiky klouzaly po asfaltu, a přesto se nedokázal vmluvit zpátky do pocitu stability.

Naopak, pocit, že se někam řítí, se za chvíli stal tak ostrým a děsivým, že sundal nohu z plynu a šlápl na brzdu.

Zaječely houkačky a smýkající se pneumatiky zakvílely, jak se ti za ním snažili přizpůsobit jeho náhlému zpomalení.

Řidiči aut a nákladáků, kteří teď prosvíštěli kolem hony, vrhali na Joea vražedné pohledy, pokřikovali nadávky nebo sprostě gestikulovali. To bylo "Velké" Los Angeles. Město ve věku změn, praskající ničivou energií, toužící po Apokalypse. Místo, kde může jediný, z nepozornosti nebo nevědomosti spáchaný, neočekávaný přestupek rozpoutat termonukleární reakci.

Pocit padání nezmizel. Zvedal se mu žaludek, jako by byl na horské dráze, a prudce klesal na strmém úseku trati. Byl v autě sám, a přesto slyšel výkřiky spolujezdců, zprvu slabé a pak stále silnější. Nebyl to veselý výskot pout'ových milovníků vzrušení, ale výkřiky skutečné úzkosti.

Jako by z dálky slyšel sám sebe, jak šeptá: "Ne, ne, ne, ne."

Mezerka v řadě aut mu dovolila vybočit s hondou ze silnice. Rameno dálnice bylo v tom místě úzké. Zastavil co nejbliž k zábradlí, přes které se jako zelený příliv vzdouval košatý oleandr.

Zaparkoval, ale nevypnul motor. I když ho zaléval studený pot, potřeboval nechat puštěný chladný proud klimatizace, aby vůbec mohl dýchat. Tlak na prsou zesílil. Bojoval o každé zalykavé nadechnutí a každý horký výdech se z něj dral s hlasitým supěním.

Joe číchal kouř, i když vzduch v autě byl čistý. Cítil ho na jazyku: trpkou směs spáleného oleje, roztaveného plastu, doutnajícího vinylu, sežehnutého kovu.

Husté trsy listů a temně rudých květů oleandru, které se tiskly na okno auta, se v jeho fantazii změnily ve vzduté mraky mastného kouře. Okno se změnilo v kulaté kukátko se silným dvojitým sklem, jaké bývají v letadlech.

Kdyby Joe podobné záchvaty úzkosti nezažíval celý minulý rok, musel by si teď myslet, že ztrácí rozum. Někdy mezi dvěma návaly uplynuly i dva týdny, ale častěji ho trápily i třikrát denně a každý trval deset minut až půl hodiny.

Navštívil psychoterapeuta, ale pohovor mu nepomohl.

Doktor mu doporučil léky proti úzkosti, ale Joe odmítl. Chtěl svoji bolest. Byla to jediné, co mu zbylo.

Zavřel oči, zakryl si ledovými rukama obličej a snažil se nad sebou znovu nabýt vládu. Ale katastrofa se odvíjela dál, pád pokračoval. Kouř houstl a křik neexistujících spolucestujících zesiloval.

Všechno se otřásalo. Podlaha pod jeho nohama, stěny kabiny, strop. Všechno se třásl a třásl, za úděsného chřestění, břinkání, bouchání, a zlověstné úderu připomínaly zvuk gongu.

"Prosím," zaškemral.

Stále ještě se zavřenými očima si sundal ruce z obličeje. Ležely podél stehů zaťaté v pěst.

A po chvíli cítil, jak se jich chytají ručičky vystrašených dětí. Pevně je sevřel.

Děti pochopitelně nebyly v autě, ale v sedadlech letadla odsouzeného k záhubě. Joe se v mysli vrátil k havárii letadla č.

353. Po dobu záchvatu se nacházel na dvou místech současně: Ve skutečné hondě a v letadle mezistátní letecké linky 353, která se řítí z jasu stratosféry zataženým nočním nebem dolů na louku nemilosrdnou a tvrdou jak ocel.

Michelle seděla mezi dětmi. Byly to její ruce, a ne Joeovy, kterých se Chrissie a Nina chytily v posledních dlouhých minutách nepředstavitelné hrůzy.

Otřesy zesílily a vzduch se zaplnil předměty. Kabinou poletovaly knihy, přenosné počítače, kalkulačky, přístroje a talíře protože několik pasažérů v době úderu ještě nedojedlo, kelímky z plastiku, malé lahvičky s likérem, tužky a pera.

Michelle v kouři kašlala a nutila dívky, aby sklonily hlavy. Hlavy dolů, chraňte si obličej.

Jejich obličej, jejich milované obličej. Sedmiletá Chrissie měla po matce vysoké lícní kosti a jasné zelené oči. Joe nikdy nemohl zapomenout na ten radostný ruměnek, který jí zaplavoval obličej při hodině baletu. Nebo když na ni přišla řada u pátky v baseballovém klání Malé Ligy a s přimhouřenými očima se soustředěně blížila k domácí metě. A Nina, jenom čtyřletá, s nosem jako knoflík a s očima modrými jako safíry. Pokaždé, když zahlédla psa nebo kočku, se jí zkroutil sladký obličejíček tou nejčistší rozkoší. Přitahovala zvířata a ony ji, jako by byla vtělením svatého Františka z Assisi. Člověk se té myšlence neubrání, když viděl, s jakým úžasem a láskou zírá i na tu nejošklivější zahradní ještěrku schoulenou v jejích malých, opatrných rukou.

Hlavy dolů, chraňte si obličej.

V té radě se skrývala naděje. Víra, že všechny přežijí a že to nejhorší, co by se jim mohlo stát, byla srážka s poletujícím počítačem nebo rozbitým sklem, která by jim mohla znetvořit obličej.

Strašidelná turbulence rostla. Zostřený úhel klesání přiblí Joea k sedadlu tak, že se nemohl snadno sklonit a chránit si obličej.

Snad se svrchu spustila kyslíková maska. Ale možná se poruchou letadla poničil celý systém a maska se u každého

sedadla nerozvinula. Nevěděl, jestli Michelle, Chrissie a Nina mohly dýchat, nebo se dusily zviřenými sazemi a marně bojovaly o doušek čerstvého vzduchu.

Kouř v oddělení pro cestující zhoustl.

Kabina byla klaustrofobií jako uhelný důl hluboko pod povrchem země.

V oslepujících závanech dusného vzduchu vyšlehovaly jako hadi skryté záhyby ohně. K ochromující hrůze z nekontrolovaného klesání se přidal strach z ohně. Nikdo nevěděl, kde přesně plameny jsou, ani kdy vyšlehnou silněji. Tlak na letadlo se zvýšil nad všechny stupně únosnosti. Trup se zachvíval hmotnými otřesy. Obří křídla hučela, jako by se měla odtrhnout. Ocelová kostra vyla jako zvíře ve smrtelné agonii a křehčí svary praskaly se zvukem hlasitým a ostrým jako výstřel. S pronikavým zaskřípěním se vychýlilo několik nýtů.

Michelle, Chrissie a malá Nina musely mít pocit, že se letadlo ve vzduchu rozpadne a ony budou vrženy do temného nebe a odtrženy jedna od druhé. Že se budou řítit, každá ve svém sedadle, vstříc třem odděleným koncům. Že je okamžik dopadu zastihne v té nejhroznější samotě.

Obrovské letadlo 747400 ale bylo zázrakem designu a triumfem inženýrství skvěle vymyšleno a poctivě postaveno. A proto, třebaže záhadně selhala hydraulika a letadlo se stalo neovladatelným, křídla se neodtrhla, trup se nerozpadl a silné motory od Pratt a Whitneyho dál řvaly přitažlivostí navzdory. Letadlo letu 353 se udrželo pohromadě po celou dobu svého posledního sestupu.

V jednu chvíli muselo Michelle dojít, že nezbyvá žádná naděje a že se rovnýma nohama řítí do záhuby. S odvahou a nesobeckostí, která jí byla vlastní, myslela jenom na děti a soustředila se na to, aby je utěšila a odvedla od myšlenek na smrt, jak jen to bylo možné. Určitě se naklonila k Nině, přitáhla si ji k tělu, a i když jí kouř bral dech, mluvila jí do ucha, tak aby to v hluku mohla slyšet: To je dobrý, děťátko, jsme spolu, miluj u tě, drž se maminky, miluju tě, jsi ta nejlepší holčička, jaká se kdy narodila. Klesání v otřesech, dolů, dolů, dolů, noci nad Coloradem, a její klidný, cituplný hlas. Pak se určitě naklonila i k Chrissie: Všechno je v pořádku, jsem s tebou, miláčku, dří se. mě, miluju tě, jsem na tebe tak pyšná, jsme spolu, jsme spolu, všechno je v pořádku, vždycky budeme spolu.

V hondě, na okraji dálnice, měl Joe pocit, že slyší Michellin hlas, jako ze vzpomínky, jako by byl s ní, když děti utěšovala. Zoufale chtěl věřit, že jeho dcery se mohly opřít o sílu té výjimečné ženy, která byla jejich matkou.

Potřeboval vědět, že poslední, co dívky na tomto světě slyšely, byla Michelle, která jim říkala, jak jsou vzácné a milované.

Letadlo dopadlo na louku s tak strašným nárazem, že se rána rozlehla po coloradském venkově na dvacet mil. Ze stromů vzlétli jestřábi, sovy a orli a vyplašení farmáři vyskočili z křesel a postelí.

Joe Carpenter v hondě tlumeně vykřikl. Zhroutil se, jako by ho zasáhla tvrdá rána do prsou.

Dopad byl katastrofický. Letadlo letu 353 při nárazu explodovalo a valilo se po louce. Rozpadlo se na tisíce sežehlých a zkroutených úlomků a chrlilo oranžový proud hořícího paliva, které zapálilo jehličnany a okraje polí. V jediném okamžiku zemřeli všichni cestující i posádka, celkem tři sta třicet lidí.

V jediném nemilosrdném okamžiku shořela Michelle, žena, která naučila Joea Carpentera všechno o lásce a soucitu.

Chrissie, sedmiletá balerína a hráčka baseballu už nikdy neudělá piruetu a nikdy nezamíří nebo neoberme mety. A jestli zvířata cítila stejné fyzické spojení s Ninou, jaké ona cítila s nimi, musely tu noc zvířátka ze všech coloradských luk a zalesněných svahů smutně zalézt do svých děr.

Z celé rodiny přežil jenom Joe Carpenter.

Nebyl s nimi. Každý na palubě letadla byl roztlučen na trosky proti kovadlině země. Kdyby s nimi byl, také by ho mohli identifikovat jen podle karty od zubaře a otisků jednoho nebo dvou prstů.

Jeho zpětné záblesky z leteckého neštěstí nebyly vzpomínkami, ale vyčerpávající horečnou představou. Často se mu o tom zdálo anebo měl záchvaty úzkosti jako zrovna teď. Joea trýznil pocit viny, že nezahynul se ženou a dětmi. Proto se takhle mučil. Pokoušel se zažít stejnou hrůzu, jakou musely prožívat ony.

Jeho imaginární cesty v padajícím letadle mu samozřejmě nepřinášely uzdravující usmíření, po kterém toužil. Každá noční můra a každý záchvat mu jen přisypaly sůl do ran.

Otevřel oči a zíral na auta, která ho rychle míjela. Kdyby si vybral ten správný okamžik, mohl otevřít dveře, vystoupit z auta, vstoupit do vozovky a nechat se srazit nákladákem.

Zůstal sedět v bezpečí auta. Ne proto, že by se bál, ale z důvodů, které jemu samotnému nebyly jasné. Snad v tom okamžiku cítil, že se musí potrestat ještě chvíli života.

Prerostlý oleandr, který se tiskl na okénko ze strany spolujezdce, bez ustání čeřil vítr z projíždějících aut. Tření zeleně o sklo vydávalo strašidelný zvuk, jako by to šeptaly ztracené a opuštěné hlasy.

Přestal se třást.

Pot na obličej osychal v chladném vzduchu, který foukal z ventilátoru na palubní desce.

Už neměl pocit, že padá. Dosáhl dna.

V srpnovém vedru a slabé cloně kouře se míjející auta a nákladáky chvěly jako přízraky. Třaslavě ujížděly na západ, k čistšímu vzduchu a chladivému moři. Joe si počkal na mezeru a potom znovu vyrazil na cestu k okraji světadílu.

Kapitola 3.

Písek byl výhni srpnového slunce vybělený jak kosti. Chladné a zelené moře stoupalo a klesalo, tříštilo na břehu lasturky mrtvých a umírajících živočichů.

Pláž v Santa Monice byla nacpána lidmi. Opalovali se, hráli hry, obědvali na dekách a velkých osuškách. Hlouběji do vnitrozemí byl den jako rozžhavená pec, ale tady bylo díky vánku, který foukal od Pacifiku, jen příjemné teplo.

Joe kráčel tlačenicí lesknoucí se kokosovým olejem směrem k severnímu konci pláže. Několik lidí na dekách se po něm

zvědavě podívalo. Nebyl oblečený na pláž. Měl na sobě bílé tričko, taninové kalhoty a sportovní boty bez ponožek. Nepřišel se opálit, ani si zaplavat.

Strážci pobřeží sledovali plavce a procházející se mladé ženy zas sledovaly strážce pobřeží. Jejich rytmické rituály je dokonce zaujaly víc než obrazce z mušliček vyvržených do pěny na břehu u jejich nohou.

Děti dováděly v příboji, ale Joe se na ně nesnesl dívat. Jejich smích, křik a radostný výskot mu drásaly nervy a rozněcovaly v něm nepochopitelný hněv.

Pokračoval na sever s ručníkem a přenosným chladicím boxem v ruce a upíral přitom pohled na suché kopce Malibu za křivkou zálivu Santa Monica. Konečně našel trochu volnější kousek pláže. Rozbalil ručník, sedl si tvář k moři a vyndal si z hromady ledu v chladničce láhev piva.

Kdyby si mohl dovolit dům s pohledem na oceán, určitě by se rozhodl dožít blízko vody. Nepřetržitý šum příboje, vytrvalost sluncem pozlacených nebo měsícem postříbřených vln a měkká, tekutá křivka vzdáleného obzoru mu přinášely ne snad pokojnou nebo jasnou mysl, ale vítanou otupělost.

V rytmu moře se skrývalo všechno, co kdy chtěl vědět o Bohu a věčnosti.

Když vypije pár piv a nechá se pročistit terapeutickým pohledem na oceán, možná se uklidní natolik, aby mohl jít na hřbitov. Aby si mohl stoupnout na zem, která přikrývala jeho ženu a dcery. Aby se dotkl kamene, který nesl jejich jména.

Dnes, víc než jindy, měl vůči mrtvým jisté závazky.

Dva pubertální, neuvěřitelně hubení hoši v pytlovitých plavkách, které se jen taktak udržely na uzounkých bocích, se přiloudali od severního konce pláže a zastavili se u Joeova ručníku. Jeden měl na hlavě koňský ohon a druhý byl ostříhaný nakrátko jako opičák. Oba byli opálení dohněda. Postavili se přímo před něj, takže viděl jejich záda, a dívali se na oceán. Úplně mu zakryli výhled.

Zrovna, když je chtěl Joe požádat, aby mu nezacláněli, chlapec s ohonem řekl: "Jedeš v něčem?"

Joe neodpověděl, protože si nejdřív myslel, že chlapec mluví na svého opičího kamaráda.

"Jedeš v něčem?" zeptal se znovu chlapec, ale nepřestával zírat na oceán. "Chceš něco koupit? Nebo předat zboží?"

"Mám jenom pivo," řekl netrpělivě Joe a nadzvedl si černé brýle, aby šije mohl lépe prohlédnout. "A to není na prodej."

"No fajn," řekl kluk s opičáckým sestřihem. "Cukrárna možná nejsi. Ale stejně tě pozoruje párek chlapů, který si myslej, že ses."

"Kde?"

"Teď se tam nedívej," řekl koňský ohon. "Počkej, až poodejdem. Sledovali jsme, jak tě sledují. Smrděj policajta na hony, se divím, že necejtíš ten smrad." Druhý řekl: "Padesát metrů jižním směrem, blízko strážní věže. Ty dva prckové v havajských košilích, co vypadaj jak flandáci na prázdninách." "Jeden má kukátko a druhý vysílačku." Ohromený Joe si nasadil zpátky brýle a řekl: "Dík." "Ale ne," řekl ten s ohonem. "Ber to jako přátelskou službu. Ty pokrytecký hajzlové nám stejně lezou krkem."

S nihilistickou hořkostí, která od někoho tak mladého zněla absurdně, chlapec s opičím sestřihem řekl: "Nasrat jim na systém."

Chlapci, s arogancí mladých tygrů, pokračovali po pláži směrem na jih a cestou obhlíželi holky. Joe se jim ani nestačil pořádně podívat do obličeje.

Po několika minutách, když dopil první pivo, se otočil, otevřel víko boxu, uklidil prázdnou plechovku a nenápadně se podíval přes pruh pláže za ním. Ve stínu strážní věže skutečně stáli dva muži v havajských košilích.

Vyšší z nich, v zelené košili a bílých bavlněných kalhotách, Joea studoval kukátkem. Nechtěl riskovat, že by mohl být odhalen, a tak klidně svůj pohled odvrátil, jako by ho nezajímal Joe, ale skupinka pubertáčků v bikinách.

Na košili menšího muže převažovala oranžová a červená. Hnědé kalhoty měl vyhrnuté nad kotníky. Stál na písku bos a v levé ruce držel boty a ponožky.

V pravé ruce, kterou držel u boku, měl nějaký předmět. Mohlo to být malé rádio nebo CD přehrávač, ale mohla to být taky vysílačka.

Ten vyšší byl tak opálený, že by z toho mohl dostat rakovinu, a vlasy měl vyšisované doběla. Ale malý byl bledý. Bylo vidět, že na pláži není doma.

Joe odtrhl víčko na dalším pivě a vdechl voňavou spršku pěny, která vystříkla z plechovky. Otočil se zpátky k moři.

Ani jeden z mužů nevypadal na to, že se ráno vzbudil s přáním jít na pláž. Ale přece sem nepatřili víc než Joe. Kluci řekli, že ti dva smrdí jako policajti, ale i když Joe pracoval čtrnáct let jako kriminální reportér, nezdálo se mu, že by něco cítil.

A i kdyby, nebyl žádný důvod, proč by měl zajímat policii. S prudce narůstajícím počtem vražed, ve stavu, kdy znásilnění byla běžná jak milostný románek, a s takovým počtem loupeží, že se zdálo, jako by jedna polovina populace okrádala druhou, by přece policie neztrácela čas obtěžováním někoho, kdo neudělal nic horšího, než že pil alkohol na veřejném prostranství.

Ze vzdálené přístavní hráze se na tichých perutích vysoko vznesli tři rackové. Zpočátku zamířili k severu a letěli podél břehu. Potom se rozlétli přes třpytivý záliv a kroužili po nebi.

Po chvíli se Joe po očku podíval ke strážní věži. Ti dva už tam nebyli.

Znovu se otočil k moři.

Vlny se tříštily a rozlévaly po písku spršky pěny. Pozoroval je pozorně, jako když poddajný pacient pozoruje stříbrné kyvadlo hypnotizéra.

Ale tentokrát ho vlny neuspaly a nebyl schopen zklidnit rozbourané myšlenky. Stejně jako planeta přitahuje svůj měsíc, tak vtáhl kalendář Joea do svojí oběžné dráhy. Jeho myšlenky nepřetržitě rotovaly kolem data 15. srpna, 15. srpna, 15. srpna. První výročí neštěstí mělo neprekonatelnou tíži, která ho srazila hluboko do vzpomínek.

Potom, co byl vyšetřen pád letadla a všechny organické i neorganické trosky byly puntičkářsky zaneseny do katalogu, předali Joeovi pozůstatky jeho ženy a dětí, nebo lépe řečeno jejich úlomky. Zapečetěné rakve byly malé, jako ty, které se normálně používají na pohřbívání dětí. Přijal je, jako by přebíral relikviáře s ostatky svatých.

Věděl, jak devastující účinky musel mít pád letadla a že nemilosrdný oheň ještě trosky sežehl. Ale přesto se mu zdálo divné, že by pozůstatky Michelle a holčiček mohly být tak malé. V jeho životě přece ty tři zaujímaly tak obrovské místo. Bez nich byl ve světě cizincem. Ráno mu trvalo nejméně dvě hodiny, než dostal pocit, že sem patří. A v některých dnech se planeta točila celých dvacet čtyři hodin, aniž by se jí podařilo Joea vtáhnout natolik, aby se přizpůsobil životu. Tohle byl jasně jeden z nich.

Dopil druhé pivo a uklidil prázdnou plechovku do chladničky. Nebyl ještě připraven na návštěvu hřbitova. Zato ale potřeboval navštívit nejbližší veřejný záchodek.

Joe vstal, otočil se a zahlédl vysokého muže v zelené havajské košili. Muž byl teď bez kukátka a nebyl už jižním směrem pod strážní věží, ale severně, asi dvacet metrů od Joea. Seděl sám na písku. Aby se před Joem skryl, zaujal pozici za dvěma mladými páry na dekách a jednou mexickou rodinou, která si svoje území vymezila skládacími židlemi a dvěma velkými, žlutě pruhovanými slunečníky.

Joe, jakoby nic, přehlídl okolní pláž. Menší z obou potenciálních policajtů, ten v červené košili, někam zmizel.

Chlap v zelené košili se pečlivě vyhýbal každému přímému pohledu Joeovým směrem. Přiložil si pravou ruku k uchu, jako by nosil špatné naslouchátko a potřeboval utlumit hudbu z rádia, aby se mohl soustředit na něco, co potřeboval slyšet.

Na tu vzdálenost si Joe nemohl být jistý, ale zdálo se mu, že muž pohybuje rty. Zdálo se, že rozmlouvá se svým nepřítomným společníkem.

Joe tam nechal ručník i chladničku a vydal se na jih k veřejným záchodkům. Ani se nemusel dívat, bylo mu jasné, že ho chlápek v zelené košili sleduje.

Když se nad tím znovu zamyslel, uvědomil si, že opíjení se na pláži je pravděpodobně ještě pořád protizákonné.

Společnost s tak výjimečnou snášenlivostí korupce a násilí, zřejmě potřebovala tvrdě trestat ty nejmenší přestupky.

To, aby utvrdila samu sebe v tom, že v ní platí určitá pravidla.

U pobřežní hráze dav od chvíle Joeova příchodu ještě zhoustl. V zábavním parku rachotila horská dráha. Lidi ječeli.

Když vešel na rušné veřejné záchodky, sundal si černé brýle. Pánské záchody páchly močí a dezinfekcí. Uprostřed podlahy, mezi mušlemi a umyvadly, se točil v kruhu napůl rozdrčený obrovský šváb, který ztratil orientační a vůbec jakýkoli smysl. Všichni se mu vyhýbali. Jedny pobavil, druhé znechutil a ostatním byl ukradený.

Když použil mušli a umýval si ruce, Joe chvíli v zrcadle pozoroval ostatní muže. Hledal nějakého spiklence. Vybral si dlouhovlasého čtrnáctiletého kluka v plavkách a sandálech.

Chlapec přešel k automatu na papírové ručníky. Joe šel hned za ním, vzal si pár ručníků a řekl: "Venku je možná párek poldů. Čekají na mě."

Chlapec se mu podíval do očí, ale nic neřekl, jenom si dál utíral ruce papírovým ručníkem.

Joe řekl: "Dám ti dvacet dolarů, když půjdeš na výzvědy, pak se vrátíš a řekneš mi, kde jsou."

Chlapcovy oči měly fialovomodrý odstín čerstvé modřiny a jeho pohled byl přímý jako rána pěstí: "Třicet."

Joe si nevzpomínal, že by byl ve čtrnácti letech schopen dívat se nějakému dospělému tak drze a vyzývavě do očí.

Kdyby se na něj někdo tehdy obrátil s podobnou nabídkou, zavrtěl by nejspíš hlavou a rychle by utekl.

"Patnáct hned a patnáct, až se vrátím," řekl kluk.

Joe zmačkal ubrousky, hodil je do koše a řekl: "Deset hned, dvacet, až se vrátíš."

"Beru."

Když vytahoval z kapsy peněženku, Joe řekl: "Jeden má asi metr osmdesát, je opálený, blond, v zelené havajské košili.

Ten druhý má tak metr šedesát, hnědé vlasy, je trochu plešatý, bledý a má červenooranžovou havajskou košili."

Kluk si vzal desetidolarovou bankovku a nepřestával se mu dívat do očí. "A co když je to podraz? Co když venku nikdo takovej není, a až se vrátím, tak mi nebudeš chtít těch dvacet doláčů dát, když s tebou nepůjdu do jedny z těchhle kabinek?"

Joe se zastyděl. Ne proto, že ho někdo podezřívá z pedofilie. Ale kvůli tomu děcku, které vyrostlo v takové době a na takovém místě, že ho to donutilo být poučený a opatrný v tak útlém věku. "Není to podraz."

"Já totiž v tomhle nejedu."

"Jasně."

Několik mužů muselo ten rozhovor slyšet, ale ani jeden nevypadal, že by ho to zajímalo. Žijeme v době, kdy je heslem: žít a nechat žít.

Když se chlapec obrátil k odchodu, Joe mu řekl: "Nebudou čekat hned venku, na ráně. Budou o kousek dál, tam, odkud sem můžou dobře vidět, ale sami vidět nejsou."

Chlapec na to nic neřekl a vyšel ze dveří s hlasitým pleskáním sandálů o dlaždice.

"Jestli mi šloheš těch deset dolarů a nevrátíš se," varoval ho ještě Joe, "najdu si tě a nakopu tě do prdele."

"Jasně," řekl opovržlivě kluk a byl ten tam.

Joe se vrátil k jednomu z rezavých umyvadel a znovu si umyl ruce. Nechtěl, aby to vypadalo, že jen tak okouní.

Zmrzačeného švába, který se ještě pořád honil kolem malého kousku podlahy, teď obklopili tři asi dvacetiletí mladíci.

Brouk obíhal v kruhu o průměru asi pětadvaceti centimetrů. Belhavě se točil po jeho obvodu s takovou hmyzí umanutostí, že muži vytáhli hrsti dolarů a začali se sázet, jak rychle uběhne každé kolečko.

Joe se naklonil naci umyvadlo, nabíral studenou vodu do dlaní a stířal si ji na obličej. Voda měla svíravou chuť a páchla chlórem. Navíc byl každý pocit čistoty, který snad mohla poskytnout, okamžitě přehlušen zatuchlým slaným zápachem, který vycházel z výlevky.

Budova nebyla dobře větraná. Nehybný vzduch tu byl žhavější než venku a moč s dezinfekcí čpěla tak nechutně, že se mu při dýchání zvedal žaludek.

Kluk si dával na čas.

Joe si ještě jednou opláchl obličej a pak studoval odraz své tváře v zrcadle plném čmouh. I přes opálenost a čerstvou růžovou barvu, kterou vstřebal před chvílí na slunci, nevypadal zdravě. Oči měl šedé. Jenomže kdysi to byla jasná šed' vyleštěné oceli, a teď to byla měkká, mrtvá šed' popele, s bělmy zakalenými krví.

K dostihům švábiho invalidy se připojil čtvrtý muž. Bylo mu přes padesát, byl o třicet let starší než ti tři, ale nadšením pro nesmyslnou krutost se snažil stát jedním z nich. Sázkari začali být celé místnosti na obtíž.

Sprost' ačili a smáli se křečovitému běhu brouka, pobízeli ho, jako by to byl čistokrevný kůň cválající po dostihové dráze do cíle. "Do toho, do toho, do toho!" Pak hlasitě debatovali o tom, jestli pár chvějících se tykadel patří k navigačnímu systému švába, k rozeznávání potravy nebo k vyhledávání dychtivých samic.

Joe se snažil nevnímat hlasy rozdivočené skupinky a zpytoval v zrcadle svoje popelavé oči. Ptal se sám sebe, proč vlastně posílal toho chlapce, aby se šel podívat po dvou mužích v havajských košilích. Jestli ho pronásledují, museli si ho s někým splést. Brzy na to přijdou a on už je nikdy neuvidí. Neměl žádný důvod k tomu, aby je konfrontoval nebo o nich sháněl informace.

Přišel na pláž, aby se připravil na návštěvu hřbitova. Potřeboval splynout s prastarým rytmem věčného moře, které na něj útočilo, jako vlny útočí na skály. Které mu v mysli omílalo ostré hroty úzkosti a ohlazovalo střepiny zabodnuté do srdce. Moře mu dávalo svědectví o tom, že život je jen nesmyslný mechanismus. Lhostejné síly přílivu a odlivu mu vyprávěly o beznaději, která působila uklidňujícím dojmem. Snad proto, že byla tak nelitostná a pokořující. Potřeboval ještě jedno nebo dvě piva. Otupí si smysly a pak, s lekcí, kterou mu udělí moře, se vydá přes celé město... na hřbitov. Žádné vyrušování neměl zapotřebí. Ani žádnou akci. Neměl potřebu tajemství. Z jeho života se vytratila všechna tajemství ve chvíli, kdy se z něj ztratil i smysl. Bylo to tu noc, kdy na jedné zamlklé louce v Coloradu uhořel hrom a blask.

Na dlaždicích pleskly sandály, kluk se vracel pro zbývajících dvacet dolarů. "Žádnýho velkého chlapa v zelený košili jsem nikde neviděl. Ale ten druhý tam je, docela jistě. Připaluje si tu svoji pleš."

Za Joeovými zády několik sázkařů triumfálně zařičelo. Ostatní záupěli, protože umírající šváb dokončil poslední okruh buď o několik sekund pomaleji, nebo naopak rychleji, než měl.

Chlapec zvědavě natáhl krk, aby se podíval, co se děje.

"Kde je?" zeptal se Joe a vytáhl z peněženky dvacetidolarovou bankovku.

Chlapec se pořád snažil nakouknout mezi těla hráčů a přitom řekl: "Tam, co je palma a rozkládací stolky, jak tam korejský šejdíři hrajou šachy. Třicet, čtyřicet metrů odsud dolů po pláži."

Vysokými zamlženými okny sem dopadalo tvrdé bílé světlo a modré světélkující roury jim vrhaly naci hlavami stíny.

Přesto se zdálo, že je vzduch žlutý jak kyselá mlha.

"Podívej se na mě," řekl Joe.

Kluk byl zaujatý švábím dostihem a řekl jenom: "No?"

"Podívej se na mě!"

Pluměný vztek v jeho hlase zřejmě kluka překvapil a krátce se setkal s jeho upřeným pohledem. Pak se ty znepokojující oči v barvě modřiny upřely na dvacetidolar.

"Ten chlap, cos ho viděl, měl na sobě červenou havajskou košili?" zeptal se Joe.

"Měla i jiný barvy, ale hlavně červenou a oranžovou."

"Jaký měl kalhoty?"

"Kalhoty?"

"Abys mi nemohl lhát, schválně jsem ti neřekl, co měl ještě na sobě. Takže jestlis ho viděl, tak mi to řekni."

"Ale já nevím, člověče. Měl kraťasy, nebo plavky, nebo kalhoty jak to mám vědět?"

"Řekni mi to."

"Bílý? Hnědý? Nejsem si jistý. Nevěděl jsem, že mám udělat nějakou pitomou módní reportáž. Prostě tam stál, vypadal divně, v jedny ruce držel boty a v nich srolovaný ponožky."

Byl to ten muž, kterého Joe viděl s vysílačkou pod strážní věží.

Hráči teď švába hlasitě povzbuzovali, smáli se, nadávali, vykřikovali nabídky a šance, uzavírali sázky. Byli tak hlasití, že se jejich hlasy odrážely od betonových zdí a rozechvívaly zrcadla. Joe měl pocit, že se jejich stříbřitá plocha každou chvíli roztříští.

"Díval se skutečně na ty korejský šachisty, nebo to jenom předstíral?" zeptal se Joe.

"Díval se sem a zároveň to hustil do dvou buchet."

"Do buchet?"

"Do dvou parádních čubek v zavazovacích bikinách. Páni, měl bys vidět tu zrzavou čubku v zelených bikinách. Na stupnici vod jedny do deseti má tahle dvanáct. Ta mě teda dostala."

"Snaží se sbalit?"

"Nevím, o co se snaží," řekl kluk. "Takovej ubožák, vsadím se, že mu z těch čubek nedá ani jedna."

"Neříkej jim čubky," řekl Joe.

"Co?"

"Jsou to ženy."

Klukovi v rozzlobených očích něco zakmitlo. Jako by viděl šlehnout ostří. "Kdopak vy vlastně jste? Papež?"

Kyselinově žlutý vzduch zhoustl a Joe měl pocit, že mu leptá kůži. Z vířivého zvuku spláchnutého záchodu se mu rozhoupal žaludek. Snažil se potlačit náhlou nevolnost.

Chlapci řekl: "Popiš ty ženy."

S tím nejvyzývavějším pohledem chlapec řekl: "Dokonalý kousky. Hlavně ta zrzavá. Ale brunetka je taky moc pěkná. Lezl bych po střepech, abych si s ní prásknul, i když je hluchá."

"Hluchá?"

"Musí bejt hluchá, nebo tak něco," řekl chlapec. "Dávala si do ucha nějaký naslouchátko, vyndávala ho a zandávala, jako by se nemohla pořad strefit. Fakt roztomilá čubka."

I když byl o patnáct centimetrů vyšší a o dvacet kilo těžší než ten kluk, Joe měl největší chuť ho chytit za krk a škrtit. Škrtit ho tak dlouho, dokud by mu neslibil, že už nikdy nepoužije to slovo. Dokud nepochopí, kolik je v tom slově nenávisti a jak ho to pošpiňuje, když ho používá se stejnou samozřejmostí jako spojky.

Joea vyděsila ta špatně ututlaná násilnost jeho vlastní reakce. Měl sevřené zuby, na krku a ve spáncích mu pulzovaly žíly a okraje zorného pole se mu najednou zakalily temnou krví. Jeho nevolnost se ještě zhoršila a musel se zhluboka nadechnout. Pak ještě jednou, aby se uklidnil.

Chlapec musel spatřit v Joeových očích něco, co ho zarazilo. Už nebyl tak vyzývavý a otočil se ještě jednou k povykujícím sázkařům. "Dej mi těch dvacet, vydělal jsem si je."

Joe bankovku nepustil: "Kde je tvůj táta?"

"Co říkáš?"

"Kde je tvoje máma?"

"Co je ti do toho?"

"Kde jsou?"

"Mají svůj vlastní život."

Joeův hněv se náhle propadl do zoufalství. "Jak se jmenuješ, chlapče?"

"K čemu to potřebuješ vědět? Myslíš, že jsem malej? Že nemůžu jít na pláž sám? Jdi se vysrat! Chodím si, kam chci."

"Chodíš si, kam chceš, ale nemáš kde být."

Chlapec se na něj znovu podíval. V jeho očích se zableskla tak hluboká rána, tak velká osamělost, že Joe nemohl uvěřit, jak ji mohl znát někdo, komu je jen čtrnáct let. "Nemám kde bejt? Co má tohle znamenat?"

Joe vycítil, že navázali spojení na nějaké hlubší úrovni. Že se jemu i tomuhle utrápenému dítěti otevřely dveře a že by se jejich budoucnost mohla změnit k lepšímu. Jenomže to by on musel vědět, jakou cestou by se měli společně vydat. A jeho vlastní život byl tak prázdný, jeho zásoba filozofie tak vyčerpaná jako jedna z těch opuštěných, omytých škeblí na nedalekém břehu. Nemohl se podělit o žádnou víru, nemohl předat žádnou moudrost ani nabídnout naději. To, co měl, nestačilo ani jemu, natož aby mohl rozdávat.

Sám byl ztracený, a kdo je ztracený, nemůže vést.

Ta chvíle minula. Chlapec mu vytrhl z ruky dvacetidolarovou bankovku. Ve tváři měl spíš úšklebek než úsměv, když posměvačně opakoval Joeova slova: "Jsou to ženy." Dal se na ústup a řekl: "Když je rozhicuješ, jsou to všechno jenom čubky."

"A my všichni jsme jenom psi?" zeptal se Joe, ale dřív než mohl chlapec otázku zaslechnout, vyklouzl ze záchodků ven.

Joe si myl ruce už dvakrát, ale přesto měl pocit, že je špinavý.

Otočil se zpátky k umyvadlům, ale nebylo lehké se k nim dostat. Šest mužů se teď shluklo těsně kolem švába a několik dalších stálo okolo a přihlíželo.

V nacpané umývárně bylo vedro jak v peci. Z Joea tekla pot, žlutý vzduch ho pátil v nosních dírkách. Každým nádechem mu rozleptával plíce a štípal ho v očích. Srážel se na zrcadlech a mlžil odraz vzrušených mužů, až se zdálo, že to nejsou bytosti z masa a krve, ale trýzněné, sirnatými výpary zvlhlé duše, které někdo zahlédl okénkem jateční komory. Duše odsouzené do nejtemnějšího království zatracenců. Sázkaři křičeli na švába jako v horečce a trásli nad ním hrstmi dolarů. Jejich hlasy se slily do jediného drásavého vytí, zdánlivě beze smyslu, v šílené drmolění, které stále nabíralo na síle a výšce, až Joeovi znělo jako řinkot tříšticího se skla, až mu proniklo do středu mozku a rozvibrovalo jádro jeho bytosti jakýmsi nebezpečným chvěním.

Vrazil mezi ně a jediným dupnutím zmračeného švába zabil.

V okamžiku ohromného ticha, které následovalo, se Joe otočil k mužům zády. Ještě se třásl, ještě v duchu slyšel tříštivý zvuk, ještě se chvěl do morku kostí. Zamířil k východu. Musí se odsud dostat dřív, než vybuchne.

Sázkaři se probrali z překvapeného ochromení najednou jako jeden muž. Rozzlobeně křičeli a byli rozhněváni tak spravedlivým hněvem, jako by to byla skupina farníků, kterým se při mši vpotácel do kostela špinavý a opilý pouliční povaleč, zhroutil se u oltáře a pozvracel podlahu chrámu.

Jeden z mužů, s obličejem červeným od slunce jako kus tučné šunky, s rozpraskanými, ohrnutými rty, které odkrývaly zuby plné skvrn od šňupacího tabáku, chytil Joea za paži a obrátil ho k sobě. "Co si ksakru myslíš, že děláš, chlapče?"

"Nech mě bejt!"

"Vyhrával jsem tu prachy, chlape." Ruka cizího muže byla vlhká, s tupými, špinavými nehty. Zaryl se Joeovi do paže, aby nemohl vyklouznout.

"Nech mě!"

"Vyhrával jsem tu prachy," opakoval ten chlap a ústa se mu zkroutila takovým hněvem, že mu z rozpukaných rtů vytryskly krůpěje krve.

Joe popadl rozčileného hráče za zápěstí a vyvrátil mu jeden z prstů, aby zlomil jeho stisk. Chlapovi se rozšířily oči údivem a leknutím. Vykřikl bolesti. Joe mu zkroutil ruku za záda, otočil ho, mrštil jím dopředu a kopl ho do zadku. Muž narazil obličejem do zavřených dveří od záchodu.

Joe si myslel, že už si ten podivný vztek vybil při rozmluvě s chlapcem a že mu z něj zbylo už jenom zoufalství. Ale byl

tady znovu. Nepoměrný k příčině, která ho zdánlivě vyvolala, horký a výbušný jako nikdy předtím. Nebyl si jist, proč to dělá, proč mu vůbec nečitelnost toho muže vadí. Ale ještě než si stačil uvědomit přehnanou sílu svojí reakce, udeřil obličejem toho chlapa o dveře. A ještě jednou a potom po třetí. Vztek ho tím sice nepřešel, ale i přes to, že pro tlak krve v hlavě skoro neviděl a primitivní zuřivost v něm běsnila jak tisíce opic vířících pralesem stromů a lián, přes to byl ještě schopen nahlédnout, že se přestal ovládat. Pustil sázkaře a ten se sesul na podlahu před kabinou.

Joe se třásl hněvem i strachem ze svého hněvu. Ustupoval dozadu tak dlouho, dokud nenarazil na umyvadla.

Ostatní muži v umývárně se od něj odtáhli. Bylo úplné ticho.

Sázkař ležel na zádech uprostřed rozsypaných pětidolarových bankovek, které vyhrával. Po bradě měl místo vousů rozmazanou krev ze svých rozpraskaných rtů. Na levou stranu obličeje, která to od dveří schytala, si tiskl dlaň. "Byl to jenom šváb, prokrista, jenom pitoměj šváb."

Joe chtěl říct, že se omlouvá, ale nemohl mluvit.

"Málem jsi mi zlomil nos! Mohls mi zlomit kvůli švábovi nos! Zlomit mi nos! Kvůli nějakému švábovi!"

Ten chlápek se určitě k ostatním chová ještě hůř, toho mu líto nebylo. Ale bylo mu líto sebe. Té ubohé, chodící trosky, kterou se stal. Lítoval hanby, do které svým neomluvitelným jednáním uvrhne památku své ženy a dcer. Ale stejně se nedovedl omluvit. Dusil se nenávistí k sobě samému a smrdutým vzduchem. Vyšel z té páchnoucí budovy ven. Ven do mořského vánku, který ho nemohl osvěžit. Do světa, který byl stejně špinavý jako ty záchodky, které nechal za sebou. I v plném slunci se třásl. V prsou se mu začalo roztáčet chladné kolo výčitek.

Opatrně se proplétal množstvím opalujících se těl zpátky ke své osušce a chladničce s pivem. Asi v polovině cesty si vzpomněl na bledého muže v červenooranžové havajské košili. Nezastavil se, ani se neohlédl. Vlekl se pískem dál.

Už se nechtěl dozvědět, kdo nad ním nařídil dohled, pokud ho tedy hlídali. Ani si teď nedokázal vybavit, proč v něm taková věc mohla vzbudit zvědavost. Pokud to byla policie, udělali jasně chybu. S někým si ho nejspíš spletli. A co vlastně pohledávali v jeho životě? Kdyby ho na ně neupozornil ten kluk s koňským ohonem, ani by si jich nevšiml.

Určitě brzy pochopí, že se zmýlili, a najdou svoji pravou kořist. A do té doby ať táhnou k čertu.

Kus pláže, kde Joe rozbil tábor, začínal být čím dál tím zalidněnější. Přemýšlel o tom, jestli se nemá sbalit a odejít. Ale na to, aby šel na hřbitov, ještě nebyl připraven. Příhoda na záchodě mu otevřela kohoutek s adrenalinem a zrušila předchozí uklidňující účinky zálivu a dvou vypitých piv.

Zůstal proto sedět na svojí osušce a jednou rukou zahrabal v chladničce. Nevytáhl pivo, ale veliký půlměsíc ledu, přitiskl si ho na čelo a zíral na moře. Zelenomodrý pruh zčeřené hladiny vypadal jako nekonečná řada koleček otáčejících se v nějakém obrovském stroji. Běhaly přes něj jasné, stříbrné odlesky slunce, které jiskřily jako elektrický proud na mřížce. Vlny se přibližovaly a vzdalovaly s monotónností spojovacích tyčí, které v motoru pumpují nahoru a dolů. Moře, to byla mašina. Nikdy neustávala v práci a neměla jiný smysl, než udržet v chodu svou vlastní existenci. Tolik básníků moře romantizovalo a milovalo. Necháпали, že je to mašina, která nesoucí lidskou vášni, bolesti nebo naději.

Věřil, že se musí naučit přijmout ten bezcitný mechanismus Stvoření za svůj. Jaký by mělo smysl nadávat nemyslicímu stroji? Hodiny přece také nemůžeme obviňovat z toho, že čas plyne příliš rychle. Tkalcovský stav, na kterém byla utkána látka na katovu kápi, rozhodně také za nic nemohl. Doufal, že když se mu podaří smířit se s zmechanizovanou lhostejností universa, s nesmyslnou podstatou života a smrti, najde hledaný mír.

Ano, byla by to chladná útěcha. Umrtvila by mu srdce. Jenomže všechno, po čem teď toužil, bylo jen necítit tuhle bolest. Zbavit se starostí a v noci spát bez děsů.

Na pláž přišly dvě nové ženy. Rozložily si na písku bílou plážovou deku asi deset metrů severně od místa, kde seděl Joe. Jedna byla ohromující zrzka v zelených uzavazovacích bikinách, v jakých by se i striptérka červenala. Druhá byla bruneta, bezmála stejně atraktivní jako její přítelkyně.

Zrzka měla krátký uličnický sestřih a brunetka dlouhé vlasy. Nejspíš aby lépe zakryla nějaký komunikační přístroj, který měla v jednom uchu.

Na to, že jim muselo být přes dvacet, se chovaly až moc jako holčičky. Chichotaly se a byly v tak dobré náladě, že by na sebe upoutaly pozornost, i kdyby nevypadaly tak, jak vypadaly. Lenivě se natíraly opalovacím mlékem a mazaly jedna druhé záda s malátnou rozkoší, jako by hrály v úvodní scéně pornofilmu. Musely k sobě přilákat pohledy každého heterosexuálního muže na pláži.

Strategie byla jasná. Nikdo si přece nemohl myslet, že ho sledují tajní agenti, kteří se tak špatně utajují a před nikým očividně nic netají. Zřejmě měly být tak nenápadné, jak nápadní byli muži v havajských košilích. A kdyby nebylo toho třicetidolarového průzkumu a libidózních postřehů nadřazeného čtrnáctiletého kluka, byla by to strategie účinná.

Možná že účelem těch dlouhých opálených nohou, hlubokých výstřihů a pevných, kulatých zadečků bylo Joea svést k tomu, aby se s nimi začal bavit. Ale v tomhle bodě úkolu selhaly. Joe byl vůči jejich půvabům imunní.

Po celý minulý rok ho žádný erotický pohled nebo představa nemohly ani na okamžik vzrušit. Tak byl zahlcen bolestnými vzpomínkami na Michelle, na její drahocenné tělo a její bytostný zápal pro rozkoš.

A nevyhnutelně si přitom vybavil strašný, dlouhý pád z hvězd nad Coloradem, kouř, oheň a smrt. Jeho touha se vždy rychle rozplynula v rozpouštědle smutku.

Ty dvě ženy Joea rušily jenom tím, že byly tak nekompetentní, že si ho mohly s někým splést. Uvažoval, jestli k nim nemá jít a informovat je o jejich omylu. Snad by se jich zbavil. Po té příhodě na záchodě ho ale vyhlídka na konfrontaci nelákala. Hněv už z něj sice vyprchal, ale nedůvěřoval už své sebekontrolě. Je to na den rok. Vzpomínky a náhrobní kameny. Zvládne to.

Příboj se roztříštil, pak posbíral své vlastní úlomky pěny, znovu se sebral a znovu rozbil. Trpělivým pozorováním toho nekonečného rozbíjení se Joe Carpenter pomalu uklidnil.

O půl hodiny později byl bez pomoci dalšího piva připraven k návštěvě hřbitova.

Otřepal z osušky písek, složil ji podélně na polovinu a pevně sroloval. Zvedl chladničku.

Ty svižné mladé ženy v provázkových bikinách, sladké jako mořský vánek a přítulné jako sluneční paprsky, předstíraly, že jsou uchvácené jednoslabičnými duchaplnostmi dvou steroidy vykrmených nápadníků, posledních v dlouhé šňůře plážových casanovů, kteří tu zkoušeli štěstí.

Joe si zamaskoval oči černými brýlemi a uviděl, že krásky zájem o ty svalovce předstírají. Neměly sluneční brýle a zatímco žvatlaly, smály se a dodávaly odvalu svým ctitelům, pokradmu Joea pozorovaly. Odešel a neohlédl se.

Tak jako si v botách odnášel zrnka písku z pláže, tak se snažil odnést si ve svém srdci lhostejnost oceánu.

Ale stejně se musel podívat, s jak neuvěřitelně krásnými ženami se může policie chlubit. Znal sice pár policajtek, které byly stejně krásné a sexy jako kterákoli filmová hvězda. Ale tahle zrzka a její kamarádka překonávaly i celuloidové normy.

Když přišel na parkoviště, napůl očekával, že tam najde muže v havajských košilích, jak sledují jeho Hondu. Ale jestli ji pozorovali, muselo být jejich stanoviště dobře schované.

Joe vyjel z parkoviště a zatočil doprava na Pacifickou pobřežní dálnici. Podíval se do zpětného zrcátka. Nikdo ho nesledoval.

Možná už zjistili svůj omyl a teď zuřivě hledají toho pravého muže.

Jel po bulváru Wilshire směrem k silnici San Diego, potom severně na dálnici Ventura a dále na východ. Z chladivého přímořského vánku se vnořil do rozpáleného vedra údolí San Fernando. V srpnové výhni jsou tahle předměstí horká a upečená jako v peci pálená hlína.

Na tři sta akrech nízkých, obých kopců, mělkých proláklín a širokých trávníků se rozkládala zahrada vzpomínek, město zemřelých, Los Angeles mrtvých, rozdělené na jednotlivé čtvrti půvabně se vinoucími cestičkami. V tom nejposlednějším demokratickém uspořádání smrti tu bok po boku leželi slavní herci a obyčejní obchodníci, rokenrolové hvězdy a rodiny novinových reportérů.

Joe cestou minul dva malé pohřby. Podél obrubníku parkovala auta, na trávě byly rozloženy skládací židle a hromady hřbitovní zeminy byly přikryté měkkou zelení. Po stranách ztuhle seděli nahrbení pozůstalí v černých šatech a oblecích. Sužovalo je horko, zármutek a vědomí vlastní smrtelnosti.

Na hřbitově byly i dvě výstavní hrobky a rodinné hroby obehnané nízkou zdí. Ale nebyl tu kamenný les vzpřímených pomníků a náhrobních kamenů jako jinde. Někteří lidé pohřbili ostatky svých drahých do schránek ve zdi obecního mauzolea. Jiní zas dávali přednost mateřskému lůnu země, na kterém byly hroby označené jen bronzovými tabulkami zasazenými v plochých kamenných deskách, které byly zapuštěné do půdy tak, aby nerušily vzhled parku.

Joe uložil Michelle a dívky na mírném svahu, do stínu pinií a vavřínových keřů. V chladnějších dnech tam na trávě dováděli veverka a za soumraku králici. Věřil, že jeho třem milovaným ženám by se tohle místo líbilo víc než tvrdá zeď mauzolea, kde ani za svěžích večerů nebyl slyšet šum stromů ve větru.

Zaparkoval u obrubníku, daleko od druhého pohřbu, vypnul motor a vystoupil z hondy. Stál u auta ve čtyřicetistupňovém vedru a sbíral odvalu.

Když se vydal do mírného svahu, nedíval se směrem k jejich hrobům. Kdyby to místo viděl už zdaleka, zastránilo by ho to a asi by se vrátil. I po roce ho každá návštěva rozrušila. Jako by se nedíval na jejich hroby, ale na znetvořená těla v márnici. Přemýšlel, kolik let ještě mine, než se jeho bolest zmírní, a stoupal přitom do kopce se sklopenou hlavou a očima zabodnutýma do země, s rameny nahrbenými vedrem, jako když se starý, utahaný kůň vrací dlouhou, dobře známou cestou do stáje.

Proto tu ženu u hrobů neviděl dřív, než když byl od ní asi pět nebo sedm metrů. Překvapeně se zastavil.

Stála tam, ukrytá před sluncem, ve stínu pinií. Byla k němu napůl otočená zády a polaroidem fotografovala do země zapuštěné desky.

"Kdo jste?" zeptal se.

Neslyšela ho. Možná proto, že mluvil tak potichu, možná že se tak soustředila na fotografování.

Přistoupil blíž a řekl: "Co to děláte?"

Polekala se a otočila se k němu.

Měla drobnou, ale atletickou postavu, asi tak metr padesát pět. Ale okamžitý dojem, který udělala, byl mnohem větší, než by se mohlo usuzovat z jejího vzhledu. Jako by nebyla oblečená v modrých džínsech a žluté bavlněné košili, ale v jakémsi silném magnetickém poli, které k ní přitahovalo celý svět. Její pleť měla odstín mléčné čokolády. Obrovské oči byly tmavé jako usazenina na dně šálku arménského espressa, tajemnější než věštby skrývající se v lístcích čaje, s výrazně mandlovým tvarem, který dával tušit kapku asijské krve. Její vlasy nebyly ani kudrnaté, jako mívají Afričanky, ani natupirované, ale husté a přirozeně rovné, tak leskle černé, že skoro hrály do modra. I to připomínalo Asii. Ale linie obličeje byly africké, s hladkým širokým čelem a vysokými lícními kostmi. Byla to jemně řezaná, ale silná, pyšná, ale krásná tvář. Mohla být tak o pět let starší než Joe, něco málo přes čtyřicet. Ale nevinnost v jejich moudrých očích a zákmit dětské bezbrannosti v jejím jinak silném obličejí způsobily, že se zdála být mladší.

"Kdo jste a co tady děláte?" opakoval.

Rozevřela rty, jako by se chystala promluvit, ale překvapení jí vzalo řeč. Zírala na něj jako na zjevení. Zvedla ruku k jeho obličejí a dotkla se jeho tváře. Joe se neodtáhl.

Nejdřív měl pocit, že vidí v jejích očích údiv. Neuvěřitelná něha jejího doteku způsobila, že se podíval znovu a uvědomil si, že to není údiv, ale smutek a soucit.

"Nejsem připravena s vámi mluvit." Měla měkký melodický hlas.

"Proč tady fotíte... proč fotíte jejich hroby?"

Sevřela aparát oběma rukama a řekla: "Brzy. Vráť se, až přijde čas. Nezoufejte. Uvidíte stejně jako ti ostatní."

Skoro nepřirozená intenzita té chvíle způsobila, že byl Joe napůl přesvědčen, že to ona je zjevením. A že její dotek je tak

bolestně laskavý právě proto, že není skutečný, že je to polaskání ekto plazmy.

Jenomže tahle žena byla příliš přítomná na to, aby byla jen duchem nebo halucinací z horka. Byla maličká, ale plná síly, skutečnější než všechno ostatní, co se ten den stalo. Skutečnější než nebe a stromy, srpnové slunce, kámen a bronz. Byla tu tak silně přítomná, že se zdálo, jako by se k Joeovi přibližovala, zatímco stála. Jako by ho přerůstala, i když byla menší než on. Ozařovalo ji víc světla ve stínu pinií než jeho v plném slunci.

"Jak se s tím vyrovnáváte?" zeptala se.

Byl zmatený a jenom zavrtěl hlavou.

"Špatně," zašeptala.

Joe se podíval, přes její hlavu, dolů na kamenné a bronzové desky. Jak z velké dálky slyšel sám sebe říkat: "Navždy ztracení." Mluvil o své ženě a dcerách, ale mluvil i o sobě.

Když se na ni znovu podíval, upírala pohled do dálky, někam za něj. Se silicím zvukem motoru se jí v koutcích očí a na čele objevily starostlivé vrásky.

Joe se otočil, aby viděl, co ji tak znepokojilo. Po cestě, kterou přijel, sem mířil bílý Ford rychlostí, která daleko překračovala povolený limit.

"Bídáči," řekla.

Když se Joe obrátil zpátky k ní, už běžela pryč šikmo po svahu k vrcholu nízkého kopce.

"Počkejte," zavolal.

Nezastavila se ani neohlédla.

Vyrazil za ní, ale nebyl v tak dobré fyzické kondici jako ona. Zdála se být trénovanou běžkyní a Joe se po několika krocích zastavil. V tomhle dusivém, ubíjejícím horku by ji nikdy nedoběhl.

Slunce se odrazilo od předního skla, vzplanulo v kotoučích předních světel. Kolem Joea prosvíštěla bílá dodávka a předjela ženu prchající přes řady náhrobků.

Joe vyrazil dolů z kopce zpátky ke svému autu. Nebyl si jistý, co by měl udělat. Možná by měl jet za nimi. Co se to tu ksakru dělo?

Asi dvacet metrů za zaparkovanou hondou zaskřípěly brzdy. Dodávka sebou smýkla na parkovací místo u obrubníku. Za ní se po chodníku táhla dvojitá stopa po gumách. Rozlétlý se oboje přední dveře a vyskočili muži v havajských košilích. Vyrazili za prchající ženou.

Joe se překvapením zastavil. Byl si naprosto jistý, že ho po cestě ze Santa Moniky nesledovala ani bílá dodávka, ani žádný jiný automobil.

Nějak se museli dozvědět, že pojede na hřbitov. A vzhledem k tomu, že si Joea vůbec nevšíмали, ale vyrazili za tou ženou jako honící psi, museli ho už na pláži sledovat ne proto, že by se tak zajímali o jeho osobu, ale protože doufali, že s ním ona někdy během dne naváže kontakt.

Šli jenom po ní.

K čertu, to tedy museli mít pod dohledem i jeho byt! Museli ho sledovat celé dny, možná týdny. Tak dlouho se potácel v oparu zoufalství, že by si jich nevšímal, ani kdyby se plížili někde na okraji jeho zorného pole.

Kdo je ona? Kdo jsou oni? Proč fotografovala ty hroby?

Žena teď byla asi čtyřicet metrů východně na svahu kopce. Vběhla do stínu silných větví piniových stromů, které byly hustě vysázené podél okraje hřbitova. Běžela po trávě lehce tečkované slunečním světlem. Její snědá kůže splynula se stínem, ale žlutá košile ji zrazovala.

Mířila k nějakému určitému místu na hřebeni, jako by se tu vyznala. Vzhledem k tomu, že v této části hřbitova neparkovala kromě Joeovy hondy a bílé dodávky žádná auta, dostala se možná na hřbitov pěšky a právě tou cestou. Muži z dodávky by museli doběhnout velký náskok, aby ji chytili. Ten vysoký v zelené košili byl zřejmě v lepší kondici než jeho kolega a měl výrazněji delší nohy než pronásledovaná žena. Doháněl ji. A ani malý muž to nevzdával, třebaže zůstal pozadu. Horečně sprintoval do sluncem spáleného svahu, škobrtl o náhrobní desku, pak o další, znovu nabral rovnováhu a znovu vyrazil se zvířecím zápalem, posedlý nutností být u toho, až kořist padne.

Za pěstěnými svahy hřbitova se zvedaly kopce v přirozeném stavu: světlá písčitá hlína, hnědá tráva, bodláčí, kaktusy, zakrslé menzanity, laskavec a tu a tam trpasličí, pokroucený dub. Vyprahlé rokle se táhly dolů k pozemku nad Griffithovou observatoří, kusu divočiny, který se nachází přímo v srdci kvetoucího města.

Kdyby se té ženě podařilo doběhnout až do křovin, pokud zná cestu, měla by šanci své pronásledovatele setřást kličkováním z jednoho úzkého srázu na druhý.

Joe zamířil k opuštěné dodávce. Možná z ní bude schopen něco poznat.

Prál si, aby jim ta žena unikla. I když si nebyl úplně jistý, proč s ní vlastně sympatizuje.

Vůbec ji přece neznal. Mohla být zloduchem s dlouhým seznamem odporných zločinů na kontě. Nevypadala sice, a ani nemluvila jako zločinec, ale tohle bylo Los Angeles. Město, kde vzorní mladíci brutálně stříleli svoje rodiče, aby pak, když z nich jsou sirotci, v slzách žebrovali, aby se nad nimi soud slitoval. Tady nikdo není takový, jak vypadá.

Ale... ten něžný dotek konečků jejích prstů na jeho tváři, smutek v jejích očích, něha hlasu, to všechno o ní vypovídalo jako o ženě plné soucitu. Ať už prchala před zákonem, nebo ne. Nemohl jí přát nic špatného.

Hřbitovem se rozlehl zlověstný zvuk a zanechal v horké strnulosti rychlou, tepající ránu. Hned po něm následoval další.

Žena teď skoro dostihla vrchol kopce. Bylo ji vidět mezi dvěma naježenými borovicemi. Modré džíny, žlutá blůza. S každým krokem natahovala nohy a snědýma rukama pravidelně míhala podél boků.

Menší muž v červenooranžové havajské košili odběhl stranou od svého společníka, za kterým pořád zaostával, aby mezi ním a ženou nic nestálo v cestě. Zastavil se a zvedl paže. Oběma rukama něco svíral. Byla to pistole. Ta svině po ní střílela.

Policijti se nikdy nesnaží zastřelit neozbrojené lidi ze zadu a na útěku. Alespoň ne dobří policijti.

Joe jí chtěl pomoci, ale nenapadlo ho jak. Jestli to byli policajti, neměl žádné právo jim tady sekundovat. A jestli to nebyli policajti, tak i když se mu je podaří dosáhnout, zastřelí ho dřív, než se zmůže na nějaký zásah.

Prásk.

Žena doběhla na vrchol.

"Dělej," pobízel ji Joe chraplavým šepotem, "dělej!"

Neměl ve svém autě telefon a nemohl zavolat pomoc. Když byl reportérem, nosil mobil, ale v poslední době málokdy někomu volal i z telefonu ve svém bytě.

Olověným horkem projel ostrý zvuk nového výstřelu.

Jestli ti chlapi nebyli policajti, museli to být nějakí zoufalci nebo blázni, a nebo obojí. Nikdo jiný by pistoli na veřejném místě nevytáhl. I když to byl opuštěný kout hřbitova. Zvuk výstřelů se rozléhá a přivolá pozornost údržbářů, kterým stačí jen zavřít kovovou bránu u vchodu na hřbitov, aby střelci zabránili v odjezdu.

Žena, kterou očividně nezasáhli, zapadla do křovin za vrcholem kopce.

Oba muži v havajských košilích se hnali za ní.

Kapitola 4.

Srdce mu bušilo tak divoce, až se mu s každým návaem krve zamlžoval zrak. Joe Carpenter se rozběhl k bílé dodávce. Nebyla to fordka, s jakou se jezdí na prázdniny, ale plechem vyložená dodávka, jakou používali obchodníci k rozvozu zboží. Na zadku ani po straně vozidla ale nebylo jméno, ani logo nějaké firmy.

Motor běžel a přední dveře byly otevřené.

Utíkal ke straně pro spolujezdcy. Uklouzl po mokřím kusu trávníku u zavlažovače, který asi netěsnil, a naklonil se do kabiny. Doufal, že tam najde telefon. Ale jestli ho měli, byl schovaný.

Možná že je v příhrádce na palubní desce. Joe ji otevřel.

Někdo byl v úložném prostoru za předními sedadly a zřejmě si Joe spletl s jednou z havajských košil. Řekl: "Dostali jste Rose?"

Sakra.

Ve skřínce bylo několik svítek obinadla, které se vysypaly na podlahu a obálka z Dopravního inspektorátu.

Podle zákona muselo mít každé vozidlo v Kalifornii platnou registraci a doklad o pojištění.

"Hej, kdo ksakru jsi?" zeptal se zezadu chlap.

Joe sevřel obálku a otočil se zády k dodávce.

Neviděl důvod, proč by měl utíkat. Tenhle chlap bude nejspíš stejně dobrý střelec jako ti druzí dva.

Zadní dveře auta se s klapnutím a skřípotem pantů rozlétly.

Joe šel přímo za zvukem. U boční strany vozu se objevilo individuum s plochým obličejem, svalnatýma rukama a krkem, na kterém by unesl malé auto. Joe se rozhodl překvapit ho okamžitým, spontánním útokem a tvrdě ho kolenem nabral do rozkroku. Muž se ohnul, začal dávit a lapat po dechu. Joe ho hlavou udeřil do obličeje a muž se svezl na zem v bezvědomí. Dýchal hlasitě ústy a z rozbitého nosu mu crčela krev.

V dětství býval Joe rváč, který dělal problémy. Ale od té doby, co potkal Michelle a oženil se s ní, na nikoho nevztáhl ruku. Až do dneška, kdy se už podruhé během dvou hodin uchýlil k násilí. Samotného ho to překvapilo.

A ještě víc byl svým primitivním vztekem zhroucený. Nikdy předtím takový hněv nezažil, ani ve svém pohnutém mládí.

A teď se ho znovu snažil ovládnout stejně jako na veřejných záchodcích v Santa Monice. Pád letadla ho v posledním roce naplnil hroznou malomyslností a zármutkem. Ale teď si začínal uvědomovat, že tyto pocity byly jako vrstva oleje na hladině jiné, temnější emoce, kterou sám sobě nechtěl přiznat. To, co skutečně naplňovalo jeho srdce až po okraj, byl hněv.

Jestliže bylo celé universum jen chladným mechanismem, jestliže byl život jakousi cestou z jedné temné prázdnoty do druhé, nemělo žádný smysl vztekle pokřikovat na Boha. Bylo by to stejně nesmyslné, jako volat o pomoc ve vesmírném vzduchoprázdnu, kde se nepřenášel zvuk, a nebo snažit se dýchat pod vodou. Ale teď svůj vztek začal vybíjet na lidech a chápal se každé záminky s chutí, která ho harážela.

Mnul si temeno hlavy, které ho bolelo od rány, a díval se dolů, na bezvědomou masu s krvácejícím nosem. Cítil uspokojení, které cítit nechtěl. Ta divoká radost ho zároveň vzrušovala i odpuzovala.

Ležící muž měl na sobě tričko s reklamou na videohru Quake, černé pytlavé kalhoty a červené tenisky. Vypadal, že mu může být tak třicet, byl nejméně o deset let mladší než jeho dva společníci. Mohutnýma rukama by mohl klidně žonglovat s melouny a na prvním kloubu každého prstu, kromě palců, měl vytetované písmeno. Písmena dohromady skládala slovo ANABOLIC, jako anabolický steroid.

Tomuhle nebylo násilí cizí.

Třebaže mohl svůj preventivní útok omluvit jako sebeobranu, Joea přece zneklidnila divoká rozkoš, kterou mu jeho náhlá brutalita způsobila.

Ten chlap určitě nevypadal jako ochránce zákona. Ale přesto to policajt být mohl, a v tom případě mohlo mít jeho napadení vážné následky.

K Joeovu překvapení v něm ani vyhlídka na vězení neumenšila pokroucené uspokojení z vlastního zuřivého jednání.

Bylo mu špatně a měl pocit, že je napůl šílený, ale cítil se naživu. Byl teď víc naživu než za celý minulý rok.

Plný radosti a zároveň strachu z toho, do jak nemorálních propastí ho jeho nový hněv může zavést, se rozhlédl na obě strany hřbitovní cesty. Nikdo nepřijížděl. Klekl si vedle svojí oběti.

V mužově hrdle vlhce hvízdalo, vydal lehký, dětský vzdech. Zacukala mu víčka, ale z bezvědomí se neprobral. Joe mu prošacoval kapsy.

Nenašel nic, jen pár mincí, kleštičky na nehty, svazek klíčů a peněženku, ve které byla obyčejná identifikační karta a kreditní karty. Chlap se jmenoval Wallace Norton Blick. Neměl u sebe policejní odznak ani průkazku. Joe si nechal jenom jeho řidičský průkaz a vrátil peněženku do kapsy, odkud ji vytáhl.

Dva ozbrojení muži se ještě nevynořili z křovinatého porostu na druhé straně kopce. Vydrápali se za tou ženou na vrchol před víc než minutou, a i kdyby jim vyklouzla, nebylo pravděpodobné, že pronásledování tak rychle vzdají a vrátí se.

Joe se podíval nad svou vlastní odvahou, když rychle odklízěl Wallace Blicka od zadního blatníku bílé dodávky. Schoval ho těsně k boku vozidla, aby ho nikdo přicházející po cestě nemohl spatřit. Převrátil ho na stranu, aby se nezadusil krví, která by mohla stéct z nosních dírek do hrdla.

Přešel k otevřeným zadním dveřím a vyšplhal do zadního prostoru dodávky. Podlaha vibrovala tichým vrčením zahálajícího motoru.

Stísněný úložný prostor byl po obou stranách vyložen řadou elektronických komunikačních, odposlouchávacích a sledovacích zařízení. K podlaze byly přišroubované dvě židle, které se mohly otáčet k přístrojům na obou stranách.

Joe se protáhnul kolem první židle a sedl si na druhou, před kterou byl zapnutý počítač. Vnitřek dodávky byl klimatizovaný, ale sedadlo bylo ještě teplé po Blickovi, který je opustil ani ne před minutou.

Na obrazovce počítače uviděl mapu. Ulice byly pojmenovány jmény, která vyvolávala pocit míru a klidu, a Joe rozeznal, že se jedná o cesty na hřbitově.

Na mapě ho upoutala blikající světélka. Jedno, zelené, blikalo přibližně v místě, kde byla zaparkovaná dodávka. Druhé světélko bylo červené a blikalo na stejné silnici, ale kousek za dodávkou. Byl si jistý, že je to jeho honda.

Sledovací systém bezpochyby fungoval na základě CDROMu s podrobnými mapami okresu Los Angeles a okolí, možná celé Kalifornie, anebo celé země od pobřeží k pobřeží. Jediný kompaktní disk měl dostatečnou kapacitu na to, aby obsáhl detailní mapy ulic v celých Spojených státech a Kanadě.

Někdo k jeho honě připevnil velice silný vysílač. Vyzařoval mikrovlnný signál, který mohl být sledován z poměrně velké vzdálenosti. Pomocí satelitů počítač triangulací zjistil polohu signálu a vyznačil na mapě pozici hony vzhledem k dodávce tak, aby ho mohli sledovat i bez vizuálního kontaktu.

Celou cestu ze Santa Moniky do údolí San Fernanda neviděl Joe ve zpětném zrcátku ani jedno podezřelé vozidlo. Ale tahle dodávka ho byla schopna stopovat i na míle daleko.

Když byl ještě reportérem, vydal se jednou na jízdní hlídku s agenty z Federálního s veselou bandou kovbojů z oddělení pro alkohol, tabák a střelné zbraně. Používali tehdy podobný, i když méně dokonalý systém, než měl před sebou teď.

Joe moc dobře věděl, že se tu nesmí zdržet moc dlouho. Jinak ho načapá buďto zmlácený Blick, nebo jeden z těch dvou. Otočil se i s židlí a prohlížel si zadek dodávky. Doufal, že objeví alespoň nějaký náznak toho, jaká organizace tuhle akci řídí. Ale byli to puntíkáři. Nepodařilo se mu najít ani jediný klíč.

Vedle počítačového stanoviště, u kterého Blick pracoval, ležely dvě publikace. Ta první byl výtisk časopisu Wired s dalším důležitým článkem o legendárním vizionářství Billa Gatese. Ta druhá byl časopis pro bývalé příslušníky Sborů zvláštního nasazení, kteří si přáli udělat prudkou, vzestupnou kariéru a stát se z vojáků základní služby placenými žoldáky. Ten druhý časopis byl otevřený na článku o nožích v přezkách od pásku, tak ostrých, že dokážou vykuchat nepříteli nebo přežít kost. Byla to očividně Blickova oblíbená četba pro chvíle prodlev při sledovacích akcích.

Jako když například čekal, až Joea přestane bavit pozorování moře na pláži v Santa Monice.

Wallace Blick byl, jak dokazovala jeho četba, čaroděj s technikou, a navíc ostrý hoch.

Když Joe vylezl z dodávky, Blick už nařikal, ale ještě se neprohrál k vědomí. Pohyboval nohama nahoru a dolů, nervózně je vykopával jako pes, kterému se zdá o lovu na zajíce. Jeho senzační červené tenisky vytrhávaly z trávníku kusy drnu.

Žádný z dvou mužů v havajských košilích se z pustých křovin na druhé straně kopce ještě nevrátil.

Joe neslyšel žádné další výstřely, i když bylo možné, že je terén utlumil.

Pospíchal ke svému autu. Klikla na dveřích jasně zářila odleskem slunce, a když za ni vzal, zasykl bolestí. Vnitřek auta byl tak rozpálený, že musel být na samé hranici samovolného vznícení. Spustil okénko.

Když hondu nastartoval, mrkl do zpětného zrcátka a uviděl nákladák s korbou z prken, jak se přibližuje od východního konce hřbitova. Zřejmě to byl zahradník, který se buď jel podívat, co to bylo za výstřely, anebo byl na své běžné údržbářské pochůzce.

Joe by mohl pokračovat po silnici směrem k západnímu konci hřbitova a potom jet po jeho obvodu až k východní bráně. Ale pospíchal a chtěl se vrátit tou samou cestou, kterou sem přijel. Přemáhal ho pocit, že už své štěstí napíná až příliš. Skoro jako by slyšel tikání načasované bomby. Vyjel od obručníku a pokusil se auto otočit, ale najednou se mu to nepodařilo.

Zařadil zpátečku a šlápl na plyn tak prudce, že pneumatiky zakvílely na rozpáleném dláždění. Honda vystřelila dozadu. Zabrzdil a zařadil jedničku.

Tiktak, tiktak.

Ukázalo se, že ho instinkt nezklamal. Ve chvíli kdy nabral rychlost a přibližoval se k zahradníkovi nákladáku, roztržilo se zadní okénko na straně řidiče a pokropilo zadní sedadlo střepinkami skla.

Ani nemusel slyšet výstřel, aby věděl, co se stalo.

Podíval se doleva a uviděl muže v červené havajské košili, jak stojí ve střelecké pozici na půl cesty dolů z kopce. Ten chlap byl bledý jako z hrobu vstalý nebožtík nastrojený na margaritovou párty.

Někdo zakřičel sprosté a napůl nesrozumitelné nadávky. Byl to Blick. Lezl od dodávky po čtyřech, omámeně potřásal mohutnou hlavou jako pitbull raněný v psím souboji. Z úst mu kapala krvavá pěna.

Na auto se snesly tvrdé úderý nové palby, kterou doprovázel závan pachu.

Otevřeným a rozbitým okénkem dovnitř prudce vnikl horký, drmolící vítr. V hondě z Joea vyprchal vztek. Prolétl kolem zahradníkovy auta takovou rychlostí, že to muselo zabočit, aby se mu vyhnulo. I když srážka nehrozila.

Joe prchal. Minul jeden pohřeb, kde se právě černí pozůstalí vzdalovali od otevřeného hrobu jako ztracení duchové, minul druhý, kde se truchlíci usadili na židlích, jako by se chystali zůstat navěky s tím, koho ztratili, minul asiatskou rodinu, která právě kladla na čerstvý hrob talíř s ovocem a cukrovím. Prchal. Minul neobvyklý bílý kostel, který se skládal z věžičky vybudované na palladiovském oblouku kupole, která stála na sloupech a ještě na věži s hodinami. Kostel vrhal v ranním odpoledním slunci zakřslý stín. Minul bílou jižanskou koloniální márnici, která v kalifornském suchopáru svítila jako z alabastru a správně by se měla zrcadlit v pomalu tekoucí strouze. Řídil chvatně, protože počítal s tím, že pojedou hned za ním. To se nestalo. Taky si byl skoro jistý, že mu náhle zablokují cestu policejní auta. Ale když projížděl široce rozevřenou branou ven z pohřebiště, nikde žádné auto neviděl.

Vyjel po dálnici Ventura Freeway ven mezi domky předměstské zástavby v údolí San Fernand.

Na červené zůstal stát. Třásl se napětím a přitom pozoroval procesí asi dvanácti veteránů, kteří projížděli ulicí. Byla to sobotní vyjížďka členů Klubu automobilistů. V jedné řadě za sebou tam jel dokonalý exemplář Buicku Roadmastera z roku 41, Ford Sportsman Woodie ročník 47, ve višňově kaštanové barvě, s obložením z medového javorového dřeva, Ford Roaster ve stylu art deco, z roku 32, s plnými disky a chromovanými bočními lištami. Každé z těch dvanácti aut vypadalo jako umělecké dílo. Bylo to samé žebrování, drážkování, dělení a rýhování. Některá auta měla kola na prodloužených závěsech, ochranné mřížky za řidičem, předělané střechy, opravená světla, zvýšené a vyleštěné schránky na rezervní pneumatiky a ručně šité potahy. Projížděla před ním pomalovaná, proužkovaná a naleštěná vášeň na gumových kolech.

Při pohledu na veterány se v Joeově hrudi usídlil divný pocit. Jako by se tam něco natahovalo a uvolňovalo. Bolelo to, ale zároveň to byla úleva.

O blok dál projel kolem parku, ve kterém si, navzdory horku, házela nějaká mladá rodina s frisbie. Byly to tři rozesmáté děti a bujný, zlatý retrivér.

Joe s bušícím srdcem zpomalil. Málem by zastavil u obrubníku, aby se na ně mohl dívat.

O kus dál, na rohu ulice, uviděl dvě krásné plavovlasé školačky, zřejmě dvojčata. Měly na sobě bílé šortky a čerstvě vyprané bílé blůzy. Držely se za ruce a čekaly, až budou moct přejít. Byly svěží jako pramenitá voda v rozpáleném horku. Fáta morgána. Kousek věčnosti v smogem potřísněné, betonové krajině. Byly čisté, sladké a zářící jako dva andělé.

Za zády děvčat se po zdi budovy ve španělském stylu rozrůstaly bohaté zauschnergie obtěžkané překrásnými trsy rudých, trubcovitých květů. Michelle tuhle kytku milovala. Pěstovala ji na dvoře jejich domu ve Studio City.

Den se změnil. Nebylo přesně jasné v čem, ale o změně se nedalo pochybovat.

Ne, nezměnil se den ani město, ale Joe, Joe se změnil. Právě v tuto chvíli se měnil. Cítil, jak v něm změna probíhá, neodvratná jako příliv oceánu.

Jeho zármutek byl stejně velký jako v noci, ve chvílích jeho strašné samoty, kdy jeho zoufalství dosáhlo nejhlubšího dna. Ale tento den začal utopený v melancholii a s touhou po smrti. A nyní chtěl žít! Potřeboval žít.

Tu změnu nezpůsobil blízký dotek smrti. To, že po něm někdo střílel a skoro ho zastřelil, mu neotevřelo oči pro zázrak a krásu života. Nebylo to tak jednoduché.

To, co v něm způsobilo změnu, byl hněv. Pociťoval v sobě hořký hněv ani ne kvůli sobě, ale kvůli Michelle. Hněval se, že Michelle s ním nemůže spatřit přehlídku veteránů, záplavu červených květů, nebo teď tenhle barevný ohňostroj fialových a rudých buganvilií, padající přes okraj střechy bungalovu postaveného ve venkovském stylu. Pociťoval zuřivý, svírající hněv, že Chrissie a Nina nebudou nikdy hrát frisbie se svým vlastním psem a nikdy nevyrostou, aby okrášlily svět svým vlastním půvabem. Že nikdy nepoznají záchvěv uspokojení z povolání, které si vybraly, nebo radost z povedeného manželství, nebo lásku svých vlastních dětí. To vztek ho změnil, skřípal v něm zuby, hryzal ho tak hluboko, že ho probudil z jeho dlouhého transu sebelitosti a zoufalství.

Jak se s tím vyrovnáváš? Zeptala se ta žena, která fotografovala jejich hroby.

Ještě nejsem připravena s tebou mluvit, řekla. Už brzy. Vráť se, až přijde čas, slíbila, jako by mu měla něco odhalit, ukázat mu nějakou pravdu.

Ti dva chlapi v havajských košilích, zabiják s počítačem v reklamním tričku, ta zrzka a bruneta v provázkových bikinách, to byl tým pracovníků, kteří drželi Joea pod dohledem a očividně čekali na to, až s ním ta žena naváže spojení. Dodávka, napakovaná satelitním sledovacím zařízením, zaměřovacími mikrofony, počítači, kamerami s vysokou rozlišovací schopností a pistolníci, kteří se ho snažili chladnokrevně zastřelit, protože...

Proč?

Protože si mysleli, že ta snědá žena u hrobů mu řekla něco, co neměl vědět? Protože jenom fakt, že věděl o její existenci, pro ně znamenalo nebezpečí? Protože se domnívali, že si z návštěvy jejich dodávky mohl odnést dost informací na to, aby si zjistil jejich identitu a záměry?

Nevěděl o nich přece vůbec nic. Ani kdo jsou, ani co od té ženy chtějí. Nicméně jedno mu teď bylo jasné: to, co věděl o smrti svojí ženy a dcer, bylo buď neúplné, nebo chybné. Něco na historii toho letu nebylo v pořádku.

I bez novinářského instinktu by musel nahlédnout tuhle mrazivou skutečnost. V jistém smyslu to tušil od chvíle, kdy uviděl u hrobů tu ženu. Když viděl, jak fotografuje náhrobní desky, uslyšel její hlas plný soucitu a pohlédl do jejích přesvědčivých očí. Když s ním otřásla její slova - ještě nejsem připravena s tebou mluvit. Stačil mu obyčejný selský rozum na to, aby pochopil, že tu něco nehraje.

Projížděl teď mírumilovnou čtvrtí Burbank a vřel v něm pocit nespravedlnosti a zrady. Za mechanickou krutostí světa se skrývala nenáviděnihodná nepravost. Zklamání. Podvod. Spiknutí.

Hádal se sám se sebou. Nemá přece smysl zlobit se na všechno stvoření. Jenom rezignace a lhostejnost mu mohou v jeho bolesti poskytnout úlevu. A měl pravdu. Vztekát se na jakéhosi vymyšleného vládce na nebeském trůnu je stejná ztráta energie, jako házet kamenem na hvězdy a doufat, že zhasneme jejich světlo.

Ale proti lidem ano. Proti těm svůj vztek obrátit mohl. Proti lidem, kteří zatajili nebo zkreslili přesné okolnosti letu 353. Michelle, Chrissie a Nina se už nikdy nevrátí. Joeův život už nikdy nebude úplný. Rány v jeho srdci se nezahojí. Ať byla skrytá pravda jakákoli, to, že ji odhalí, mu budoucnost nevrátí. Měl život za sebou a nic to už nezmění. Ale měl právo na to, aby se dozvěděl, jak a proč přesně zemřely Michelle, Chrissie a Nina. Cítil vůči nim posvátnou povinnost dozvědět se, co se skutečně stalo v tom prokletém letadle.

Hořkost, kterou cítil, byla jako opěrný bod a jeho vztek jako dlouhá páka, kterou pohne celým světem, celým tím zatraceným světem. A dozví se pravdu. Nezáleží mu na tom, jakou škodu po cestě způsobí nebo koho zničí.

Na ulici roubené alejí stromů zajel k obrubníku. Vypnul motor a vystoupil z auta. Možná mu nezbývá moc času, než ho Blick a ostatní dostanou.

Z mrtvých svěšených listů královských palem se neozval ani šelest. Horko uspávalo jako jedem pomazaná mucholapka.

Joe se nejdřív podíval pod kapotu. Tam transpondér nebyl. Dřepl si před auto a ohmatl spodní stranu nárazníku. Nic. V dálce se ozval hluk helikoptéry, který se rychle přibližoval.

Naslepo ohmatl ještě vnitřek předního kola na straně spolujezdce a hřidel. Našel jen bláto ze silnice a olej. Na zadním kole taky nic nebylo.

Ze severu se náhle vynořil vrtulník. Přeletěl extrémně nízko, asi dvacet metrů nad střechami domů. Dlouhé, elegantní koruny palem se v závanu vzduchu zachvěly a zašuměly.

Joe polekaně vzhlédl. Napadlo ho, že helikoptéra jde po něm, ale snad to byla jenom ničím neodůvodněná paranoia.

Vrtulník mířil na jih, s rachotem přeletěl nad střechami domů a zmizel.

Neviděl na něm ani znak policie, ani žádná písmena nebo symboly.

Palmy se otřásly a zachvěly a pak opět znehybněly.

Joe se dal znovu do hledání a nakonec našel drát od transpondéru, přichycený k bateriím za zadním nárazníkem. I s bateriemi byl celý balíček velký asi jako krabička cigaret. Signál, který vysílal, nebyl slyšet.

Vypadalo to neškodně.

Položil tu věc na chodník a chystal se ji roztlouct na kusy ocelovým klíčem na pneumatiky. Vtom se po ulici blížilo zahradnické nákladní auto s korbou plnou ořezaného křoví a pytlů s trávou. Rozhodl se, že zahodí ještě fungující přístroj do nákladu.

Možná ti bastardi alespoň ztratí trochu času a síly, až budou pronásledovat ten nákladák ke skládce.

Když už byl zpátky v autě, spatřil vrtulník několik kilometrů směrem na jih. Létal v těsných kruzích. Pak postál a znovu začal kroužit.

Jeho strach zřejmě nebyl úplně bezdůvodný. Helikoptéra létala buď nad hřbitovem, nebo nad křovinatým pozemkem severně od Griffithovy observatoře. Hledali uprchlou ženu.

Peněz měli zřejmě dost.

DRUHÁ ČÁST: PÁTRACÍ REFLEX

Kapitola 5.

Los Angeles Times dostávaly víc reklamních zakázek než kterékoli jiné noviny ve Spojených státech a v době, kdy ostatní sdělovací prostředky upadaly, vydělávaly svým majitelům spousty peněz. Sídly v dolní části města ve svém vlastním mrakodrapu, který zabíral celý blok.

Přesněji řečeno sídlo Los Angeles Times se nenacházelo přímo v Los Angeles, zatímco stárnoucí, čtyřposchodová budova Postu stála v Sun Valley, blízko letiště Burbank, tedy na území metropole.

Místo několikaposchodových garáží si Post zřídil otevřené parkoviště ohraničené plotem, který byl nahoře omotaný ostnatým drátem. Místo uniformovaného strážce s jmenovkou a vítajícím úsměvem byl vjezd bez brány sledován nevrlym devatenáctiletým mladíkem usazeným na skládací židli pod špinavým kavárenským slunečníkem s nápisem Cinzano. Poslouchal z rádia rap. Se svojí oholenou hlavou, zlatým kroužkem v levé nozdře, na černo nalakovanými nehty, vytahanými černými džínami, které byly na jednom koleni opatrně natrhnuté, a s plandavým černým tričkem s červeným nápisem FEAR NADÁ vypadal, jako by v duchu oceňoval náhradní díly každého auta, které sem vjelo, a přemýšlel, který by měl ukrást, aby za něj dostal u překupníka co nejvíc peněz. Ve skutečnosti ale dával pozor na zaměstnanecké nálepky na předním skle. Tomu, kdo ji neměl, nařídil parkovat na ulici.

Nálepky se obnovovaly vždycky po dvou letech a Joeova byla ještě platná. Dva měsíce po pádu letadla podal výpověď, ale šéfredaktor, Caesar Santos, ji odmítl přijmout. Dal mu místo toho neplacené volno a řekl mu, že až bude připraven vrátit se, bude mít pro něj místo.

Jenomže on nebyl připraven a už nikdy nebude. Ale v tuto chvíli potřeboval využít počítače a konexe Postu.

Na zařízení přijímací místnosti se moc peněz neutratilo: bezově vymalované zdi byly stejné jako v každé instituci. Byly tu kovové židle s modrými polštářky z vinylu, kávový stůl s ocelovými nohama a deskový z falešného mramoru a dva nejnovější výtisky Postu.

Na stěnách visely jednoduše zarámované černobílé fotografie Billa Hannetta, legendárního fotografa novin, který dostal několik cen. Byly to snímky pouličních bouří, hořících měst, pleněných ulic se šklebícími se kořistníky na útěku. Byly tam zemětřesením rozpuštěné školní třídy, budovy v troskách. Mladá latinskoamerická žena před smrtelným

skokem z hořící šestipatrové budovy. Pod těžkým nebem stál, čelem k Pacifiku, dům a balancoval na pokraji sesouvajícího se, deštěm prosáklého svahu. Obecně řečeno žádný novinářský podnik, tištěný nebo elektronický, si svou pověst nevystavěl na dobrých zprávách.

Za recepcií seděl Dewey Beemis, vrátný a zároveň strážce, který tu pracoval přes dvacet let. Byl tu od chvíle, kdy jeden neuvěřitelně sebevědomý bilionář tyhle noviny založil s naivní a beznadějnou touhou svrhnout politicky podporované Timesy z jejich pozice moci a prestiže.

Původně noviny sídlily v nové budově v Century City. Jejich přijímací místnosti bývaly navrženy a zařízeny špičkou mezi architekty, Steveem Chasem. V té době byl Dewey jen jedním z mnoha strážců, a ne recepčním. Ale i megalomanský bilionář, rozhodnutý zachránit svoji čest, se časem unaví, když vidí, že jeho peníze odtékají jako naplno otevřeným kohoutkem. A tak se noviny stěhovaly do skromnějších poměrů v údolí Sun Valley. Stavby zaměstnanců se snížily a samotný Dewey se zachránil jen díky tomu, že byl mezi strážci jediný, kdo měřil metr devadesát, měl býčí šíji a široká ramena a přitom podivuhodně ovládal počítač a uměl psát na stroji rychlostí osmdesáti slov za minutu.

S postupem času začal být Post rentabilní. Následkem toho mohl brilantní, vizionářský pan Chase navrhnout ještě mnoho úchvatných interiérů, které byly oslavovány na stránkách časopisu Architekt. Pak zemřel, navzdory svému geniálnímu talentu. Stejně jako jednoho dne zemře i bilionář a žádný majetek ho nezachrání a jako zemře i Dewey Beemis se vším, co umí a ovládá, a se svým nakažlivým úsměvem.

"Joe!" řekl Dewey, zašklebil se a vstal ze židle. Připomínal medvěda, když k němu přes desku recepce natáhl svou obrovskou ruku.

Joe jí potřásl. "Jak se máš, Dewey?" "Carver a Martin udělali v červnu maturitu s vyznamenáním. Jeden teď chodí na práva a druhý na medicínu." Dewey to říkal tak horlivě, jako by se to stalo před pár hodinami a zítra to mělo vyjít palcovými titulky na přední straně Postu. Na rozdíl od bilionáře, který ho zaměstnával, se Dewey nepyšnil tím, co sám dokázal, ale tím, co dokázaly jeho děti. "Moje Julinka má už druhým rokem stipendium na Yale a letos na podzim se stane redaktorkou studentského časopisu. Chce být spisovatelka, jako ta Annie Proulx. Čte ji pořád dokolečka..."

V očích vrátného náhle prokmitla vzpomínka na letecké neštěstí. Bylo to, jako když se jasný měsíc náhle zatáhne mrakem. Dewey zmlkl a zastyděl se, že se vytahuje se svými dětmi před někým, kdo ty svoje navždy ztratil.

"Jak se má Lena?" zeptal se Joe na Deweyho ženu.

"Dobře... docela dobře, no jo, fajn." Dewey se usmál a přikyvoval, aby zakryl pocit trapnosti. Snažil se držet na uzdě svoje přirozené nadšení pro rodinu.

Joe tenhle trapný pocit u svých přátel nesnášel. Nesnášel jejich lítost. I po roce na ni ještě narážel. To byl také jeden z důvodů, proč se vyhýbal všem bývalým známým. Soucit, který četl z jejich očí, byl sice upřímný a Joe si uvědomoval, jak je nespravedlivý, ale přece se mu zdálo, že jeho známí odsuzují jeho neschopnost uspořádat si znovu život.

"Potřebuju jít nahoru, Dewey, jenom na chvilku, musím si něco vyhledat. Je to v pořádku?"

Deweyovi se rozzářil obličej: "Vrátíš se k nám, Joe?"

"Možná," lhal Joe.

"Zpátky do zaměstnání?"

"Uvažuji o tom."

"To pan Santos určitě hrozně rád uslyší."

"Je tu dneska?"

"Ne, vlastně má dovolenou. Rybaří ve Vancouvru."

Joeovi se ulevilo, že nebude muset Caesarovi lhát o tom, proč skutečně přišel. Řekl: "Něco mě zaujalo, jedna taková legrační historka, ne to, co dělám normálně. Myslel jsem, že bych sem mohl zajít a vyhledat si nějaký informace."

"Pan Santos by určitě chtěl, aby ses tu cítil jako doma. Jen jdi nahoru."

"Díky, Dewey."

Joe prošel lítačkami do dlouhé haly s prošlapaným a flekatým kobercem, oprýskanými zdmi a stropem ze zašlých akustických desek. Poté, co Post opustil svoji zlatou klec v Century City, vybudoval si nový image partyzánského žurnalistu. Byl chudý, ale spravedlivý.

Po levé straně byl výklenek s výtahy. Oboje dveře byly plné zářezů a škrábanců.

Přízemí zaujímaly z větší části archivy, úřednické kanceláře, inzerce a distribuční oddělení. Panovalo tu sobotní ticho. V tom klidu se Joe cítil jako vetřelec. Měl dojem, že každý, koho by potkal, okamžitě pozná, že přišel pod falešnou záminkou.

Čekal, až se otevře výtah, když ho překvapil Dewey, který přiběhl z recepce a podával mu zalepenou bílou obálku.

"Málem jsem na to zapomněl. Před několika dny přišla nějaká dáma. Říkala, že má pro tebe informace ohledně nějakého případu, který by tě určitě zajímal."

"Jakýho případu?"

"To neřekla. Říkala, že budeš vědět."

Joe si vzal obálku a dveře výtahu se otevřely.

Dewey řekl: "Řekl jsem, že už tu deset měsíců nepracuješ, a ona chtěla tvoje číslo. Samozřejmě jsem jí řekl, že jí ho nemůžu dát, ani adresu."

Joe nastoupil do výtahu a řekl: "Díky, Dewey."

"Řekl jsem, že ti to pošlu nebo ti zavolám. Pak jsem zjistil, že ses přestěhoval, že máš nový číslo, že nejsi v seznamu a u nás že není."

"Nemůže to být nic důležitého." Uklidnil ho Joe a ukázal na obálku. Stejně se k novinařině nehodlal vrátit.

Výtah už se zavíral, když Dewey zablokoval dveře a řekl: "Nejde jenom o to, že nikdo nic nevěděl na personálním oddělení, Joe. Ale o to, že ani tvoji kamarádi nevěděli, kde tě hledat."

"Já vím."

Dewey chvíli váhal a pak řekl: "Byl jsi na dně, co?"

"Dost hluboko," přiznal Joe. "Ale začínám zase šplhat nahoru."

"Kamarádi ti můžou podržet žebřík, ulehčit ti to."

Joea to dojalo a přikývl.

"Nezapomeň na to," řekl Dewey.

"Díky."

Dewey ucouvl a dveře se zavřely.

Výtah stoupal a unášel Joea s sebou.

Ve třetím patře se nacházela kancelář zpravodajství. Byla rozdělena na bludiště trochu těsných pracovníček tak, aby nebylo možné celý prostor přehlédnout najednou. Každá pracovna měla svůj počítač, telefon, otočnou židli a další základní vybavení.

Všechno se tu podobalo větší zpravodajské kanceláři v Timesech až na to, že nábytek a pohyblivé stěny u Timesů byly novější a elegantnější než v Postu. V Timesech se taky určitě ve vzduchu nevznášel štiplavý pach azbestu a formaldehydu a i v sobotu odpoledne tam asi byla hustota pracujících na metr čtvereční větší než v Postu.

Za poslední roky už Joeovi dvakrát nabídli práci v Timesech, ale pokaždé odmítl. I když byla Šedá dáma, jak se konkurenci přezdívalo, výborné noviny, byla také známá pro svůj reklamou vykrmený společenský status. Joe věřil, že může dělat lepší a agresivnější reportérskou novinářinu u Postu, který občas fungoval jako azyl. Vědělo se o něm, že prohlášení politiků nikdy nebere vážně a že každého veřejného činitele považuje a priori za zkorumpovaného, nekompetentního, posedlého sexem nebo mocí.

Před několika lety, po Northridgském zemětřesení, objevili seismologové neočekávané spojnice mezi poškozeným podložím středu L. A. a trhlinou pod částí osídlení v San Fernando Valley. Zpravodajstvím se tehdy roznesl vtíp o tom, co by město ztratilo, kdyby se jedním otřesem zřítily Timesy v centru města a Post v Sun Valley. Bez Postu by prý obyvatelé Los Angeles nevěděli, kteří politici a služebníci veřejnosti je okrádají, přijímají úplatky od překupníků s drogami a provozují sexuální hrátky se zvířaty. Mnohem tragičtější by ale byla ztráta půlkilové nedělní přílohy Timesů. Bez ní by se totiž nikdo nedozvěděl, v kterém krámě zrovna probíhá výprodej.

Post byl tvrdohlavý a neúnavný jako teriér, když ho rozzuří pach hlodavců, a v Joeových očích horečnost svého zápalu vyvažoval nestranností. Navíc bylo veliké procento jeho obětí určitě přinejmenším tak zkorumpované, jak se o nich psalo.

Michelle pro Post pracovala jako sloupkařka a redaktorka. To tady ji potkal, dvořil se jí a spolu tu prožívali pocit, že patří ke společnosti vydědenců. Tady, během tolika dní práce, odnosila v břiše jejich dvě děti.

Teď zjistil, že ho tahle budova pronásleduje vzpomínkami. I kdyby připustil nepravděpodobnou možnost, že postupně znovu získá citovou vyváženost a přiměje se uvěřit, že jeho život má nějaký cíl, za který stojí za to bojovat, setkání tváří v tvář s tím milovaným příznakem by ho pokaždé vyvedlo z rovnováhy. Už nikdy nebude schopen pracovat pro Post. Šel přímo ke svému bývalému pracovnímu stolu a byl vděčný, že ho neviděli žádní bývalí přátelé. Jeho místo teď bylo přiděleno Randy Colwayovi, hodnému chlapíkovi, kterému by určitě nevadilo, kdyby Joea našel na svojí židli.

Na psací desce byla připevněna fotografie Randyho ženy, jejich devítiletého syna Bena a šestileté dcery Lisbeth. Joe se na ni podíval, díval se dlouho a pak už ne.

Zapnul počítač a sáhl do kapsy pro obálku z dopravního inspektorátu, kterou vytáhl ze schránky v bílé dodávce na hřbitově. Byla v ní platná registrační karta. Překvapilo ho, že registrovaným majitelem nebyla nějaká vládní organizace nebo instituce strážců zákona, ale něco, co se jmenovalo Medsped, a. s.

Proboha, akciovou společnost tedy určitě nečekal. Wallace Blick a ti dva střelby milovníci hoši v havajských košilích sice nevypadali úplně jako policajti nebo federální policie, ale rozhodně smrděli zákonem víc než jakýkoli akcionář, kterého Joe kdy potkal.

Potom si vyhledal digitalizovaný archiv všech čísel Postu. Bylo tu každé slovo, které se v novinách vytisklo od jejich založení. Chyběly jenom komiksy, horoskopy, křížovky a podobně. Fotografie tu byly také.

Spustil vyhledávání firmy Medsped a našel o ní šest zmínek. Byly to jen malé noticky z obchodních stránek. Přečetl je všechny.

Medsped, obchodní společnost z New Jersey, začala jako vzdušná ambulantní služba v několika velkých městech. Později se specializovala na celostátní expresní doručování naléhavě potřebných zdravotnických dodávek, jako je konzervovaná krev, tkáň a také drahé a křehké vědecké přístroje. Společnost také zajišťovala dopravu vzorků vysoce nakažlivých bakterií a virů mezi spolupracujícími výzkumnými laboratořemi, a to jak ve veřejném, tak v armádním sektoru. K těmto účelům byla společnost vybavena několika letadly a vrtulníky.

Helikoptéry.

A neoznačené bílé dodávky?

Před osmi lety byl Medsped odkoupen firmou Technologik a. s. společností Delaware, která byla podle záznamu jediným vlastníkem přidružené výroby v lékařském a počítačovém průmyslu. Co se týče výroby počítačové techniky, produkovaly tyto společnosti hlavně software pro zdravotnictví a lékařské výzkumy.

Když si Joe vyhledal firmu Technologik, byl odměněn jednačtyřiceti články zvláště z obchodních stránek. Ale hned první dva byly nudné, plné informací o investicích a účetnického žargonu. Joeovi odměna trochu zhořkla.

Objednal si kopie čtyř nejdelších článků s tím, že šije přečte později.

Zatímco vyjížděly z tiskárny, požádal o seznam všech článků, které Post vytiskl o havárii Mezistátní linky 353. Na obrazovce se objevila řada titulů spolu s daty otištění.

Joe se musel hodně zocelit, aby byl schopen tenhle seznam přehlédnout. Nejdřív seděl asi minutu nebo dvě se

zavřenýma očima a zhluboka dýchal. Snažil se představit si příboj na pláži v Santa Monice.

Nakonec zaťal zuby tak pevně, až se mu rozcukal lícní sval, a článek po článku začal podrobně prohlížet jejich obsah. Hledal článek, který by měl v příloze kompletní seznam cestujících.

Rychle přeskočil fotografie neštěstí, na kterých byly trosky rozbité na tak malé kusy a spečené clo tak podivných tvarů, že by zmatený divák nebyl schopen rozeznat, že se jedná o ruiny letadla. V pochmurném úsvitu a drobném dešti, který se spustil civě hodiny po neštěstí, prohledávají spálenou louku pracovníci Státní komise pro bezpečnost v dopravě, oblečení v ochranných oblecích s kuklami. Na obzoru se rýsovaly ožehlé stromy, jejich zkroucené černé údy chňapající po nízkém nebi.

Hledal a našel jméno vedoucího týmu SOBD, který byl pověřen vyšetřováním neštěstí. Byla to žena a jmenovala se Barbara Christmanová. Pracovalo pod ní čtrnáct odborníků.

U několika článků byly fotografie členů posádky a cestujících. Nebyly tu obrázky všech tři sta třiceti duší na palubě. Přednost se dávala obětem z jižní Kalifornie, které se vracely domů, před lidmi z východu, kteří přijížděli na návštěvu. Jako členky rodiny Postu, měly Michelle a dívky přednost.

Když se Joe před osmi měsíci stěhoval, rozhodl se ukončit svoji posedlost prohlížením rodinných alb a fotografií a všechno zabalil do veliké lepenkové krabice. Říkal si, že rozdíráni rány musí zpomalovat její hojení. Krabici zalepil a schoval až na dno své jediné skříně.

Když teď při prohlížení materiálů narazil na jejich fotografie, zalapal po dechu. A to si myslel, že je na to připraven. Michelle fotil do novin jeden zaměstnanec Postu. Snímek zachytil její krásu, ale ne její něhu. Ukazoval inteligenci, ale ne půvab a smích. Spousta toho na obrázku chyběla, ale přesto to byla Michelle. Chrissie byla vyfocená na vánočním večírku pro děti zaměstnanců Postu. Zachytili ji rozesmátou se zářícíma očima. Jak jí zářily oči! A Niněnka, která někdy chtěla, aby se jí říkalo Niňunka, se usmívala svým mírně nesouměrným úsměvem, který jako by naznačoval, že zná nějaká kouzelná tajemství.

Její úsměv Joeovi připomněl hloupou písničku, kterou jí někdy zpíval, když ji ukládal do postele. Ještě než si uvědomil, co dělá, slyšel sám sebe, jak šeptá: "Niněnka, Niňunka, kdepak asi běhá, Niněnka, Niňunka, každý z nás ji hledá."

Něco se v něm lámalo a málem nad sebou ztratil vládu.

Kliknul myší, aby zahnal jejich tváře z obrazovky. Ale zůstaly mu v hlavě, jasnější než tehdy, kdy schoval fotografie do krabice.

Předklonil se na židli, třásl se a dusil hlas ve studených dlaních. "Do prdele, do prdele."

Příboj rozbíjející se o břeh. Teď stejně jako zítra, zítra stejně jako dnes. Hodinové strojky a tkalcovské stavy, východy slunce, fáze měsíce, stroje, které tikají a odměřují, věčný rytmus, nesmyslný pohyb.

Jedinou rozumnou odpovědí na tohle všechno je lhostejnost.

Stáhl si ruce z obličejů. Znovu se narovnal. Snažil se zaměřit pozornost na obrazovku počítače.

Nechtěl na sebe upoutat pozornost. Kdyby sem strčil hlavu nějaký starý známý, musí podat přesvědčivé vysvětlení, proč tuje. Dokonce bude muset sebrat všechnu svoji sílu a být společenský.

Našel seznam cestujících, který hledal. Post mu ulehčil práci tím, že zvlášť uvedl jména mrtvých z jižní Kalifornie.

Vytiskl si jejich jména. Za každým bylo uvedeno jméno města, kde zemřelý bydlel.

Ještě nejsem připravena s vámi mluvit, řekla mu ta žena. Z toho usuzoval, že mu chce něco říct později. Nezoufejte.

Uvidíte, jako ostatní. Co uvidí? Nic ho nenapadlo.

Co by mu asi tak mohla říct, co by zmenšilo jeho bolest? Nic, vůbec nic.

Jako ostatní. Uvidíte, jako ostatní. Kdo jsou ti ostatní?

Existovala jen jedna odpověď. Ostatní, to jsou lidé, kteří také ztratili svoje blízké v letu 353. Lidé, kteří byli stejně nešťastní jako on a se kterými ona už mluvila.

Nehodlal čekat, až ho znovu vyhledá. S Wallace Blickem a jeho kumpány v patách nemusela žít dost dlouho na to, aby ho znovu navštívila a utišila jeho zvědavost.

Když Joe dokončil třídění a sešívání vytištěných materiálů, všiml si bílé obálky, kterou mu dal Dewey Beemis dole u výtahu. Opřel ji předtím o krabici kapesníků po pravé straně počítače a okamžitě na ni zapomněl.

Jako kriminální reportér, jehož jméno se v novinách často objevovalo, dostával Joe čas od času tipy na články od čtenářů, kteří to, mírně řečeno, neměli v hlavě úplně v pořádku. Na svou čest prohlašovali, že je ošklivě obtěžuje tajná sekta satanistů, kteří se scházejí v městských parcích, nebo že mají důkazy proti zločinným zaměstnancům tabákového průmyslu, kteří přimíchávají do dětských přesnídávek nikotin. Někdy také tvrdili, že od nich přes ulici mají hnízdo pavoukovití mimozemšťané, kteří se snaží vypadat jako laskavá rodina korejských přistěhovalců.

Jednou, když ho zatlačil do rohu muž, který mu s vykulenýma očima tvrdil, že starosta Los Angeles není lidská bytost, ale robot ovládaný audio-animatrickým centrem Disneylandu, Joe ztišil hlas a s nervózní upřímností řekl: "Ano, víme o tom už celé roky. Ale kdybychom o tom napsali jediné slovo, lidi z Disneylandu by nás tu všechny pozabíjeli."

Mluvil tak přesvědčivě, že blázen rychle vycouval a utekl.

Proto Joe očekával, že v obálce bude tužkou nadržaná zpráva o Mart'anech, kteří mezi námi žijí v přestrojení za mormony, nebo něco na ten způsob. Roztrhl obálku. Byl v ní jediný list bílého papíru přeložený na třikrát.

Tři na stroji pečlivě vyťukané věty s ním otrásl. Byla to podivuhodně krutá variace na běžné paranoidní výkřiky: Joe, snažila jsem se s vámi sejít. Můj život závisí na vaší diskrétnosti. Byla jsem na palubě letu 353.

Všichni na palubě přece zahynuli. Nevěřil na duchařskou poštu z druhé strany (na rozdíl od většiny obyvatel Andělského města pod hvězdou New Age). Na konci stránky stálo jméno: Rose Tuckerová. A pod jménem bylo telefonní číslo s předčíslem Los Angeles. Adresa tu nebyla.

Ucítil v sobě záchvěv stejného hněvu, který v něm nedávno vybuchl s takovou intenzitou, že se každou chvíli mohl znovu rozhořet. Joe už popadal telefon, aby zavolal paní Tuckerové. Chtěl jí říct, že je bláznivá a zlá svině, která se

potácí ve schizofrenních představách. Že je psychickým upírem, který se krmí neštěstím druhých, aby mohl přikrmovat svoji vlastní zvrácenou potřebu.

Ale potom uslyšel v duchu první slova, která mu na hřbitově řekl Wallace Blick. Tehdy ještě Joe nevěděl, že někdo v dodávce je, naklonil se dovnitř otevřenými dveřmi na straně spolucestujícího a otevřel schránku v palubní desce, aby se podíval, jestli tam není mobilní telefon. Blick si ho na chvilku spletl s jedním z mužů v havajských košilích a řekl: Dostali jste Rose?

Rose.

Joe byl v tu chvíli vystrašený střelbou, bál se o přehající ženu a tak ho vylekalo, že v dodávce někdo je, že ani nezaregistroval, co Blick řekl. Potom už se všechno seběhlo tak rychle, že na Blickova slova zapomněl.

Rose Tuckerová musela být ta žena s polaroidem, která fotografovala hroby. Kdyby to byla bláznivá ženská, která žije ve schizofrenních představách, asi by Medsped, ani Technologik, nebo kdo to ksakru byl, neztrácelo tolik sil a peněz na to, aby ji dostihly.

Vzpomněl si na neobyčejnou osobnost té ženy, na její přímost, její sebeovládání a nadpřirozený klid. Vzpomněl si na sílu jejího upřeného pohledu.

Nevypadala jako blázen, spíš naopak.

Joe, snažila jsem se s vámi sejít. Můj život závisí na vaší diskrétnosti. Byla jsem na palubě letu 353.

Joe si ani neuvedomil, že už nesedí na židli, ale stojí, jako zasažen bleskem, s bušícím srdcem. Kus papíru mu šustil v ruce.

Vylezl z ohraničené pracovníčky a rozhlížel se po velké místnosti, jestli nezahledne někoho, s kým by se mohl podělit o tenhle vývoj událostí.

Podívej se na to. Přečti si to, čti to. Něco tu nehraje, Ježíši, všechno je špatně, je to jinak, než co nám řekli. Někdo po té havárii odešel, přežil ji. Musíme něco dělat, zjistit pravdu. Řekli, že nikdo nepřežil, prý katastrofa, všichni mrtví. Co všechno nám ještě řekli, co nebyla pravda? Jak lidi v tom letadle skutečně zemřeli? Proč zemřeli? Proč zemřeli?

Ještě předtím, než ho kdokoli mohl spatřit, jak tu stojí ve stavu nejvyššího rozčilení, předtím, než se vydal hledat někoho známého, zamyslel se Joe ještě jednou nad tím, co se chystal udělat. Rose Tuckerová mu napsala, že její život závisí na jeho diskrétnosti.

A navíc měl šílený pocit, přesvědčivý právě proto, že byl naprosto iracionální, že kdyby ten vzkaz komukoli ukázal, zjistilo by se, že je to jen prázdný papír, kdyby dal někomu řidičský průkaz Wallace Blicka, zjistilo by se, že je to jeho vlastní, a kdyby vzal někoho s sebou na hřbitov, nenašli by na trávníku ani jeden prázdný náboj a ani stopu po kolech dodávky. Nikdo by to auto nikdy neviděl a nikdo by neslyšel výstřely.

Tohle bylo tajemství, které patřilo jemu, jenom jemu, a Joe si najednou uvědomil, že je jeho svatou povinností jít po stopách tohoto tajemství. V jeho rozluštění spočívala jeho mise, jeho cíl a snad i nějaké nepoznané vykoupení.

Nechápal přesně všechno, co se inu honilo hlavou. Prostě jen do morku kostí cítil, že to tak je.

Roztřeseně se vrátil na židli.

Nebyl si jistý, jestli se nezbláznil.

Kapitola 6.

Joe zavolal dolů na recepci a zeptal se Deweye Beemise, jak vypadala žena, která u něj nechala obálku.

"Taková malinká dáma," řekl Dewey.

Jenomže on sám byl obr.

"Asi tak metr šedesát? Nebo menší?" zeptal se Joe.

"Možná i metr padesát nebo pětapadesát, ale neřekl bys to do ní. Jedna z těch ženskejch, co vypadají jako holčičky, ale už od základní školy přenášejí skály."

"Byla černá?" zeptal se Joe.

„Jo, byla jedna z nás."

"Jak stará?"

"Možná trochu přes čtyřicet. Hezká. Vlasy jako havraní křídla. Něco tu nehraje, Joe?"

"Ne, ne, jsem v pohodě."

"Zníš nějak divně. Jsou s tou dámou nějaký problémy?"

"Ne, je to v pořádku. Ta dáma je košer. Díky, Dewey."

Joe zavěsil telefon.

Na šíji měl husí kůži a mravenčení. Jednou rukou si krk promnul.

Měl vlhké dlaně. Otřel si je o kalhoty.

Nervózně uchopil vytištěný seznam cestujících na palubě letu 353. Pravítkem jel dolů po jménech zemřelých, až narazil na doktorku Rosu Tuckerovou.

Doktorka.

Mohla být doktorkou medicíny nebo literatury, biologie nebo sociologie, muzikologie nebo zubařiny. V Joeových očích ale její důvěryhodnost rázem stoupla už tím, že si vysloužila titul. Lidé, kteří věřili, že je starosta robotem, měli spíš tendenci být pacienti než doktorky v jakémkoli oboru.

Podle seznamu bylo Rose čtyřicet tři let a žila v Manassasu ve Virginii. Joe nikdy v Manassasu nebyl, ale několikrát projížděl kolem, protože to bylo jedno z předměstí Washingtonu, nedaleko města, kde žili Michelliny rodiče.

Otočil se k počítači a znovu prošel všechny články o neštěstí. Hledal těch třicet nebo i víc fotografií pasažérů a doufal, že bude mezi nimi. Nebyla.

Soudě podle toho, co říkal Dewey, byla žena, která psala tenhle dopis, a žena na hřbitově, kterou Blick nazýval Rose, jedna a tatáž osoba. A jestli tahle Rose byla skutečně doktorka Rose Tuckerová, což nemohl potvrdit bez fotografie, byla opravdu na palubě letu 353.

A přežila.

Po chvíli váhání se Joe vrátil ke dvěma velkým fotografiím místa neštěstí. První byl děsivý obrázek zamračeného nebe, zkroucených černých stromů, trosek zpečených a pokroucených do surrealistických soch. Tým vyšetřovatelů z SOBD vypadal v ochranných oblecích a kapucích jako mniši na modlitbách nebo duše zatracených, vznášející se v chladné, temné komnatě na jakési zapomenuté úrovni pekla. Druhá fotografie byla pořízená z ptáčích perspektivy a ukazovala zbytky letadla roztržité na malé kousky a rozeté v širokém okruhu. Pojem "katastrofická nehoda" byl pro to, co bylo na obrázku, žalostně neadekvátní.

Tuhle hrůzu nikdo nemohl přežít.

Přesto Rose Tuckerová, pokud to byla ta stejná Rose Tuckerová, která ten večer nasedla do letadla, očividně nejen přežila, ale odkráčela z místa neštěstí na vlastních nohou a bez vážného zranění. Neměla jizvy ani nebyla zmrzačená. Nemožné. Letadlo padalo z výšky šesti a půl kilometru, ve spárech zemské gravitace, celých šest a půl kilometrů pádu, který se zrychluje do chvíle, kdy narazí na tvrdou zemi a skály. Letadlo se neroztříštilo, ale rozprsklo jako vejce proti zdi z cihel. Vzápětí vybuchlo a rozkutálelo se v jazycích běsnících plamenů. Vyvážnout bez zranění z Bohem potrestané Sodomy a Gomory, vyjít bez popálenin jako Shadrach z ohnivé pece krále Nabukadnesova, vstát jako Lazar po čtyřech dnech z hrobu, to všechno byl menší zázrak než přežít bez jediného škrábance pád letu 353.

Kdyby ale skutečně věřil, že to není možné, nemisl by se mu teď v mysli hněv s úzkostí, s podivným úžasem a strašnou zvědavostí. Pociťoval bláznivou touhu uvěřit neuvěřitelnému, přistoupit na zázrak.

Zavolal na informace do Manassasu a zeptal se na telefonní číslo doktorky Rose Marie Tuckerové. Předpokládal, že mu řeknou, že takové číslo neexistuje nebo že bylo zrušeno. Oficiálně byla přece mrtvá.

Místo toho mu dali nějaké číslo.

Nemohla přece odejít z místa neštěstí a žít dál, jakoby nic, aniž by nezpůsobila senzací. Navíc po ní šli nebezpeční lidé.

Kdyby se vrátila do Manassasu, určitě by si ji našli.

Možná v tom domě ještě žila její rodina. Z nějakého důvodu měli dál telefon na její jméno.

Joe vytočil číslo.

Na druhé zazvonění to někdo vzal. "Ano?"

"Je to byt paní Tuckerové?" zeptal se Joe.

Byl to mužský hlas, ostrý a bez místního přízvuku. "Ano, je."

"Mohl bych prosím mluvit s paní Tuckerovou?"

"Kdo volá?"

Intuice Joeovi napověděla, aby svoje jméno neprozrazoval: "Wally Blick."

"Promiňte, kdo?"

"Wallace Blick."

Na druhém konci se rozhostilo ticho. Potom řekl: "Čeho se to týká?" jeho hlas se skoro nezměnil, ale přesto v něm teď byla cítit ostražitost a stín znepokojení.

Joe vycítil, že nejchytřejší a nejlepší pro něj bude, když zavěsí, a udělal to.

Znovu si otřel ruce o džíny.

Za zády mu prošel nějaký reportér. Četl si za chůze v poznámkovém bloku a pozdravil ho, aniž by se na něj podíval:

"Čau, Randy."

Joe si vzal na stroji napsaný dopis od Rose a vytočil losangeleské číslo, které na něm bylo uvedeno.

Na páté zazvonění zvedla telefon nějaká žena. "Haló?"

"Mohl bych prosím vás mluvit s Rose Tuckerovou?"

"Nikdo takový tady není," řekl hlas s přízvukem z hlubokého jihu. "Máte špatné číslo."

Navzdory tomu, co řekla, ale nezavěsila.

"Dala mi tohle číslo sama." Trval na svém Joe.

"Zlato, nech mě hádat nebyla to nějaká dáma, kterou jsi potkal na večíрку? Nejspíš se tě chtěla zbavit a nechtěla být zlá."

"Nemyslím, že by byla taková."

"Nechci tím říct, že bys byl ošklivej, zlato," pronesla hlasem, který připomínal rozkvetlé magnolie, mátový julep a dusné noci provoněné jasmínem. "Asi jenom nejseš její typ. To se stává i těm nejlepším."

"Jmenuju se Joe Carpenter."

"Pěkný jméno. Pěkný, solidní jméno."

"Jak se jmenujete vy?"

Laškovně se zeptala: "Jaké jméno by se ke mně hodilo?"

"Jaké jméno?"

"Možná Octavia, nebo Juliette?"

"Spíš Demi."

"Demi, jako ta filmová hvězda Demi Moore?" Zeptala se nevěřicně.

"Máte takový sexy kouřový hlas."

"Zlatíčko, já mám hlas jako štěrk a plevel."

"Ale pod tím štěrkem a plevellem je kouř."

Měla nádherný, plný smích. "Pane Joe Podvodníku Carpentere. Demi se mi docela líbí."

"Poslouchej, Demi, fakt bych potřeboval mluvit s Rose."

"Zapomeň na tu otrěpanou Rose. Nemusíš se kvůli ní zbláznit, Joe, zvlášť když ti dala falešný číslo. Pro jedno kvítí slunce nesvítí."

Joe si byl jistý, že tahle žena Rose zná a že čekala na jeho telefon. Vzhledem k tomu, jak nebezpeční nepřátelé Rose pronásledovali, byla její podezřivost pochopitelná."

Řekla: "Kdybys byl sám k sobě upřímný, zlato, jak bys řekl, že vypadáš?"

"Metr osmdesát, hnědý vlasy, šedivý oči."

"Hezkej?"

"Ujde to."

"Kolik ti je, ucházející Joe?"

"Víc než tobě. Třicet sedm."

"Máš příjemnej hlas. Chodíš někdy na rande s neznámějma holkama?"

Demi mu nakonec přece jen určí místo schůzky.

Řekl: "Proti neznámějma holkám nic nemám."

"A co moje sexy kouřová maličkost?" Navrhla se smíchem.

"Jasně. Kdy?"

"Máš čas zejtra večer?"

"Doufal jsem, že to půjde dřív."

"Nebud' tak hrr, Ucházející Joe. Chvilí to trvá, než se dají věci dohromady tak, aby byli všichni spokojení, nikomu se neukřivdilo a nebylo žádný zlomený srdce."

Joe si to přetlumočil tak, že mu Demi říká, že schůzka musí být naprosto bezpečně zorganizovaná na nějakém prověřeném a zajištěném místě, kde by se dalo zaručit Rosino bezpečí. Nebo se možná s Rose nemohla spojit dřív než během dvaceti čtyř hodin.

"Navíc si ta neznámá holka začíná dělat starosti, jestli jsi fakt tak ucházející, když máš tak naspěch."

"Tak dobře. Zítra večer kde?"

"Dám ti adresu kavárny ve Westwoodu. Setkáme se venku v šest hodin. Půjdeme dovnitř, dáme si kafe a podíváme se jeden na druhýho. Jestli mi budeš opravdu připadat ucházející a já tobě stejně kouřová a sexy jako můj hlas... pak, proč ne, může z toho být skvělá noc a plno sladkých vzpomínek. Máš tužku a papír?"

"Mám," řekl a zapsal si jméno a adresu kavárny, kterou mu dala.

"Teď mi udělej jednu laskavost, zlato. Máš u sebe ten papír s tímhle číslem. Roztrhej ho na malinký kousky a spláchni do záchodu."

Když Joe zaváhal, Demi řekla: "Stejně už ti k ničemu nebude." A zavěsila.

Ty tři věty nijak nedokazovaly, že doktorka Tuckerová přežila let 353 nebo že něco v havárii nebylo v pořádku. Mohl by je klidně napsat sám. Nebyl na něm ani žádný dosvědčující podpis, protože i jméno doktorky Tuckerové bylo napsané na stroji.

Ale stejně se toho papíru nechtěl zbavit. I když by s ním nikomu nic nedokázal, v jeho očích by dodával všem těm podivným událostem na přesvědčivosti.

Vytočil znovu Demino číslo. Chtěl vědět, jestli i přes to, co řekla, telefon nezvedne.

Ozval se mu automat telefonní služby, který tvrdil, že číslo, které vytočil, neexistuje. Poradili mu, aby se ujistil, jestli vytočil správné číslo, a potom aby zavolał 411, informace. Zkusil to znovu se stejným výsledkem.

Slušný trik, pomyslel si. Zajímalo by ho, jak to udělali. Demi byla očividně chytřejší než její hlas.

Když Joe položil sluchátko, telefon zazvonil. Vylekalo ho to a ucukl prsty, jako by se popálil. Zastyděl se za svoji přepjatost a na třetí zazvonění ho zvedl. "Haló?"

"Los Angeles Post?" zeptal se nějaký muž.

"Ano."

"Je to přímá linka Randyho Colwaye?"

"Přesně tak."

"Vy jste pan Colway?"

Úlek a ta epizoda s Demi měly za následek, že byl teď Joe trochu pomalejší. Teprve teď rozpoznal nedefinovatelný hlas, který se podobal tomu, který odpověděl na telefon v domě Rose Marie Tuckerové ve Virginském Manassasu.

"Vy jste pan Colway?" Zeptal se znovu.

"Jmenuju se Wallace Blick," řekl Joe.

"Pan Carpenter?"

Po páteři mu stoupal chlad, obratel po obratli, a Joe práskl telefonem.

Věděli, kde je.

Tucet ohraničených pracovníček už mu nepřipadal jako řada pohodlně anonymních úkrytů. Staly se bludištěm s množstvím slepých uliček.

Rychle posbíral vytištěné listy a dopis od Rose Tuckerové.

Když vstával ze židle, znovu zazvonil telefon. Nechal ho zvonit.

Po cestě ze zpravodajství potkal Dana Shaverse, který se vracel od fotokopírky. V levé ruce držel stoh papírů a v pravé vyhaslou fajfku. Shavers byl úplně plešatý, ale měl přepychový černý plnovous. Nosil černé kalhoty s pukem, na šedobílé, proužkované košili měl červenočerné kostičkované šle a žlutou kravatu. Na krku se mu na černé stužce klímaly brýle na čtení, takzvané půlky.

Shavers byl sloupkařem a reportérem obchodního oddělení. Věřil, že je šarmantní, ale bohužel byl jen pompézní a

neohrabaný. Ale i tak byl laskavý a jeho klamné přesvědčení, že je okouzlující vypravěč, dojímal. Hned bez úvodu spustil: "Joe, ty kluku, tak si představ, že jsem minulej tejden otevřel jednu bednu toho Cabernetu Mondavi, ročník 74. Koupil jsem jich hned dvacet, byla to investice. I když musím říct, že jsem byl zrovna v tu dobu v Napě. Ne snad špehovat vinaře, ale kupovat nějaký starý hodiny a je fakt, že to víno moc dobře zestárla." Najednou si uvědomil, že Joe už skoro rok v novinách nepracuje, a odmlčel se. Neohrabaně se pokusil vyjádřit svoji soustrast s tou "strašnou záležitostí, tou hroznou záležitostí, všichni ti lidé, tvoje žena a děti".

Joe slyšel, že telefon na stole Randyho Colwaye v redakci zpravodajství začal za jeho zády znovu vyzvánět. Přerušil Shaverse, aby se ho zbavil, ale pak řekl: "Poslouchej, Dane, neznáš nějakou společnost Technologik?"

"Jestli je znám?" Shavers vytáhl obočí. "To má být vtip, Joe?"

"Co o nich víš, Dane? Je to velká společnost? Chci říct, jsou mocní?"

"Velice zisková společnost, Joe. Jsou nepřekonatelní v rozeznávání nových převratných technologií u začínajících společností, které hned vzápětí buď získají, nebo alespoň poskytnou oporu podnikatelům, kteří potřebují hotovost pro vyvíjení svých nápadů. Většinou je to technologie spojená se zdravotnictvím, ale ne vždycky. Jejich vedoucí funkcionáři jsou banda ostudných náfučků. Myslí si o sobě, že jsou ve světě obchodu královskou rodinou, ale nejsou o nic lepší než my. Taky jen tancují, jak on píská." Joe zmateně řekl: "Jak kdo píská?"

"Jako my všichni, jako my všichni," řekl Shavers, usmíval se a kýval hlavou. Dal si do pusy dýmku a začal okusovat troubel.

Colwayův telefon zmlkl. Ticho Joea znervóznilo ještě víc než vytrvalý drásavý zvuk.

Vědí, kde je.

"Musím jít," řekl, zrovna když mu Shavers začal vykládat o tom, jak je výhodné vlastnit akcie Technologiku.

Pospíchal na nejbližší pánský záchod. Naštěstí tam nikdo jiný nebyl, žádný další starý známý, který by ho zdržoval.

V jedné kabině roztrhal Rosin dopis na malé kousky. Spláchl ho do záchodu, jak mu nařídila Demi. Dokonce počkal, aby viděl, že skutečně všechno zmizelo, a pro jistotu spláchl ještě jednou.

Medsped. Technologik. Společnosti, které organizují pseudopolicijní akce. Jejich moc sahá daleko, od Los Angeles po Manassas. A jejich suverénní všudypřítomnost dokazuje, že tyhle společnosti mají mocné konexe i mimo svět obchodu, snad i v armádě.

Ale ať už bylo v sázce cokoli, nedávalo smysl, aby nějaká společnost zaměstnávala na ochranu svých zájmů chlapíky dost bezostyšné na to, aby stříleli po lidech na veřejných místech nebo kdekoli jinde. Nezávisle na tom, jak velice bohatá organizace mohl být Technologik, černé číslice pod sčítací čarou zisků nevyjímaly její majitele a zaměstnance ze zákona, dokonce ani tady v Los Angeles, kde se za kořen všeho zla považoval nedostatek peněz.

Vzal-li v úvahu zřejmou beztržnost, se kterou ti muži použili zbraň, řekl by, že museli být od armády nebo od federální policie. Joe měl příliš málo informací na to, aby mohl i jen tušit, jakou roli mohla hrát v celé operaci firma Technologik nebo Medsped.

Cestou přes celé třetí poschodí k výtahům čekal, že ho někdo zavolá jménem a nařídí mu, aby se zastavil. Možná jeden z těch dvou v havajských košilích. Nebo Wallace Blick. Nebo policajt.

Kdyby ti lidé, co pronásledují Rose Tuckerovou, byli z federálu, mohli by získat pomoc od místní policie. Pro tuto chvíli se bude muset Joe na každého muže v uniformě dívat jako na potenciálního nepřítele.

Když se otevřely dveře výtahu, ztuhl napětím. Čekal, že tam na něj někdo bude číhat. Ale kabina byla prázdná.

Po cestě dolů čekal, že každou chvíli vypne proud. Když se dole dveře otevřely, překvapilo ho, že v přízemí nikdo není. Za celý svůj život ještě nikdy nebyl tak paranoidní jako teď. Byla to přehnaná reakce na všechno, co se mu přihodilo během dopoledne, a na to, co se dozvěděl od svého příchodu do Postu.

Přemýšlel o tom, jestli jeho přehnaná citlivost, záchvaty vzteku a ochromující strach nejsou reakcí na celý rok citového strádání. Za celý ten rok si nedovolil pocítit nic jiného než zármutek, sebelítost a strašlivou prázdnotu své nepochopitelné ztráty. A ve skutečnosti se velice snažil necítit ani to. Snažil se setřást svoji bolest, vstát jako fénix z hromady popela, živý, ale bez naděje. Jeho jedinou nadějí byl chladný mír lhostejnosti. Teď, když ho události přinutily, aby se znovu otevřel světu, zahlcovaly ho emoce. Byl jako začátečník v surfování, kterému se každá vlna přelije přes hlavu.

Když Joe vstoupil do recepcce, Dewey Beemis zrovna telefonoval. Poslouchal tak napjatě, že úplně zkrabatil svůj jinak hladký tmavý obličej. Mumlal: "Ano, hm, hm, ano."

Po cestě k venkovním dveřím mu Joe zamával na rozloučenou.

Dewey řekl: "Joe, počkej na moment." Joe se zastavil a otočil se.

Dewey teď poslouchal toho, s kým telefonoval, ale oči upíral na Joea.

Joe poklepal prstem na hodinky, aby mu naznačil, že spěchá.

"Počkejte," řekl Dewey do telefonu a pak řekl Joeovi: "Volá kvůli tobě, nějaký chlap." Joe zavrtěl odmítavě hlavou.

"Chce s tebou mluvit," řekl Dewey. Joe znovu vyrazil ke dveřím. "Počkej, Joe, ten chlap říká, že je z FBI." U dveří Joe zaváhal a otočil se zpátky na Deweyho. FBI by přece nemohla mít nic společného s lidmi, jako byli ti dva v havajských košilích. S lidmi, kteří střílejí po nevinných a ani se neobtěžují s výslechem, s lidmi jako Wallace Blick. Nebo mohli? Nenechával se příliš ovládat strachem? Nepodléhal paranoickým představám? Možná by mu FBI mohla poskytnout vysvětlení a ochranu.

Jenomže ten člověk v telefonu mohl lhát. Možná že vůbec není z FBI a jenom chce Joea pozdržet do chvíle, než dorazí Blick a jeho přátelé anebo někdo jiný.

Joe znovu zavrtěl hlavou a otočil se k Deweyovi zády. Strčil do křidel dveří a vyšel do srpnového vedra.

Dewey za ním zavolal: "Joe?"

Joe kráčel k autu. Bojoval s pokušením se rozběhnout. Ze vzdáleného konce otevřeného parkoviště ho pozoroval

mladý hlídač s oholenou hlavou a zlatým kroužkem v nose. V tomto městě peníze často platily víc než věrnost, čest nebo zásluhy. A styl zase platil víc než peníze. Módy přicházely a odcházely rychleji než zásady a přesvědčení a zanechávaly za sebou jako trvalou krejčovskou známku jen neměnné barevné označení různých mladistvých městských gangů. Vzhled toho kluka, punk-grudge-neopunk, nebo co to bylo, byl zastaralý jako psí dečky a nedodával mu ani zdaleka tolik hrůzostrašnosti, jak si myslel. Vypadal spíš trapně, a to mnohem víc, než by byl sám schopen pochopit. Ale v dané situaci připadal Joeovi i on jako hrozba.

Žhavý vzduch duněl tlumeným tvrdým rytmem rapu.

V hondě bylo horko, ale ne nesnesitelně. Postranním okénkem roztržštěným kulkou na hřbitově sem proudilo zrovna dost vzduchu na to, aby se člověk nezausil.

Hlídač si asi všiml rozbitého okénka, když Joe vjížděl do parkoviště. Možná o tom přemýšlel.

Co na tom záleží, jestli o tom přemýšlel nebo ne. Je to jenom rozbité okénko.

Očekával s jistotou, že motor nenastartuje, ale nastartoval.

Když Joe couval z parkoviště, viděl, že Dewey Beemis otevřel dveře od recepce a vyšel ven na malý betonový schod pod stříškou, která nesla logo Postu. Nevypadal vyděšeně, ale zmateně.

Dewey se ho nepokoušel zastavit. Nakonec byli přátelé, nebo alespoň bývali a ten chlap v telefonu byl jenom nějaký hlas.

Joe vyjel do uličky.

Dewey sešel ze schodů a něco zavolal. Nezněl vyplašeně. Zněl popleteně a starostlivě.

Joe ho přesto ignoroval a řídil k výjezdu.

Pod špinavým deštníkem s nápisem Cinzano se ze skládací židle zvedl hlídač. Byl jenom dva kroky od závor, které uzavíraly vjezd na parkoviště.

Na plotě z kovového pletiva planuly v pozdně odpoledním slunci závitý ostnatého drátu.

Joe mrknul do zpětného zrcátka. Dewey tam stál s rukama v bok.

Když projížděl kolem slunečniku, hlídač ani nevyšel zpod jeho stínu. Pozoroval ho s těžkými víčky, bez výrazu jako leguán. Otřel si jednou rukou z čela pot a černé nehty se mu přitom zaleskly.

Joe vyjel otevřenou bránou a na ulici zahrnul doprava. Jel příliš rychle. Pneumatiky zakvílely a vlhce sklouzly po horkém rozměklém asfaltu. Jel na západ, na Strathern Street, a ve chvíli, kdy zahrnul na jih, na Lankershim Boulevard, uslyšel houkačky. Houkačky, ve dne nebo v noci, to bylo běžné hudební pozadí tohoto města, takže s ním nemusely mít vůbec nic společného.

Přesto, celou cestu k dálnici Ventura, pod ní a potom směrem na západ v Moorpark, nepřestával kontrolovat ve zpětném zrcátku, jestli ho nepronásleduje nějaké auto, ať už označené nebo ne.

Nebyl zločinec. Proč by se měl bát jít na oprávněná místa a říct jim o mužích na hřbitově, zprávě od Rose Marie Tuckerové a jeho podezření týkající se letu 353.

Na druhou stranu Rose, i když jí šlo o život, očividně nehledala ochranu u policie. Snad proto, že jí žádnou ochranu poskytnout nemohli. Můj život závisí na vaší diskrétnosti.

Dost dlouho pracoval jako reportér kriminalistiky. Věděl, že obětmi se často nestávali lidé kvůli tomu, co udělali, kvůli penězům nebo jinému vlastnictví, které by si vrah přál mít, ale jenom proto, že něco věděli. Vědomosti byly často nebezpečnější než zbraň.

Nicméně Joe toho o letu 353 věděl žalostně málo. Jestli po něm šli jen proto, že věděl, že Rose Tuckerová existuje a prohlašuje o sobě, že havárii přežila, pak musí být její tajemství jako megatuny výbušniny.

Po cestě ke Studio City musel myslet na červený nápis na černém tričku hlídače parkoviště: FEAR NADÁ. "Ničeho se nebát" byla filosofie, kterou Joe nikdy nemohl přijmout. Sám se bál tolika věcí.

Víc než co jiného ho mučila možnost, že ta havárie nebyla nehoda a že Michelle, Chrissie a Nina nezemřely vrtochem osudu, ale rukou člověka. Národní komise pro bezpečnost v dopravě nebyla schopna s jistotou určit pravděpodobnou příčinu a nakonec se usnesla na selhání hydraulického systému a lidského faktoru. Ale byl to jen jeden z možných scénářů. S tím vysvětlením byl Joe schopen žít. Bylo neosobní, mechanické a chladné jako vesmír sám. Ale nesnesl pomyšlení, že mohly zahynout kvůli zbabělému činu teroristů nebo nějakému osobnějšímu zločinu. Že byly jejich životy obětovány lidské chtivosti, závisti nebo nenávisti.

Bál se toho, co by s ním takové zjištění mohlo udělat. Bál se vlastní divokosti. Té zarážející snadnosti, se kterou by byl schopen chopit se pomsty a nazývat ji spravedlností.

Kapitola 7.

Díky drsné konkurenci měly Kalifornské banky otevřeno i v sobotu, některé dokonce do pěti. Joe dorazil do pobočky svojí banky ve Studio City dvacet minut před zavřením.

Když tu tehdy prodal dům, nepřevedl si účet clo pobočky, která byla blíž jeho jednopokojovému bytu v Laurel Canyon. Ve chvíli, kdy čas nic neznamenal, přestal uvažovat o praktičnosti.

Šel k okénku, kde žena jménem Heather vyřizovala nějaké papíry a čekala na poslední zákazníky. Pracovala tady už od doby, kdy si tu Joe poprvé otevřel účet. Asi před deseti lety.

"Potřebuju si vybrat hotovost," řekl po krátkém úvodním rozhovoru. "Ale nemám s sebou šekovou knížku."

"To nevadí," ujistila ho.

Nicméně ve chvíli, kdy Joe požádal o dvacet tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách, to vadit začalo. Heather přešla na druhý konec místnosti a o něčem se tlumeně bavila s šéfem přepážky, který se vzápětí radil s asistentem manažera.

Byl to mladík hezký jako ten nejpopulárnější filmový hrdina současnosti. Možná že patřil k zástupu rádoby hvězd, které

čekají na svoji vysněnou slávu, a aby zatím nějak přežili, protloukají se, jak se dá. Všichni teď pokukovali po Joeovi, jako by pochybovali o jeho totožnosti.

Pokud jde o přijímání peněz, jsou banky jako průmyslové vysavače. Ale pokud jde o jejich vydání, změní se na ucpané kohoutky.

Heather se vrátila s opatrným obličejem a zprávou, že mu milerádi vyhoví, ale budou samozřejmě muset zachovat určitý postup.

Na druhém konci banky mluvil asistent manažera s někým po telefonu a Joe dostal podezření, že mluví o něm. Věděl, že se o něj zase pokouší paranoia, ale v ústech mu přesto vyschlo a rozbušilo se mu srdce.

Ty peníze mu patřily. Potřeboval je.

Tahle Heather přece Joea znala celé roky, dokonce chodila do stejného luteránského kostela, kam Michelle vodila Chrissie a Ninu do nedělní školy a na bohoslužby. Přesto si vyžádala jeho identifikační kartu. Časy důvěry a zdravého rozumu zmizely do tak hlubokého dávnověku americké minulosti, že se zdálo, jako by patřily do dějin úplně jiné země. Zachovával trpělivost. Všechno, co měl, bylo uloženo tady, včetně šedesáti tisíc dolarů z prodeje domu. Nemohli mu upřít peníze, které potreboval na život. Jestli po něm jdou stejní lidé jako po Rose Tuckerové, nemůže se vrátit zpátky do bytu. Bude muset nějakou dobu přespávat po motelech.

Asistent manažera dokončil hovor. Civěl teď na desku svého stolu a ťukal do ní tužkou.

Joe uvažoval o tom, že by mohl platit kreditními kartami a případně menšími částkami v hotovosti, které může vybrat z bankomatů. Jenomže podle kreditních karet a bankomatů ho mohli z vyšších míst kdykoli vystopovat, a nikdy by je nesetřásl. Navíc mu mohli při pronásledování kartu kdykoli zabavit.

Na stole asistenta zazvonil telefon. Zvedl sluchátko, podíval se na Joea a pak se k němu na otáčecí židli obrátil zády, jako by měl strach, že by mu mohl odčítat ze rtů.

Při procedurách, které následovaly, se konečně všichni uklidnili zjištěním, že Joe není ani svoje vlastní zlé dvojče, ani odvážný zloděj v dokonalé gumové masce. Asistent ukončil telefon a pomalu posbíral stodolarové bankovky od všech přepážek a z pokladny. Donesl požadovanou sumu Heather a s utkvělým, křečovitým úsměvem pozoroval, jak ji pro Joea přepočítává.

Možná si to jenom namlouval, ale Joe cítil, že neschvalovali, aby s sebou nosil tolik peněz v hotovosti. Ne kvůli tomu, že by to pro něj mohlo být nebezpečné, ale protože v naší době jsou lidé, kteří platí v hotovosti, podezřelí. Podle vládního nařízení musí banky ohlašovat každé finanční transakce nad pět tisíc dolarů. Údajně proto, aby se zabránilo pokusům drogových magnátů prát peníze v legitimních finančních ústavech. Ve skutečnosti se tenhle zákon nikdy žádného drogového magnáta ani nedotkl, ale zato umožňoval vládě monitorovat finanční aktivity průměrných občanů. V historii byly vždycky peníze v hotovosti a jejich ekvivalent diamanty nebo zlaté mince nejlepší zárukou svobody a pohyblivosti. Totéž znamenala hotovost pro Joea. Ale Heather a její šéfové ho nepřestávali provrtávat podezřavým pohledem. Zřejmě usoudili, že se zapletl do nějaké zločinné akce, nebo se, v nejlepším případě, chystá strávit několik dní neuvěřitelného hýření v Las Vegas.

Zrovna když před něj Heather pokládala obálku s dvaceti tisíci, zazvonil na asistentově stole znovu telefon. Mumlal něco do sluchátka a nepřestával přitom Joea sledovat.

Když Joe, jako poslední zákazník, pět minut po zavírací době opouštěl banku, cítil, že se inu strachy třesou kolena. Pořád bylo nepřijemné horko. I v pět hodin odpoledne bylo nebe bez jediného mráčku, i když už nebylo tak hluboce modré jako předtím. Bylo teď podivně mělké. Plochá modř, která mu připomněla něco, co už viděl. Nepřišel na to, co to bylo, dokud nenasedl do auta a nespustil motor. V tu chvíli se mu vybavily mrtvé modré oči posledního nebožtíka, kterého viděl na stole v márnici tu noc, kdy navždy opustil svoje povolání kriminalistického zpravodaje.

Když vyjížděl z parkoviště, zahlédl ještě asistenta, jak stojí za zasklenými dveřmi banky, maskovaný odrazem bronzové záře zapadajícího slunce. Možná si ukládal do paměti popis hony a snažil se zapamatovat si registrační číslo. Možná taky zamykal dveře.

Metropole se chvěla v horkém vzduchu pod slepým modrým pohledem mrtvého nebe.

Zrovna když Joe míjel malé obchodní centrum v sousedství, uviděl přes ulici, přes tři pruhy jedoucích aut, ženu. Měla dlouhé zlatohnědé vlasy a vystupovala z Fordu Explorer. Parkovala před samoobsluhou. Z druhé strany vozu vyskočila holčička s čepicí světlých zacuchaných vlasů. Jejich obličej neviděl.

Joe okamžitě zahnul napříč pruhy a skoro se při tom srazil se starším mužem v šedém mercedesu. Na křižovatce, když naskočila červená, se proti dopravním předpisům otočil.

V tu chvíli už litoval toho, co dělá. Ale zastavit se by bylo jako nařídít slunci, aby nezapadlo. Ovládlo ho podivné nutkání.

Otřesen svým vlastním nedostatkem sebekontroly zaparkoval nedaleko ženina fordů. Vystoupil z auta. Slabostí se sotva držel na nohou.

Stál tam a zíral na samoobsluhu. Žena a dítě byly vevnitř, ale přes plakáty a vystavené zboží je přes výlohu nemohl zahlédnout.

Otočil se zády ke krámu a opřel se o hondu. Snažil se dát se dohromady.

Po havárii v Coloradu mu Beth McKayová doporučila terapeutickou skupinu s názvem Soucitní přátelé. Byla to celonárodní organizace pro lidi, kteří ztratili děti. Sama Beth se s Michellinou smrtí díky Soucitným přátelům ve Virginii pomalu smířovala, a tak zašel i Joe na pár schůzek místní pobočky. Brzy toho ale nechal. V tom ohledu byl jako ostatní muži. Truchlící matky docházely na schůzky pravidelně a nacházely úlevu v rozhovorech s těmi, kdo také přišly o děti. Ale skoro všichni otcové se obrátili do sebe a drželi svoji bolest pod zámek. Joe byl jedním z mála mužů, kteří se chtěli spasit tím, že se otevrou. Ale mužská biologie, psychologie nebo prostě tvrdohlavá sebelibost ho držely stranou v osamění.

Díky Soucitným přátelům se ale dozvěděl, že tohle podivné nutkání, které pocíťoval, nebylo nic ojedinělého. Bylo to dokonce tak běžné, že pro to existoval termín: pátrací reflex.

Každý, kdo utrpěl ztrátu milovaných lidí, tento reflex do jisté míry zakoušel, ale ti, kdo ztratili děti, tím trpěli víc než druzí. Intenzita prožívání byla různá člověk od člověka. U Joea to bylo zlé.

Racionálně byl schopen přijmout, že byly mrtvé a navždy ztracené. Ale emocionálně, na mnohem primárnější úrovni, byl stále přesvědčený, že je znovu spatří. Občas měl pocit, že jeho žena a děti musí každou chvíli projít dveřmi, a když zvonil telefon, myslel, že jsou to ony. Když řídil auto, byl si chvílemi jistý, že Chrissie a Nina sedí na zadním sedadle, a když se otočil, bez dechu vzrušením, způsobila mu prázdnota sedadla větší šok, než kdyby je tam skutečně spatřil. Někdy je viděl na ulici. Nebo na hřišti. V parku. Na pláži. Byly vždycky vzdálené a odcházely pryč. Někdy je nechal odejít, ale někdy byl nucen je sledovat, spatřit jejich obličeje, říct: "Počkejte na mě, jdu s vámi."

Obrátil se zády k hondě a přešel ke vchodu do samoobsluhy.

Otevřel dveře a zaváhal. Mučil sám sebe. Nevyhnutelný citový šok, který bude následovat, až zjistí, že ta žena není Michelle a dítě není Nina, bude, jako by udeřil do vlastního srdce kladivem.

To, co se ten den přihodilo, setkání s Rosou Tuckerovou na hřbitově, její slova, šokující vzkaz, který na něj čekal v Postu, to všechno bylo tak zvláštní, že v sobě objevil hlubokou víru v různé neuvěřitelné možnosti, která ho samotného překvapovala. Když se mohla Rosa zřítit z výšky šesti kilometrů na Koloradskou skálu a odejít bez zranění... Nerozum v něm převážil nad fakty a logikou. Záblesk sladkého šílenství z něj sejmul brnění lhostejnosti, které si oblékl s takovou vůlí a úsilím. V srdci mu vysvitlo cosi jako naděje.

Vstoupil do krámu.

Pokladna byla nalevo. Hezká korejská žena kolem třiceti tam připevňovala balíčky párků Slim Jim na drátěnou výstavní plochu. Usmála se a přikývla.

U pokladny stál Korejec, zřejmě její manžel. Na uvítanou pronesl něco o dnešním horku.

Joe si jich nevšímal a prošel první ze čtyř uliček, pak druhou. Na konci třetí uličky uviděl ženu se zlatohnědými vlasy a holčičku.

Stály u ledničky s chlazenými nápoji a byly k němu obrácené zády. Zastavil se na začátku uličky a čekal, až se k němu otočí obličejem.

Žena měla na sobě bílé sandály s kotníčkovým zapínáním, bílé bavlněné kalhoty a limetově zelenou blůzu. Michelle mívala stejné sandály a stejné kalhoty. Jen blůzu ne. Takovou blůzu neměla, to věděl jistě.

Holčička byla stejně stará jako Nina i stejně velká.

Měla bílé sandály, stejně jako její maminka, růžové šortky a bílé tričko. Stála tam s hlavou na stranu a pohupovala útlýma rukama, jako to někdy dělávala Nina.

Niněnka, Niňunka, kdepak asi běhá?

Joe byl v polovině uličky, když si uvědomil, že se pohybuje.

Potom uslyšel, jak holčička říká: "Prosím, prosím, zázvorovou limonádu."

A pak slyšel sám sebe, jak říká: "Nino," protože zázvorová byla Ninina nejoblíbenější limonáda. "Nino? Michelle?"

Žena a dítě se otočily. Nebyla to Nina a Michelle.

Věděl, že to nebude žena a dítě, které miloval. Neřídil se hlavou, ale oblouzeným nutkáním srdce. Věděl, věděl to přece. A přesto ve chvíli, kdy spatřil, že to nejsou ony, bylo mu, jako by ho někdo vši silou udeřil do hrudi.

Hloupě řekl: "Vy... já myslel... jak jste tam stály..."

"Ano?" řekla žena zmateně a s obavou.

"Dávejte na ni pozor," řekl matce drsným hlasem, který ho překvapil. "Dejte na ni pozor. Nespouštějte ji z očí, nenechte ji samotnou. Když si je nedržíte blízko u sebe, zmizí a jsou pryč."

Ženin obličej se vyplašil.

S nevinnou upřímností čtyřletých k němu holčička vzhledla a účastným, nápomocným tónem řekla: "Pane, potřeboval byste si koupit mýdlo, protože smrdíte. Mýdla jsou támhle, ukážu vám je."

Matka popadla holčičku za ruku a přitáhla ji k sobě.

Joe si uvědomil, že musí skutečně páchnout. Byl několik hodin na pláži v plném slunci a potom na hřbitově a víc než jednou se strachy zpotil. Celý den nic nejedl a muselo z něj táhnout pivo, které vypil na pobřeží.

"Díky, maličká," řekl. "Máš pravdu, smrdím. Měl bych si koupit mýdlo."

Někdo za ním řekl: "Je všechno v pořádku?"

Joe se otočil a uviděl korejského majitele. Jeho mírný obličej byl stažený obavou.

"Myslel jsem, že je znám," vysvětloval Joe. "Že je to někdo, koho jsem znával... kdysi."

Uvědomil si, že ráno odešel z bytu neoholený. Tak jak byl, se strništěm, celý mastný od zastydlého potu, pomačkaný, s kyselým a po pivu páchnoucím dechem, s očima rozsvícenýma divokou nadějí, musel vypadat strašně. Začínal chápat, proč se na něj v bance tak dívali.

"Je všechno v pořádku?" zeptal se majitel ženy.

Nebyla si jistá: "Myslím, že ano."

"Já jdu," řekl Joe. Měl pocit, jako by se všechny jeho vnitřnosti draly na nějaká jiná místa, žaludek nahoru a srdce dolů, úplně dolů, až na dno. "To je v pořádku, jenom omyl. Už jdu."

Obešel majitele a rychle zamířil ven. Když po cestě ke dveřím míjel pokladnu, korejská žena řekla starostlivě: "Všechno v pořádku?"

"Nic, vůbec nic," řekl Joe a vyběhl ven do horké sedliny končícího dne.

Když si sedl do auta, uviděl na vedlejší sedadle obálku. Nechal bez dozoru v nezamčeném autě dvacet tisíc dolarů. V samoobsluze se sice zázrak nestal, ale to, že tu peníze ještě byly, zázrak byl.

Mučila ho křeč v žaludku a hrud' měl sevřenou tak, že nemohl dýchat. Necítil se ani dost silný na to, aby mohl řídit, ale nechtěl, aby si ta žena myslela, že na ni čeká a pronásleduje ji. Nastartoval hondu a odjel.

Zapnul klimatizaci a nasměroval si ventilátory na obličej. Bojoval o dech. Měl pocit, že mu selhávají plíce, a snažil se je uvést zpátky do provozu jen vůlí. Vzduch, který se mu podařilo vdechnout, ho uvnitř pálił jako vařící kapalina.

Tohle bylo také něco, o čem se dozvěděl u Soucitných přátel. Většina z lidí, kteří ztratili děti, pocítovala občas svoji bolest fyzicky.

Byl raněný. Řídl v pololeže na volantu a sřpavě dýchal jako astmatik.

Vzpomněl si na svoji vzteklou přísahu, že zničí ty, kdo snad zavinili pád letu 353. Při té vzpomínce se svému bláznovství krátce a hořce zasmál. Tak nepravděpodobný mu připadal obraz sebe sama jako nezastavitelného nástroje pomsty. Byl chodící troskou. Nikomu nemohl být nebezpečný.

I kdyby se dozvěděl, co se skutečně v letadle stalo, pokud v tom ovšem hrál roli podvod, a kdyby zjistil, kdo za to nese zodpovědnost, vinici by bojiště zabili dřív, než by proti nim stačil pozvednout ruku. Byli mocní a měli velké finanční zdroje. Neměl nejmenší šanci, že by je mohl pohnat před spravedlnost.

Ale nevzdá to. Pokud je rozhodnutí na něm, on ten lov neodpíská. Žene ho nutnost. Pátrací reflex.

V K-martu si Joe koupil elektrický holicí strojek, lahvičku vody po holení, kartáček na zuby, pastu a toaletní potřeby.

Světlo zářivek ho bodalo clo očí a jedno kolo nákupního vozíku hlasitě drkotalo. V jeho uších zněl drkot ještě hlasitěji než ve skutečnosti a umocňoval jeho bolest hlavy.

Nakupoval rychle: kufr, dvoje džíny, šedivou sportovní bundu (už v srpnu prodávali podzimní oblečení), prádlo, trička, sportovní ponožky a nové tenisky. Bral zboží podle velikosti, nic si nezkoušel.

Poté, co odjel z K-martu, našel si skromný, čistý motel v Malibu, který byl blízko oceánu. Později se tam snad, za zvuku příboje, vyspí. Oholil se, vysprchoval a převlékl do čistého.

V sedm třicet zbývala pořád ještě hodina slunečního světla. Vyjel na východ do Culver City, kde žila vdova Thomase Lee Vadance. Thomas byl na seznamu cestujících z letu 353. Jeho žena Nora byla uvedena v Postu.

V jednom bistru si Joe koupil dva cheesburgery a kolu. V telefonním seznamu, který byl ocelovým lankem připevněný u veřejného automatu, si našel číslo a adresu Nory Vadancové.

Z doby, kdy byl ještě reportérem, měl průvodce Thomas Brothers - nepostradatelný plán všech ulic v okrese Los Angeles. Ale místo, kde žila paní Vadancová, znal.

Za jízdy snědl oba cheesburgery a spláchl je kolou. Překvapilo ho, jaký má najednou hlad.

Přizemní dům měl střechu z cedrových šindelů, kamenné zdi, bílé veřeje a bílé okenice. Byla to podivná křiženina kalifornského ranče a novoanglické pobřežní chaty. Ale s cestičkou z plochých kamenů a úhlednými záhonky trvalek byl docela půvabný.

Pořád bylo teplo. Vzduch nad kameny se tetelil.

Nebe na západě oranžově a růžově planulo a na východě se rozléval fialový soumrak. Joe vylezl po dvou schůdcích na terasu a zazvonil.

Dveře otevřela asi třicetiletá žena. Byla hezká, s čerstvým obličejem. Ačkoli to byla bruneta, měla světlou pleť rudovlásek, pihy a zelené oči. Na sobě měla šortky v barvě khaki a pánskou košili s ohnutými rukávy. Vlasy měla rozčuchané a zvlhlé potem a na levé tváři šmouhu od špíny.

Vypadala, jako by zrovna uklízela a při tom plakala.

"Paní Vadancová?" zeptal se Joe.

"Ano."

Když ještě býval reportérem, neměl ve styku s dotazovanými lidmi žádné problémy. Ale teď se cítil neohrabaně. Měl pocit, že je oblečen příliš ležerně na to, na jak závažné věci se chtěl ptát. Džíny mu byly velké, v pase je přidržoval pásek. A protože bylo horko, nechal si bundu v autě. Přál si, aby si koupil košili, a ne jenom trička.

"Paní Vadancová, chtěl bych se zeptat, jestli bych s vámi mohl mluvit."

"Mám teď moc práce -"

"Jmenuju se Joe Carpenter. Moje žena zahynula v tom letadle. A taky moje dvě dcery."

Dech jí zadrhl v hrdle. Pak řekla: "Pojďte dál."

Následoval ji do veselého, žlutobílého obývacího pokoje se záclonami a polštáři z potištěného kartounu. V rohu, v nasvíceném příborníku, stál tučet porcelánových figurek.

Požádala ho, aby si udělal pohodlí. Když se posadil do křesla, šla ke dveřím a zavolala: "Bobe? Bobe, máš tu návštěvu."

"Omlouvám se, že vás obtěžuju v sobotu večer," řekl Joe.

Žena se vrátila ode dveří, zabořila se do pohovky a řekla: "To vůbec nevádí. Ale obávám se, že nejsem ta paní Vandancová, kterou jste chtěl vidět. Nejsem Nora. Jmenuju se Clarise. Byla to moje tchyně, kdo... to její manžel zahynul při té... nehodě."

Ze zadní části domu se v obývacím pokoji vynořil muž. Clarise ho představila jako svého manžela. Byl možná o číva roky starší než jeho žena, vysoký, štíhlý, na krátko ostříhaný, s příjemným a sebejistým vystupováním. Měl pevný stisk ruky a usmíval se, ale pod opálením byl bledý a v jeho modrých očích se zrcadlil smutek.

Bob se usadil na pohovku po bok svojí ženy a Clarise mu vysvětlila, že Joeova rodina zahynula při pádu letadla. Joeovi řekla: "Byl to Bobův otec. Vracel se ze služební cesty."

Ze všech věcí, o kterých by mohli mluvit, si k navázání kontaktu vybrali právě vyprávění o tom, jak se poprvé dozvěděli strašné zprávy z Colorada.

Clarise a Bob, který byl bojovým pilotem jmenovaným na vojenskou námořní základnu v Miramaru severně od San Diega, byli na večeri s dvěma dalšími piloty a jejich manželkami. Byli v útulné italské restauraci a pak se přesunuli do

baru, ve kterém byla televize. Přenos baseballové hry byl přerušen zprávami o vnitrostátním letu 353. Bob věděl, že měl jeho otec tu noc letět z New Yorku, a věděl, že často létal touhle linkou. Ale neznal číslo letu. Zavolał z baru na centrálu společnosti, kde ho rychle spojili s úředníkem pro styk s veřejností, který potvrdil, že Thomas Lee Vadance byl na seznamu cestujících. Bob a Clarise ujeli cestu z Miramaru do Culver City v rekordním čase a přijeli tam krátce po jedenácté hodině. Netelefonovali Bobově matce Noře, protože nevěděli, jestli už o tom slyšela. Kdyby o tom dosud nic nevěděla, chtěli ji to radši říct osobně. Když po půlnoci dorazili, našli dům rozsvícený a přední dveře nezamčené. Nora byla v kuchyni a vařila kukuřičnou kaši. Velký hrnc kukuřičné kaše, protože tu Tom miloval. Pekla také sušenky s čokoládou, které měl rád. O neštěstí věděla. Věděla, že je mrtvý, na východ odsud, za Skalistými horami. Ale musela pro něj něco udělat. Vzali se, když jí bylo osmnáct a Tomovi dvacet, a žili spolu třicet pět let. Potřebovala pro něj něco udělat.

"Já o ničem nevěděla," řekl Joe, "do chvíle, než jsem dojel na letiště, abych je vyzvedl. Byly ve Virginii na návštěvě u Michelliných příbuzných a potom na tři dny v New Yorku, aby se holčičky mohly seznámit s tetou Delí, kterou ještě neviděly. Přijel jsem tam samozřejmě brzy a hned jsem šel na terminál, abych se podíval, jestli se jejich let neopozdil. Monitor ukazoval, že přistanou včas, ale když jsem šel k bráně, kterou měly vyjít, stál tam letištní personál a čekal na lidi, kteří tam přicházeli. Mluvíli k nim tlumeným hlasem a některé odváděli do soukromých místností. Přistoupil ke mně nějaký mladík, a ještě než otevřel pus, věděl jsem, co mi řekne. Řekl jsem: Ne, neříkejte to, neopovažte se to říct. Když se přesto pokoušel promluvit, otočil jsem se k němu zády, a když mi položil ruku na rameno, setřásl jsem ho. Skoro bych ho praštil, jenom abych mu zabránil v mluvení. Jenomže potom na mě byli tři, on a dvě ženy. Nechtěl jsem, aby mi to řekli, protože dokud to nevyslovili, nebyla to skutečnost. Měl jsem pocit, že kdyby to neřekli, nebude to pravda. Možná se to vůbec nestane."

V tichu naslouchali vzpomínkám na hlasy z minulého roku. Na hlasy cizích lidí, kteří jim sdělovali hrozné zprávy.

"Maminka to dlouho tak těžce nesla," řekla Clarise a mluvila o své tchyni s takovou láskou, jako by to byla její vlastní matka. "Bylo jí jenom padesát tři, ale nechtěla pokračovat bez Torna. Byli si blízcí." Dopověděl Bob. "Ale minulý týden, když jsme ji přijeli navštívit, byla na tom mnohem líp. Před tím byla zahořklá. Depresivní a zahořklá, ale teď byla najednou zase plná života. Před tím neštěstím byla tak veselá, taková společenská. Pořád někde chodila." Pokračovala za něj Clarise, jako by jejich myšlenky vždycky běžely jedním směrem. "A minulý týden, to byla najednou znovu ta žena, kterou jsme znali... a která nám v minulém roce tak chyběla."

Joem přešla hrůza, když si najednou uvědomil, že mluví o Noře Vadance, jako se mluví o mrtvých. "Co se stalo?" Clarise vytáhla z kapsy khaki šortek papírový kapesník. Utírala si oči. "Minulý týden řekla, že teď ví, že Tom neodešel navždy, a že nikdo nikdy neodchází navždy. Zdála se být tak šťastná."

"Zářila." Řekl Bob a vzal svou ženu za ruku. "Joe, my opravdu nevíme proč. Deprese ji přešla a poprvé po roce byla plná plánů... ale před čtyřmi dny, moje matka... spáchala sebevraždu."

Pohřeb byl právě včera. Bob a Clarise tady nebydleli a chystali se tu zůstat jen do úterka, dokud nezabálí Nořiny šaty a osobní věci, aby je mohli rozdat mezi příbuzné a do Armády spásy.

"Je to tak těžké," řekla Clarise a při řeči si rolovala nahoru a dolů pravý rukáv své bílé košile. "Byla to tak milá bytost."

"Neměl bych tu být," řekl Joe a zvedl se z křesla. "To není vhodný čas."

Bob Vadance rychle vstal a natáhl k němu skoro prosebně ruku. "Ne, prosím, vás, zůstaňte. Potřebujeme si trochu odpočinout od toho třídění a balení. A povídat si s vámi je... no." Pokrčil rameny. Byl samá ruka a noha. Předtím se zdál elegantní, ale teď ne. "Všichni víme, jaké to je. Je to snazší, protože... všichni víme, jaké to je." Dokončila jeho větu Clarise.

Po chvíli váhání se Joe znovu posadil. "Mám jenom několik otázek, a možná by je mohla zodpovědět jenom vaše matka."

Clarise si upravila pravý rukáv a pak shrnula a vyhrnula ten levý. Potřebovala něco dělat, zatímco mluvila. Možná se bála, že kdyby nějak nezaměstnala svoje ruce, mohly by vyjádřit zármutek, který se snažila držet pod kontrolou. Snad by jí zakryly obličej, žmoulaly nebo tahaly by jí vlasy, anebo by se začaly do pěstí a do něčeho by udeřily. "Joe... v tomhle horku... nenapil byste se něčeho studeného?"

"Ne, díky. Zeptám se rychle a půjdu. To, na co jsem se chtěl zeptat vaší matky, bylo, jestli ji v nedávné době někdo nenavštívil. Žena, která si říká Rose."

Bob a Clarise si vyměnili rychlý pohled a pak Bob řekl: "Má to být černá žena?"

Joe se zachvěl. "Ano. Malá, asi metr padesát pět, ale... člověk by ji nepřehlédl."

"Maminka nám o ní moc nevyprávěla," řekla Clarise. "Ale tahle Rose jednou přišla, mluvily spolu a zdálo se, jako by jí řekla něco, co mámu úplně změnilo. Mysleli jsme si, že je něco jako -"

"duchovní vůdce, nebo tak." Dokončil Bob. "Nejdřív jsme tomu moc nedůvěřovali. Báli jsme se, jestli mámu někdo nechce využít. Byla tak slabá. Mysleli jsme, jestli to není nějaký blázen z New Age, nebo -"

"podvodnice," pokračovala Clarise a nahnula se na pohovce, aby urovnala hedvábné květiny na kávovém stolku.

"Prostě někdo, kdo ji chce okrást nebojí zamotat hlavu."

"Ale pak mluvila o Rose a byla tak plná míru. Nezdálo se, že by to mohlo být něco špatného, když se máma cítila o tolik líp."

"Řekla, že už se ta žena nevrátí." Uzavřel Bob. "Máma říkala, že díky Rose teď ví, že táta je někde v bezpečí. Neumřel a konec. Byl v bezpečí a bylo mu dobře."

"Neřekla nám, jak k té víře přišla. Přitom nikdy nechodila do kostela." Dodala Clarise. "Neřekla nám ani, kdo je Rose a co jí řekla."

"Neřekla nám o té ženě dohromady nic," pokračoval Bob. "Jenom že zatím je to ještě tajemství, ale že brzy to bude vědět každý."

"Brzy bude každý vědět co?" zeptal se Joe.

"Asi že je táta někde v bezpečí a že se má dobře?"

"Ne," řekla Clarise, která dokončila urovnávání kytek a teď se znovu opřela na pohovce a spojila ruce na klíně.

"Myslím, že měla na mysli víc než to. Myslím, že tím chtěla říct, že brzo každý pozná, že nikdo z nás jen tak nezemře, že odejdeme na nějaké... bezpečné místo."

Bob si povzdychl. "Budu k vám upřímný, Joe. Byli jsme z toho trochu nervózní. Slyšet takové pověry od mojí matky, která měla vždycky obě nohy na zemi. Ale dělalo jí to šťastnou a po té hrůze minulého roku - jsme neviděli, jak by jí to mohlo ublížit."

Spiritualismus Joe nečekal. Cítil se trapně, ne-li podvedeně. Myslel si, že doktorka Rose Tuckerová věděla, co se skutečně stalo v letu 353, a byla připravena ukázat na viníky. Nikdy si nepředstavoval, že to, co nabízela, byl jenom mysticismus, duchovní útěcha.

"Myslíte, že měla na Rosu telefonní číslo nebo adresu?"

Clarise řekla: "Ne, to si nemyslím. Máma byla... tak tajemná." Manželovi řekla: "Ukaž mu tu fotku."

"Je pořád v její ložnici," řekl Bob a vstal z pohovky. "Donesu ji."

"Jakou fotku?" zeptal se Joe Clarise, když Bob vyšel z pokoje.

"Divnou. Mámě ji přinesla Rose. Je to trochu strašidelný, ale máma v tom nacházela útěchu. Je to fotografie Tomova hrobu."

Fotografie byl obyčejný barevný polaroid. Byl na ní náhrobek Thomase Lee Vadance: jméno, datum narození a úmrtí a slova "Milovaný manžel a otec".

Joe si v paměti vybavil Rose Marie Tuckerovou na hřbitově. Nejsem připravena s vámi hovořit.

Clarise řekla: "Máma šla a koupila rámeček. Chtěla mít tu fotku pod sklem. Bylo pro ni důležité, aby se nepoškodila."

"Když jsme tu byli minulý týden, celé ty tři dny ji všude nosila s sebou," řekl Bob. "Když vařila v kuchyni, seděla v obýváku a dívala se na televizi, venku na terase, když jsme grilovali, pořád to měla s sebou."

"Dokonce i když jsme šli do restaurace, dala si ji do kabelky." Řekla Clarise.

"Je to jenom fotografie," řekl zmateně Joe.

"Jenom fotografie," souhlasil Bob Vadance. "Mohla si ji pořídit sama, ale z nějakého důvodu pro ni znamenala víc, protože ji pořídila ta Rose."

Joe přešel prstem po stříbrném rámečku a po skle, jako by byl jasnovidce a uměl rozluštit význam obrázku z psychické energie, kterou vyzařoval.

"Když nám to ukázala poprvé," řekla Clarise, "dívala se na nás s takovým očekáváním, jako kdyby si myslela, že naše reakce bude větší," uzavřel Bob.

Joe položil fotografii zpátky na kávový stůl a stáhnul obočí: "Jak větší?"

"Ani my jsme tomu nerozuměli," řekla Clarise. Zvedla obrázek a začala leštit rámeček a sklo cípem košile. "Když naše reakce nebyla taková, v jakou doufala, zeptala se nás, co vidíme, když se na tu fotku díváme."

"Náhrobek," řekl Joe.

"Tátův hrob," souhlasil Bob.

Clarise zavrtěla hlavou: "Vypadalo to, jako by máma viděla víc."

"Víc? Co víc?"

"Neřekla co, ale řekla nám, že přijde den, kdy i my uvidíme jinak." Řekl Bob.

Rose na hřbitově svírá oběma rukama kameru, dívá se nahoru na Joea a říká: Uvidíte, jako ti ostatní.

"Vy víte, kdo je ta Rose? Proč jste se na ni ptal?" chtěla vědět Clarise.

Joe jim vyprávěl, jak potkal tu ženu na hřbitově, ale nezmínil se o mužích v bílé dodávce. V jeho upravené verzi Rose odjela autem a nemohl ji zadržet.

"Ale z toho, co mi řekla, jsem usoudil, že možná navštívila některé rodiny ostatních obětí. Řekla mi, abych si nezoufal, že uvidím, jako viděli ostatní, ale že se mnou ještě není připravena mluvit. Problém je, že jsem nedokázal čekat, až bude připravená. Jestli mluvila s ostatními, chci vědět, co jim řekla. Co jim pomohla spatřit."

"Ať už to bylo cokoliv," řekla Clarise, "mámě to udělalo o moc líp."

"Udělalo?" Přemýšlel Bob.

"Na týden ano," řekla Clarise. "Jeden týden byla šťastná."

"Ale skončilo to, jak to skončilo," řekl Bob.

Kdyby nebyl Joe reportérem s tolika lety praxe a nebyl zvyklý klást obětem a jejich rodinám tvrdé otázky, asi by mu bylo zatěžko zeptat se Boba a Clarise na tuhle chmurnou možnost, která jim musela způsobit nová muka. Ale když uvážil všechna fakta toho zvláštního dne, musel se zeptat: "Jste si naprosto jisti, že to byla sebevražda?"

Bob se chystal promluvit, pak se zarazil, otočil hlavu a mrkal, aby zakryl slzy.

Clarise vzala manžela za ruku a řekla: "Není o tom pochyb. Nora se zabila."

"Nechala dopis?"

"Ne," řekla Clarise. "Nenechala nic, co by to vysvětlovalo."

"Byla tak šťastná, tolik zářila. Kdyby "

"Nechala tu videozáznam," řekla Clarise.

"Myslíte nějaké rozloučení?"

"Ne. Je to hrozné... příšerné..." zavrtěla hlavou, obličej se jí zkroutil nechutí. K tomu, aby popsala video, jí chyběla slova. Potom: "Je to ta věc."

Bob pustil manželčinu ruku a zvedl se. "Nejsem zrovna piják, Joe, ale na tohle se potřebuju napít."

Vyděšený Joe řekl: "Nechci vám přidávat k vašemu trápení."

"Ne, to je v pořádku," ujistil ho Bob. "Jsme vlastně všichni pozůstalí. Ti, kteří přežili. Jsme jako jedna rodina. A neexistuje nic, o čem by se nedalo mluvit v kruhu rodiny. Dáte si něco k pití?"
"Jasně."

"Clarise, neříkej mu o tom videu, až budu pryč. Vím, že si myslíš, že by to tak pro mě bylo jednodušší, ale nebylo."

Bob Vadance se podíval na svoji ženu s velikou něhou, a když mu odpověděla: "Počkám," vyzařovala z nich taková vzájemná láska, že se Joe musel otočit. Příliš ostře mu to připomnělo, o co přišel.

Když Bob vyšel z pokoje, Clarise začala znovu upravovat květiny z hedvábí. Potom seděla s lokty na holých kolenech a s obličejem zabořeným v dlaních.

Když se konečně podívala na Joea, řekla: "Je to hodný člověk."

"Líbí se mi."

"Dobrý manžel, dobrý syn. Lidi ho neznají. Vidí jenom bojového pilota, který sloužil ve válce v zálivu, tvrdáka. Ale on je laskavý. City by mohl rozdávat, jako jeho táta."

Joe čekal, co mu chce skutečně říct.

Po chvíli řekla: "Dali jsme si s dětmi načas. Je mi třicet, Bobovi třicet dva. Zdálo se nám, že máme spoustu času, že toho musíme nejdřív tolik udělat. A teď naše děti vyrostou a nikdy nepoznají jeho tátu a mámu. A byli to tak dobří lidé."

"Není to vaše chyba," řekl Joe. "Nebylo to ve vašich rukách. V tomhle vlaku jsme jenom cestující. Neřídíme ho, ať už si namlouváme cokoliv."

"Copak jste skutečně natolik smířený?"

"Zkousím to."

"Jste někdy blízko?"

"Nejsem!"

Lehce se zasmála.

Joe už rok nikoho nerozesmál, kromě Rosiny kamarádky v telefonu. Clarisin krátký smích sice zabarvila bolest a ironie, ale přesto v něm bylo cítit úlevu.

Poté, co s ní provedl tuhle změnu, ucítil náhle Joe spojení se životem, které mu bylo tak dlouho odepřeno.

Po chvíli ticha Clarise řekla: "Joe, mohla být ta Rose zlá?"

"Ne, právě naopak."

Její pihovatý obličej, od přírody otevřený a důvěřivý, se teď zachmuřil pochybou: "Říkáte to tak jistě."

"Kdybyste ji potkala, taky byste si byla jistá."

Bob Vadance se vrátil s třemi sklenicemi, miskou drceného ledu, litrem 7UP a lahví Seagrants 7 Crown whiskey.

"Obávám se, že nemáme příliš na vybranou," omlouval se. "Nikdo v téhle rodině moc nepije, a když už se napijeme, máme to rádi jednoduché."

"Tohle úplně stačí," řekl Joe a vzal si svoji sklenici. Ochutnali pití. Bob to namíchal silné. Chvilí bylo slyšet jen cinkání ledu.

Clarise řekla: "Víme, že je to sebevražda, protože to natočila."

Joe si byl jistý, že špatně rozuměl, a řekl: "Kdo to natočil?"

"Nora. Bobova máma." Řekla Clarise. "Natočila svoji vlastní sebevraždu."

Soumrak se vypařil v rudém a fialovém oparu a neónová mlha se za okny žlutého a bílého pokoje slila v noc.

S obdivuhodným sebeovládáním rychle a stručně odhalila Clarise to, co věděla o strašné smrti svojí tehyně. Mluvila potichu, a přesto každé její slovo bylo jasné jako úder zvonu, který Joea rozechvíval. Po chvíli se začal třást a třásl se čím dál silněji.

Bob Vadance nedokončil ani jedinou větu svojí ženy. Celou dobu mlčel a nedíval se ani na Clarise, ani na Joea. Zíral na sklenici, ze které často upíjel.

Videokamera, která zachytila smrt, byla hračkou Torna Vadance. Od jeho smrti v letadle 353 byla uschována ve skříni v jeho pracovně.

Ovládat kameru nebylo nic těžkého. Nastavování clony a ostrosti prováděla automaticky. I když s ní Nora neměla moc zkušeností, to nejzákladnější se mohla naučit během několika minut.

Baterie byla po roce ve skříni vybitá. Proto ji Nora nejdřív musela dobít. To naznačovalo míru rozmyslu, který naháněl strach. Policie našla adaptér a nabíječ zapojený v zásuvce na kuchyňské lince.

Potom, tento týden v úterý ráno, vyšla Nora z domu a upevnila kameru na stůl na verandě. Aby získala správný úhel, použila dvě knihy jako podpěry, a pak ji spustila.

Před spuštěnou kameru umístila asi tři metry od objektivu umělohmotnou vyplétanou židli. Potom se podívala skrz kameru, aby se ujistila, že je židle v centru záběru.

Vrátila se k židli a trochu upravila její polohu. Potom se před kamerou svlékla. Nedělala to ani jako představení, ani přitom neváhala. Udělala to jednoduše, jako by se chystala ke koupeli. Pečlivě složila blůzu, kalhoty a spodní prádlo a všechno položila na stranu na kamennou podlahu verandy.

Nahá pak vyšla ze záběru, zřejmě do domu, do kuchyně. Za čtyřicet vteřin se vrátila s řeznickým nožem. Sedla si na židli tváří ke kameře.

Podle lékařské zprávy si tato žena, která se těšila úplnému zdraví a, jak se předtím domnívali, zdravému rozumu a která nedávno úspěšně překonala depresi z manželovy smrti, podle lékařské zprávy si Nora Vadancová v úterý ráno, přibližně v osm hodin deset minut, vzala život. Oběma rukama popadla rukojeť nože a s divokou silou si vrazila jeho ostří hluboko do břicha. Vytáhla ho a bodla znovu. Potřetí vedla čepel zleva doprava a rozpárala se. Pak upustila nůž, zhroutila se na židle a tam, ani ne v minutě, vykrvácela.

Kamera natáčela mrtvé tělo dál, až do konce dvacetiminutové kazety.

O dvě hodiny později objevil tělo Takashi Mishima, šestašedesátiletý zahradník, který sem občas docházel pracovat. Okamžitě zavolal policii.

Když Clarise domluvila, Joe se zmohl jenom na: "Ježíši!"

Bob dolil do sklenic whisky. Třásl se mu ruce a láhev pokaždé zachřestila o sklo.

Nakonec Joe řekl: "Počítám, že ten pásek má teď policie..."

"Jo," řekl Bob. "Do konce vyšetřování nebo pátrání, nebo jak se tomu říká."

"Takže doufám, že o tom, co na tom videu je, víte jen z druhé ruky. Že jste to neviděli."

"Já ne," řekl Bob, "ale Clarise ano."

Zírala, do sklenice. "Řekli nám, co na tom pásku je... ale ani já, ani Bob jsme tomu nemohli uvěřit. I když neměli žádný důvod, aby nám lhali. Proto jsem šla v pátek ráno, ještě před pohřbem, na stanici a podívala se na to. Museli jsme si být jistí. A teď jsme. Až nám ten pásek vrátí, zničím ho. Bob by to nikdy neměl vidět. Nikdy."

Joe si té ženy už předtím velice vážil, ale teď v jeho očích ještě dramaticky stoupla.

"Jsou věci, které mi nejsou jasné," řekl. "Nevadilo by vám, kdybych se zeptal?"

"Jen do toho," řekl Bob. "Samí máme spoustu otázek. Tisíce zatracených otázek."

"Za prvé, existuje nějaká možnost, že by jednala pod nátlakem?"

Clarise zavrtěla hlavou. "To není něco, k čemu byste mohl někoho donutit. Ani psychickým nátlakem, ani výhrůzkami.

Navíc kamera nikoho jiného nezachytila. Ani nějaký stín. Byla sama."

"Když jste popisovala to video, Clarise, vypadalo to, jako by to všechno Nora udělala mechanicky, jako stroj."

"Většinou tak vypadala. V obličeji neměla žádný výraz. Jako bez života."

"Většinou? Takže v nějaké chvíli dala najevo emoci?"

"Dvakrát. Poprvé, když už byla skoro svlečená. Než si sundala kalhotky, zaváhala. Byla to cudná žena, Joe. To je další divná věc."

Bob měl zavřené oči a tiskl si studenou sklenici na čelo. Řekl: "I kdybychom... kdybychom připustili, že byla duševně tak rozrušená, že by si takovou věc mohla udělat, je těžké představit si, že by se chtěla natočit nahá nebo že by chtěla, aby ji tak našli."

Clarise řekla: "Kolem dvora je vysoký plot a husté keře. Sousedi ji nemohli vidět. Ale Bob má pravdu... Určitě by nechtěla, aby ji takhle našli. Prostě... když už si skoro sundávala kalhotky, zaváhala. Najednou se ten mrtvý ochablý vzhled rozpustil. Na malý okamžik jí tvář proběhl takový hrozný výraz."

"Jak hrozný?" zeptal se Joe.

Clarise se stáhl obličej, jako by si příšerné video znovu přehrávala v mysli. Popsala ten okamžik, měla ho před očima:

"Má plochý, prázdný pohled, trochu těžká víčka... pak se najednou oči rozšíří a je v nich hloubka jako v normálních očích. Stáhne obličej. Předtím byl bez výrazu, ale teď je úplně trhaný emocí. Úlek. Vypadá, jako by byla v šoku, hrozně vyděšená. Ten výraz ztracenosti ti trhá srdce. Ale trvá to jen vteřinu nebo dvě a najednou se oťře a ten výraz je pryč. Je zase klidná, jako stroj. Sundá si kalhotky, složí je a odloží na stranu."

"Nebrala nějaké léky?" zeptal se Joe. "Nemáte žádný důvod se domnívat, že byla předávkovaná něčím, co mohlo způsobit chvilkovou amnézii nebo prudkou změnu osobnosti?"

Clarise řekla: "Její doktor nám řekl, že jí žádné prášky nepředepsal. Ale podle toho chování na videu má policie podezření na drogy. Dělalí toxikologické testy."

"To je směšné," řekl Bob s přesvědčením. "Moje máma by si nikdy žádné ilegální drogy nevzala. Nebrala si skoro ani aspirin. Byla tak nevinná, Joe, snad si vůbec neuvědomovala všechny ty změny k horšímu, které ve světě nastaly za posledních třicet let. Jako by žila desítky let před námi a byla v tom světě šťastná."

"Dělali pitvu," řekla Clarise. "Neměla ani mozkový nádor, ani poškozený mozek, nic, co by mohlo z lékařského hlediska vysvětlit to, co udělala."

"Říkala jste, že dala něco najevo ještě jednou..."

"Těsně před tím, než... do sebe bodla nůž. Byl to jen záblesk, ještě kratší, než ten předchozí. Jako křeč. Celý obličej se jí stáhl, jako by chtěla křičet. Pak to přešlo a až do konce zůstala bez výrazu."

Šokován tím, co mu během předchozího vyprávění nedošlo, Joe řekl: "Chcete říct, že ani jednou nezakřičela, nevykřikla?"

"Ne, ani jednou."

"Ale to není možné."

"Až úplně na konci, když pustila nůž, se ozve lehounký zvuk, který by mohl být od ní. Ale to je jenom vzdech."

"Ta bolest..." Joe se nemohl odhodlat vyslovit, jak nesmírná musela být bolest Nory Vadancové.

"Ale nekřičela," trvala Clarise na svém.

"Ani kdyby nechtěla, musela by -"

"Mlčela. Prostě mlčela."

"Mikrofon fungoval?"

"Byl to vestavěný mikrofon, nahrává ze všech směrů," řekl Bob.

"Na tom videu," řekla Clarise, "slyšíte ostatní zvuky. Škrábání venkovní židle o beton, když ji přestavila. Zpěv ptáků.

Někde v dálce smutně štěká nějaký pes. Ale ona mlčí."

Když Joe vyšel ze dveří, zadíval se do tmy, jako by očekával, že uvidí bílou dodávku nebo jiné podezřelé vozidlo zaparkované před domem Vadancových. Ze sousedního domu sem slabě zalátaly tóny Beethovena. Bylo teplo, ale od západu vanul lehký vítr a přinášel s sebou vůni nočního jasmínu. Nakolik mohl Joe postřehnout, tahle půvabná noc neskrývala žádnou hrozbu.

Clarise a Bob ho vyprovázeli na verandu a Joe řekl: "Když Noru našli, měla u sebe fotografii Tomova hrobu?"

Bob řekl: "Ne. Zůstala na stole v kuchyni. Neměla ji u sebe."

"Našli jsme ji na stole, když jsme přijeli ze San Diega," vzpomněla si Clarise. "Vedle jejího talíře se snídání."

To Joea překvapilo: "Co snídala?"

"Vím, co si myslíte," řekla Clarise. "Jestli se chystala zabít, proč se obtěžovat se snídání. A je to ještě divnější, Joe."

Udělala si omeletu se strouhaným sýrem, cibulkou a šunkou. K tomu toast. Sklenici čerstvě vymačkané pomerančové šťávy. Měla to snědené do poloviny, když najednou vstala a šla ven s kamerou."

"Ta žena z videa, kterou jste popsala, byla v hluboké depresi nebo v nějakém druhu pomatení. Jak by mohla mít dostatek jasného vědomí, aby si připravila tak složitou snídání?"

Clarise řekla: "A představte si, že vedle talíře měla otevřené Los Angeles Times -"

"- a že četla komiksy," dokončil Bob.

Na chvíli ztichli a snažili se pochopit nepochopitelné.

Potom Bob řekl: "Teď už vidíte, co jsem chtěl prve říct tím, že máme sami tisíce otázek."

Jako by se znali už celá léta, Clarise kolem Joea ovinula paže a objala ho. "Doufám, že ta Rose je dobrý člověk. Doufám, že ji najdete. A ať už vám řekne cokoli, doufám, že vám to vrátí klid."

Dojalo ho to a také ji objal. "Díky Clarise."

Bob na stránku z bloku napsal jejich adresu a telefonní číslo v Miramaru. Podal Joeovi přeložený papír. "Kdybyste měl ještě nějaké otázky... nebo, kdybyste se dozvěděl něco, co by nám snad pomohlo pochopit."

Potřásli si rukama a nakonec se bratrsky objali.

Clarise řekla: "Co budete dělat teď, Joe?"

Podíval se na osvětlený ciferník svých hodinek. "Je jen několik minut po deváté. Zkusím dnes večer vyhledat ještě některé rodiny."

"Buďte opatrný," řekla.

"Budu."

"Něco tu není v pořádku, Joe. Něco tu už dlouho není v pořádku."

"Já vím."

Bob a Clarise stáli vedle sebe na verandě a dívali se za odjíždějícím Joem.

Třebaže vypil skoro dvě plné sklenice, Joe na sobě necítil žádný účinek alkoholu. Neviděl žádnou fotografii Nory Vadancové. Nicméně obraz, který si v duchu odnášel, obraz ženy bez tváře a s řeznickým nožem byl natolik silný, že by musel vystřízlivět, i kdyby toho vypil dvakrát tolik.

Metropole zářila jako světélkující houba, která tleje a rozkládá se podél pobřeží. Jako oblaka výtrusů z něj stoupala žlutá záře a třínila nebe. Bylo vidět jen několik ledových, vzdálených hvězd.

Ještě nedávno se mu tato noc zdála půvabná. Neviděl v ní nic, čeho by se měl bát. Teď se z ní ale začalo cosi vynořovat. Řídil a neustále se přitom díval do zpětného zrcátka.

Kapitola 8.

Charles a Georgine Delmanovi žili v obrovském domě v gregoriánském stylu, na velkém pozemku ve čtvrti Hancock Park. Po stranách vchodu do zahrady rostly dvě magnólie a chodníček k domu byl do výšky kolen lemován živým plotem tak umně zastříženým, jako by na něm pracovala celá armáda zahradníků s nůžkami na nehty. Výjimečně strnulá geometrie domu i pozemku svědčila o lidské potřebě řádu a o víře v nadřazenost lidského pořádku nad přírodním chaosem.

Oba Delmanovi pracovali jako lékaři. On byl internista se specializací v kardiologii a ona byla zároveň internistka a oční lékařka. V místní komunitě byli velmi vážení, protože vedle své řádné lékařské praxe ještě založili a dohlíželi na provoz bezplatné dětské kliniky v East Los Angeles a jiné v South Central.

Při pádu letadla ztratili Delmanovi osmnáctiletou dceru Angelu, která se vracela z exkluzivního šestitýdenního kurzu malování akvarelů na newyorské univerzitě. Připravovala se tam na první ročník umělecké školy v Saň Francisku. Prý byla talentovanou a slibnou malířkou.

Dveře otevřela Georgine Delmanová. Joe ji rozeznal podle fotografie, která byla v jednom článku o havárii. Bylo jí hodně přes čtyřicet, byla vysoká a štíhlá, se zářivě snědou pletí a záplavou kudrnatých černých vlasů. Oči měla jako švestky, fialové krásné a divoké. Snad se je pokoušela trochu zkrotit, protože nenosila čočky, ale brýle s kovovými obroučkami. Nebyla namalovaná. Na sobě měla šedé kalhoty a bílou blůzu skoro mužského střihu.

Joe se představil a ještě dřív, než stačil říct, že jeho rodina byla v letadle 353, Georgine k jeho překvapení vykřikla:

"Pane Bože, zrovna jsme o vás mluvili."

"O mně?"

Chytla ho za ruku a táhla ho přes práh do chodby s mramorovou podlahou. Strčila do dveří bokem a zavřela je.

Nespouštěla z něj udivený pohled. "Lisa nám vyprávěla o vaší ženě a dcerách, o tom, jak jste všeho nechal a od všeho odešel. Ale teď jste tady, teď jste tady."

"Lisa?" řekl překvapeně.

Alespoň dnes večer nemohla Georgine Delmanová, jinak přestrojená za střízlivou lékařku s ocelovými obroučkami, skrýt jiskřivé hlubiny přirozené výbušnosti. Objala Joea a políbila ho na tvář s takovou vervou, že se zhoupl na patách a málem upadl. Chvilí mu tváří v tvář pátrala na dně očí a pak vzrušeně řekla: "Byla za vámi, ne?"

"Lisa?"

"Ne, ne, ne Lisa, Rose."

Po jezerně tmavé hladině jeho srdce poskočila jako hozená žabka naděje. "Ano, ale -"

"Pojďte, pojdte se mnou." Znovu mu stiskla ruku, táhla ho ven z chodby, přes halu, směrem do nitra domu. Řekla:

"Jsme tady vzadu, u kuchyňského stolu já, Charlie a Lisa."

Na schůzkách Soucitných přátel Joe nikdy neviděl žádné truchlící rodiče takhle překypovat veselím. O nikom takovém ani neslyšel. Rodiče, kteří ztratili svoje děti, většinou trávili pět nebo šest let a někdy i celou dekádu tím, že se často marně snažili překonat pocit, že měli být mrtví oni, a ne jejich děti. Trpěli představou, že přežít vlastní dítě je hříšné, sobecké, nebo dokonce i obłudně podlé. Nebyl žádný rozdíl v tom, jestli, jako Delmanovi, ztratili už osmnáctileté dítě. S věkem to nemělo co dělat. Ztráta dítěte jakkoli starého je nepřírozená a natolik nesprávná, že se pak těžko znovu hledá nějaký smysl života. I když se postupně dostaví smíření a rodiče mohou dosáhnout i jistého stupně štěstí, radost pro ně většinou zůstane navždy nedostižitelná. Je jako příslib vody ve vyschlé studni, která kdysi přetékala, ale teď už je cítit jen vlhkým, hlubinným pachem toho, co bývalo.

Ale Georgine Delmanová ho teď táhla přes halu a ven lítacími dveřmi, zářící a rozčilená jako malá holčička. Vypadala, jako by se zajeden rok nejen ze ztráty dcery úplně zotavila, ale jako by tu ztrátu dokonce překonala.

Joeova naděje ochabla. Zdálo se mu, že Georgine Delmanová musí být buď šílená, nebo nepochopitelně mělká. Její zjevná veselost ho šokovala.

V kuchyni bylo šero, ale i tak bylo vidět, jak je, navzdory své rozlehlosti, útulná. Podlaha byla z javoru a z javoru byly i kuchyňské skříňky s granitovými deskami v barvě surového cukru. Nad nimi byly zavěšené měděné hrnce, pánve a kuchyňské náčiní. V tlumeném jantarovém světle zářily a pohupovaly se jako slavnostní girlandy nebo kostelní zvony, čekající na hodinu klekání.

Georgine dovedla Joea ke stolu v okenním výklenku. Řekla: "Charlie, Liso, podívejte, kdo přišel! To je úplný zázrak, nemyslíte?"

Za okny byl vidět dvůr a bazén, který se ve venkovním osvětlení třpytil a blýskal jako z pohádky. Na oválném stole z vnitřní strany oken hořely tři ozdobné skleněné olejové lampy s plovoucími knoty.

Vedle stolu stál vysoký pohledný muž s hustými stříbrnými vlasy: doktor Charles Delman.

Georgine přicházela s Joem v patách a říkala: Charlie, to je Joe Carpenter. Ten Joe Carpenter.

Charlie se na Joea díval s údivem. Pak k němu přistoupil a silně mu stiskl ruku. "Co se to tu děje, synu?"

"Kdybych tak věděl," řekl Joe.

"Děje se tu něco podivného a báječného," řekl Delman a byl stejně dojatý jako jeho žena.

Od stolu vstala žena se světlými vlasy pozlacenými záři lamp. Byla to Lisa, o které mluvila Georgine. Bylo jí přes čtyřicet, měla obličej hladký jako gymnazistka a vybledlé modré oči, které už spatřily ne jeden stupeň pekla.

Joe ji dobře znal. Lisa Peccatone pracovala v Postu. Byla to bývalá kolegyně, vyšetřující reportérka, která se specializovala na zvlášť odporné zločiny - masové vrahy, zneužívání dětí, násilníky, kteří zohavovali svoje oběti. S posedlostí, které Joe nikdy nerozuměl, prohledávala ty nejpochemurnější zátočiny lidského srdce. Chtěla se utápět v krvavých příbězích a hledat smysl i v těch nejnesmyslnějších činech lidské nízkosti. Cítil, že kdysi dávno musela utrpět hrozné rány. Že si od dětství nese na zádech divokou bestii a nemůže se svých vzpomínek zbavit jinak, než že se bude snažit porozumět tomu, čemu se rozumět nedá. Byla jednou z nejhlavnějších i nejvzteklejších osob, jaké kdy poznal. Byla chytrá, ale někde uvnitř ji něco trýznilo. Byla neohrožená a posedlá, schopna psát způsobem, který mohl pozvednout srdce andělů a vyvolat hrůzu v duté hrudi ďábla. Byla jednou z jeho nejlepších přítelkyň, ale opustil ji stejně jako ostatní ve chvíli, kdy uložil svoje srdce na hřbitov vedle své rodiny.

"Joe," řekla, "ty bezcennej parchante. Tak zase pracuješ, nebo jsi tu proto, že je to taky tvoje historie?"

"Zase pracuju právě proto, že je to taky moje historie. Ale psát už nebudu. Nějak jsem ztratil víru v sílu slov."

"Já zas nevěřím ničemu jinému."

"Co tu děláš?" zeptal se.

"Zavolali jsme jí asi před hodinou," řekla Georgine. "A požádali jsme ji, aby přišla."

"Neurazte se," řekl Charlie a poplácal Joea po rameni, "ale Lisa je jediná novinářka, kterou známe a které si moc vážíme."

"Teď je to skoro deset let," řekla Georgine, "co pracuje jako dobrovolnice osm hodin týdně na jedné z bezplatných klinik pro chudé děti, kterou řídíme."

Tohle Joe o Lise nevěděl a ani by ho to nenapadlo.

Nedokázala potlačit pokřivený, stydlivý úsměv. "No jo, Joe, jsem úplná matka Tereza. Ale poslyš, ty bídáku, ne abys zničil moji reputaci v Postu a někomu to vykládal."

"Dal bych si trochu vína. Kdo si dá víno? Dobré Chardonnay nebo Cakebread nebo možná Grgich Hills," halasil Charlie. Nakazil se nemístným veselím své ženy. Bylo to, jako by se sešli v téhle velebné noci, aby oslavili pád letu 353.

"Já nechci," řekl Joe, který byl čím dál tím zmatenější.

"Já si dám," řekla Lise.

"Já taky," řekla Georgine. "Dojdu pro sklenice."

"Ne, miláčku, ty si tu sedni s Joem a Lisou," řekl Charlie. "Já se o všechno postarám."

Joe a obě ženy se usadili na židle kolem stolu a Charlie se vzdálil na druhý konec rozlehlé kuchyně.

Georginin obličej byl ozářen světlem lamp. "To je neuvěřitelné, prostě neuvěřitelné. Rose za ním byla taky, Liso."

Obličej Lisy Peccatone byl napolovic ve světle a napolovic ve stínu.

"Kdy, Joe?"

"Dneska na hřbitově. Fotografovala hroby Michelle a holčiček. Řekla, že ještě není připravená se mnou mluvit... a odešla."

Joe si usmyslel, že zbytek příběhu si nechá pro sebe až do chvíle, než uslyší, co mají na srdci oni. Jednak chtěl urychlit

jejich odhalení a jednak se chtěl ujistit, že je to, co jim řekne, nijak neovlivní.

"Nemohla to být ona," řekla Lisa. "Zemřela při neštěstí."

"To je oficiální verze."

"Popiš ji," požádala ho Lisa.

Joe znovu zopakoval výčet jejích fyzických znaků, ale stejně tak dlouho se pokoušel vyjevit její jedinečnou psychickou sílu, ten magnetismus, který jako by ohýbal všechny silokřivky v jejím okolí směrem k ní.

Oko v zastíněné polovině Lisina hladkého obličeje bylo tmavé a tajemné, ale v tom, které bylo ve světle, se, jak Joe postupoval s popisem, zračila čím dál tím větší bouře pocitů. "Rosie měla charisma už ve škole."

Joe se překvapeně zeptal: "Tyji znáš?"

"Chodily jsme na stejnou univerzitu. Příliš dávno, aby to byla pravda. Dokonce jsme spolu bydlely na koleji. Udržovaly jsme spolu poměrně blízký vztah i potom."

"To proto jsme se s Charliem rozhodli zavolat před chvilkou Lisu," řekla Georgine. "Věděli jsme, že měla v tom letadle nějakou přítelkyni. Ale až dlouho potom, co odtud Rose odešla uprostřed noci, si Charlie najednou vzpomněl, že ta přítelkyně se jmenovala taky Rose. Bylo nám jasné, že to musí být jedna a ta samá osoba, a celý den jsme se rozhodovali, co máme dělat."

"Rose byla tady?" zeptal se Joe.

"Včera večer," řekla Georgine. "Ukázala se zrovna ve chvíli, kdy jsme odcházeli na večeri. Museli jsme jí slíbit, že to, co nám řekne, nikomu neprozradíme. Alespoň ne do té doby, než se jí tady v L. A. podaří promluvit s několika dalšími rodinami obětí. Ale Lisa byla celý rok tak zničená a byly přece s Rose takové přítelkyně, že jsme neviděli, komu by mohlo ublížit, když jí to řekneme."

"Nejsem tu jako reportérka," řekla Lisa Joeovi.

"Ty jsi vždycky reportérka."

Georgine řekla: "Rose nám dala tohle."

Z kapsy košile vytáhla fotografii a položila ji na stůl. Byl to snímek hrobu Angely Delmanové.

S očima zářícíma očekáváním Georgine řekla: "Co na té fotce vidíte, Joe?"

"Myslím, že jde spíš o to, co tam vidíte vy."

Slyšeli, jak ve vzdáleném konci kuchyně Charlie Delman otvírá jednu zásuvku po druhé a s chřestěním se v nich přehrabuje. Očividně hledal vývrtku.

"Lise už jsme to řekli," Georgine se podívala přes kuchyň. "Počkám s tím, až tu bude Charlie."

Lisa řekla: "Je to zatraceně divný, Joe. Vůbec si nejsem jistá, co si o tom všem mám myslet. Jediný, co vím, je, že mi to nahání pěkný strach."

"Strach?" divila se Georgine. "Liso, drahoušku, jak z toho, proboha, můžeš mít strach?"

"Však uvidíš," řekla Lisa Joeovi. Tahle žena, které pánbůh požehnal silou, že by mohla skály lámat, se zachvěla jako rákosový stonek. "A to ti garantuju, že Charlie a Georgine jsou jedni z nejrozumnějších lidí, které znám. Až začnou vyprávět, nesmíš to ani na okamžik pustit z hlavy."

Georgine zvedla polaroid a zadívala se na něj s takovou naléhavostí, jako by si ten obrázek přála nejenom pohřbít na dně své paměti, ale fyzicky ho vstřebat tak, aby na filmu nic nezůstalo.

S povzdechem se Lisa odhodlala učinit své vlastní odhalení: "I já mám jeden kousek tajenky, Joe. Dnes večer je to přesně rok, co jsem byla na letišti a čekala, až přistane Rosino letadlo."

Georgine vzhledla od obrázku: "Tos nám neřekla."

"Chtěla jsem," řekla Lise, "zrovna, když zazvonil Joe."

Z druhém konce kuchyně se ozvalo lupnutí. Charliemu Delmanovi se konečně podařilo vysvobodit tvrdohlavý korek z láhve a spokojeně zabručel.

"Neviděl jsem tě tu noc na letišti, Lise," řekl Joe.

"Snažila jsem se být nenápadná. Byla jsem zoufalá kvůli Rose a taky moc vyděšená."

"Bylas ji tam vyzvednout?"

"Rosie mi zavolala z New Yorku a požádala mě, abych na ni na letišti počkala s Billem Hannettem."

Hannett byl fotograf. To jeho obrázky přírodních i lidmi zaviněných katastrof visely po chodbách Postu.

Bledou modř Lisiných očí zakalila starost.

"Rose nutně potřebovala mluvit s novinářem a já byla jediná, koho znala a mohla mu důvěřovat."

"Charlie," řekla Georgine. "Měl by sis to jít poslechnout."

"Já slyším, já slyším," ujistil ji Charlie. "Minutku, zrovna nalévám."

"Rose mi taky dala seznam šesti dalších lidí, které tam chtěla mít. Řekla Lise. "Byli to staří přátelé. Podařilo se mi tu noc tak narychlo najít a přivést jenom pět z nich. Měli to být svědkové."

Joe jako u vytržení řekl: "Svědkové čeho?"

"To nevím. Byla hrozně tajemná a rozčilená. Rozčilená a taky vyděšená. Řekla, že z toho letadla vystoupí s něčím, co nás navždy změní. Co změní svět."

"Co změní svět?" zeptal se Joe. "Každý politik, který má program, a každý herec s kouskem mozku si dneska myslí, že může změnit svět."

"Ale v tomhle případě měla Rose pravdu," řekla Georgine. Oči se jí třpytily špatně zadrženými slzami radosti nebo vzrušení a znovu mu ukázala fotografii náhrobku. "Je to nádherné."

Možná že Joe spadl do králičí nory jako Alenka a ani si toho nevšiml. Rozhodně byla říše, ve které se teď nalézal, čím dál tím snovější.

Plameny v olejových lampách, které dosud klidně hořely, najednou vzplály a zachvěly se ve vysokých cylindrech ze

skla. Ovanul je průvan, který Joe necítil.

Po Lisině tváři, která byla předtím ve stínu, se roztančili hadi žlutého světla. Když se podívala do světla lamp, měla oči žluté jako měsíc nízko nad obzorem.

Plameny se rychle uklidnily a Lise řekla: "Jasně, zní to melodramaticky. Ale Rose nebyla žádné šarlatán. A posledních šest nebo sedm let pracovala na něčem neobyčejně důležitém. Takže jsem jí věřila."

Bouchly litací dveře mezi kuchyní a halou. Charlie Delman vyšel bez vysvětlení z pokoje.

"Charlie?" Georgine vstala ze židle. "Kam zase šel? Nemůžu uvěřit, že tohle nechce slyšet."

Lisa řekla Joemu: "Když jsem s ní mluvila po telefonu několik hodin před tím, než nastoupila do letadla, řekla mi, že jdou po ní. Řekla, že určitě nečekají, že se objeví v L.A. Ale pro případ, že by přišli na to, kterým letadlem letí a čekali tu na ni, chtěla, abychom tam byli i my. Chtěla, abychom ji hned, jak vystoupí, obklopili a zabránili jim tak v tom, aby ji umlčeli. Chystala se, že mi všechno řekne přímo na místě, u východu."

"Kdo oni?" zeptal se Joe.

Georgine vyrazila podívat se, kam odešel Charlie, ale Lisina historka byla tak zajímavá, že se vrátila na židli.

Lisa řekla: "Rose mluvila o lidech, pro které pracuje."

"Technologik," řekl Joe.

"Vidím, že jsi se dneska činil, Joe."

"Snažil jsem se něco pochopit," řekl a myslí se brodil v bažině odporných možností.

"Ty, já a Rose. Je to malý svět."

Z pomyšlení, že existují lidé tak vražední, že jsou schopni zabít tři sta dvacet devět nevinných obětí, jen aby dostali to, co chtějí, se mu udělalo špatně. Joe řekl: "Liso, proboha řekni mi. Přece si nemyslíš, že by mohli sundat to letadlo jen proto, že byla na palubě Rose Tuckerová?"

Lisa zírala na jiskřivě modrou hladinu bazénu a přemýšlela, než odpověděla: "Tu noc jsem si byla jistá. Ale pak..."

vyšetřování přece na žádnou stopu po bombě nepřišlo. Neurčilo ani žádnou pravděpodobnou příčinu. Pokud to něco bylo, pak malá mechanická porucha v kombinaci s chybou ze strany pilotů."

"To nám říkali."

"Strávila jsem dost času zkoumáním té komise pro bezpečnost v dopravě. Nejen kvůli tomuhle neštěstí, ale tak obecně. Mají skvělou minulost, Joe. Jsou to dobří lidé. Žádná korupce, nic. Jsou i mimo politiku."

Georgine řekla: "Ale já věřím, že si Rose myslí, že za to, co se stalo, může ona. Je přesvědčená, že toho byla příčinou."

"Jestli je i nepřímo zodpovědná za smrt vaší dcery," řekl Joe, "proč vám připadá tak skvělá?"

Georgine měla stejně okouzující úsměv, jako když ho prve vítala ve dveřích. Ale Joe byl stále zmatenější a ten úsměv mu připadal podivný a nemístný jako úsměv na tváři klauna, kterého potkáte v opuštěné aleji, v mlze a po půlnoci.

Znepokojoval ho, protože se sem tak křiklavě nehodil. Stále s tím podivným úsměvem řekla: "Chcete vědět proč, Joe? Protože tohle je konec světa, jak ho známe."

Joe se zoufale obrátil k Lise: "Kdo je Rose Tuckerová? Co dělá pro Technologik?"

"Dělá genetiku a je výborná."

"Specializuje se na výzkum kyseliny DNA." Georgine znovu zvedla polaroid, jako by mohl Joe najednou pochopit souvislost mezi náhrobkem a genetickým inženýrstvím.

"Nikdy jsem se nedozvěděla, co přesně dělá pro Technologik," řekla Lise. "Právě to mi chtěla před rokem na letišti říct."

A teď, podle toho, co řekla včera Georgine a Charliemu, si to skoro dovedu představit. Jenom nevím, jak tomu mám věřit."

Joe se pozastavil nad jejím podivným obratem. Neřekla: Zda-li tomu věřit, ale jak tomu věřit.

"Co je ta firma Technologik, kromě toho, co o sobě říkají?" zeptal se.

Lisa se slabě usmála: "Máš dobrý nos, Joe. Ani rok mimo neotupil tvůj čich. Z toho, co mi Rose za ta léta řekla, jsem pochopila, že se jedná o naprosto jedinečný úkaz v kapitalistickém světě: Firmu, která nemůže propadnout."

"Nemůže propadnout?" zeptal se Joe.

"Má za sebou štědrého společníka, který kryje všechny ztráty."

"Armádu?" uvažoval Joe.

Nebo nějaké odvětví vlády. Nějakou organizaci, která má hlubší kapsy, než všichni jednotlivci světa. Od Rose jsem získala pocit, že tenhle projekt nebyl financován jen stovkami milionů z fondů pro výzkum a rozvoj. Tady je ve hře zásadní kapitál. Jsou za tím biliony."

Z horního patra se ozval výstřel.

Zvuk sice utlumila řada pokojů, ale přesto nemohlo být pochyb o tom, že někdo vystřelil.

Všichni tři rázem stáli na nohou a Georgine řekla: "Charlie?"

Snad proto, že ještě před chvílí seděl s Clarisou a Bobem Vadancovými v tom veselém žlutém a bílém pokoji v Culver City, vybastil se Joeovi okanzitě obraz nahé Nory Vadancové v zahradní židli, s řeznickým nožem v obou rukách, namířeným na břicho.

Dozněla ozvěna výstřelu a v domě se usadilo mrtvé ticho jako neviditelný a lehounký déšť atomového záření v pohřebním tichu po jaderném výbuchu.

S narůstajícím neklidem Georgine vykřikla: "Charlie?"

Vyrazila od stolu, ale Joe ji zadržel: "Ne, počkejte. Já tam půjdu. Vy zavolejte 911 a já půjdu."

Lisa řekla: "Joe"

"Vím, o co jde," řekl tak ostře, že zamezil další diskusi.

Doufal, že se mylí, že neví, o co jde. Že to nemá nic společného s tím, co si udělala Nora Vadancová. Ale jestli se nemýlí, pak nemůže dopustit, aby to Georgine viděla první. Vlastně by to neměla vidět vůbec. Ani teď, ani později.

"Vím, co to je. Zavolejte 911," opakoval Joe, přešel kuchyní a strčil do lítacích dveří, které vedly do haly. Na chodbě se střídavě rozsvěcoval a pohasínal lustr jako blikající světla v jednom z těch starých filmů z prostředí věznic, ve kterém guvernér zavolá příliš pozdě a odsouzeného mezitím usmaží na elektrickém křesle. Joe přeběhl ke schodišti, ale když kladl nohu na druhý schod, zpomalil. Popadla ho hrůza, že najde to, co čeká. Nápad o epidemii sebevražd byl tak iracionální, že by se klidně mohl vylihnout v hlavě jednoho z těch dopisovatelů, kteří považovali starostu za robota a mysleli si, že je zlí mimozemšťani sledují dvacet čtyři hodin denně. Joe nemohl pochopit, jak se mohla nálada Charlieho Delmana během dvou minut zhoupnout ze skoro euforie do takového zoufalství. Stejně tak se Nora Vadancová zvedla od příjemné snídani a novinových komiksů, aby se rozprávěla. Bez jediné pauzy, ve které by snad mohla napsat alespoň vysvětlující vzkaz. Jestli se Joe nemýlil o povaze výstřelu, zbývala slabá naděje, že doktor dosud žije. Možná že se jediným výstřelem neoddělal. Možná že by ho ještě mohl zachránit. Naděje, že by po tolika životech, které mu proklouzly jako voda mezi prsty, mohl alespoň jeden zachránit, Joea postrčil, i přes jeho hrůzu, dopředu. Zbytek schodů vyběhl po dvou. Prošel druhým poschodím. Do zavřených a neosvětlených pokojů se nedíval. Na konci haly prýštilo z pootevřených dveří načervenalé světlo. Do pánských pokojů se procházelo vlastní malou předsíní. Za ní byla ložnice zařízená moderním nábytkem v barvě slonové kosti. Půvabné křivky světle zelené keramiky z dynastie Sung, rozestavěné po skleněných poličkách, dávaly pokoji jas a klid. Doktor Charles Delman ležel roztažený na nízké čínské posteli. Přes něj byl položený dvanáctirázový mossberg. Kvůli krátké hlavě byl schopen strčit si ústí mezi zuby a přitom lehko dosáhnout na spoušť. I ve sporém osvětlení Joe viděl, že je zbytečné kontrolovat mu tep. Jediné světlo se linulo z jedné ze dvou šedobílých porcelánových lamp na nočním stolku. Bylo načervenalé, protože krev postříkala stínidlo. Před deseti měsíci, během práce na jednom článku, navštívil Joe městskou márnici. Těla zabalená v pytlicích na márách a nahá těla na pitevních stolech tu čekala, až se jim bude moci věnovat jeden z přetížených patologů. Joea tu okamžitě posedlo iracionální přesvědčení, že mrtvá těla kolem něj patří jeho ženě a dětem. Všechny ty mrtvolky byly Michelle a dívky. Bylo to, jako by najednou vstoupil do filmové science fiction o klonech. I ze zásuvek velikosti lidského těla v chladničkách z nerezové oceli, které byly pro mrtvé jakousi přestupní stanicí, stoupaly tlumené hlasy Michelle, Chrissie a malé Niny. Prosily ho, aby je odtamtud vysvobodil, aby se mohly vrátit zpět do světa živých. Nějaký pomocník vedle něj otevřel zip na jednom z pytlů a Joe se díval dolů, do chladně bílého obličeje nějaké mrtvé ženy. Její namalovaná ústa vypadala jako pomačkaný list pryšce na sněhu a Joe viděl Michelle, Chrissie a Ninu. Mrtvé, modré oči té ženy zrcadlily jeho prudce vzrůstající šílenství. Vyšel z márnice a podal šéfredaktorovi Caesaru Santosovi žádost o uvolnění pracovního poměru. Ted' se rychle odvrátil od postele, než se mu na místo obličeje mrtvého doktora stačily zhmotnit obličeje jeho nejdražších. K uším mu dolehlo strašidelné hvízdání. Na chvilku si myslel, že se snad Delman pokouší nasát přes svůj roztržštěný obličej vzduch. Pak si uvědomil, že to, co slyší, je jeho vlastní potrháný dech. Na bližším z obou nočních stolků blikaly zelené číslice digitálního budíku. Čas se měnil s frenetickou rychlostí. Při každém bliknutí uteklo deset minut. Hodiny se vracely do brzkého odpoledne a ještě dál, až k odpoledni. Joea napadla bláznivá myšlenka. Ty poškozené hodiny, které snad trefila vystřelená kulka, by mohly magicky odčinit všechno, co se stalo. Delman by vstal z mrtvých, protože náboje by se vrátily do hlavně a rána by se zacelila, Joe by byl zpátky na slunečné pláži v Santa Monice a potom ve svém jednopokojovém bytě za měsíční noci, znovu by telefonoval s Beth a tak dál a tak dál... až do chvíle, kdy se ještě nad Coloradem nezřítilo letadlo 353. Z přízemí se ozval výkřik a ve chvíli jeho zoufalou fantazií rozbil. Další výkřik. Měl pocit, že je to Lisa. Byla kurážná a určitě nikdy v životě nekríčela, ale tenhle výkřik byl výrazem čiré dětské hrůzy. Od chvíle, co odešel z kuchyně, neuběhla ani minuta. Co se tam mohlo tak najednou přihodit? Natáhl ruku po zbrani a chtěl ji zvednout z těla. V zásobníku mohlo ještě něco zůstat. Ne. Takhle je to jasná sebevražda. Pohni zbraní a vypadá to jako vražda. Podezřelým budu já. Nechal zbraň, jak byla. Běžel. Pryč ze světla zabarveného krví, do haly plné pohřebně strnulých stínů, pod ohromným lustrem nad schodištěm, který tu visel jako věčně padající déšť křišťálu. Zbraň by mu byla stejně nanic. Stejně by nebyl schopen na nikoho vystřelit. Navíc, copak v domě byl kromě Georgine a Lisy ještě někdo? Nikdo. Nikdo. Dolů po schodišti, po dvou třech schodech pod šikmým křišťálovým vodopádem slz. Přidržoval se zábradlí, aby neztratil rovnováhu. Dlaň vlhká potem klouzala po mahagonu. Už v dolní hale i přes dusot svých kroků uslyšel cinkavou hudbu. Proběhl lítacími dveřmi. Zavěšené měděné hrnce se pohupovaly a jemně na sebe narážely. Kuchyň byla osvětlena stejně měkkým světlem, jako když ji opustil. Halogenové zářivky na stropě zářily tak slabě, že byly skoro zhasnuté. Na vzdáleném konci místnosti stála Lisa. Za ní, na stole, zářily tři olejové lampy. Stála a tiskla si pěsti na spánky, jako by se snažila, aby ji nepraskla lebka nějakým velkým tlakem. Už nekríčela. Vzlykala, naříkala a vyrážela šeptem slova, která snad mohla být Pane Bože, Pane Bože. Georgine nikde neviděl. Cinkání mědi odeznívalo jako něžná disonantní hudba v nějakém pohádkovém snu. Joe pospíchal k Lise a koutkem oka

ještě zahlédl láhev vína, kterou Charles Delman nechal stát na jednom z pultů. Vedle láhve stály tři sklenice Chardonnay. Roztřesená hladina v každé z nich se třpytila jako nějaký šperk a Joea napadlo, jestli snad něco nebylo v tom víně, nějaký jed, chemikálie nebo droga.

Když Lisa uviděla přicházejícího Joea, spustila ruce ze spánků a otevřela pěsti, vlhké a růžové. Prsty měla zmáčené potem. Vydávala palčivě drásavé zvuky. Byl to výraz zvířecí emoce, surovější ve svém zármutku a žhavější v hrůze, než by se dalo vypovědět slovy.

Na podlaze, na okraji volného prostoru ve středu kuchyně, ležela na boku ve fetální pozici Georgine Delmanová. Krčila se, ne v očekávání budoucího života, ale v oběti smrti. Oběma rukama dosud svírala rukojeť nože jako chladnou pupeční šňůru. Ústa jí zkrivil výkřik, který z ní nevyšel. Měla doširoka otevřené oči zalité posledními slzami, ale bez hloubky.

Pach vnitřností udeřil Joea tak silně, že se rázem ocitl na samé hraně úzkostného záchvatu. Byl to ten známý pocit, že někam padá, padá jako z veliké výšky. Jestli se tomu poddá, nebude nic platný ani Lise, ani sobě.

S poměrně malým úsilím odtrhl pohled od hrůzy na podlaze. Ale jen s mnohem větším se mu podařilo vrátit se zpět z okraje citového zhroucení.

Otočil se k Lise, aby ji objal, utěšil a odvedl pryč od mrtvé přítelkyně. Byla k němu teď otočená zády.

Uslyšel zařinčení skla a trhl sebou. Vyděsil se, že se snad do kuchyně oknem snaží dostat nějaký vražedný nepřítel.

Netřásko se okno, ale olejové lampy. Lisa je uchopila za vysoké cylindry jako láhve a rozbila skleněné nádrže o sebe, až z nich vystříkl olej.

Po desce stolu se rozběhly malé ohnivé body, které se slily v ohnivá jezírka.

Joe ji popadl a snažil se ji odtáhnout od šířící se záplavy, ale ona se mu beze slova vytrhla a popadla třetí lampu.

"Liso!"

Na polaroidovém snímku hrobu Angely Delmanové vzplanul granit a bronz. Obrázek i papír se zkroutily jako spálený list.

Lisa naklonila třetí lampu a vylila si olej i s knotem na šaty.

Joea ochromil děs.

Olej Lisu zaplavil, ale nějak se stalo, že plamínek sklouznul po jejím těle k pasu a uhasil se v sukni.

Na stole se zatím hořící jezírka rozlévala v proudech k okrajům, odkud se snášela na podlahu jako jiskřivé mženi.

Joe k ní znovu natáhl ruku, ale ona, jako by nořila ruce do umyvadla, nabrala ze stolu hrsti plamenů a šplíchla si je na prsa. Olejem nasáklé šaty vybuchly plamenem a Joe ucukl. Výkřikl: "Ne!"

Bez jediného výkřiku, kterým před tím reagovala na Georginu sebevraždu, bez jediného záupnění nebo vzdechu pozvedla ruce, ve kterých seji zmítaly kotouče plamenů. Chvilku stála jako antická bohyně Diana s ohnivými měsíci v dlaních a pak si rukama přejela po obličeji a vlasech.

Joe pozpátku ustupoval pryč od hořící ženy. Pryč od scény, která mu drásala srdce, od odporného zápachu, ze kterého mu bylo na omdlení, od neřešitelné záhady, která mu brala všechnu naději. Narazil do skříně.

Lisa zůstala jako zázrakem na nohou. Byla klidná, jako by stála v chladném dešti. Z několika stran se odrážela v okně ve výklenku. Obrátila se, jako by se chtěla na Joea podívat skrze svůj závoj kouře. Naštěstí jí neviděl do obličeje.

Byl ochromený hrůzou. Najednou si uvědomil, že teď je řada na něm. Nezemře v plamenech, které už olizovaly javorové dřevo podlahy u jeho nohou, ale vlastní rukou, stejně obłudnou smrtí, jako je zastřelení, rozpárání nebo upálení.

Sebevražedný mor ho ještě nenakazil, ale stane se to v okamžiku, kdy se mrtvá Lisa zhroutí na podlahu. Přesto se nemohl pohnout.

Stála ve víru divokých plamenů. Poletovaly kolem ní přízraky světla a duchové stínu, šplhaly po zdech a plazily se po stropě. Něco byly stíny a něco kotouče sazí.

Najednou rozrazil ticho bodavý jakot poplašeného zařízení a prorazil led, který Joe cítil až do morku kostí. Vytrhnul ho z transu.

Utíkal s duchy a přízraky, pryč z toho pekla, kolem jasných plochých tváří měděných hrnců, které planuly v jasném světle, a kolem tří sklenic Chardonnay, které teď jiskřilo purpurem.

Proběhl lítacími dveřmi ven přes halu a běžel chodbou. Cítil, že ho něco pronásleduje. Nebylo to jen houkání poplašeného systému. Jako by byl v kuchyni přece jen nějaký zabiják schovaný v tmavém rohu, kde nebyl vidět, ale mohl všechno pozorovat. Když Joe sahal po klice domovních dveří, čekal, že ho popadne za rameno něčí ruka. Otočí ho a on pohlédne do usmívající se tváře vraha.

Ale zezadu nedopadla ruka ani ho neovanul něčí horký dech. Přepadl ho naopak mrazivý chlad. Pronikl do zátylku a pak se zdálo, jako by se zavrtával po páteři vzhůru až do spodní části lebky. Zachvátila ho taková panika, že si ani neuvědomil, jak otevírá dveře a opouští dům. Přišel k sobě až na verandě. To už chlad setřásl.

Pospíchal po cihlové cestičce mezi dokonale zastříženými keři. Když doběhl až k dvěma magnoliím, na kterých mezi lesklými listy vykukovaly obrovské bílé květy jako opičí tváře, ohlédl se. Nikdo ho nepronásledoval.

Ulice mezi vilami byla klidná, až na tlumené houkání alarmu z Delmanovic domu. Nejezdila tu žádná auta, ani se tu ve vlahé srpnové noci nikdo neprocházel. Nezdálo se, že by rozruch někoho vylákal na verandy a trávníky okolních domů. Pozemky byly tak rozsáhlé a výstavní budovy stavěné tak solidně a s tak silnými zdmi, že k sousedům nemusely výkřiky dolehnout, a dokonce i ojedinělý výstřel tu mohl zaznít jen jako zabouchnutí dveří od auta nebo startování nákladáku.

Uvažoval, jestli nemá počkat na hasiče a policii. Ale nedokázal si představit, jak by jim mohl přesvědčivě popsat, co se v tom domě během tří nebo čtyř pekelných minut přihodilo. Horečné události, které tu prožil od výstřelu z pušky až do okamžiku, kdy se Lisa zahalila do plamenů, mu připadaly jako halucinace. Byly to útržky hlubokého snu, té pokračující noční můry, ve kterou se změnil jeho život.

Oheň zničí důkazy sebevražd a policie ho zadrží a bude ho vyslýchat. Bude ho podezírat z vraždy. Uvidí před sebou pomateného člověka, který sešel z cesty po ztrátě rodiny, který nemá zaměstnání a žije v jediném pokoji nad garáží. Který je zesláblý úbytkem váhy. Uvidí muže s nepřičetnými očima, který přechovává v náhradní pneumatice v kufru od auta dvacet tisíc dolarů v hotovosti. Okolnosti a jeho psychologický profil mu musí ubrat na věrohodnosti, i kdyby to, co jim bude vyprávět, nebylo ani zdaleka tak za hranicemi zdravého rozumu.

A dřív než se Joe dostane na svobodu, najde si ho ve vězení firma Technologik a její spolupracovníci. Pokoušeli se ho zastřelit jen kvůli tomu, že mu Rose mohla prozradit něco, co nechtěli, aby věděl. A teď, třebaže tomu ani trochu nerozuměl, ví mnohem víc než předtím. Když uvázil podezřelé napojení Technologiku na politické a vojenské mocenské kruhy, bylo mu jasné, že ho s největší pravděpodobností ve vězení zabijou v nějaké pečlivě připravené hádce s ostatními vězni, zaplacenými, aby ho zničili. A pokud se mu podaří vyvážnout z vězení živý, zbaví se ho při první příležitosti po jeho propuštění.

Snažil se neběžet, aby na sebe neupoutal pozornost, a přešel ulici k hondě.

V domě Delmanových právě explodovala kuchyňská okna. Krátce zařinčelo sklo a zvuk poplašeného zařízení teď znatelně nabral na síle.

Joe se otočil a uviděl, že ze zadního traktu domu šlehají plameny. Olej z lamp požár urychlil. Předními dveřmi, které nechal otevřené, bylo vidět, jak plameny olizují zdi haly.

Nastoupil do auta a zavřel dveře.

Na pravé ruce měl stopy krve. Nebyla to jeho krev.

Otřásl se, otevřel schránku mezi sedadly a vytrhl odtamtud hrst papírových kapesníků. Drhnul si ruku.

Chomáč kapesníků pak nactpal do papírového sáčku, ve kterém předtím byly burgery.

Důkaz, blesko mu hlavou, třebaže se ničeho nedopustil.

Celý svět byl vzhůru nohama. Lži se změnily na pravdu a pravda ve lži, fakta byly výmysly, nemožné bylo možné a nevinný se cítil vinen.

Vytáhl z kapsy klíče a nastartoval motor.

Rozbitým zadním okénkem slyšel poplašené houkání a sousedy, kteří teď na sebe pokřikovali. Letní noci se ozývaly výkřiky děsu.

Joe doufal, že se jejich pozornost upře jen na dům Delmanových a nevšimnou si, jak odjíždí. Zapnul světla a vyrazil po ulici.

Ten krásný georgiánský dům se teď stal dračím doupětem, kde se z pokoje do pokoje plazily zářící bytosti s plamenným dechem. Mrtví tam leželi v ohnivém rubáši, zatímco se v dálce rozhoukal táhlý nářek sirén.

Joe vyjel do noci příliš podivné, než aby ji mohl rozumět. Vyjel do světa, který vypadal úplně jinak než svět, do kterého se kdysi narodil.

ČÁST TŘETÍ: BOD NULA

Kapitola 9.

Ohně, které šlehaly vysoko z jam vyhloubených v písku, vypadaly jako halloweenové lucerny z oranžových dýní a v jejich záři i nevinní lidé připomínali zlotřilé pohany.

Asi deset jich hořelo na té části pláže, kde bylo dovoleno dělat táboráky. Kolem jedněch seděly velké rodiny, kolem jiných skupiny adolescentů nebo studentů.

Joe se mezi nimi procházel. Noční pláž byla pro jeho terapeutické výlety k oceánu oblíbeným místem, i když se většinou držel od ohňů stranou.

Někde se lidé hlasitě bavili a bosé páry tančily na staré písni Beach Boys. Jinde seděl tucet očarovaných posluchačů a naslouchali přísně vyhlížejícímu muži s hřívou stříbrných vlasů, který jim zvucným hlasem vyprávěl nějaký strašidelný příběh.

Události toho dne proměnily Joeovo vnímání věcí, jako by se díval zvláštními brýlemi, které vyhrál v tombole podivné karnevalové slavnosti, která se stěhovala z místa na místo v černých vlcích, tichých jako šepot. Scény, které viděl, nepokřivily obraz světa, ale odhalovaly jeho skrytý rozměr, který byl tajemný, chladný a naháněl strach.

Tanečníci v plavkách, s údy, které měly ve světle ohně barvu mědi, potřásali rameny a kroutili boky, pohupovali se a nakláněli, tloukli v zářivém vzduchu pružnými pažemi jako křídly. Pro Joea byl každý z těch oslavujících lidí v jediném okamžiku zdvojen. Každý byl skutečnou osobou, ale zároveň také loutkou ovládanou neviditelným loutkářem. Jen díky provázkům zaujímal slavnostní pózy, mrkali skleněnými očima, roztahovali dřevěná ústa do úsměvu a smáli se hlasy skrytých břichomluvců. A to všechno jen proto, aby ho ošálili vírou, že svět je požehnané místo, které si zaslouží radost.

Minul skupinu deseti nebo dvanácti mladíků v plavkách. Hromada svlečených neoprenových obleků vedle nich se leskla jako tulení kůže, stažení úhoří nebo jiná mořská havěť. Postavená surfová prkna vrhala na písek stíny jako menhiry. Chlapci měli tak vysokou hladinu testosteronu, že se dala skoro čichat ve vzduchu.

Bylo ho tolik, že ani nebyli rozjaření, ale pohybovali se pomalu a mumlali jako náměsíčníci posedlí neprimativnějšími mužskými fantaziemi.

Tanečníci, vypravěč i jeho posluchači, surfaři a všichni ostatní, které Joe míjel, ho ostrážitě pozorovali. Tohle si nepředstavoval. Dívali se kradmo, ale stejně si jejich pozornost uvědomoval.

Nepřekvapilo by ho, kdyby všichni pracovali pro firmu Technologik nebo pro toho, kdo ji založil.

Na druhou stranu, i když se utápěl v paranoidních představách, přece byl ještě natolik střízlivý, aby si uvědomil, že si v

sobě nese všechny ty nevyslovitelné hrůzy, které viděl v domě Delmanových - a že to na něm musí být vidět. To, co zažil, poznamenalo jeho obličej, naplnilo mu oči tupým zoufalstvím a i držení těla asi vyjadřovalo hrůzu a vztek. Lidi, které míjel, v něm viděli trpícího muže, a protože to byli obyvatelé města, věděli, jak jsou trpící lidé nebezpeční. Došel k ohni, kolem kterého sedělo asi dvacet úplně tichých mladých mužů a žen s oholenými hlavami. Všichni na sobě měli safírově modré šaty a bílé tenisky a každý měl v levém uchu zlatou náušnici. Muži byli bez vousů a ženy nenamalované. Mnozí z nich byli tak výrazně krásní a vypadali ve svém oblečení tak elegantně, že ho okamžitě napadlo, jestli to není nějaká nová sekta dětí z Beverly Hills.

Zůstal mezi nimi stát několik minut a díval se, jak v meditativním tichu pozorují oheň. Když se na něj obrátili, neměli z toho, co z něj cítili, žádný strach. Jejich oči byly bez výjimky jako klidná jezírka, ve kterých viděl jen pokornou hlubinu souhlasu a laskavosti, jako měsíční světlo na vodě. Ale možná že to viděl jen proto, že to vidět potřeboval.

Držel v ruce pytlík s dvěma obaly od cheesburgerů, kelímkem od koly a s papírovými kapesníky, do kterých si otřel z ruky krev. Důkaz. Hodil sáček do ohně a díval se, jak příslušníci sekty pozorují, jak vzplanul, zčernal a zmizel.

Když odcházel, zamyslel se krátce nad tím, co si asi tihle lidé myslí o smyslu života. Představoval si, že možná v šíleném víru a chaosu moderního života tihle věřící v modrých šatech objevili nějakou pravdu a dosáhli osvíceného stavu, který dával existenci smysl. Nezeptal se jich, protože se bál, aby jejich odpověď nebyla jen další variací té stejné smutné touhy a zbožného přání, na kterém tolik jiných lidí zakládalo svou naději.

Asi padesát metrů od ohňů, kde panovala tma, si dřep l u okraje příboje a umyl si ruce v mělké slané vodě. Nabral vlhký písek a drhl se jím, aby odstranil všechny zbývající stopy krve z kloubů a zpod nehtů.

Když si naposledy opláchl ruce, vstoupil do moře. Ani se neobtěžoval sundáváním ponožek, bot.

Bud' to už tam Barbara Christmanová nepracuje, nebo automat nefunguje.

Vedoucím vyšetřujícího týmu každé nehody byl vždy jmenován jeden z hlavních vyšetřovatelů z centra Komise ve Washingtonu. Ale ostatní členové týmu mohli být najímáni z řad specialistů z poboček, které operovaly po celé zemi: v Anchorage, Atlante, Chicagu, Denveru, Fort Worthu, Los Angeles, Miami, Kansas City, New Yorku a Seattlu. Na počítači v Postu si Joe vyhledal seznam většiny, nebo všech členů týmů. Ale nevěděl, kde který z nich pracuje.

Místo neštěstí se nacházelo asi sto padesát kilometrů jižně od Denveru. Usoudil, že alespoň několik členů týmu muselo pocházet z tamní pobočky. Zavolał do informační služby v Denveru a ptal se na jedenáct jmen na svém seznamu.

Získal tři čísla. Ostatních osm lidí buď nemělo registrovaná čísla, nebo v Denveru nebydleli.

Stíny mūr na štukové zdi obchodu se nafukovaly a smršťovaly, nafukovaly a smršťovaly a něčím pokoušely Joeovu paměť. Něco mu připomínaly, jenže nevěděl co. A stále víc si uvědomoval, jak důležité a zároveň ošidné jsou vzpomínky. Chvilu upřeně pozoroval pohybující se stíny, které byly amorfní jako rozteklé tvary v lávové lampě.

Nedařilo se mu najít souvislost.

V Denveru bylo už po půlnoci. Joe zavolał na všechna tři čísla, která získal. První z nich byl meteorolog zodpovědný za průzkum toho, jak mohla být nehoda ovlivněna faktorem počasí. Na jeho číslo se ozval záznamník, ale Joe do něj nic nenamluvil. Druhý muž byl vedoucí divize zodpovědné za přemístění trosk jako metalurgického důkazu. Telefon ho určitě nebo skoro jistě vzbudil a byl velice neochotný. Třetí muž dal Joeovi spojení na Barbaru Christmanovou, které potřeboval.

Jmenoval se Mario Oliveri a řídil divizi zodpovědnou za prošetřování lidského faktoru. Hledala chyby zaviněné chováním posádky nebo operátory vzdušné dopravy.

Oliveri zněl srdečně, i když bylo tak pozdě a Joe se mu vlastně vloupal do soukromí. Říkal, že je noční pták a že nikdy nejde spát před jednou hodinou. "Ale určitě, pane Carpentere, pochopíte, že nemůžu mluvit s reportéry o záležitostech Komise ani o detailech nehod. Stejně to najdete ve veřejně přístupných záznamech."

"Kvůli tomu nevolám, pane Oliveri. Potřebuju nutně mluvit s jednou z vašich vedoucích vyšetřovatelek a nemůžu na ni sehnat spojení. Doufám, že mi s tím pomůžete. S jejím záznamníkem ve washingtonské centrále něco není v pořádku."

"Její záznamník? Nemáme teď žádné ženy ve vedoucím postavení. Je tam jen šest mužů."

"Barbara Christmanová."

Oliveri řekl: "Tak to ano. Jenže ta odešla před sedmi měsíci předčasněho důchodu."

"Máte na ni telefonní číslo?"

Oliveri zaváhal a pak řekl: "Obávám se, že ne."

Možná alespoň víte, jestli bydlí v samotném hlavním městě nebo na předměstí. Kdybych věděl, kde bydlí, možná bych na ni číslo sehnal."

"Slyšel jsem, že se přestěhovala zpátky do Colorada," řekl Oliveri. "Začínala před lety v denverské pobočce, pak byla jmenována do Washingtonu, kde se vypracovala na vedoucí vyšetřovatelku."

"Takže teď je v Denveru?"

Oliveri znovu zmlknul, jako by ho námět Barbary Christmanové znervózňoval. Nakonec řekl: "Věřím, že v současnosti bydlí v Colorado Springs. To je asi sto kilometrů na jih od Denveru."

To místo bylo méně než šedesát kilometrů od louky, na které našlo svůj konec letadlo 353.

"Je teď v Colorado Springs?" zeptal se Joe.

"Nevím."

"Kdyby byla vdaná, telefon by mohl být registrován na manželovo jméno."

"Už mnoho let je rozvedená, pane Carpentere... já nevím jestli..."

Uběhly dlouhé vteřiny, ve kterých Oliveri nedokončil myšlenku. Joe ho laskavě oslovil: "Pane?"

"Týká se to nějak vnitrostátního letu 353?"

"Ano, pane. Dnes v noci, před rokem..."

Oliveri znovu upadl do mlčení.

Joe konečně řekl: "Přihodilo se ohledně toho pádu něco... neobvyklého?"

"Záznam vyšetřování je, jak jsem řekl, přístupný veřejnosti."

"Na to jsem se neptal."

Telefonní linka se ponořila do takového ticha, že měl Joe chvíli pocit, že nemá na drátě Denver, ale odvrácenou stranu měsíce.

"Pane Oliveri?"

"Opravdu nemám, co bych vám teď řekl, pane Carpentere. Ale kdyby mě snad něco napadlo později, existuje nějaké číslo... na kterém bych vás mohl dosáhnout?"

Místo, aby vysvětloval okolnosti, ve kterých se zrovna nachází, Joe řekl: "Jestli jste čestný člověk, pane, pak byste se tím, že mi zavoláte, mohl vystavit nebezpečí. Existují moc zlí lidé, kteří by se o vás začali zajímat ve chvíli, kdy by zjistili, že jste se mnou ve spojení."

"Jací lidé?"

Joe na otázku neodpověděl a místo toho řekl: "Jestli máte něco na mysli nebo na svědomí, nechtě si čas na rozmyšlenou. Zavolám vám zase za den, nebo za dva."

Joe zavěsil.

Můry se míhaly, míhaly, tloukly křídly o lampy. Napadlo ho klišé: Jako mūra do plamene.

Paměť ho mátlá dál.

Zavolal na informace v Colorado Springs a operátor mu dal číslo na Barbaru Christmanovou.

Zvedla telefon na druhé zazvonění. Nezdálo se, že ji vzbudil.

Možná že někteří z vyšetřovatelů, kteří prošli masakry velkých leteckých neštěstí, měli problémy s usínáním.

Joe se představil a řekl jí, kde byla jeho rodina tuto noc přesně před rokem. Naznačil, že dosud pracuje jako aktivní reportér Postu.

Nejprve mlčela jako Oliveri a její mlčení bylo stejně chladné a vzdálené. Pak se zeptala: "Kde jste?"

"Promiňte?"

"Odkud voláte? Jste tady v Colorado Springs?"

"Ne, v Los Angeles."

"Aha," řekla a Joeovi se zdálo, že v tom slově slyší slabounký náznak zklamání.

Řekl: "Paní Christmanová, mám nějaké otázky ohledně letu 353, které bych -"

"Lituji," přerušila ho. "Vím, že jste si hodně vytrpěl, pane Carpentere. Nejsem asi ani schopna pochopit celou hloubku vaší bolesti a vím, že pro členy rodin je často těžké přijmout ztrátu, kterou utrpěli při těch hrozných událostech. Ale nemám nic, co bych vám mohla říct, aby vám to pomohlo přijmout to, nebo "

"Nesnažím se to přijmout, paní Christmanová. Snažím se přijít na to, co se v tom letadle skutečně stalo."

"Pro lidi ve vašem postavení není neobvyklé, že se snaží najít útěchu v konspiračních teoriích, pane Carpentere. Bez toho jim jejich ztráta připadá až příliš nesmyslná, náhodná a nevysvětlitelná. Někteří lidé si myslí, že kryjeme neschopnost aerolinek nebo že nás podplatila Asociace pilotů, abychom zatajili důkazy o tom, že posádka letu byla opilá nebo zdrogovaná. Byla to jenom nehoda, pane Carpentere. Ale i kdybych s vámi na telefonu strávila nevím kolik času a snažila se vás o tom přesvědčit, nikdy se mi to nepodaří. Jenom bych podporovala vaši fantazii. Máte moji nejhlubší sympatii, skutečně máte, ale měl byste si promluvit s terapeutem, a ne se mnou."

Ještě než mohl Joe odpovědět, Barbara Christmanová zavěsila.

Zavolal jí znovu. Nechal telefon zazvonit asi čtyřicetkrát, ale nezvedla ho.

Pro tuto chvíli to bylo vše, co mohl po telefonu udělat.

Na polovině cesty k autu se zastavil. Otočil se a pozorně se ještě jednou zadíval na zeď obchodu, po které se pohybovaly zvětšené a podivně zkreslené stíny mūr jako noční přízraky plující bledou mlhou snu.

Mūra do plamene. Tři ohnivé body ve třech olejových lampách. Vysoké skleněné cylindry.

Najednou si vzpomněl, jak tři plameny vyšlehly vysoko ze skleněných cylindrů. Žluté světlo ozářilo Lisin ztemnělý obličej a po zdech Delmanovic kuchyně se rozběhly stíny.

V tu chvíli Joea napadlo jen to, že plameny rozdmýchal nějaký bludný závan průvanu, i když vzduch v kuchyni se ani nepohnul. Teď, když se nad tím zpětně zamyslel, se mu zdálo, že jazyky ohně, které vzplanuly několik centimetrů nad okraje lamp, měly větší důležitost, než si uvědomoval.

Ten úkaz něco znamenal.

Pozoroval můry, ale myslel přitom na olejové svítilny. Stál u obchodu, ale viděl kolem sebe kuchyni s javorovým nábytkem a deskami v barvě surového cukru.

Ale osvětlení v něm nevzpálilo náraz jako ten krátký zášleh ohně z lamp. Snažil se, napínal mozek, ale nedokázal vysvětlit, kam směřuje jeho intuice.

Byl unavený a vyčerpaný, ubitý traumaty dnešního dne. Dokud si neodpočine, neměl by důvěřovat ani svým smyslům, ani různým náznakům.

S hlavou na pěnovém polštáři a srdcem na tvrdém kameni vzpomínek ležel Joe na své posteli v motelovém pokoji. Jedl čokoládovou tyčinku, kterou si před chvílí koupil v obchodě.

Až do posledního sousta nerozeznával vůbec žádnou chuť. Ale s posledním kousnutím mu ústa zaplavila chuť krve.

Jako kdyby se kousnul do jazyka.

Jazyk však poraněný neměl. Byl to jen starý známý pocit viny. Další den končí, on stále žije a nemá přitom nic, čím by mohl svoje přežívání ospravedlnit.

Pokoj byl temný až na měsíční svit, který sem dopadal otevřenými balkónovými dveřmi, a zelená čísla na digitálním

budíku. Upíral oči na osvětlovací těleso na stropě. Vypouklé skleněné stínidlo lehce ojinil měsíční svit, který se nad ním vznášel jako duch.

Vybavil si jiskřivé Chardonnay ve třech sklenicích na pultu v kuchyni u Delmanových. Tím se to vysvětlit nedalo. Charlie sice mohl trochu vína ochutnat předtím, než ho rozlil do sklenic, ale Georgine a Lisa se ho ani nedotkly. Myšlenky se mu třepotaly a míhaly v hlavě jako mury a hledaly světlo ve tmě.

Přál si, aby si mohl promluvit s Beth ve Virginii. Ale možná, že jí odposlouchávají telefon a mohli by ho tu vystopovat. Navíc se bál, že kdyby vyprávěl Beth a Henrymu všechno, co se mu přihodilo od chvíle, kdy na pláži zjistil, že je sledován, mohl by je tím uvést do nebezpečí.

Rytmus příboje ho uspával jako tlukot mateřského srdce. Těžkl únavou. Ještě zauvažoval, jak je možné, že unikl sebevražedné nákaze v Delmanovic domě, a pak se ponořil do spánku plného nočních děsů.

O něco později se znovu probudil. Ležel na boku tváří, k budíku na nočním stolku. Zářící zelené číslice mu připomněly hodiny v krvavé ložnici Charlieho Delmana. Čas na nich běžel pozpátku v desetiminutových intervalech.

Joe se domníval, že musela hodinky trefit a poškodit zbloudilá kulka. Ale teď, v polospánku, si uvědomil, že vysvětlení bylo jinde. Bylo to něco mnohem tajemnějšího a zásadnějšího.

Hodinky a olejové lampy.

Přeskakující číslice, šlehající plameny.

Souvislosti.

Význam.

Znovu byl vtažen do snů. Budík ho probudil brzy před úsvitem. Spal jenom tři a půl hodiny, ale po roce neklidných nocí se i tak krátkým spánkem cítil osvěžen.

Rychle se osprchoval, oblékl se a znovu si prohlédl digitální budík. Rozuzlení se mu skrývalo dál, stejně jako když byl ještě omámený spánkem.

Nad pobřežím ještě nezačalo svítat, když Joe vyjel k losangeleskému letišti.

Koupil si jednodenní lístek do Denveru a zpátky. Do Los Angeles se vrátí ještě včas, aby se v šest hodin dostavil do kavárny ve Westwoodu na schůzku s Demi - sexy hlasem v barvě kouře.

Na cestě k bráně, kde už nastupovali cestující na palubu letadla, uviděl u přepážky letu do Houstonu dva mladíky v modrých šatech. Podle oholených hlav, zlatých náušnic v levém uchu a bílých tenisek v nich rozeznal příslušníky sekty, se kterou se jen před pár hodinami setkal na pláži.

Jeden z mužů byl černý, druhý bílý a oba s sebou měli laptopy. Ten černý se podíval na hodinky a ukázalo se, že jsou to zlaté rolexy. Ať už byla jejich víra jakákoli, očividně neskládali příslib chudoby ani neměli mnoho společného s hnutím Hare Krishna.

Od chvíle, kdy se před rokem dozvěděl o smrti Michelle a dívek, letěl dnes poprvé letadlem. Ale cestou do Denveru byl klidný. Nej dřív se bál, že dostane záchvat úzkosti a začne znovu prožívat pád letadla 353, který si tak často představoval. Ale po několika minutách věděl, že bude v pořádku.

Neměl strach z toho, že by mohl zahynout. Snad to bylo nenormální, ale měl pocit, že kdyby měl zahynout stejnou smrtí jako jeho žena a děti, podstoupil by tu dlouhou cestu k zemi klidně a beze strachu. Dokonce by takový osud uvítal jako znovuoobnovení kosmické rovnováhy, uzavření kruhu a konečně napravenou chybu.

Mnohem víc než možná smrt ho zajímalo to, co mu možná, na dalekém konci cesty, řekne Barbara Christmanová.

Byl přesvědčený o tom, že nedůvěřovala soukromí telefonní linky, ale tváří v tvář s ním promluví. Neměl pocit, že by si ten nádech zklamání v jejím hlase, co jí řekl, že nevolá z Colorado Springs, jenom představoval. Stejně tak její řeči o nebezpečí propadnutí konspirativním teoriím a potřebě terapie byly sice věrohodné a plné soucitu, ale Joeovi přesto připadalo, jako by nebyly ani tak určeny jemu, jako odposlouchávajícím uším.

Jestliže Barbaru Christmanovou skutečně tížilo nějaké tajemství a toužila po tom se ho zbavit, mohl mít teď tajemství letu 353 na dosah ruky.

Joe chtěl znát celou pravdu. Potřeboval ji znát, ale zároveň se jí bál. Jestli se dozví, že ho o rodinu nepřipravil osud, ale nějaký člověk, už nikdy nebude schopen dosáhnout touženého klidu lhostejnosti. Cesta, která ho vedla k pravdě, nebyla vzestupem ke světlu, ale pádem do víru tmy a zmatku.

Vzal si s sebou kopie čtyř článků o firmě Technologik, které si vytiskl na počítači Randyho Colwaye v Postu. Ale styl obchodních článků byl tak suchý a jeho pozornost po třech a půl hodinách spánku tak mizerná, že se nebyl schopný soustředit.

Nad pouští Mojave a Skalistými horami tvrdě usnul. Strávil dvě hodiny patnáct minut v polozmatených snech ozářených olejovými lampami a svitem digitálních hodinek. Zdálo se mu, že se v těch snech dotýká jakéhosi rozuzlení, ale když se probudil, stále mu chyběla odpověď.

V Denveru bylo pod mrakem a neobyčejně vlhko. Směrem na západ se zvedaly hory pohřbené pod pomalými lavinami ranní mlhy.

Aby si mohl pronajmout auto, musel se vykázat nejen řidičským průkazem, ale i kreditní kartou. Nechtěl ale kartu použít, aby svým pronásledovatelům nenechal stopu z plastiku. Složil radši peníze v hotovosti.

I když v letadle ani na letišti neviděl nikoho, kdo by se o něj nějak zvlášť zajímal, zaparkoval Joe u nákupního střediska a prohlédl auto zvenku i zevnitř, jestli tam nenajde stejný transpondér, jaký našel včera v hondě. Najatý Ford byl čistý. Cestou kolem nákupního střediska se chvíli proplétal ulicemi a díval se do zpětného zrcátka, jestli mu někdo není v patách. Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, vyrazil konečně po mezistátní dálnici 25 a zamířil na jih.

Kilometr po kilometru Joe hnál ford větší a větší rychlostí, až překročil i povolený limit. Zmáhal ho totiž pocit, že jestli nedorazí do domu Barbary Christmanové včas, najde ji zavražděnou její vlastní rukou. Rozpáranou, spálenou nebo s vystřeleným temenem hlavy.

Kapitola 10.

V Colorado Springs našel Joe adresu Barbary Christmanové v telefonním seznamu. Bydlela ve zvětšenině bohatě zdobené viktoriánské šperkovnice ve stylu královny Anny.

Když přišla na zazvonění otevřít dveře, řekla, ještě než se mohl Joe představit: "Dřív, než jsem vás čekala."

"Vy jste Barbara Christmanová?"

"Nezůstávejme mezi dveřmi."

"Nejsem si jistý, že víte, kdo..."

"Ano, vím. Ale ne tady."

"Kde?"

"Tamhle u obrubníku, to je vaše auto?" zeptala se.

"Pronajatý ford."

"Zaparkujte ho o blok dál. O dva bloky. Počkejte tam a já vás vyzvednu."

Zavřela dveře.

Joe zůstal stát ještě chvíli na zápraží a přemýšlel, jestli by neměl znovu zazvonit. Potom se rozhodl, že nevypadá, jako by měla v úmyslu mu upláchnout.

Zaparkoval o dva bloky dál od domu Christmanové, směrem na jih vedle školního hřiště. Houpačky a prolézačky v neděli ráno zely prázdnotou. Jinak by zaparkoval jinde, v bezpečí před stříbrným smíchem dětí.

Vystoupil z auta a zadíval se na sever. Po žádné ženě tam ještě nebylo ani stopy.

Joe se podíval na hodinky. Bylo za deset minut deset západního času, tady o hodinu později.

Za osm hodin musí být zpátky ve Westwoodu na schůzce s Demi a Rose.

Ospalou ulicí jako po kočících tlapkách přeběhl závan teplého vzduchu. Pročesal koruny borovic, asi hledal schované ptáky. Zachrastil listy na větvích opodál stojící skupinky bříz s kmeny bílými jako rochetky kůrových zpěváků.

Nebe bylo šedobílé, na západě na obzoru zamlžené a na východě dunící kovovým hřmotem hromu. Zdálo se, jako by byl den je obtížen břemenem hrůz. Joeovi běhali po krku mravenci a začal si připadat jako červený střed terče na střelnici.

Když se z Jihu přiblížil nějaký sedan a Joe uviděl, že jsou v něm tři muži, přesunul se za pronajaté auto. Kdyby na něj začali střílet, použil by ho jako úkryt. Muži ho minuli, ani se jeho směrem nepodívali.

O minutu později přijela Barbara Christmanová ve smaragdově zeleném fordu. Voněla slabě bělidlem a mýdlem a Joe ji podezřívav, že ve chvíli, kdy u ní zazvonil, zrovna prala.

Když zamířili od základní školy směrem na jih, Joe řekl: "Paní Christmanová, zajímalo by mě - kde jste viděla moji fotografii?"

"Neviděla jsem ji," řekla. "A říkejte mi Barbara."

"Takže, Barbaro... když jste před chvilkou otevřela dveře, jak jste mohla vědět, kdo jsem?"

"Už celou věčnost u mě nezazvonil cizinec. A navíc, když jste mi včera v noci znovu zavolał, nechal jste telefon zazvonit víc než třicetkrát."

"Čtyřicetkrát."

"I vytrvalý člověk by to po dvacátém zazvonění vzdal. Když to zvonilo a zvonilo, věděla jsem, že jste víc než vytrvalý. Že jste umíněný. A že brzy přijedete."

Bylo jí něco přes padesát, na sobě měla seprané džíny a barvínkově modrou košili. Její husté bílé vlasy vypadaly, jako by je ostříhal zručný holič, a ne kadeřník. Byla pěkně opálená a se svým širokým obličejem, otevřeným a štědrým jako zlatá pole kansaského obilí, vzbuzovala dojem čestné a důvěryhodné ženy. Dívala se zpřímá, vyzařovala z ní podnikavost a v jejím hlase zazníval křepký tón sebejistoty, který se Joeovi zamlouval.

"Koho se bojíte, Barbaro?"

"Nevím, kdo ti lidé jsou."

"Chystám se na to najít odpověď kdekoli," varoval.

"Říkám vám pravdu, Joe. Nikdy jsem nevěděla, co je to za lidi. Ale tahají za šňůrky, o kterých jsem vůbec nevěděla, že se za ně dá tahat."

"Chtějí mít pod kontrolou výsledky šetření Komise pro bezpečnost?"

"Komise je pořád nezávislá, ale tihle lidé... dokázali, aby některé důkazy zmizely."

"Jaké důkazy?"

Zabrdila a zastavila na červenou a řekla: "Co ve vás vzbudilo podezření, Joe, po takové době? Co na tom příběhu nevypadalo věrohodně?"

"Všechno vypadalo věrohodně - dokud jsem nepotkal člověka, který to přežil."

Podívala se na něj prázdným pohledem, jako by mluvil v jazyce, kterému ani trochu nerozumí.

"Rosu Tuckerovou," řekl.

Zdálo se, že se v jejích oříškově hnědých očích neobjevil ani stín zklamání, ale v hlase jí zazněla upřímná zmatenost, když řekla: "Kdo je to?"

"Byla na palubě letadla 353. Včera navštívila hroby mé rodiny, zrovna když jsem tam byl."

"To je nemožné. Nikdo nepřežil. Nikdo to nemohl přežít."

"Byla na seznamu cestujících."

Barbara na něj zírala beze slova.

Řekl: "Jdou po ní nějakí nebezpeční lidé a teď i po mně. Možná jsou to ti samí, kteří nechali zmizet důkazy."

Nějaké auto za nimi zatroubilo. Světlo na semaforu se změnilo na zelenou.

Zatímco řídila, natáhla Barbara ruku k palubní desce a stáhla klimatizaci, jako by jí bylo chladno. "Nikdo nemohl přežít," trvala na svém. "Tohle nebyla nějaká obyčejná havárie, při které letadlo narazí a poskočí. Tam je větší nebo menší naděje na přežití, podle úhlu dopadu a dalších faktorů. Tohle bylo přímo dolů, hlavou do země. Katastrofa."

"Hlavou do země? Vždycky jsem si myslel, že se kutálelo a rozpadlo na kusy."

"Nečetl jste žádné články v novinách?"

Zavrtěl hlavou: "Nedokázal jsem to, jenom jsem si představoval..."

"Žádný náraz a poskočení, jak to většinou bývá," opakovala. "Bylo to skoro přímo do země. Něco podobného jako u Hopewell, v září roku 94. Letadlo společnosti USAir číslo 737 se zřítilo u městečka Hopewell na cestě do Pittsburghu a bylo jednoduše zrušené... Být na palubě letadla 353 muselo být stejné, jako... je mi líto, Joe, ale muselo to být, jako stát přímo ve středu výbuchu bomby. Velké bomby."

"Byly tam pozůstatky, které se jim nepodařilo identifikovat."

"Tak málo se toho dalo identifikovat. Následky něčeho, jako je tohle... je to příšernější, než si dovedete představit, Joe. Horší, než byste chtěl vědět. To mi věřte."

Vzpomněl si na malé rakvičky, ve kterých mu byly doručeny pozůstatky jeho rodiny, a silou té vzpomínky se mu srdce sevřelo do malého, tvrdého kamínku.

Když mohl konečně zase promluvit, řekl: "Chci říct, že tam bylo několik cestujících, jejichž pozůstatky se patologům nepodařilo najít. Lidé, kteří prostě... přestali v okamžiku existovat. Zmizeli."

"To byla naprostá většina," řekla a zamířila ke státní silnici 115, která vedla na jih. Jeli pod nebem tvrdým jako dno ocelové konvice.

"Možná že tahle Rose Tuckerová se ne... nerozbila jako ostatní. Možná že zmizela, protože z toho místa prostě odešla."

"Odešla?"

"Ta žena, kterou jsem potkal, nebyla ani znetvořená, ani zmračená. Vypadala, jako by tím prošla bez jediné jizvy."

Barbara neústupně zavrtěla hlavou a řekla: "Lže vám, Joe. Sprostě lže. Nebyla v tom letadle. Hraje s vámi nějakou nechutnou hru."

"Já jí věřím."

"Proč?"

"Kvůli věcem, které jsem viděl."

"Jakým věcem?"

"Nemyslím, že bych vám to měl vyprávět. Kdybyste to věděla, mohla byste se propadnout do stejné díry, v jaké jsem teď já. Nechci vás uvést do většího nebezpečí, než musím. Už jenom tím, že jsem přijel, vám můžu způsobit problémy." Po chvíli ticha řekla: "Musel jste vidět něco velice neobyčejného, když vás to přimělo uvěřit, že přežila."

"Bylo to podivnější, než si dokážete představit."

"Stejně tomu nevěřím," řekla.

"Fajn. Je to tak pro vás bezpečnější."

Vyjeli z Colorado Springs, projeli předměstím a ocitli se mezi farmami ve stále zemědělstější krajině. Směrem na východ přecházely náhorní planiny do suchopárných rovin. Na západě se pole a lesy povlovně zvedaly ke kopcům z poloviny zataženým šedivou mlhou.

Řekl: "Neprojíždíme se jen tak zbůhdarma, že ne?"

"Jestli chcete skutečně rozumět tomu, co vám chci říct, pomůže vám, když to uvidíte." Stočila pohled ze silnice a na očích jí bylo vidět, že s ním skutečně soucítí. "Myslíte, že to zvládnete, Joe?"

"Jedeme... tam."

"Ano, ale jen pokud to zvládnete."

Zdálo se mu, jako by se hmota jeho srdce ještě zahustila, až mu v hrudi zela jen černá díra.

Ford zpomalil. Chystala se zabočit na odpočívadlo.

Joe otevřel oči. Světlo profiltrované bouřkovou oblohou ho bodalo. Umínil si, že nebude poslouchat řev motoru letadla, který mu burácel v hlavě.

"Ne," řekl. "Nezastavujte. Pojedme. Budu v pořádku. Teď už nemám co ztratit."

Odbočili ze státní silnice na malou asfaltku a brzy skončila i ta. Dál pokračovali šterkovou cestou, která vedla na západ řadou vysokých topolů s větvemi vztaženými k nebi. Topoly za chvíli uvolnily místo modřínům a břízám, které postupně, jak se cesta zužovala a les houstl, ustoupily bílým borovicím.

Přibývalo děr a výmolů, cesta bloudila mezi stromy, jako by se únavou ztrácela. Nakonec přes sebe přetáhla pokrývku plevele a smotala se k odpočinku pod baldachýnem jehličnanů.

Barbara zaparkovala, vypnula motor a řekla: "Odtud půjdeme pěšky. Není to víc než kilometr a porost není zase tak hustý."

Les tu sice nebyl tak hustý a zarostlý jako houšť ohromných borovic, smrků a jedlí na zamlžených svazích hor, které se vynořovaly na západě, ale civilizace odtud byla daleko a klid připomínal ticho v katedrále mezi dvěma bohoslužbami. Tohle posvátné ticho občas narušené tlukotem křídel nebo praskotem jehličí pod nohama bylo pro Joea stejně stísnující jako hřmot tryskových motorů v představách, které ho někdy uváděly do stavů úzkosti. Byl to klid plný hrozivého, znepokojujícího očekávání.

Následoval Barbaru mezi vysokými kmeny stromů. I v pokročilém dopoledni tu byl stín hluboký jako v klášteře.

Vzduch čerstvě voněl jehličím. Vlhce páchl houbami a přírodním kompostem.

Krok za krokem jím pronikal chlad vlhký jako tající led. Prosakoval mu kostmi, masem, lebkou, kůží na hlavě, zátylkem, křivkou páteře. Byl teplý den, ale jemu byla zima.

Konečně zahlédl konec řady stromů, otevřený prostor za poslední bílou borovicí. I když v lese trpěl klaustrofobií, když měl teď opustit zelenou houštinu a objevit, co leží za ní, zaváhal.

Chvěl se po celém těle, když prošel za Barbarou mezi posledními stromy a vstoupil na začátek povlovně se zdvihající louky. Paseka se rozprostírala v šířce asi tři sta metrů od severu k jihu a od východního lesnatého konce, kde na ni vstoupili, k západnímu byla dvakrát tak dlouhá.

Trosky už byly pryč, ale louka přesto působila znepokojujícím dojmem.

Tání sněhu za předešlé zimy a těžké jarní deště pokryly roztrhanou a spálenou zemi hojivým obkladem trávy. Ale ani tráva, ze které sem tam vykvétaly divoké žluté květiny, nemohla zakrýt tu nejhroznější ránu. Byla to jáma vejčitého tvaru se zubatým okrajem o obvodu asi osmdesáti metrů na délku a padesáti na šířku. Ohromný kráter.

"Bod dopadu." Řekla Barbara Christmanová.

Vyrazili bok po boku k místu, kde se s řevem zřítilo tři čtvrtě milionu liber váhy z nočního nebe přímo do země. Ale Joe se začal za Barbarou brzy opožďovat a nakonec se úplně zastavil. Jeho duše byla jako tohle pole, rozrytá bolestí.

Barbara se k němu otočila a beze slova ho vzala za ruku. Pevně se jí chytil a znovu vyrazili.

Jak se blížili k bodu dopadu, uviděl ohněm zčernalé stromy na severním okraji louky, které sloužily jako pozadí snímku v Postu. Některé borovice přišly v ohni o všechno jehličí a jejich větve teď trčely vzhůru jako zuhelnatělé pahýly. Řada spálených osik černých jako uhlí rýsovala proti nebi přísné geometrické obrazce.

Zastavili se na drolicím se okraji kráteru. Na některých místech bylo jeho nerovné dno hluboké jako dvoupatrová budova. Na svažujících se stěnách už sem tam vyrašily trsy trávy, ale na dně jámy bylo pod tenkým nánosem hlíny a suchým listím, které sem nanesl vítr, vidět jen roztráštěné šedé kamení.

Barbara řekla: "Narazilo s takovou silou, že se provrtalo vrstvami hlíny, které se tu usazovaly tisíce let, a ještě poškodilo kamenné podloží pod nimi."

Joe byl velikostí nárazu šokován víc, než čekal. Odvrátil pohled k zamračenému nebi a zhluboka dýchal.

Ze zamlžených hor na západě se vynořil orel. Letěl na východ, v jediné přímce přesně jako rovníková čára na mapě. Proti šedobílému nebi byl temný jako Poeův havran, ale když se ocitl pod modročernými mračky, ve kterých se převalovala bouře, zběhl jako duch.

Joe se otočil a sledoval ptáka, dokud mu nepřeletěl nad hlavou a nezmizel.

"Let 353," řekla Barbara, "drželo ještě nad goodlandskou navigační věží, přibližně sto sedmdesát vzdušných mil od Colorado Springs, pevně kurz a nemělo žádné problémy. Ale když se dostalo sem, mělo už osmdesáti osmi mílovou odchylku od původního směru."

Barbara Joeovi dodávala odvalu a pomalu ho vedla kolem kraje kráteru. Shmula přitom všechny podrobnosti, které se o nešťastném letu, od jeho startu až po předčasný sestup, podařilo nashromáždit.

Let 353 z mezinárodního letiště Johna F. Kennedyho v New Yorku do Los Angeles obvykle létal jižnějším koridorem než toho srpnového večera. Protože nad jihem řádily bouřky a na středozápadě hrozilo tornádo, byla ten večer doporučena jiná trasa. Ještě důležitější bylo, že v severním koridoru vanul podstatně slabší čelní vítr než na jihu. Trasa s menším odporem větru byla výhodnější jak z časových, tak z úsporných důvodů. V důsledku toho vydal plánovací manažer vnitrostátních letů posádce letadla příkaz letět vzdušnou cestou 146.

Letadlo vystartovalo z JFK s pouze čtyřminutovým zpožděním. Pak už přímá linka do L. A. přelétla severní Pensylvánii, Cleveland, jižní zátoku jezera Erie a jižní Michigan. Pak jižně od Chicaga přeletěla nad městem Davenport řeku Mississippi, ze státu Illinois do Ioway. Nad Nebraskou letadlo minulo navigační věž a opravilo si směr letu. Mířilo teď na jihozápad k dalšímu důležitému navigačnímu bodu v Goodlandu v severozápadní části Kansasu.

Díky poničené černé skříňce, kterou se podařilo z vraku zachránit, se zjistilo, že v Goodlandu pilot správně upravil směr k dalšímu hlavnímu navigačnímu bodu u Blue Mesa v Coloradu. Ale asi sto deset vzdušných mil od Goodlandu se něco porouchalo. Letadlo nezaznamenalo ztrátu výšky ani rychlosti, ale zamířilo na západojihozápad v odchylce sedmi stupňů od vzdušné cesty 146.

Dvě minuty se nic nedělo a potom se letadlo náhle obrátilo o tři stupně čelem doprava, jako by si najednou pilot uvědomil, že nedrží kurz. Ale už o tři vteřiny později se stejně náhle obrátilo zpátky o čtyři stupně čelem doleva.

Rozbor všech třiceti údajů zaznamenaných na nahrávacím zařízení potvrdil, že změny směru byly zapříčiněny poruchou ve stroji a nebo k této poruše vedly. Nejdřív se zadek letadla zhoupl doleva, zatímco nos se stočil vpravo, a hned vzápětí se zadek zhoupl doprava a nos doleva. Letadlo sebou ve vzduch smýklo skoro jako auto na namrzlé vozovce.

Díky analýze také vzniklo podezření, že pilot prováděl náhlé nesmyslné změny směru pomocí směrovací páky.

Nedávalo to smysl. Směr letadla totiž může být řízen svislým panelem v zádi letadla, kterému se říká kormidlo. Ale piloti leteckých společností se z ohleduplnosti k cestujícím většinou použití kormidla vyhýbají. Při ostrém zabočení totiž vzniká odstředivá síla. Lidé, kteří nesedí, mohou spadnout, rozsypává se jídlo, vylévají se nápoje a vyvolává se poplach.

Kapitán Delroy Blane a pomocný pilot Victor Santorelli byli veteráni, kteří měli dohromady nalétáno na obchodních linkách přes dva a čtyřicet let. K změně směru by určitě použili křidélek na nosných plochách letadla, které dovolují hladké obraty. Směrovou páku by použili jen v případě výpadku motoru při startu a nebo v silném bočním větru při přistávání.

Nahrávka letových údajů dokázala, že osm vteřin po prvním odchýlení se směr letu 353 znovu rychle změnil o tři stupně, nosem doleva, a za dvě vteřiny nato se otočil podruhé a ještě ostřeji o sedm stupňů doleva. Oba motory přitom pracovaly naplno a neměly na obrazech ani následující katastrofě žádný podíl.

Ve chvíli, kdy se předek letadla prudce stočil na levobok, křídlo na pravobok se pohybovalo vzduchem rychleji a nabíralo výšku. Když se pravobočné křídlo zvedlo, levé muselo poklesnout.

Během dalších osudových dvaceti dvou vteřin vzrostl sklon na sto čtyřicet šest stupňů, zatímco nos letadla směřoval

dolů v úhlu osmdesáti osmi stupňů.

V tom neuvěřitelně krátkém zlomku času se normální rovnoběžný let změnil ve smrtelný pád, při kterém letadlo doslova stálo na hlavě.

Tak zkušený piloti jako Blane a Santorelli by měli být schopni odchylku opravit dřív, než došlo k sestupu. Ale i potom by ještě měli být schopni sestup zastavit dřív, než se z něj stal neodvratitelný pád. Podle odborníků na lidské reakce existoval pro kapitánovo chování jediný možný scénář. Musel by stočit volant co nejvíc doprava, použít křidélek a přímka letu 353 by se znovu vyrovnala.

Místo toho, snad kvůli ojedinělé poruše hydraulického systému, která pilotovo úsilí znemožnila, se let 353 řítil k prudkému pádu. S naplno pracujícími motory vletěl do téhle louky. Po tisíciletí nahromaděnou hlinu rozrazil jako vodu a zabořil se do kamenného podloží. Náraz měl takovou sílu, že by mohl štípat ocelové špice elektráren Pratt a Whitney, jako by byly z balzového dřeva, a byl tak hlasitý, že musel vyplašit všechny okřídlené nájemníky stromů, které rostly na svazích vzdálené hory Pikes Peak.

V polovině cesty kolem kráteru se Barbara s Joem zastavili tvář k východu, odkud se ozývalo hřmění. Hrozící bouře je nezajímala tolik, jako jedno krátké zahřmění v noci před rokem.

Tři hodiny po pádu letadla se sem z washingtonského letiště vypravilo vedení vyšetřovacího týmu. Letěli tryskovým letadlem Gulfstream, které vlastnila Federální správa letecké dopravy.

Už během noci zjistili požárníci a policie z okresu Pueblo, že nikdo nepřežil. Stáhli se z místa pádu a ohradili ho tak, aby nedošlo k porušení důkazů, které by mohly Komisi pro bezpečnost pomoci objevit důvod katastrofy.

Za úsvitu dorazil terénní tým do Puebla v Coloradu, které bylo místu neštěstí blíž než Colorado Springs. Setkali se tam místními úředníky Federální správy letecké dopravy, kteří už měli k dispozici záznam údajů o letu a černou skříňku s nahrávkou hlasů z pilotní kabiny. Oba přístroje vydávaly signál, podle kterého mohly být nalezeny. Proto bylo možné je mezi troskami rychle najít i potmě a z poměrně velké vzdálenosti. "Naložili jsme nahrávače do Gulfstreamu a poslali je zpátky do laboratoří Komise ve Washingtonu," řekla Barbara. "Ocelové kryty byly dost poškozené, ale doufali jsme, že se nám z nich přesto podaří údaje vytáhnout."

Potom byl tým Komise pro bezpečnost odvezen v koloně vozidel řízených okresními bezpečnostními složkami na místo neštěstí k výchozí prohlídce. Ohrazenou část pozemku rozšířili až ke šterkové silnici, která odbočovala ze státní silnice 115. Po obou stranách silnice a všude v blízkém okolí stála hasičská auta, ambulance, zelené sedany federální i státní policie, koronerské dodávky a celá řada aut a pickupů, které patřily upřímně zděšeným lidem, ale i zvědavcům a zvrhlíkům.

"Byl to chaos jako vždycky," řekla Barbara. "Spousta televizních aut se satelitními vysílači, skoro sto padesát novinářů. Hned jak nás viděli přijíždět, chtěli po nás vyjádření, ale my ještě nic neměli. A to jsme se sem rozjeli hned!"

Její hlas utichl. Zastrčila si ruce do kapes u kalhot.

Vzduch se ani nepohnul. Na divokých květech nebylo vidět včelu a okolní lesy byly plné nehybných stromů. Stáli tiše jako mniši pod přísahou mlčení.

Joe klesl očima z mlčenlivých bouřkových mračen, hustých a černých zadržovanou bouří, ke kráteru. Zahřmění letu 353 se tu změnilo ve vzpomínku obtisklou v roztržitém kamení.

"Jsem v pořádku," ujistil Barbaru sevřeným hlasem. "Pokračujte, potřebuju vědět, jak to vypadalo."

Po dalším asi půl minutovém tichu ve kterém si Barbara srovnala myšlenky a rozhodla se, co mu má říct, a co ne, promluvila: "Když přijedete s vyšetřujícím týmem na místo neštěstí, to první, co vás udeří, je vždycky zápach. Na ten puch se nedá zapomenout. Je tam cítit palivo, seškvařený vinyl a plastik, i ty nové tepluvzdorné plasty a fenoly v extrémních podmínkách shoří. Páchnou tam spálené izolace, roztavená guma a... spálené maso, biologicky odpad z nádrží na záchodech a z těl."

Joe se nutil dívat se přímo do propasti. Doufal, že odtud odejde s novou silou, která mu pomůže najít mezi všemi těmi podivnostmi spravedlnost a obhájit ji proti jakýmkoli nepřítelům.

Barbara řekla: "Normálně, i při velkých neštěstích, vidíte alespoň pár kusů trosek dost velkých, abyste si mohli představit, jak letadlo vypadalo. Jedno křídlo, například, nebo delší část trupu. Závisí to na úhlu dopadu. Někdy se může stát, že nos i s kabinou pro piloty zůstane neporušený." "A v případě letu 353?"

"Zbytky byly rozsekané na tak malé kousky a byly tak pokroucené a speklé dohromady, že na první pohled vůbec nebylo vidět, že to bylo letadlo. Zdálo se nám, že velká část hmoty musí chybět. Ale všechno bylo tady, na louce a rozeté do daleka po lese, na západ a na sever. Všechno bylo tady... ale většina částí nebyla větší než dveře od auta. To jediné, co jsem byla schopna okamžitě identifikovat, byl kus motoru a tři spojená sedadla pro cestující."

"Bylo to největší neštěstí, které jste zažila?" zeptal se Joe.

"Nikdy jsem neviděla horší. A jenom dvě, které se tomu podobaly. Jedno bylo neštěstí v Pensylvánii v roce 94, u města Hopewell, kde se zřítil let společnosti USAir číslo 427 na cestě do Pittsburghu. Už jsem se o něm předtím zmínila. Nevyšetřovala jsem to, ale viděla jsem to."

"Těla tady... v jakém byla stavu, když jste dorazili?"

"Joe..."

"Řekla jste, že nikdo nemohl přežít. Kvůli čemu jste si tak jistá?"

"Určitě chcete vědět, kvůli čemu?" Když se jí podíval do očí, uhnula pohledem. "To jsou obrazy, které vás straší ve spánku, Joe. Ukradnou člověku část duše."

"V jakém stavu byla těla?" trval na svém.

Oběma rukama si shrnula vlasy z obličeje. Zavrtěla hlavou. Znovu si strčila ruce do kapes.

Joe se zhluboka nadechl, vydechl a otřásl se. Znovu zopakoval otázku. "V jakém stavu byla ta těla? Potřebuju se dozvědět všechno, co je možné. Každá podrobnost mi může pomoci. A i kdyby to v ničem nepomohlo... udržuje to můj

vztekl. A právě v tuhle chvíli, Barbaro, ten vztek potřebuju, abych vůbec mohl pokračovat."

"Ani jedno tělo se nezachovalo v celku."

"Kolik těl z těch tří sta třiceti byli patologové schopni identifikovat... najít alespoň několik zubů, část těla, něco, cokoli... podle čeho by mohli určit, kdo to byl?" Její hlas byl plochý, naučeně necitlivý, ale tak tichý, že skoro šeptala.

"Myslím, že něco málo přes stovku."

"Rozbití, rozsekání, rozdrčení," řekl, jako by sám sebe těmi slovy ubíjel.

"Něco mnohem horšího. Všechna ta obrovská energie, která se v okamžiku výbuchu uvolnila, způsobila, že ve většině biologických pozůstatků ani nebylo možné rozeznat lidi. Bylo tu vysoké riziko infekce z krve a tkání, takže jsme museli odejít a vrátit se k další prohlídce v ochranných oblecích. Každý kousek trosek musel být zaznamenán a zdokumentován odborníky. Pro jejich ochranu jsme museli nahoře u šterkové silnice vybudovat čtyři desinfekční stanice. Většina zbytků musela tamtudy projít dřív, než byly převezeny do hangáru na letišti v Pueblu."

Joe musel být sám k sobě brutální. Nechtěl, aby jeho bolest znovu zvítězila nad hněvem. Musí být takový, dokud nedokončí svůj úkol. Řekl: "Bylo to, jako by je protáhli drtičkou na dříví."

"To stačí, Joe. Víc podrobností vám vůbec nepomůže."

Louka byla úplně tichá jako místo, odkud Bůh začal dílo Stvoření. Ale jeho síla odtud dávno vyvanula na nejvzdálenější konec univerza a nechala za sebou jen němé vzduchoprázdno.

Objevilo se pár tlustých včel omámených srpnovým horkem, které nedokázalo Joea ohřát. Opustily svoje obvyklé uspěchané kmitání a poletovaly náměsíčně z květu na květ, jako by spaly a jednaly ze společného snu o sbírání nektaru. Pracovaly sklesle a nebylo slyšet ani zabzučení.

"Příčinou pádu byl tedy výpadek hydraulického systému, ta věc s kormidlem, odchylka a potom klesání?" zeptal se.

"Vy jste o tom skutečně nic nečetl, že ne?"

"Nemohl jsem."

Řekla: "Možnost bomby, počasí, vír způsobený jiným letadlem a různé další faktory byly brzo vyloučeny. Dvacet devět odborníků na konstrukci studovalo trosky letadla v hangáru v Pueblu osm měsíců a nebyli schopni objevit pravděpodobnou příčinu. Během vyšetřování měli tu a tam nějaké podezření. Jednou to byla porucha regulátorů směru, jindy chyba v elektronickém systému dveří. V jednu chvíli se přikláněli k výpadku motoru, pak k poruše vrtulí. Ale museli vyloučit jedno podezření po druhém. Žádnou oficiální pravděpodobnou příčinu se nepodařilo najít."

"Je to hodně neobvyklé?"

"Ano. Ale někdy se to stává. Jako u Hopewellu v roce 94. A ještě jedno letadlo typu 737, které se zřítilo nedaleko Colorado Springs v roce 91. Všichni byli mrtví. Takže, stává se to. Občas si nevíme rady."

Joe si uvědomil, že v tom, co řekla, bylo jedno přídavné jméno, nad kterým se zarazil. Řekla: Žádnou oficiální pravděpodobnou příčinu.

Vzápětí mu došlo ještě něco: "Odešla jste do předčasné penze z Komise pro bezpečnost asi před sedmi měsíci. Alespoň tak mi to řekl Mario Oliveri."

"Mario je dobrák. V téhle skupině vedl výzkum lidského faktoru. Ale ve skutečnosti je to už devět měsíců, co jsem pryč."

"Takže odborníci na konstrukce se ještě osm měsíců po neštěstí probírali troskami... a vy jste ani nezůstala, abyste to viděla do konce? Byla jste přece původně vedoucí celého vyšetřování."

"Vystrkali mě," řekla. "Když to všechno začínalo smrdět, zmizely důkazy a já kvůli tomu začala dělat rozruch... tak mě zmáčkli. Nejdřív jsem se snažila zůstat, ale nemohla jsem se smířit s tím, že se účastním podvodu. Zároveň jsem ale nemohla udělat, co bylo třeba, a jít s pravdou ven. Takže jsem dala výpověď. Nejsem na to pyšná, ale mám jedno moc slabé místo, Joe."

"Slabé místo? Dítě?"

"Děnyho. Je mu už dvacet tři let, není to žádné batole, ale kdybych ho měla ztratit..."

Joe až příliš dobře věděl, jak by tu větu dokončila.

"Vyhrožovali vašemu synovi?"

Barbara zírala do kráteru před sebou, ale neviděla tam stopy jedné skutečné katastrofy, při které zemřelo tři sta třicet lidí. Viděla tam jednu možnou osobní katastrofu.

"Stalo se to dva týdny po neštěstí," řekla. "Byla jsem v San Franciscu, kde žil Delroy Blane, kapitán letu 353. Dohlížela jsem tam na hloubkové šetření jeho osoby. Snažili jsme se najít stopy nějakých psychologických problémů."

"Našli jste něco?"

"Ne. Ten chlap vypadal, že je pevný jako skála. Bylo to v době, kdy jsem tvrdě tlačila, aby se šlo na veřejnost s tím, co se stalo s jistými důkazy. Byla jsem v hotelu a spala jsem. Mám docela pevný spánek. Ve dvě třicet ráno někdo rozsvítil lampičku na nočním stolku a namířil mi do obličeje pistolí."

Po letech, kdy ji v noci budily služební telefony, si Barbara odvykla pomalému probouzení. Jakmile cvaknul vypínač u lampy a zaplavilo ji světlo, byla probuzená stejně jako při zazvonění telefonu: Pozorná a s čistou hlavou.

Při pohledu na vetřelce by možná vykřikla, kdyby jí leknutím nezamrzl hlas v hrdle.

Muži s pistolí bylo asi čtyřicet let. Měl velké smutné oči jako ohař, začervenalý nos od pomalého, dvacetiletého pití a smyslná ústa. Jeho tlusté rty se nikdy úplně nezavřely. Jako by stále čekaly na nějaké neodolatelné potěšení cigarety, whiskey, cukroví nebo ženské řadro.

Mluvil měkkým, soucivním hlasem jako zaměstnanec pohřebního ústavu, ale bez profesionální fašle. Naznačil, že pistole je opatřená tlumičem, a ujistil ji, že kdyby se pokusila volat o pomoc, vystřelí jí mozek z hlavy a za zdi pokoje nikdo nic neuslyší.

Zkusila se ho zeptat, kdo je a co chce.

Umlčel ji a sedl si na okraj postele.

Řekl, že proti ní osobně nic nemá a mrzelo by ho, kdyby ji měl zabít. Navíc kdyby našli zavražděnou vedoucí vyšetřujícího týmu letu 353, mohly by vzniknout různé nepohodlné otázky.

Jeho šéfové si nemohli v téhle chvíli žádné nepohodlné otázky na toto téma dovolit.

Barbara si uvědomila, že v místnosti je ještě jeden muž. Stál v rohu blízko dveří do koupelny, na druhé straně postele od muže s pistolí.

Byl asi o deset let mladší než on. Hladké růžové tváře a oči kostelního zpěváčka mu dávaly vzhled nevinnosti, která byla v rozporu s podivným dychtivým úsměvem, který se mu tu a tam zakmitl tváří jako hadí jazyk.

Starší muž stáhl Barbaře pokrývku a zdvořile ji pořádal, aby vylezla z postele. Mají pár věcí, které by jí rádi vysvětlili.

Musí si být jisti, že bude během jejich rozhovoru pozorná, protože na jejím porozumění a její důvěře v to, co jí řeknou, závisí životy lidí.

Stála tam poslušně v pyžamu, zatímco mladý muž, který hýřil krátkými úsměvy, přešel ke stolu, vytáhl židli a postavil ji naproti nohám postele. Sedla si, jak jí poručili.

Přemýšlela o tom, jak se dostali dovnitř. Zajistila přece dveře na chodbu závorou a ještě řetězem. Až teď si všimla, že oboje dveře, které vedly z jejího pokoje do dvou dalších a kterými se mohly pokoje propojit ve suitu pro hosty, kteří požadovali víc místa, zely dokořán. Ale stejně to byla záhada. Byla si jistá, že když šla do postele, byly ty dveře bezpečně zajištěné závorou.

Mladší muž podal staršímu kotouč lepicí pásky a nůžky. Ten páskou pevně omotal Barbařina zápěstí a připoutal je k opěradlu židle.

I když měla strach z pout a své bezmoci, nekladla Barbara žádný odpor. Věřila totiž, že kdyby se bránila, vyplnil by ten muž se smutnými očima svůj slib a vystřelil by jí mozek z hlavy. Vyslovil to těmi smyslnými ústy, jako by ochutnával obsah bonboniéry: Vystřelím ti mozek z hlavy.

Mladší muž ustříhl desetcentimetrový kus pásky a přelepil jí Barbaře ústa. Delším kusem jí pak pro jistotu ještě dvakrát omotal hlavu. V tu chvíli zpanikařila, ale vzápětí se zase ovládla. Nezapou jí přece nos a neudusí ji. Kdyby sem přišli proto, aby ji zabili, byla by už mrtvá.

Mladší muž se stáhl i se svými úsměvy do stinného rohu pokoje. Smyslník si sedl do nohou postele, naproti Barbaře. Mezi jejich kolena byla jen několikacentimetrová mezera.

Odložil pistoli na pomačkanou deku a z kapsy u bundy vytáhl vystřelovací nůž. Vylétla čepel.

V Barbaře se znovu vzedmula vlna strachu. Zmohla se jen na krátké prudké vdechy a výdechy, a tím úsilím jí pískalo v nose. Muže, který seděl naproti ní, to pobavilo.

Z druhé kapsy vytáhl svačínové balení sýru Gouda. Nožem rozřízl celofánový obal a oloupal červený vosk, který chrání sýr před zplsnivěním.

Opatrně si ukrajoval plátky sýra a jedl je přímo z ostří nože. Přitom Barbaře sdělil, že ví, kde její syn Denny bydlí a pracuje. Odřikal jí obě adresy.

Věděl také, že Denny je už třináct měsíců, devět dní a - podíval se na hodinky a počítal - patnáct hodin ženatý s jistou Rebekou. Věděl, že je Rebeka v šestém měsíci, že to bude holčička, která se bude jmenovat Felicia.

Od Barbary se očekává, že v zájmu zdraví svého syna a jeho ženy přijme oficiální verzi toho, co se stalo s nahrávkou hlasů z pilotní kabiny letu 353. Jednalo se o verzi, kterou zavrhl v diskusi se svými kolegy a kterou hodlala vyvrátit.

Očekávalo se také, že zapomene všechno, co slyšela na zmíněné kopii pásky.

Pokud bude dál pátrat po skutečném vysvětlení událostí nebo se pokusí sdělit své obavy tisku nebo veřejnosti, Denny a Rebeka zmizí. Ve sklepě jedné soukromé budovy, který je zvukotěsný a vybavený náčiním pro dlouhé a obtížné výslechy, pak smyslník se svými spolupracovníky Dennyho spoutají, lepicí páskou mu připevní víčka, aby je nemohl zavřít a donutí ho, aby se díval, jak zabijí Rebeku a nenarozené dítě.

Dále mu budou každý den odstraňovat po jednom prstu. Budou přitom dávat velký pozor, aby ho neohrozilo krvácení, šok nebo infekce. Chtějí, aby zůstal živý a při smyslech, zatímco ho bude pomalu ubývat. Jedenáctý a dvanáctý den přijde o uši.

Chirurgická fantazie byla pečlivě naplánovaná na celý měsíc.

A každý den, až mu budou odebírat další kousek, mu řeknou, že ho pustí bez dalšího zranění ve chvíli, až s nimi jeho matka začne spolupracovat na zachování mlčení, které je ostatně ve státním zájmu. V tomto případě se totiž jedná o životně důležité otázky státní obrany.

Nebude to samozřejmě úplná pravda. To o státním zájmu je fakt. Alespoň z jejich hlediska, třebaže Barbaře by asi bylo těžké vysvětlit, jak by mohla tím, co ví, ohrozit svoji vlast. Lež bude to, že by mohla svou spoluprací syna osvobodit. Jestliže totiž jednou poruší příkaz mlčení, už jí nic nepomůže a její syn bude navždy ztracen. Nalžou to Dennyho jenom proto, aby se ujistili, že stráví poslední měsíc svého života v zoufalém uvažování o tom, proč ho maminka tak tvrdohlavě odsoudila k nelidské bolesti a strašnému zohavení. Nakonec, až napůl zešílí, nebo ještě hůř, až upadne na dno duševního zubožení, svoji matku prokleje a bude se modlit, aby ji Bůh nechal shnít v pekle.

Smyslník si dál ukrajoval plátěčky sýra a napichoval si je na nebezpečnou špičku nože. Přitom ještě Barbaru ujistil, že nikdo ani policie, ani poměrně chytré FBI, ani mocná armáda Spojených států nedokáže Dennyho a Rebeku udržet v bezpečí. Řekl, že organizace, která ho zaměstnává, má k dispozici tak nevyčerpatelné zdroje a rozsáhlé konexe, že je schopna podkopat každou instituci, agenturu nebo vládní organizaci.

Chtěl, aby přikývla, jestli mu věří.

Věřila mu naprosto a bez výjimky. Jeho podmanivý hlas, kterým jako by olizoval a ochutnával každou ze svých odporých výhrůzek, byl plný klidné sebedůvěry a apartní povýšenosti megalomana, který má odznak tajné moci, dostává pohodlný plat a ví, že na stará kolena bude zajištěn vysokou státní penzí.

Pak se jí zeptal, jestli hodlá spolupracovat.

Provinile a ponížene, ale také naprosto upřímně znovu kývla. Ano, bude spolupracovat. Ano.

Pozorně se zadíval na oválný kousek syra, který držel nabodnutý na špičce nože jako rybičku, a řekl, že chce, aby si co nejlouběji uvědomila, že mu na její spolupráci skutečně záleží. Musí si to uvědomit natolik, aby nezbyl ani stín nebezpečí, že poruší přísahu mlčení, kterou právě složila. Proto se rozhodl, že si na cestě z hotelu on a jeho spolupracovník vyhlídnou náhodnou oběť zaměstnance nebo hosta, prostě kohokoli, kdo jim vleze do cesty a na místě ji zabijí. Použijou tři výstřely, dva do hrudi a jeden do hlavy.

Otřesená Barbara se snažila i se zalepenými ústy protestovat. Kroutila obličejem a snažila se přetočit pásku a uvolnit si ústa. Ale páska byla tak krutě utažená a její rty tak pevně přelepené, že se zmohla jenom na združené, bolestné kňučení. Nechtěla být zodpovědná za něčí smrt. Chtěla spolupracovat, nebyl žádný důvod, aby na ni museli dělat dojem. Žádný důvod. Ona jim přece věří, že to myslí vážně.

Nepřestával na ni upírat obrovské smutné oči, neřekl už ani slovo a pomalu dojedl svůj sýr.

Jeho nehybný pohled měl zvláštní moc, jako by z ní vysával energii. Přesto se od něj nemohla odtrhnout.

Když dožvýkal poslední kousek, oťel čepel nože o protěradlo. Pak ho složil a vrátil do kapsy.

Vysál si zbytky ze zubů, pomalu si projel jazykem kolem dokola úst. Pak sebral odhozený celofán a slupky červeného vosku. Vstal z postele a vyhodil je do koše vedle stolu.

Mladší muž vystoupil ze stínu. Úsměv už z jeho tváře nemizel, usadil se tam natrvalo.

Barbara se ještě pořád zpoza lepící pásky snažila protestovat proti vraždě nevinného člověka, ale starší muž se k ní vrátil a hranou pravé ruky ji ze strany zasadil ránu do krku.

Před očima se jí rozlila jiskřivá tma a začala se naklánět dopředu. Cítila, jak se pod ní kácí židle. Ještě než dopadla hlavou na koberec, ztratila vědomí.

Asi dvacet minut se jí zdálo o usekaných prstech zalitých do červeného vosku. V krevelově růžových obličejích se jako řádky perel otvíraly křehké úsměvy, bílé zuby vypadly a kutálely se po podlaze, ale v černém půlměsíci mezi pootevřenými rty už dorůstaly další perly a kůrový zpěvák modře zamrkal. Viděla i oči honičiho psa, černé a lesklé jako pijavice, a v jejich odlesku neviděla sama sebe, ale Dennyho křičící obličej bez uší.

Když znovu nabyla vědomí, seděla zhroucená na postavené židli. Budťo ten smyslník, nebo jeho společník se zubama jako perly se nad ní slitovali.

Ruce měla připoutané k opěradlu tak, že když se hodně snažila, mohla pouta uvolnit. Ani ne za deset minut se jí podařilo osvobodit pravou ruku a za mnohem kratší dobu i levou.

Nůžičkami na nehty odstranila pásku omotanou kolem hlavy. Když ji popuzeně strhla ze rtů, zůstalo na ní mnohem méně kůže, než čekala.

Byla konečně volná. Mohla mluvit! Vrhla se k telefonu a zvedla sluchátko. Ale nemohla si vzpomenout na nikoho, komu by se nebála zavolat, a zase sluchátko položila.

Nemělo smysl, aby varovala nočního správce hotelu, že jeden z jeho zaměstnanců nebo hostů je v nebezpečí. Jestli ten muž s pistolí dodržel, čím hrozil, a chtěl na ni udělat dojem nesmyslnou, náhodnou vraždou, v tuto chvíli už určitě zmáčkl kohoutek. Z hotelu museli oba muži odejít tak před půl hodinou.

Za krkem ji bolestně škubalo, když se zvedla a přešla ke dveřím, které vedly z jejího pokoje do jejich. Otevřela je a prohlédla si jejich vnitřní stranu. Její zástrčka byla zezadu opatřena odstranitelným plíškem z mědi připevněným šroubkem tak, aby byl k zámku přístup i z druhé strany. U ostatních dveří žádné takové zařízení nebylo.

Měď zářila novotou. Byla si jistá, že muži zařízení na dveře přimontovali krátce před tím, než se v hotelu ubytovala, budťo tajně, anebo s pomocí hotelového opraváře. Recepčního nejspíš podplatili nebo donutili, aby jí přidělil právě tenhle pokoj.

Barbara nikdy moc nepila, ale tentokrát prohledala bar a vytáhla odtamtud dvě malé lahvičky vodky a vychlazenou láhev pomerančového džusu. Ruce se jí třásly tak, že mohla tekutinu jen ztěží nalít do sklenice. První vodku s džusem vypila na ex a hned otevřela druhou flaštičku a namíchala si další. Trochu upila - pak šla do koupelny a vyzvracela se. Měla pocit nečistoty. Hodinu před úsvitem se dlouze sprchovala, drhla se a pouštěla na sebe tak horkou vodu, až ji začala pálit kůže.

Bylo jí jasné, že nemá žádný smysl jít do jiného hotelu. Věděla, že si ji najdou, kdykoli budou chtít. Ale na tom místě přece nemohla zůstat ani o hodinu déle. Zabalila si a hodinu po prvním rozbřesku sešla k recepci, aby zaplatila účet. Vyzdobená hala byla plná sanfranciské policie uniformovaných příslušníků i detektivů v civilu.

Pokladní jí s očima na vrch hlavy sdělil, že krátce po třetí hodině ráno byl na chodbě u kuchyně zastřelen mladý pokojový číšník. Dostal dvě rány do hrudi a jednu do hlavy.

Tělo nenašli hned, protože výstřel kupodivu nikdo neslyšel.

Barbaru poháněl strach. Jako by ji do zad strkala něčí hrubá ruka. Rychle zaplatila a vzala si taxíka do jiného hotelu. Byl jasný modrý den. Proslavená sanfranciská mlha už se stahovala přes zátoku k hradbám mrakodrapů za Zlatou branou. Z nového pokoje jí viděla jenom kousek.

Barbara byla aeronautickou inženýrkou a pilotem. Měla diplom z obchodní administrace na Columbia University. Tvrdě pracovala, aby se mohla stát v současnosti jedinou vedoucí pracovnící výzkumného týmu Komise pro bezpečnost.

Když jí před sedmnácti lety opustil manžel, vychovávala sama Dennyho. A vychovávala ho dobře. Teď měla pocit, jako by všechno, čeho kdy v životě dosáhla, spočívalo v rukou smyslníka se smutnými očima. Mohl to kdykoli zmáčkat a spolu s kusem celofánu a odřezky červeného vosku hodit do koše.

Barbara zrušila ten den všechny schůzky a zavěsila na dveře ceduli Prosím nerušit. Zatáhla záclony a schoulila se do své nové postele.

Z ochromujícího strachu se teď stal ochromující zármutek. Plakala a nemohla se ovládnout. Plakala pro mrtvého číšníka,

kterého ani neznala jménem, pro Dennyho, Rebeku a nenarozenou Felicii, jejichž životy už budou stále zavěšeny na tenounké niti. Plakala pro ztrátu své nevinnosti a sebeúcty, pro tři sta třicet lidí na palubě letu 353, pro zmařenou spravedlnost a ztracenou naději.

Přes louku se náhle přehnal vítr. Prohrábl se suchými osikovými listy, jako když ďábel počítá zatracené duše.

"Tohle vám nemůžu dovolit," řekl Joe. "Nemůžu vám dovolit, abyste mi řekla, co jste slyšela na té nahrávce z pilotské kabiny. Ne, pokud by to znamenalo, že bude váš syn a jeho rodina v nebezpečí. Že upadnou do rukou těch lidí."

"To není vaše věc, Joe."

"To tedy ksakru je."

"Když jste volal z Los Angeles, dělala jsem hloupou. Došla jsem totiž k závěru, že je můj telefon neustále odposlouchávaný, že nahrávají každé moje slovo. Myslím, že ve skutečnosti není. Oni nemají pocit, že by mě měli odposlouchávat, protože už je jim jasné, že mě dostali."

"Kdyby existovala jen mizivá možnost, že -"

"Vím jistě, že mě nesledují. Nepozorují můj dům. Toho už bych si dávno všimla. Když jsem vzdala vyšetřování, odešla do předčasného důchodu, prodala dům v Bethesdě a vrátila se do Colorado Springs, odepsali mě, Joe. Byla jsem zlomená a oni to věděli."

"Nezdáte se mi teď zlomená."

Za tu poklonu ho vděčně poklepala po rameni. "Trochu jsem se z toho dostala. Takže, pokud nesledovali vás -"

"Ne. Setřásl jsem je včera. Dnes ráno mě na letišti nikdo nemohl sledovat."

"Pak ovšem nikdo nemůže vědět, že jsme právě tady, ani co vám řeknu. Jediné, co od vás žádám, je, abyste nikomu neříkal, že to máte ode mě."

"To bych vám neudělal. Ale stejně tolik riskujete," dodal ustaraně.

"Měla jsem na rozmyšlenou celé měsíce. Žila jsem s tím a teď se mi zdá, že... Asi si myslí, že jsem o tom Dennymu něco řekla, aby věděl, v jakém je nebezpečí. Aby byl opatrný a ostražitý."

"A řekla?"

"Ani slovo. Co by měli za život, kdyby to věděli?"

"Rozhodně ne normální."

"Jenomže Denny, Rebeka a Felicie budou viset na tenké niti, dokud ta konspirace trvá. Naši jedinou nadějí je, že to otevře někdo jiný a že ta troška informace, kterou znám, přestane být nebezpečná."

Bouřkové mraky už nebyly jenom na východě. Bílý opar nad jejich hlavami ztmavl a zahalil se do hrozivých mračen. Vypadalo to jako armáda hvězdných lodí z futurologického válečného filmu.

"Navíc," pokračovala Barbara, "i kdybych mlčela, za rok nebo dva se rozhodnou vyhladit všechny stopy. V tu dobu už bude let 353 tak stará historie, že s ním nikdo nebude spojovat moji nebo Dennyho smrt, ani smrt hrstky dalších lidí. Nevyvolá to žádné podezření, když se něco stane nám, kteří vlastně ty usvědčující špetky informací. Oni, ať už je to kdokoli, si to pojistí. Autonehodou, požárem, falešným přepadením, sebevraždou."

Před Joeovým vnitřním zrakem táhly strašlivé obrazy hořící Lisy, mrtvé Georgine na kuchyňské podlaze, Charlieho v krvavém osvětlení.

Proti Barbařině argumentaci se nemohl postavit. Zřejmě věděla, co je pro ni nejlepší.

Nebe se bouřilo, z mraků se utvářely hrozivé obličejy, slepé a s otevřenými ústy, jako by se dusily hněvem. Barbara udělala první, osudový krok k odhalení. Řekla: "Nahrávka s údaji o letu a s hlasy z pilotní kabiny dorazila Gulfstreamem do washingtonských laboratoří ve tři hodiny východního času den po havárii." "To jste tady zrovna začínali s vyšetřováním." "Přesně tak. Minh Tran náš inženýr přes elektroniku a jeho kolegové otevřeli nahrávací zařízení. Je velké asi jako krabice od bot a je obalené skoro centimetrovou vrstvou oceli. Opatrně to rozřízli speciální pilkou. Náraz byl tak prudký, že krabice byla asi o osm centimetrů stlačená, ocel byla zmačkaná jako kus papíru a v jednom rohu byla dokonce puklá."

"A stejně to fungovalo?"

"Nahrávač byl úplně rozbitý. Ale uvnitř větší krabice je ocelová schránka s pamětí. Tam je pásek. I ta byla porušená. Do modulu s pamětí proniklo trochu vlhkosti, ale pásek se úplně nezničil. Musel se usušit a ošetřit. Stejně netrvalo dlouho a Minh se s několika ostatními pracovníky sešli ve zvukotěsné posluchárně, aby si ho přeřáli od začátku do konce. Obsahoval skoro tři hodiny konverzace obou pilotů až k okamžiku neštěstí."

Joe řekl: "Proč to prostě rychle nepřetočí k posledním minutám?"

"Něco, co se přihodí mnohem dříve během letu a co nepřipadá pilotům důležité, může být klíčem, který nám pomůže rozluštit to, co slyšíme těsně před tím, než se letadlo zřítí."

Vítr začal nabírat na síle a byl teď natolik rychlý, že znemožnil ospalým včelám jejich línou pout' z květiny na květinu. Přenechaly pole přicházející bouři a odebraly se do svých hnízd ukrytých v lesích.

"Někdy získáme nahrávku, která nám vůbec v ničem nepomůže," pokračovala Barbara. "Její kvalita bývá z různých důvodů špatná. Třeba je pásek starý a opotřebovaný. Nebo tam je mikrofon, který se musí držet v ruce, anebo mikrofon, který dobře nefunguje. Nebo jsou příliš velké otřesy nebo opotřebovaná hlava v přístroji."

"Myslel bych si, že přístroje musí být denně udržované. Že je každý týden vyměňují, když jde o něco tak důležitého."

"Uvědomte si, že celkové procento havarovaných letadel je velmi nízké. Musí se brát v úvahu výlohy a zpoždění letadel. A stejně, komerční lety jsou v rukou lidí. A který lidský podnik je kdy ideální?"

"To je pravda."

"Tentokrát tu byly dobré i špatné stránky," řekla. Oba piloti, Delroy Blane a Santorelli měli sluchátka se zesilovacím mikrofonem, který je mnohem lepší než ten ruční. Díky těm dvěma mikrofonům plus jednomu ve stropě pilotní kabiny jsme měli ke studiu celkem tři zvukové pásy. Ta špatná stránka byla, že pásek nebyl nový. Nahrávali na něj už

několikrát a byl opotřebovanější, než bychom si přáli. Ještě horší bylo, že kapalina, která natekla do pásku, zanechala na povrchu nahrávky skvrny rzi."

Vytáhla ze zadní kapsy kalhot složený papír, ale ještě ho Joeovi nepodala.

Řekla: "Minh Tran a ti druzí, kteří pásek poslouchali, zjistili, že některé části byly zřetelně slyšitelné, zatímco jiné byly tak poškrábané, že mohli rozeznat jen jedno ze čtyř nebo pěti slov."

"A co ta poslední minuta?"

"Ta byla poškozená nejhůř. Rozhodli se, že musí nechat pásek vyčistit a opravit. Potom je možné nahrávku elektronicky zesílit na nejvyšší možnou míru. Bruče Laceroth, vedoucí hlavní vyšetřovací divize, který byl při poslechu pásku, mi volal do Puebla ve čtvrt na osm východního času, aby mi oznámil, jaký je stav nahrávky. Rozhodli se, že to přes noc nechají být a ráno na tom začnou znovu pracovat. Bylo to prý depresivní."

Vysoko nad nimi se znovu objevil orel. Vracel se z východní strany. Byl bledý proti těhotným břichům mraků a stále pevně držel směr, na křídlech tíhu bouře, která visela v povětří.

"Celý ten den byl samozřejmě depresivní," řekla Barbara. "Zavolali jsme z Denveru chladicí nákladní auta, abychom mohli posbírat zbytky těl. Musely se odstranit, abychom se mohli začít zabývat kusy samotného letadla. Konala se obvyklá organizační schůze, která je vždycky nesmírně vyčerpávající. Sřetává se tu mnoho různých zájmových skupin: aerolinky, výrobce letadla, dodavatelé pohonných hmot, asociace pilotů a spousta dalších. Ti všichni se snaží proces ovlivnit, aby sloužil jejich zájmům, jak jen to je možné. To je lidská povaha - její ne právě nejhezčí část. Člověk musí být přiměřeně diplomatický, ale taky zatraceně tvrdý, aby vyšetřování zůstalo nestranné."

"A ještě navíc média," řekl rychle a odsoudil tak svůj vlastní rod, aby to nemusela udělat ona.

"Jsou všude. Noc před tím, než mě probudil telefon, jsem spala ani ne tři hodiny. V letadle po cestě z Washingtonu do Puebla jsem neměla šanci si zdřímnout. Když jsem se konečně před půlnocí dostala do postele, byla jsem jako chodící mrtvola. Ale Minh Tran ve Washingtonu ještě pracoval."

"To je ten inženýr přes elektroniku, který schránku otevřel?"

Barbara upírala pohled na přeložený papír, který vyndala ze zadní kapsy, a otáčela ho sem a tam. Pak řekla: "Abyste tomu rozuměl. Minh pochází z rodiny vietnamských námořních uprchlíků. Po pádu Saigonu přežili komunisty, potom i piráty, a dokonce tajfun. V té době mu bylo deset a brzy poznal, že život je boj. Byl vždycky připraven pracovat na sto deset procent, aby přežil a dařilo se mu dobře."

"Mám přátele... měl jsem mezi přáteli vietnamské uprchlíky," řekl Joe. "Jaká je tohle kultura. Spousta jich má pracovní morálku, která by vyřídila i tahouna."

"Přesně. Takže tu noc všichni ostatní odešli po dlouhém dni z laboratoře domů asi ve čtvrt na osm. Lidi z Komise jsou pro věc dost zapálení, ale Minh je všechny předčí. Neodešel. Snědl jídlo, které se mu podařilo schrastit po automatech, a zůstal v laboratoři, aby vyčistil pásek a zpracoval poslední minutu. Musel zvuk digitalizovat, převést do počítače a potom se pokusit od sebe oddělit ruchy způsobené poškozením od hlasů pilotů a od zvuků, které bylo skutečně v letadle slyšet. Zvukové vrstvy byly uloženy tak zvláštním způsobem, že se je počítači podařilo od sebe docela rychle oddělit. Hlasy pilotů nahrané přes zesilovací mikrofony měly tak silný signál, že je byl Minh schopen očistit od zvukového smetí. A to, co pak uslyšel, bylo víc než zvláštní."

Teď podala složený papír Joeovi.

Přijal ho, ale neotevřel. Napůl se bál podívat, co na něm vlastně je.

"Za deset minut čtyři, ráno washingtonského času, a za deset minut dvě v Pueblu, mi Minh volal," řekla Barbara.

"Požádala jsem hotelového operátora, aby mi žádné hovory nepřepínal, potřebovala jsem spát. Ale Minh se ke mně nějak dostal. Prehrál mi pásek a pak jsme o něm mluvili. Mám u sebe vždycky nahrávač, protože si ráda zaznamenávám všechny schůzky a pořizuju si vlastní přepisy. Nahrála jsem si ten pásek přes telefon, abych měla svoji vlastní kopii. Nechtěla jsem čekat, až mi Minh pošle vyčištěný pásek po kurýrovi. Když Minh zavěsil, posadila jsem se ke stolu a poslouchala poslední rozhovor mezi piloty asi desetkrát nebo i dvanáctkrát. Pak jsem vytáhla blok a ručně jsem si to přepsala. Někdy totiž věci, když je čteš, vypadají jinak, než když je posloucháš. Někdy se stane, že okem rozeznáš odstín, který sluchu ujde."

Teď už Joe věděl, co svírá v ruce. Podle tloušťky odhadoval, že jsou to asi tři listy papíru.

Barbara řekla: "Minh zavolal nejdřív mně. Potom měl v úmyslu zavolat Bruče Lacerotha, potom předsedu a místopředsedu komise. Možná chtěl zavolat všem pěti členům tak, aby si každý z nich mohl pásek poslechnout. Nedělá se to běžně, ale jednalo se o zvláštní a bezprecedentní situaci. Jsem si jistá, že Minh stačil zavolat alespoň jednomu z nich i když to všichni popírají. Už se to nikdy nedozvíme, protože Minh Tran uhořel, když krátce před šestou hodinou v laboratořích náhle vypukl oheň. Bylo to asi dvě hodiny po tom, co mi volal."

"Ježíši."

"Byl to velmi prudký požár. Až neuvěřitelně prudký."

Joe se rozhlédl po stromech kolem louky a skoro očekával, že mezi nimi, v hlubokém stínu lesa, spatří bledé obličejové špehy. Když sem předtím s Barbarou přijeli, měl pocit, že je to opuštěné místo, ale teď se cítil stejně zranitelný, jako by stál uprostřed křižovatky v L. A.

Řekl: "Nechte mě hádat ten originální pásek s nahrávkou z pilotní kabiny v tom ohni shořel, že?"

"Údajně shořel na prach. Ztratil se beze stopy, sbohem, adié," řekla Barbara.

"A co ten počítač, na kterém se zpracovávala digitální verze?"

"Byl z něj kus roztaveného železa. Nic se nezachránilo."

"Ale vy máte pořád tu svoji kopii?"

Zavrtěla hlavou. "Nechala jsem nahrávku v hotelovém pokoji, když jsem šla na pracovní snídani. To, co na nahrávce bylo, mělo takovou váhu, že jsem to nechtěla hned říct celému týmu. Dokud jsme to neměli pořádně promyšlené, museli

jsme být opatrní s tím, kdy a kde to pustíme na veřejnost."

"Proč?"

"Pilot byl sice mrtvý, ale jeho pověst byla v sázce. Kdyby byl obviněn, zničilo by to jeho rodinu. Museli jsme si být naprosto jistí. Kdyby se zjistilo, že příčinou bylo selhání kapitána Blanea, rodina by byla žalována o desítky nebo i stovky milionů dolarů za zaviněná úmrtí. Byli jsme povinni jednat s opatrností. Měla jsem v plánu pozvat po snídani do svého pokoje Maria a poslechnout si ten pásek jenom ve dvou."

"Maria Oliveriho," vzpomněl si Joe na muže z Denveru, který mu včera v noci řekl, že Barbara odešla do důchodu a přestěhovala se zpátky do Colorado Springs.

"Ano. Mario byl vedoucí skupiny, která vyšetřovala lidský faktor. Jeho názor byl pro mě důležitější než názor kohokoli jiného. Ale zrovna když jsme končili se snídání, dozvěděli jsme se o požáru v laboratoři a o chudáku Minhovi. Ve chvíli, kdy jsem se s Mariem dostala zpátky do svého pokoje, byl pásek, který jsem nahrála přes telefon, vymazaný."

"Ukradli ho nebo zaměnili."

"Nebo prostě vymazali na mém vlastním magnetofonu. Hádám, že Minh musel někomu říct, že jsem si to meziměstsky nahrála."

"A tehdy už jste to musela tušit."

Přikývla. "Něco tu vůbec nebylo v pořádku. Něco tu smrdělo."

Kštice jejích vlasů byla bílá jako peří na hlavě orla, který přeletěl nad jejich hlavami, ale až do této chvíle na padesát nevypadala. Teprve teď zestárla.

"Něco tu nehrálo," řekl, "ale nemohla jste tomu tak docela uvěřit."

"Komise, to byl celý můj život. Byla jsem pyšná na to, že tam pracuju. Ještě jsem, Joe. Jsou to moc fajn lidi."

"Řekla jste Mariovi, co bylo na kazetě?"

"Jo."

"Jak na to reagoval."

"Byl udivený. Myslím, že tomu nevěřil."

"Ukázala jste mu ten přepis?"

Chvilí mlčela a pak řekla: "Ne."

"Proč ne?"

"Byla jsem opatrná."

"Nikomu jste nedůvěřovala?"

"Tak prudký požár... musel ho někdo urychlit."

"Bylo to žhářství," řekl Joe.

"Ale nikdo nevznesl podezření. Kromě mě. Nevěřím jejich šetření o původu toho požáru, ani trochu."

"Co se ukázalo při Minhově pitvě? Co když byl zavražděn a požár byl založený až potom, aby zahladil stopy?"

"Jestli byl, nedalo se to z jeho pozůstatků dokázat. Byl doslova zpopelněný. Byl to... tak prima chlap, Joe. Byl tak roztomilý. Miloval svoji práci, protože věřil, že to, co dělá, může zachraňovat životy lidí. Že tím může zabránit dalším katastrofám. Nenávidím ty lidi, ať je to kdokoli."

Mezi bílými borovicemi na dolním konci louky, v místech kudy sem Barbara s Joem vstoupili, se něco pohnulo. Bylo to jako stín, který proklouzl ještě hlubším stínem, něco šedivého na fialovém pozadí.

Joe zadržel dech. Zaostřil, ale nebyl schopen rozpoznat, co to zahlédl.

Barbara řekla: "Myslím, že to byl jenom srnec."

"A co když nebyl?"

"Pak jsme mrtví, ať tenhle hovor dokončíme nebo ne." Řekla věčným tónem, který odhalil pochmurný a paranoidní svět, ve kterém od pádu letu 353 žila.

Řekl: "To, že byl váš pásek smazán... copak to nevyvolalo něčí podezření?"

"Usnuli se na tom, že za to mohla únava. Tři hodiny spánku tu noc, kdy spadlo letadlo, a pak jen několik hodin před tím, než zavolal Minh. Chudák Barbara, říkali. Poslouchala ten pásek kolem dokola a pak musela zmáchnout špatné tlačítko, víte? A smazala to, aniž si uvědomila, co udělala." Oblíče se jí stáhl posměškem. "Vidíte, jak se to muselo stát?"

"A nemohlo to tak být?"

"Ani v nejmenším."

Joe rozložil tři listy papíru, ale ještě je nezačal číst.

Řekl: "Proč vám nevěřili, když jste jim řekla, co jste na pásku slyšela? Byli to vaši kolegové. Věděli, že jste důvěryhodná osoba."

"Možná že někteří z nich mi věřili, ale nechtěli věřit. Někteří to jenom shodili na moji únavu. Celé týdny jsem bojovala se zánětem ucha a před odjezdem do Puebla mě to pořádně unavilo. Možná brali v úvahu i to. Nevím. A jeden nebo dva z nich mě jednoduše neměli rádi. Kdo z nás je všeobecně oblíben? Já ne. Prý jsem moc umíněná, moc na věci tlačím. A stejně to bylo jedno, protože bez toho pásku neexistoval o rozmluvě mezi Blaneem a Santorellem žádný důkaz."

"Kdy jste konečně někomu prozradila, že jste si to slovo od slova opsala?"

"Schovávala jsem si to. Čekala jsem na ten správný moment, na ten správný kontext, do kterého bych to mohla zasadit. Čekala jsem, až se při vyšetřování objeví nějaký detail, který by podpořil, co jsem o nahrávce řekla."

"Sám o sobě by váš přepis jako důkaz nestačil?"

"Přesně tak. Jasně že je to lepší než nic. Lepší, než spoléhat na paměť. Ale potřebovala jsem to o něco opřít. Ale pak mě

v hotelu v San Franciscu vzbudili ti dva šilenci a potom... Pak už jsem prostě nebyla tak bojovná."

Z východní části lesa vyběhli bok po boku dva srnci. Přeběhli přes roh louky a rychle zmizeli mezi stromy na jejím severním okraji.

Joe ucítil, jak mu vzadu na krku strachy zatrnulo.

Ten pohyb, který prve zahlédl, museli být právě ti dva srnci. Ale z toho, jak najednou na louku vystřelili, usoudil, že je muselo něco mezi stromy vyplašit. Nebo někdo. To ho vyděsilo.

Přemýšlel o tom, jestli ještě někde na světě existuje kout, kde by se cítil v bezpečí. Ale už když mu ta otázka bleskla hlavou, věděl, že odpověď zní: Ne.

Žádný takový kout neexistuje.

Už navždycky.

Řekl: "Koho z Komise pro bezpečnost podezříváte? Komu Minh zavolał po vás? Ten, komu zavolał, ho totiž pravděpodobně varoval, aby už o tom nikomu dalšímu neřikal, a taky zřejmě zařídil jeho smrt a spálení důkazů."

"Mohlo to být kdokoli z těch, kterým se chystal zavolat. Všichni to byli jeho nadřízení a určité by se řídili jejich pokyny. Byla bych nerada, kdyby to byl Bruče Laceroth, protože to je solidní chlap. Začal odspodu jako my ostatní a vypracoval se až na vrchol. Ostatní byli naproti tomu jmenováni prezidentským úřadem a schválení senátem na dobu pěti let."

"Politici nádeníci."

"Ve skutečnosti ne. Naprostá většina členů komise celá ta léta stříleli do černého, snažili se ze všech sil. Většina je pro naši společnost zárukou a s tím zbytkem prostě musíme vyjít. Čas od času, to jo, občas se některý z nich zachová jako sketa."

"A co úřadující předseda nebo místopředseda? Říkala jste, že jim chtěl Minh volat hned po vás. Předpokládejme, že Lacerotha hned nezastihl."

"Nejsou to zrovna ideální služebníci veřejnému zájmu. Předsedkyní je Maxine Wulceová. Je to mladá a politicky ambiciózní advokátka. Na tu bych nevsadila ani dvě koruny."

"A místopředseda?"

"Hunter Parkman. Stoprocentní chránělec politiků. Je ze staré bohaté rodiny, tu práci nepotřebuje, ale je rád prezidentským zmocněncem a rád na večírcích vypráví o leteckých haváriích. Na toho bych vsadila tak patnáct."

Joe dál upřeně pozoroval les u spodního okraje louky, ale mezi stromy už žádný další pohyb nezahlédl.

Daleko na východě se tmavou masou bouře prokmitla žila blesku.

Počítal vteřiny mezi stříbrným zábleskem a zahřměním, převedl to na vzdálenost a vyšlo mu, že déšť je od nich vzdálen ještě asi dvanáct kilometrů.

Barbara řekla: "Dala jsem vám jenom fotokopii zápisu, který jsem tu noc udělala. Originál jsem schovala. I když nevím proč, stejně ho nikdy nebudu potřebovat."

V Joeovi se svářila vztekla touha po poznání se strachem. Tušil, že v rozhovoru mezi kapitánem Blaneem a pomocným kapitánem Santorellim odhalí nový rozměr hrůz, kterými musela projít jeho žena a dcery.

Konečně začal číst první stranu a Barbara se mu dívala přes rameno. Jel prstem po textu, aby mohla sledovat, kde zrovna je.

Zvuky pomocného pilota Santorelliho, který se vrací z toalety na své místo. Jeho první poznámky jsou zachyceny mikrofonem ve stropě kabiny. Pak si nasazuje sluchátka se zesilovacím mikrofonem.

SANTORELLI: Jen co se dostaneme do L. A. (neslyšitelné), tak se nacpu (neslyšitelné), až prasknu. Znáám jednu arménskou hospodu, nejlepší ze všech. Máš rád tyhle jídla?

Tři vteřiny ticha.

SANTORELLI: Něco není v pořádku, Royi?

Dvě vteřiny ticha.

SANTORELLI: Co je to? Co to... Royi, tys vypnul automatického pilota?

BLANE: Jeden z nich se jmenuje doktor Luis Blom.

SANTORELLI: Co?

BLANE: Další se jmenuje doktor Keith Ramlock.

SANTORELLI: (se slyšitelnou obavou v hlase) Tys dělal něco s McDoo? Tys byl v FMC, Royi?

Joe se zeptal, co to znamená, a Barbara řekla: "Letadla typu 747 používají digitalizovanou aviatiku. Panel se zařízením je ovládán šesti největšími katodovými trubicemi, které se kdy vyrobily, a na nich se zapisují data. McDoo se říká VOZJ, vícefunkční ovládací a zobrazovací jednotce. Vedle každého pilotního sedadla je jedna a navzájem jsou propojené. Takže cokoliv do ní zapíše jeden z pilotů, okamžitě se objeví u druhého. Tyhle jednotky ovládají počítač na řízení letu, typu Honeywell-Sperry FMC. Piloti naprogramují plán letu na klávesnici VOZJ a na ní se také provádějí veškeré změny během letu."

"Takže Santorelli se vrátí ze záchodu a vidí, že Blane udělal nějaké změny v plánu letu. Stává se to?"

"Záleží na počasí, turbulencích, neočekávané dopravě nebo nějakých překážkách na cílovém letišti."

"Ale v tomto případě? Během letu od pobřeží k pobřeží - někde za polovinou - v celkem příznivém počasí a s tím, že všechno funguje jako obvykle?"

Barbara kývla hlavou: "Jo, Santorelli se musel divit, proč za takových podmínek mění plán letu. Ale myslím, že ta obava v jeho hlase byla spíš reakcí na to, že mu Blane neodpovídá a na to, že v McDoo uviděl nějakou nesmyslnou změnu plánu."

"Co by to mohlo být?"

"Jak už jsem řekla. Měli sedm stupňů odchylky od původního kurzu."

"Copak by to Santorelli neucítil, když byl na záchodě?"

"Začalo to hned po tom, co se zvedl od palubní desky, a byl to poměrně jemný, hladký pohyb. Mohl něco ucítit, ale není žádný důvod, aby poznal, o jak velkou výchylku šlo."

"Kdo jsou ti doktoři - Blom a Ramlock?"

"Nevím. Ale čtete. Dál je to ještě podivnější."

BLANE: Dělej se mnou ošklivý věci.

SANTORELLI: Kapitáne, co se tu děje?

BLANE: Jsou na mě zlí.

SANTORELLI: Haló, vnímáte mě?

BLANE: Udělej něco, ať přestanou.

Barbara řekla: "Tady se Blaneův hlas najednou mění. Na celém záznamu je trochu divný, ale tady, jak říká, udělej něco ať přestanou, se hlas zachvěje, je v něm taková zranitelnost, jako... nějak by cítil bolest, ale jako by trpěl."

SANTORELLI: Kapitáne... Royi, беру to za tebe.

BLANE: Nahráváme?

SANTORELLI: Co?

BLANE: Řekni jim, ať mě nemučí.

SANTORELLI: (s obavou) Musíme

BLANE: Nahráváme to?

SANTORELLI: Ted' už to bude dobrý.

Ozve se tvrdý zvuk jako úder. Zaúpění, pravděpodobně Santorelliho. Další rána. Santorelli zmlkne.

BLANE: Nahrává se to?

Do vzdáleného úderu hromu na východě Joe řekl: "Zmlátil pomocného pilota?"

"Nebo ho omráčil nějakým předmětem, který vytáhl ze svojí kabely a schoval za sedadlem, zatímco byl Santorelli na záchodě. Možná si něco připravil."

"Že by si to předem rozmyslel? Co to kčertu znamená?"

"Asi ho udeřil do obličeje, protože Santorelli byl okamžitě vyřízený. Je zticha asi deset nebo dvanáct vteřin a pak," ukázala na zápis, "slyšíme jeho úpění."

"Pane Bože."

"Na pásku v tomhle okamžiku Blaneův hlas ztrácí tu křehkost, přestane se chvět. Najednou je v něm taková hořkost, že z toho máte husí kůži."

BLANE: Ať toho nechají, nebo, jakmile budu moci... až budu moci, všechny zabiju. Všechny. Udělám to. Všechny zabiju a bude se mi to líbit.

Joeovi se papír zachvěl v rukou.

Představil si všechny ty pasažéry na palubě letu 353. Někteří na sedadlech podřimovali, jiní četli knihy, pracovali na laptopech, listovali stránkami časopisů, dívali se na film, popíjeli, plánovali budoucnost. Byli klidní a nikdo z nich netušil, jak hrozné věci se právě odehrávají v pilotní kabině.

Možná že Nina byla u okna a dívala se ven na hvězdy nebo dolů na vrchol mraku pod nimi. Ráda sedávala u okna.

Michelle a Chrissie možná zrovna hráli dámu nebo Člověče, nezlob se. Vždycky si s sebou brali na cesty spousty her.

Mučil sám sebe a šlo mu to dobře. Asi proto, že jedna jeho část měla pocit, že si to zaslouží.

Joe se snažil vyhnat ty myšlenky z hlavy a řekl: "Co se s tím Blaneem, proboha, dělo? Byl zdrogovaný? Usmažil si na něčem mozek?"

"Ne, to jsme vyloučili."

"Jak?"

"Jako první se snažíme najít nějaké pozůstatky pilotů, abychom mohli udělat testy na drogy a alkohol. V tomhle případě nám to chvíli trvalo." Řekla a rukou ukázala na ohořelé borovice a modřiny nahoře na kopci. "Spousta organických částí byla rozeseta na stromech i sto metrů na západ a sever od místa nárazu."

Joeovi se před očima rozlila taková temnota, až se mu zdálo, že se na svět dívá černým tunelem. Kousal se do jazyka a snažil se pomalu a zhluboka dýchat. Nechtěl, aby Barbara viděla, jak s ním tyhle detaily otrásl.

Dala si ruce do kapes a skopla do kráteru kamínek. "Máte tohle zapotřebí, Joe?"

"Ano."

Vzdychla si. "Našli jsme část ruky, která by mohla být Blaneova. Poznali jsme to po napůl roztaveném snubním prstenu zaříznutém do prsteníčku. Byl to ojedinělý prsten. Zbyla taky troška tkáně, která nám pomohla identifikovat -"

"Otisky prstů?"

"Ne, ty byly spálené. Ale jeho otec ještě žije, takže identifikační laboratoř byla schopna srovnat DNA Blaneovy tkáně se vzorkem krve, kterou poskytl otec."

"Je to spolehlivé?"

"Stoprocentně. Pak byly pozůstatky zaslány toxikologům. V tom, co zbylo z Blanea a Santorelliho, byl sice zjištěn vysoký obsah ethanolu, ale to se musí připsat přirozenému procesu hnití. Část Blaneovy ruky byla v lese, než jsme ji našli, víc než sedmdesát dvě hodiny a pozůstatky Santorelliho dokonce čtyři dni. Někaký ethanol se v rozkládající se tkáni dal předpokládat. Ale jinak oba všemi testy prošli. Byli čistí a střizliví."

Joe se snažil srovnat si nějak v hlavě to, co četl na přepisu rozhovoru, a to, co zjistili v toxikologické laboratoři. Moc mu to nešlo.

Řekl: "A jaké jsou další možnosti? Mozková mrtvice?"

"Ne, tak to na tom pásku, který jsem slyšela, neznělo," řekla Barbara. "Blane mluví jasně a nemá nijak zastřený hlas. A i když je to, co říká, zatraceně divné, je to přesto souvislé. Neplete si slova ani je nekomolí."

Frustrovaný Joe řekl: "Tak co to ksakru bylo? Nervový záchvat? Psychóza?"

Barbara nebyla o nic méně frustrovaná než Joe: "Ale odkud by se to najednou vzalo? Kapitán Delroy Michael Blane byl ten nejneochvějnější druh člověka, jakého jde vůbec potkat. Byl to naprosto vyrovnaný chlap."

"Naprosto asi ne."

"Naprosto," trvala na svém. "Prošel všemi psychologickými testy letecké společnosti. Byl věrný svojí rodině, svojí ženě. Byl to mormon a ve své církvi se angažoval. Nepil, nefetoval, nesázal. Neexistuje nikdo, Joe, kdo by si pamatoval, že by ho někdy viděl při nějakém nenormálním chování. Byl to na každý pád dobrý člověk, nejen solidní, ale i šťastný." Zablýskalo se. Daleko na východní straně po kolejích rachotila kola hromového vozu.

Barbara ukázala na zápis a označila místo, kde letadlo udělalo první náhlý třístupňový obrát nosem doprava. "V tu chvíli už Santorelli úpěl, ale nebyl ještě úplně při vědomí. A těsně před tím manévrem kapitán Blane řekl: 'To je legrace.' Na pásku jsou slyšet i další zvuky: pád a přesypání drobných předmětů, které při náhlém odstředivém zrychlení začaly poletovat kabinou."

To je legrace.

Joe od toho slova nemohl odtrhnout oči.

Barbara mu musela otočit stranu. "O tři vteřiny později se letadlo znovu náhle otočilo, tentokrát o čtyři stupně nosem doleva. Ozývají se zvuky předmětů jako předtím a k tomu i nějaké zvuky ze stroje. Nejdřív rána a potom slabé klepání. Kapitán Blane se směje."

"Směje se?" řekl nevěřícně Joe. "Bylo to těsně před pádem, a on se smál?"

"Nevypadalo to ani jako šílený smích. Byl to... potěšený smích, jako by se upřímně bavil."

To je legrace.

Osm vteřin po první odchylce došlo k další náhlé změně nosem doleva a hned o dvě vteřiny později následoval ostrý obrát nosem doprava, o sedm stupňů. Při prvním manévru se Blane smál a při druhém řekl: Páni!

"V tuhle chvíli se křídlo na pravoboku nadzvedlo a donutilo levobočné křídlo k poklesu," řekla Barbara. "Během dvaceti dvou vteřin se letadlo stočilo o sto čtyřicet šest stupňů a mířilo nosem k zemi v úhlu osmdesáti čtyř stupňů."

"Bylo po nich."

"Byl to velký problém, ale nebylo to beznadějně. Ještě se z toho mohli dostat. Uvědomte si, že byli ve výšce šesti kilometrů. Měli na nápravu dost času."

Joe nikdy o neštěstí nic nečetl ani se nedíval na televizní reportáže, proto si vždycky představoval, že v letadle hořelo a kabina se naplnila kouřem. Když se před chvílí dozvěděl, že cestující byli téhle hrůzy ušetřeni, doufal, že snad cesta k zemi byla méně strašná, než si představoval ve svých záchvatech úzkosti. Teď si ale nebyl jistý, co je horší: dusivý kouř a okamžité vědomí přicházejícího konce, nebo čistý vzduch a hrozivě slábnoucí naděje na záchranu v poslední chvíli, na spásu.

V záznamu bylo poznamenáno, že se v pilotní kabině rozlehl alarm. Byl to poplach, který upozorňoval na ztrátu výšky. Nahráný hlas opakovaně upozorňoval: Pozor, doprava! Sestupovali totiž vzdušnými koridory určenými pro jiná letadla. Joe se zeptal: "Co znamená tahle poznámka o poplašném rachotu?"

"Tohle zařízení vydává hlasitý rachotavý zvuk, který nemůže nikdo přeslechnout. Varuje piloty, že letadlo klesá. Začínají zpomalovat."

První důstojník, skolený k zemi ranou pěstí, náhle přestal sténat. Přišel k vědomí. Možná že uviděl za oknem rychle ubíhající mraky. Nebo už bylo letadlo pod vysokou oblačností a on spatřil strašidelnou krajinu Colorada, která slabě svítélkovala všemi odstíny šedé, od prachové perleti až k barvě uhlí, a zlatou září Puebla na jihu. Také je možné, že z kakofonie alarmů a údajů, které blikaly na šesti velkých obrazovkách, hned zjistil všechno, co potřeboval vědět. Řekl: Ježíši Kriste!

"Měl vlhký, huhňavý hlas," řekla Barbara. "Možná mu Blane přerazil nos."

I při čtení zápisu mohl Joe slyšet Santorelliho hrůzu a jeho zuřivý boj o přežití.

SANTORELLI: Pane Ježíši, ne, Ježíši, ne.

BLANE: (smích) Jů! A je to doktore Ramlocku! Jakej sem, doktore Blorne!?

SANTORELLI: Zatáhni!

BLANE: Hahahaha! Nahrává se to?

SANTORELLI: Vytáhni to nahoru!

Je slyšet Santorelliho rychlý sípavý dech. S něčím zápasí, sténá. Možná je to Blane, ale vypadá to spíš jako ovládací volant. Pásek vůbec nezaznamenal, jestli se dech zrychlil i Blánovi.

SANTORELLI: Sakra, sakra!

BLANE: Nahráváme to?

Zmatený Joe řekl: "Proč se pořád dokola ptá, jestli se to nahrává?"

Barbara zavrtěla hlavou: "Nevím."

"Jak dlouho pracoval jako pilot?"

"Asi dvacet let."

"Věděl přece, že nahrávací zařízení v pilotní kabině je pořád zapnuté, ne?"

"Měl by to vědět. Ale nebyl zrovna ve své kůži, že jo?"

Joe si přečetl poslední slova rozhovoru.

SANTORELLI: Tahej!

BLANE: Páni!

SANTORELLI: Matko boží!

BLANE: No jo.

SANTORELLI: Ne!

BLANE: (dětsky vzrušený): Ale jo!

SANTORELLI: Suzan.

BLANE: Teď sleduj!

Santorelli začne křičet.

BLANE: Paráda!

Santorelli křičí ještě asi tři a půl sekundy až do konce nahrávky, která je ukončena nárazem.

Travou na louce se prohnal vítr. Nebe se nadouvalo očekávanou bouří. Příroda se chystala na očistný déšť.

Joe složil ty tři listy papíru a nacpal je do kapsy u bundy.

Chvilí se nezmohl ani na slovo.

V dálce se zablýskalo, ozval se hrom. Mraky v pohyb ví.

Konečně Joe s pohledem upřeným do kráteru řekl: "Santorelliho poslední slovo bylo nějaké jméno."

"Susan."

"Kdo je to?"

"Jeho žena."

"Myslel jsem si to."

Na samém konci utichlo volání po Bohu a žadonění o Boží milost. Na konci bylo jen pochmurné přijetí osudu a jméno vyslovené s láskou, s lítostí, s hroznou touhou, ale zároveň i se špetkou naděje. A před vnitřním zrakem už nebyla krutá přibližující se země ani tma, která čeká, ale milovaný obličej.

Joe na chvíli znovu ztratil řeč.

Barbara Christmanová vedla Joea od kráteru nahoru po svahu louky směrem na sever, na místo asi dvacet metrů vzdálené od shluku ohořelých osik.

"Bylo to někde tady, přibližně tady, jestli si to dobře pamatuju," řekla. "Ale na tom nesejde."

Když Barbara poprvé vstoupila na louku ráno po havárii, nepřipomínaly rozbité a roztroušené trosky letadla typu 747 letadlo ani trochu. Našla jenom dva kusy, které se daly na první pohled rozeznat: kus motoru a třímístnou řadu sedadel pro cestující.

Řekl: "Byla to tři sedadla vedle sebe?"

"Ano."

"Vzpřímená?"

"Ano, co tím sledujete?"

"Mohla byste určit, z které části letadla ta sedadla pocházela?"

"Joe "

"Z které části letadla?" opakoval trpělivě.

"Z první, ani z business třídy na horní nebo dolní palubě to být nemohlo. Tam jsou sedadla jenom po dvou. Prostřední řada v ekonomické třídě má sedadla čtyři. Takže to muselo být z pravoboku ekonomické třídy."

"Byla ta sedadla poškozená?"

"Samozřejmě."

"Hodně?"

"Ne tak hrozně, jak by se dalo očekávat."

"Byla spálená?"

"Ne úplně."

"Vůbec nebyla spálená?"

"Co si pamatuju, bylo na nich jen několik skvrn od ohně."

"Bylo snad čalounění v podstatě úplně zachovalé?"

Její široký, jasný obličej se teď zachmuřil starostí. "Joe, nikdo tu havárii nepřežil."

"Bylo čalounění zachovalé?" tlačil na ni.

"Pokud se pamatuju, bylo jen slabě natržené, nebylo to nic vážného."

"Byla na čalounění krev?"

"Nevzpomínám si."

"Byla na sedadlech nějaká těla?"

"Ne."

"Části těl?"

"Ne."

"A záchranné pásy byly ještě zapnuté?"

"Nepamatuju se. Myslím, že ano."

"Jestliže byly pásy zapnuté -"

"Ne, to je směšné, myslet si, že -"

"Michelle a dívky byla v ekonomické třídě," řekl.

Barbara se kousla do rtů, odvrátila od něj hlavu a zírala na přibližující se bouři. "Vaše rodina v těch sedadlech neseseděla, Joe."

"To vím," ujistil ji.

Ale jak by si to byl přál.

Znovu se mu podívala do očí.

Řekl: "Jsou mrtvé. Jsou pryč. To nepopírám, Barbaro."

"Takže zase myslíte na tu Rose Tuckerovou."

"Kdybych mohl zjistit, kde v letadle seděla, jestli to bylo buď na levoboku, nebo pravoboku ekonomické třídy - bylo by to alespoň malé podepření."

"Čeho?"

"Toho, co tvrdí."

"Podepření," řekla pochybovačně Rose.

"Toho, že přežila."

Barbara zavrtěla hlavou.

"Vy jste se s Rose nesetkala," řekl. "Není to blázen a ani nemyslím, že lže. Vyzařuje z ní taková... síla."

Po větru sem zavanul pach ozónu z blesků na východě. Zvedl se, jako by se těsně před příchodem deště zvedala opona.

Barbara řekla hlasem, ve kterém zazněl rozzlobený, ale něžný tón: "Zřítíli se z výšky šesti kilometrů, nosem přímo do země, a celé to zatracené letadlo se rozprsklo, vybuchlo neuvěřitelnou silou -"

"Já tomu rozumím."

"Bůh ví, že k vám skutečně nechci být krutá, Joe, ale rozumíte tomu skutečně? Po všem, co jste vyslechl, rozumíte tomu? Kolem Rose došlo k neuvěřitelně silnému výbuchu. Náraz byl tak silný, že rozdrtil kámen na prášek. U ostatních cestujících i posádky... bylo, ve většině případů, maso doslova strženo z kostí, jako by je někdo uvařil. Byli rozdrcení, rozpuštěni, rozmláceni. A kosti se polámaly a roztrhly jako klacíky. A navíc, okamžik po nárazu, ve chvíli, kdy se letadlo ještě zavrtávalo do země, vybuchla sprcha paliva, jemný poprašek připomínající aerosol. Oheň byl všude. Gejzíry, řeky, příboje ohně, kterému se nedalo uniknout. Rose Tuckerová nemohla sletět na zem i se svojí sedačkou jako kousek pampeliškového chmýří, zvednout se a odkráčet peklem."

Joe zvedl oči k nebi a pak se podíval na zem u svých nohou. Zem byla světlejší než nebe.

Řekl: "Viděla jste přece nějaké fotografie nebo záběry ze zpráv, z měst, které přepadlo tornádo. Všechno je srovnané se zemí a rozdrobené na drť, která by se dala skoro prosypat sítem, a pak přímo uprostřed té zkázy stojí jeden skoro nedotčený dům."

"To je ukaz, který záleží na počasí. Taková vylomenina větru. Ale tohle je jednoduchá fyzika, Joe. Zákony hmoty a pohybu. Ve fyzice se žádné vylomeniny nedějí. Kdyby to zatracené město někdo shodil z výšky šesti kilometrů, tak by se ten jediný zachráněný dům taky roztřískal na padrť."

"Některé rodiny obětí... Rose jim ukázala něco, co je postavilo na nohy."

"Co?"

"Nevím, Barbaro," ale chci to vědět. Chci, aby mi to taky ukázala. Ale problém je v tom... že oni jí věří, když řekne, že byla na palubě toho letadla. Je to víc, než jen víra." Vzpomněl si na zářící oči Georgine Delmanové. "Oni jsou o tom hluboce přesvědčeni."

"Pak je to šarlatánka, jaké není rovno."

Joe se jenom otřásl.

Ve vzdálenosti několika mil se zachvěla vidlice blesku a prorazila bouřkové mraky. Na východě padla clona deště.

"Z nějakého důvodu," řekla Barbara, "mi nepřipadáte jako věřící."

"To taky nejsem. Michelle brala holčičky každý týden do nedělní školy a do kostela, ale já nechodil. Byla to ta jediná věc, o kterou jsem se s nimi nedělil."

"Máte k víře nepřátelský vztah?"

"Ne. Ale nemám pro ni vášně ani zájem. Bůh mi byl vždycky stejně lhostejný, jako jsem si já připadal lhostejný jemu. Po tom neštěstí jsem udělal na svojí 'duchovní cestě' poslední zbývající krok. Nezám se změnil na nevíru. Neexistuje způsob, jak skloubit představu dobrotivého Boha s tím, co se stalo všem v tom letadle... a nám ostatním, kteří už budeme do konce života osiřelí."

"Když jste tedy takový ateista, proč tolik trváte na tom zázraku?"

"Neříkám, že přežití Rose Tuckerové je zázrak." "Ať se propadnu, jestli to mohlo být něco jiného. Nic, jenom sám Bůh a záchranářský tým andělů ji z toho mohli vytáhnout," trvala na svém s mírným sarkasmem."

"Nebyl to boží zásah. Musí existovat jiné vysvětlení. Něco udivujícího, ale logického." "To není možné," řekla tvrdohlavě. "Není to možné? No, a... co to všechno, co se stalo s kapitánem Blaneem v pilotní kabině?"

Vydržela se mu dívat do očí, zatímco v odlehlých uspořádaných oblastech svojí mysli hledala nějakou odpověď.

Nebyla schopna ji najít.

Místo toho řekla: "Když v nic nevěříte, co tedy čekáte, že vám Rose řekne? Říkáte, že to, co těm lidem řekla, je postavilo na nohy. Nepředstavujete si, že by to mohla být útěcha duchovního rázu?" "Není to nutné." "Co by to mohlo být jiného?" "Nevím."

Zopakovala Joeova vlastní slova, tentokrát už dost rozzlobeným hlasem: "Něco udivujícího, ale logického."

Odvrátil od ní hlavu a podíval se na stromy na severním okraji louky. V tví chvíli si uvědomil, že ohořelý shluk osik je mezi stromy jediný, který přežil a znovu se oděhl zelení. Kmeny stromů nebyly hladké a světlé jako obvykle, ale jejich kůra byla uhlově černá. Až listy na podzim zežloutnou, bude to oslňující kontrast.

"Něco udivujícího, ale logického," souhlasil. Blesk teď stekl z nebe úplně blízko a kaskádovitě se rozeběhl.

"Měli bychom radši jít," řekla Barbara, "nic víc už tu stejně neuvídíte."

Joe za ní kráčel dolů ze svahu, ale na okraji kráteru se znovu zastavil.

Několikrát, když navštívil schůzky Soucitných přátel, slyšel ostatní truchlící rodiče mluvit o bodu Nula. Bod Nula, to byl okamžik smrti dítěte, od kterého se začíná počítat nový čas. Jediný okamžik, ve kterém drtivá ztráta vrátí vnitřní časovou přímku rodiče do výchozího bodu. Je to chvíle, ve které se vaše otřepaná krabička se všemi nadějemi a touhami krabička, která se dřív zdála být nádhernou truhlicí plnou zářivých snů, obrátí dnem vzhůru a vysype se do propasti. Nic v ní nezůstane. V jediném tiknutí hodinové ručičky přestane být budoucnost královstvím divů a možností, ale stane se smutnou povinností. Nezachytitelná minulost zůstává jediným místem, ve kterém se dá žít. Joe přetrvával v bodě Nula už víc než rok. Čas, který se kolem něj rozléval oběma směry, nepatřil ani minulosti, ani budoucnosti. Bylo to, jako by byl ponořený do nitrogeneru, podchlazený do hlubokého spánku.

Teď stál na druhém bodu Nula, na tom fyzickém. Stál na místě, kde zahynula jeho žena a děti. Chtěl je zpátky. Chtěl je tak hrozně, že mu touha drásala vnitřnosti jako orlí dráp. A když už je nemohl mít, chtěl alespoň spravedlnost. Spravedlnost, která dá jeho smrti nějaký smysl, když ony musely zemřít nesmyslně.

Musí teď vstát ze svého mrazivého lůžka, setřást led z kostí a žít a nespočinout, dokud nevyhrabe pravdu z hrobu, do kterého ji pohřbili. Pro ženu, kterou ztratil, byl ochoten pálit paláce, dobývat císařství i zničit celý svět. Musí nalézt pravdu.

Teď pochopil rozdíl mezi spravedlností a pomstou. Skutečná spravedlnost nepřinese jeho bolesti úlevu. Nedá mu pocítit vítězství. Pouze mu dovolí, aby vystoupil z nulového bodu a, jakmile završí svůj úkol, v klidu zemřel.

Jehličnatou klenbou prorážela chvějivá bílá křídla bouře. Znovu a znovu se z hřmícího nebe řinula zář. Práskání hromu a hukot větru Joeovým uším připadaly jako tlukot perutí tisíců opeřených stínů, které se kmitaly a mihotaly mezi kmeny stromů a na lesním koberci.

Zrovna ve chvíli, kdy Barbara a Joe došli k fordu zaparkovanému na zaplepleném konci úzké blátivé cesty, se hustě rozpršelo. Déšť syčel a řval ve větvích borovic. Když se naskládali do vozu, třpytily se jim ve vlasech a na obličejích krůpěje a na její barvínkové blůze se modraly švestkové modré skvrny.

Nezjistili, co prve vyplašilo srnce z jeho lesního úkrytu, ale Joe si byl skoro jistý, že to muselo být nějaké jiné zvíře. V tom spěchu před deštěm cítil jen přikrčenou přítomnost divokých zvířat. Mnohem nebezpečnější lidskou hrozbu necítil. Ale přesto, hustý les jehličnanů byl místo jako stvořené pro vraždu. Byla tu tajná loubí, zákryty, léčky a brlohy ukryté zelení.

Barbara nastartovala auto a vyjela zpátky stejnou cestou, jakou sem přijeli. Joe byl plný napětí. Díval se pozorně do lesa a z každé strany očekával kulku.

Když dojeli ke šterkové cestě, řekl: "Ti dva muži, které Blane jmenoval na nahrávce z pilotní kabiny..."

"Doktor Blom a doktor Ramlock." "Pokusila jste se zjistit, kdo to je? Pátrali jste po nich?"

"Když jsem byla v Saň Franciscu, zjišťovala jsem údaje o Blaneově zázemí. Hledala jsem nějaké osobní problémy, které v něm mohli vyvolat nenormální psychický stav. Ptala jsem se jeho rodiny a přátel, jestli ta jména někdy slyšeli.

Neslyšeli."

"Zkontrolovala jste Blaneovy osobní záznamy, plánovací kalendáře, diář?"

"Jo, nic tam nebylo. A rodinný doktor Blaneových vypověděl, že svého pacienta nikdy za žádnými specialisty těch jmen neposlal. V San Franciscu a přilehlé oblasti není ani doktor, ani psychiatr, ani psycholog, který by se tak jmenoval. To je všechno, co jsem zjistila. Pak mě ti hajzlové probudili v mém hotelovém pokoji s pistolí u obličeje, a řekli, ať toho nechám."

Po celou dobu, co jeli po cestě vysypané šterkem až ke státní silnici, se jim na kapotě rozstříkovaly pruhy stříbrného deště a Barbara nervózně mlčela. Měla stažené obočí a Joe cítil, že to není proto, že by se ve špatném počasí tak soustředila na řízení.

Blesky a hřmění ustalo. Bouře se teď vybíjela jen ve větru a dešti.

Joe naslouchal monotónnímu zvuku stěračů.

Poslouchal i nárazy kapek na přední sklo. Nejdřív měl dojem, že rachotí jen tak, kam náhodou dopadnou, ale postupně začal mít pocit, že i v dešti rozeznává skrytý rytmus.

Barbara asi žádný rytmus neposlouchala, ale zato se jí vybavil kousek skládačky, který málem přehlédla. "Vzpomněla jsem si na něco zvláštního, ale..."

Joe vyčkával.

"...ale nechci ve vás podporovat tu divnou posedlost."

"Posedlost?"

Podívala se na něj. "Tu myšlenku, že snad někdo mohl přežít."

Řekl: "Podpořte ji. Podpory jsem si za minulý rok zrovna neužil."

Váhala a potom vzdychla: "Nedaleko žije jeden farmář. Když letadlo spadlo, už spal. V těchhle končinách lidi pracují na poli a chodí spát brzy. Vzbudil ho výbuch. A pak na jeho dveře někdo zat'ukal."

"Kdo?"

"Druhý den volal okresního šerifa a šerifův úřad ho odkázal na vyšetřovací základnu. Ale nezdálo se, že by skutečně o něco šlo."

"Kdo to uprostřed noci zat'ukal na jeho dveře?"

"Svědék," řekla Barbara.

"Svědék nešťestí?"

"Prý ano."

Podívala se na něj, ale pak rychle odvrátila pozornost k deštěm omyté silnici.

V souvislostech toho, co jí Joe vyprávěl, jí najednou takhle vzpomínka připadala důležitější. Napínala oči, jako by se snažila nejen prohlédnout clonou hustého deště, ale ještě dál do minulosti. Svírala rty, jako by bojovala sama se sebou,

jestli říct víc.

"Svědék nešťestí," zopakoval Joe.

"Nemůžu si vzpomenout, proč šla zrovna do toho domu a co tam chtěla."

"Ona?"

"Ano, ta žena, která tvrdila, že viděla, jak letadlo spadlo."

"Je v tom ještě něco," řekl Joe.

"Ano, jak si vzpomínám... byla to černá žena."

Zarazil se mu dech v plicích, ale konečně vydechl a řekl: "Řekla tomu farmáři, jak se jmenuje?"

"Nevím."

"Jestli mu to řekla, zajímalo by mě, jestli si na to ještě vzpomene."

V místě, kde se ze státní silnice odbočovalo na cestu, kterou se přijíždělo k ranči, byly z obou stran umístěny dva štíhlé, vysoké bílé sloupy. Nesly ceduli, na které byl elegantními zelenými písmeny na bílém pozadí vyveden název farmy: LOOSE CHANGE RANCH. Pod tím bylo menšími, psacími písmeny napsáno: Jeff a Mercy Ealningovi. Brána byla otevřená.

Lesklá štěrková cesta byla lemována bílými farmářskými ploty, které rozdělovaly okolí na menší pastviny. Minuli velký jezdecký okruh, cvičiště a několik bílých stájí utopených v zeleni.

Barbara řekla: "Sama jsem tu vloni nebyla, ale jeden z mých lidí mi o tom podal zprávu. Teď si na to vzpomínám... je to koňská farma. Chovají a cvičí tu dostihové koně. Myslím, že tu dokonce chovají a prodávají i arabské koně."

Na pastvinách, které střídavě načechrával vítr a bičoval těžký dešť, teď žádného koně vidět nebylo. I jezdecký okruh a cvičiště zely prázdnotou.

U některých stájí byly dveře vedoucí do jednotlivých stání nahoře otevřené. Tu a tam z nich vykukovali koně a ze svých bezpečných kotců pozorovali bouři. Někteří byli tak tmaví, že splývali s pozadím, jiní byli světlí nebo grošovaní. Objevil se velký výstavní dům z bílých prken se zelenými okenicemi obklopený skupinkami jehličnatých stromů a s největší terasou, jakou Joe kdy viděl. V ponurém šeru pod bouřkovým nebem některá z oken svítila pohostinnou září, která jako by vycházela z ohně v krbu.

Barbara zaparkovala na konci cesty. Rychle proběhli deštěm který byl předtím teplý jako koupel, ale teď už se ochlazoval - na zastřešenou terasu. Branka při otvírání zaskřípěla ve veřejích, opotřebované pero zavzdychalo. Byly to zvuky obličejů, zvláštním způsobem příjemné. Spíš než o zchátralosti vypovídaly o životě plynoucím v laskavém rytmu, o půvabu nedbalosti.

Na terase byl bílý proutěný nábytek se zeleným polstrováním a kovové kroucené podstavce na květiny, ze kterých se řinuly záplavy kapradin.

Dveře do domu byly dokořán. Čekal v nich asi šedesátiletý muž v černém kabátu do deště. Jeho větrem ošlehaná, do tmavá opálená vrásčitá tvář měla patinu jako kůže dlouho používaného cestovního vaku a modré oči byly bystré stejně jako jeho úsměv. Nahlas, aby překřičel bubnování deště na střeše, řekl: "Brej den. Brej den tak pro kachny."

"Vy jste pan Ealing?" zeptala se Barbara.

"To jsem zas já," řekl jiný muž v černé pláštěnce, který se objevil ve dveřích.

Byl asi o deset centimetrů vyšší a o dvacet let mladší než muž, který pronesl poznámku o počasí. Ale život v sedle, v horkém slunci, suchém větru a štiplavé zimě už začal nechávat svoje stopy na hladkých a pevných tvářích mladého muže. Začínal mít příjemně opotřebovaný a výrazný obličej, který svědčil o velké zkušenosti a venkovské moudrosti. Barbara se představila, jako by ještě pracovala v Komisi pro bezpečnost. Joea představila jako svého kolegu.

"To se v tom šťouráte ještě po roce?" zeptal se Ealing.

"Dosud jsme neobjevili příčinu," řekla Barbara. "A neradi uzavíráme případy dřív, než víme, co se stalo. Přijeli jsme, abychom se vás zeptali na tu ženu, která té noci zaklepala na vaše dveře."

"Pamatuju se na to."

"Mohl byste ji popsát?" zeptal se Joe.

"Drobounká dáma. Asi kolem čtyřicítky. Hezká."

"Byla černá?"

"Jo, byla, ale míšenka. Možná trochu Mexičanka, nebo spíš Číňanka. Možná Vietnamka."

"Joe si připomněl asiatské tahy očí Rose Tuckerové. "Řekla vám svoje jméno?"

"Asi ano," řekl Ealing. "Ale nevzpomínám si na něj."

"Jak dlouho po tom nešťestí se tady objevila?" zeptala se Barbara.

"Ne moc dlouho," Ealing si přehodil z jedné ruky do druhé kožený kufřík, jaký nosívali doktoři. "Zvuk letadla nás s Mercy vzbudil ještě dřív, než dopadlo. Takhle nahlas tu letadla nikdy slyšet nejsou. Hned jsme věděli, co to asi je."

Vylezl jsem z postele a Mercy rozsvítila. Řekl jsem: Ježíšku... a vtom jsme to slyšeli. Znělo to jako obrovský výbuch v lomu. Dokonce se trochu zatřásl dům."

Starší muž netrpělivě pošupoval nohama.

Ealing řekl: "Jak její, Nede?"

"Špatně," řekl Ned. "Moc špatně."

Jeff Ealing se zadíval na dlouhou příjezdovou cestu, která se ztrácela v hustém dešti, a řekl: "Kde může ksakru bejt ten doktor Sheely?" Jednou rukou si přejel po dlouhém obličej, který se tím gestem ještě protáhl.

Barbara řekla: "Jestli jsme přijeli nevhod -"

"Onemocněla nám klisna, ale chvíli se vám můžu věnovat," řekl Ealing. Vrátil se k osudné noci. "Mercy zavolala na okresní záchranou stanici a já se oblékl a vyjel autem po hlavní silnici. Mířil jsem na jih a snažil jsem se uhádnout, kde to asi mohlo spadnout a jak bych mohl pomoci. Na nebi byl vidět oheň - ne přímo, jenom záře. Když jsem se konečně

zorientoval a našel to místo, bylo už na odbočce z hlavní silnice zaparkované šerifovo auto. Hned za mnou zastavilo další. Stavěli tam zátarasy a čekali na záchranáře. Dali mi jasně najevo, že tam pro neskolené dobrodince není co na práci. Tak jsem se vrátil domů."

"Jak dlouho jste byl pryč?" zeptal se Joe.

"Ne víc než tři čtvrtě hodiny. Pak jsem seděl tady v kuchyni s Mercy ještě asi půl hodiny. Pili jsme kafe bez kofeinu s panákem Bailey's, poslouchali jsme zprávy z rádia a říkali si, jestli se vyplatí jít si zase lehnout. V tom jsme uslyšeli zaklepání."

Joe řekl: "Takže se objevila hodinu a patnáct minut po neštěstí."

"Asi tak."

Pro hustý déšť a šelest jehličnanů ve větru ani neslyšeli hluk motoru příjezdějícího vozidla. Všimli si ho, až když bylo těsně u nich. Džíp Cherokee zabrzdil na otáčce před domem. Světla jako stříbrné dýky probodly závěsy deště.

"Díky Bohu!" vykřikl Ned a hned si natáhl kapucu pláštěnky. Strčil do branky, ta zazpívala, a už se řítily do bouřky.

"To je doktor Sheely," řekl Jeff Ealing. "Musím mu jít pomoci s tou klisnou. Ale Mercy toho o té ženě ví stejně víc než já. Jděte a promluvejte si s ní."

Mercy Ealingová pekla sušenky. Prošedivělé plavé vlasy si stáhla z čela a připevnila třemi motýlími biretkami, ale jak se v kuchyni otáčela, několik kudrn jí přece vyklouzlo a visely jí v loknách podél rozpálených tváří.

Utřela si ruce o zástěru a pak ještě jednou, pečlivěji, do utěrky. Přemluvila Barbaru a Joea, aby si sedli k jídelnímu stolu v prostorné kuchyni. Nalila jim kávu a postavila před ně talíř s hromadou čerstvě upečených sušenek.

Zadní dveře vedoucí na nezastřešené zápraží byly otevřené. Déšť tu bušil tlumeně, jako bubnující doprovod pohřebního průvodu.

Vzduch v kuchyni byl teplý, voněl máslovým těstem, čokoládou a praženými vlašskými ořechy.

Káva byla dobrá a sušenky ještě lepší.

Na zdi visel obrázkový kalendář s křesťanským motivem. Srpnová kresba ukazovala Ježíše na mořském břehu, jak hovoří se dvěma rybářskými bratry, Petrem a Ondřejem. S těmi, kteří odhodili sítě a následovali ho, aby se, jako on, stali rybáři lidí.

Joe měl pocit, jako by se padacími dveřmi propadl do jiné skutečnosti, než byla ta, ve které žil poslední rok. Z cizího, chladného místa se najednou ocitl v normálním světě s malými denními problémy, příjemnými zvyky a jednoduchou vírou ve správnost všech věcí.

Mercy zkontrolovala sušenky ve dvou troubách a vzpomínala přitom na osudnou noc. "Ne, nebyla to Rose. Jmenovala se Ráchel Thomasová."

Joe si všiml, že počáteční písmena se shodovala. Možná že Rose z neštěstí vyvázla s podezřením, že letadlo někdo poslal k zemi kvůli tomu, že byla ona na palubě. Snad chtěla, aby si její nepřátelé mysleli, že je po smrti. Počáteční písmena ale zachovala, aby si tak lépe zapamatovala svoje falešné jméno.

"Řídila zrovna z Colorado Springs do Puebla, když nad sebou uviděla letadlo, které se řítilo přímo na ni," řekla Mercy.

"Byla chudinka tak vyděšená, že šlápla na brzdy a auto dostalo smyk. Zaplať pánbůh za záchrané pásy. Sjela ze silnice do příkopu a tam se auto obrátilo na střechu."

"Byla raněná?" zeptala se Barbara.

Mercy lžičkou kladla kopečky hustého těsta na promaštěné plechy a řekla: "Ne, byly obě v pořádku a čupr. Jenom trochu v šoku. Byla to jenom malá nehoda. Ráchel měla jen na šatech bláto a bodláky a trochu trávy ve vlasech, ale jinak byla v pořádku. Teda, třásla se jako list ve vichřici, ale v pořádku. Byla tak milá, bylo mi jí hrozně líto."

Barbara řekla významně směrem k Joeovi: "A tvrdila, že byla svědek?"

"Nemyslím, že si to vymýšlela," řekla Mercy. "Určitě to neštěstí viděla. Byla z toho úplně otřesená."

Zapíply hodinky. To na chvíli odvrátilo Mercynu pozornost. Rukou vklouzla do barevné chňapky a vytáhla z trouby plech plný voňavých hnědých sušenek.

"A ta žena sem přišla, protože potřebovala pomoc?" zeptala se Barbara.

Mercy položila rozpálený táč na drátěnou podložku a řekla: "Chtěla si z Puebla zavolat taxíka, ale řekla jsem jí, že tímhle směrem nejedou ani jednou za milion let."

"Copak nesháněla odtah pro svoje auto?" zeptal se Joe.

"Myslela si, že v tuhle noční hodinu nikoho z Puebla nesežene, a myslela si, že bude lepší vrátit se s nákladákem až druhý den."

Barbara řekla: "A co udělala, když jste jí řekla, že tady žádného taxíka nesežene?"

Mercy vložila do trouby plech se syrovými kapkami těsta a řekla: "Prostě jsem je do Puebla odvezla sama."

"Celou cestu až do Puebla?" zeptala se Barbara.

"Jeff musel vstávat dřív než já a Ráchel tu nechtěla zůstat přes noc. Jsem pomalý řidič, ale i tak to trvá jen asi hodinu."

Řekla Mercy a zavřela dvířka od trouby.

"To bylo od vás moc laskavé," řekl Joe.

"Skutečně? Ani ne. Pán chce, abychom byli milosrdní, proto tu jsme. Když vidíte lidi v nouzi, musíte jim pomoci. A tahle paní byla tak milá! Celou cestu do Puebla nepřestala mluvit o těch ubohých lidech v letadle. Byla z toho úplně zničená. Skoro jako by to byla její chyba, co se jim stalo, jen proto, že viděla letadlo několik vteřin před pádem. A navíc, dojet do Puebla nebyl žádný velký problém, i když... po cestě zpátky to byla pekelná cesta. Na silnici, která vede k místu neštěstí, bylo hrozně moc aut. Policie, záchranky, hasiči. Taký hodně čumilů. Postávali v autech a pickupech po okrajích cesty a asi doufali, že zahlédnou krev. To mě vyděsilo. Každá tragédie může v lidech vyvolat to nejhorší, ale taky to nejhorší."

"Ukázala vám po cestě do Puebla, ve kterých místech vyjela s autem ze silnice?" zeptal se Joe.

"Byla příliš vyplašená, než aby dokázala v té tmě rozeznat to určité místo. A nemohly jsme přece zastavovat po každém kilometru a dívat se, jestli to náhodou nebylo tam. To by se ta ubohá holčička vůbec nedostala domů do postele." Hodinky zapípaly podruhé.

Mercy si znovu navlékla barevnou chňapku a otevřela dvířka u druhé trouby. Řekla: "Byla tak utahaná a měla ospinkané oči. Vůbec jí na nějaké odtahové službě nezáleželo. Myslela jenom na to, jak se dostat domů do postele." Joe si byl naprosto jistý, že tam žádné auto nebylo. Rose odešla z hořící louky do lesů pěšky. Po oslňujícím jasu ve tmě nic neviděla, ale byla zoufale odhodlána dostat se pryč dřív, než někdo zjistí, že žije. Někým způsobem si musela být jistá, že let 353 byl poslán k zemi kvůli ní. Bez sebe hrůzou, v šoku, vyděšená masakrem, který spatřila, a ztracená v divočině riskovala raději smrt hladem a vyčerpáním, než to, že ji objeví záchranáři a upadne do rukou svých děsivých a mocných nepřátel. Měla ohromné štěstí, že se jí podařilo dobloudit až na okraj lesa, odkud mohla spatřit vzdálená světla farmy.

Barbara odstrčila stranou prázdný koflík od kávy a řekla: "Mercy, kde jste tu ženu v Pueblu vysadila? Pamatujete si její adresu?"

Mercy vytáhla plech napůl z trouby ven, aby se mohla podívat na sušenky. Pak řekla: "Neřekla mi svoji adresu. Jenom mě směřovala z ulice do ulice, dokud jsme nebyly před domem."

Byl to bezpochyby náhodně vybraný dům. Nebylo pravděpodobné, že by Rose někoho v Pueblu znala.

"Viděla jste ji vstoupit dovnitř?" zeptal se Joe.

"Chtěla jsem počkat, alespoň než odemkne dveře. Ale ona mi poděkovala, řekla Bůh vám žehnej a poslala mě zpátky domů."

"Byla byste schopná ten dům najít?" zeptala se Barbara.

Mercy se rozhodla, že sušenky potřebují ještě minutku, zašoupla plech zpátky do trouby, nařídila hodinky a řekla: "Samozřejmě. Byl to pěkný velký dům v krásné čtvrti. Ale nepatřil Ráchel. Byl jejího společníka z ordinace. Už jsem vám říkala, že byla v Pueblu lékařkou?"

"Ale vy jste ji neviděla do toho domu vejít, že ne?" zeptal se Joe. Domyslel si, že Rose asi počkala, až Mercy zmizí z dohledu, a pak se vydala hledat nějaký prostředek, kterým by se dostala z Puebla pryč.

Mercyn obličej byl celý červený a orosený z horka, které unikalo z trouby. Utrhla z papírové role dva ubrousky, utřela si z čela pot a řekla: "Ne, jak jsem řekla. Vysadila jsem je před brankou a ony odešly směrem k domu." . "Ony?"

"Ta malá ospalá holčička. Takový drahoušek. Byla prý dcerou toho Rachelina společníka."

Barbara se polekaně podívala na Joea, pak se naklonila na židli směrem k Mercy: "Bylo s ní dítě?"

"Takový andílek. Byla ospalá, ale jinak jí nic nebylo."

Joe si vzpomněl na to, že řekla záchranné pásy v množném čísle, a na spoustu dalších věcí, které by vyžadovaly mnohem doslovnější interpretaci, než jim dal. "Chcete říct, že Rose... že Ráchel s sebou měla dítě?"

"Copak jsem to neřekla jasně?" Mercy se zatvářila zmateně a hodila vlhký ubrousek do odpadkového koše.

"Nevěděli jsme, že tam bylo dítě," řekla Barbara. "Přece jsem to řekla," opakovala Mercy, kterou jejich reakce polekala.

"Už před rokem, když sem přišel ten chlap z vaší komise, jsem mu řekla všechno o Ráchel a té holčičce. A o tom, že Ráchel byla svědkyní."

S pohledem upřeným na Joea, Barbara řekla: "Na to si nepamatuju. A přitom jsem si přece zapamatovala všechno ostatní. Co se týká místa a tak."

V Joeovi se pohnulo srdce jako kolo, které stálo dlouho bez pohybu na zarezlém ose.

Mercy si nebyla v nejmenším vědoma strašného dopadu, která měla její slova na Joea. Otevřela dvířka trouby a ještě jednou zkontrolovala sušenky.

"Jak byla ta holčička stará?" zeptal se.

"Asi čtyři nebo pět," odpověděla Mercy.

Joeovy oči se zatměly předtuchou, a když je zavřel, tma za jeho víčky ožívala možnostmi, které si bál jenom představit.

"Mohla byste... mohla byste ji popsat?"

Mercy řekla: "Byla to taková panenka. Roztomilá jako poupátko ale děti jsou v tomhle věku všechny roztomilé. Nemyslíte?"

Joe zvedl víčka. Barbara na něj zírala a oči jí přetékały soucitem. Řekla: "Opatrně, Joe. To nemůže být to, v co doufáte."

Mercy položila horký plech s dopečenými sušenkami na druhou podložku.

Joe řekl: "Jakou měla barvu vlasů?"

"Byla to malá blondýnka."

Najednou si uvědomil, že vstal ze židle a přechází kolem stolu.

Mercy vzala dřevěnou špachtli a seškrabovala sušenky z plechu na veliký podnos.

Joe k ní přistoupil: "Mercy, jakou barvu měly oči té holčičky?"

"Najisto si to nepamatuju."

"Zkuste to!"

"Hádám, že modrou," řekla a nabrala špachtli další sušenku. "Hádáte?"

"Byla přece plavovlasá."

K jejímu překvapení jí Joe vzal špachtli z ruky a položil ji na desku kuchyňské linky. "Podívejte se na mě, Mercy. Je to důležité!"

Od stolu se znovu varovně ozvala Barbara: "Klid, Joe, klid."

Věděl, že by měl její varování poslechnout. Lhostejnost je přece jeho jedinou obranou. Lhostejnost je jeho přítelkyní a útěchou. Naděje, to je pták, který vždycky uletí, světlo, které zhasne, kámen, který nás rozmáčkne ve chvíli, kdy ho nemůžeme nést dál. A přesto cítil, jak si s netrpělivostí, která ho samotného děsila, nakládá na ramena ten balvan,

vstupuje do světla, natahuje se po bělostných křídlech.

"Mercy," řekl. "Všechny blondýnky přece nemají modré oči."

Mercy Ealingová, tváří v tvář polapená jeho naléhavostí, řekla: "No... hádám, že ne."

"Některé mají i zelené oči, ne?"

"Ano."

"Když se nad tím zamyslíte, určitě už jste viděla i blondýnky s hnědýma očima, ne?"

"Ne moc."

"Ale pár přece," řekl.

Znovu se v něm vzedmula předtucha. Srdce mu bilo jako splašený kůň a okovanými kopyty mu tlouklo o žebra.

"Jste si jistá, že zrovna tahle holčička měla modré oči?" řekl.

"Ne, vůbec si nejsem jistá."

"Mohla je mít třeba šedé?"

"Nevím."

"Přemýšlejte! Zkuste si vzpomenout!"

Mercyny oči na chvíli zabloudily, jak upírala pohled do minulosti. Ale po chvílce zakroutila hlavou. "Nemůžu tvrdit, že byly šedé."

"Podívejte se na moje oči, Mercy."

Podívala se.

Řekl: „Jsou šedé.“

"Ano."

"Je to neobvyklý odstín šedi."

"Ano."

"Se slabým dotekem fialové."

"Vidím," řekla.

"Mohla by ta holčička mít... Mercy, mohlo to dítě mít stejné oči jako já?"

Na ženě bylo vidět, že poznala, jakou odpověď potřebuje Joe slyšet, i když nechápala proč. Měla dobré srdce a chtěla mu udělat radost. Ale nakonec přece jen řekla: "Opravdu nevím. Nemůžu to říct najisto."

Joeovi bylo, jako by se propadal, ale srdce mu bušilo dál, až se celý otřásal.

Snažil se ovládat hlas, když řekl: "Popište obličej té dívky," položil Mercy ruce na ramena. "Zavřete oči a pokuste si ji znovu vybavit."

Zavřela oči.

"Na levé tváři," řekl Joe, "hned vedle ušního boltce, tak asi centimetr od něj, měla malou pihu."

Mercy zatřásla hladká víčka, jak se usilovně snažila oživit si paměť.

"Je to spíš znamínko krásy než piha," řekl Joe. "Nevystupuje z tváře, je ploché. Trochu připomíná srpeček měsíce."

Po dlouhém zaváhání, řekla: "Možná že takové znamínko měla, ale já si na ně nepamatuju."

"A její úsměv. Takový trošičku buldočí, trošku nakřivo. Zvedala při něm levý koutek úst."

"Pokud si vzpomínám, tak se neusmívala. Byla tak ospalá... a trochu mimo. Byla sladká, ale duchem nepřítomná."

Joe si nemohl vzpomenout na žádný další rozeznatelný rys, který by mohl oživit paměť Mercy Ealingové. Hodiny a hodiny by ji mohl zasypávat historkami o půvabech jeho dcery, o jejím kouzlu, o jejím smyslu pro humor a hudebnosti jejího smíchu. Mohl by dlouho vyprávět o kráse jejího hladounkého čela, měděně zlaté barvy jejích řas a obočí, jejího drzého nosíku, uší jako dvě mušličky... Mohl by vyprávět o kombinaci křehkosti a umíněné síly jejího obličejce, ze kterého někdy, když ji pozoroval ve spánku, zabořilo u srdce. O zvědavosti a nepochybné inteligenci, která vyzařovala z každého jejího výrazu. Ale tohle byly jeho subjektivní dojmy, a třebaže byly velmi přesné, nemohly dostat z Mercy odpověď, ve kterou doufal.

Spustil ruce z jejích ramen.

Otevřela oči.

Joe sebral špachtli, kterou jí předtím vzal, a znovu ji položil. Nevěděl, co dělá.

Řekla: "Je mi líto."

"To je v pořádku. Doufal jsem... myslel jsem... nevím. Nevím jistě, co jsem si vlastně myslel."

Ale v sebeklamu se necítil doma, a třebaže lhal Mercy Ealingové, sám před sebou tu stál nahý. S trýznivou jasností si uvědomoval, v co doufal a co si myslel. Právě znovu prodělal záchvat pátracího reflexu. Tentokrát sice nikoho nepronásledoval do samoobsluhy, nestopoval představu Michelle po nákupním centru, nepospíchal k plotu školního dvora, aby se zblízka podíval na Chrissie, která vůbec Chrissie nebyla, ale přesto v tom byl až po krk. Náhodné zjevení tajemného dítěte, které bylo stejně staré a mělo stejnou barvu vlasů jako jeho dcera, mu stačilo, aby se znovu střemhlav vrhl do honby za falešnou nadějí.

"Je mi to líto," řekla Mercy, která v jeho náladě jasně vycítila propastný pád. "Její oči, piha, úsměv... to mi prostě nic neříká. Ale pamatuju se, jak se jmenovala. Rachel jí říkala Nina."

U stolu za Joeovými zády se Barbara zvedla s takovou prudkostí, že převrátila židli.

Kapitola 12.

V rohu zadního zápraží se voda řítla dolů okapovou rourou s hlukem, který připomínal dychtivé a hádavé hlasy duchů, hrdelní, šepavé a plivající otázky v neznámých jazycích.

Joeovi se podlomila kolena. Oběma rukama se opřel o mokré zábradlí. Větr hnal déšť pod okapy a rozstříkával se mu na

obličej.

V odpověď na jeho otázku ukázala Barbara směrem k nízkým kopcům a lesům na jihozápadě a řekla: "Stalo se to tam tím směrem."

"Jak daleko?"

V otevřených dveřích do kuchyně se objevila Mercy. "Možná kilometr vzdušnou čarou. Možná trochu dál."

Odtamtud, ze sežehnuté louky, do lesa, kde se oheň toho vlhkého léta musel rychle uhasit, možná Rose vedla nebo spíš nesla to dítě. Prodírala se větvičkami, snažila se přizpůsobit oči tmě a možná že sledovala nějakou srnčí stezku, která jí pomohla projít lesem. Snad přešla další louku a vylezla na kopec, odkud byly vidět světla farmy. Kilometr vzdušnou čarou, ale dvakrát nebo třikrát tolik, když se jeden orientoval jen obrysy krajiny a srnčí stezkou.

"Tři kilometry chůze." Řekl Joe.

"Nemožné," řekla Barbara.

"Není to nemožné. Ona by to ušla."

"O tom nemluví," otočila se k Mercy a řekla: "Paní Ealingová, moc jste nám už pomohla, skutečně nesmírně jste nám pomohla. Ale musíme si tu teď minutu nebo dvě promluvit o jisté důvěrné záležitosti."

"Ale jistě. Rozumím. Zůstaňte, jak dlouho chcete." Řekla Mercy, která umírala zvědavostí, ale byla příliš zdvořilá na to, aby rušila. Vycouvala přes práh a zavřela dveře do kuchyně."

"Jenom tři kilometry," opakoval Joe.

"Horizontálou," řekla Barbara, přistoupila blízko k němu a položila mu ruku na rameno. "Jenom tři kilometry po horizontále, ale víc než šest kilometrů vertikálou, přímo dolů, z nebe do země. To je to, co odmítám přijmout, Joe." Sám s tím bojoval. Uvěřit v to, že existoval někdo, kdo přežil, to vyžadovalo cosi jako víru. A on se, z nutnosti, rozhodl nevěřit. Uvěřit v Boha, to by znamenalo spatřit nějaký smysl v lidském utrpení. A v tom žádný smysl neviděl. Na druhou stranu uvěřit, že tenhle zázrak přežití je výsledkem jakéhosi vědeckého výzkumu, kterého se zúčastnila Rose, to by znamenalo přijmout, že lidstvo je schopno úspěšně dosáhnout božské moci. Znamenalo by to, že Šradach zachránil Šradacha z ohnivě pece a Lazar pomohl Lazarovi vstát z mrtvých. Musel by věřit v to, že lidský duch je schopen transcendence. Že je dobrý. Že lidský génus je prospěšný. Po čtrnácti letech praxe kriminalistického reportéra znal lidi příliš dobře, než aby byl ochoten pokleknout před oltářem chrámu božského lidství. Lidé jsou geniálními strůjci své vlastní záhuby, ale jen málo z nich, a kdoví jestli, je schopno pracovat na svém vlastním vykoupení.

Barbara s rukou na Joeově rameni tvrdě, ale v duchu sesterské rady řekla: "Nejdřív jste po mně chtěl, abych uvěřila, že to vyhlazení přežil jeden člověk. A teď už jsou to dokonce dva. Stála jsem v kouřících ruinách, uprostřed jatek, a vím, že pravděpodobnost, že by někdo odtamtud mohl odejít po vlastních nohách, je jedna ku bilionu."

"Jasně."

"Ne víc než jedna ku bilionu. Ta pravděpodobnost je astronomická, neměřitelná."

"Dobře."

"Takže neexistuje žádná šance, že by odtamtud mohli vyváznout dva lidé. Vůbec žádná, ani nekonečně malá."

Řekl: "Je hodně věcí, které jsem vám ještě neřekl, a většinu vám neřeknu ani teď, protože je to pro vás pravděpodobně bezpečnější. Ale jednu věc vám povím. Tahle Rose Tuckerová je vědkyně, která léta pracovala na nějakém velkém projektu. Financovala to vláda nebo armáda. Bylo to něco tajného a hrozně důležitého."

"Co?"

"To nevím. Ale vím, že než nastoupila v New Yorku do letadla, volala jedné reportérce v Los Angeles, své staré známé. Domluvila si s ní interview v přítomnosti důvěryhodných svědků u výstupní brány losangeleského letiště. Řekla, že s sebou veze něco, co navždycky změní svět."

Barbara hledala ve tmě jeho oči. Zřejmě se snažila zahlédnout nějakou známku toho, že tuhle noční fantazii o světovém převratu nemyslí vážně. Byla to rozumná a logicky uvažující žena, kterou dokázala přesvědčit jen fakta a podrobnosti. Zkušenost ji poučila o tom, že řešení se hledají hlemýžďím tempem, cestou nesčetných malých kroků. Ve své práci vyšetřovatele se celé roky potýkala s hádankami, které se skládaly z milionů kousků a které byly mnohem komplexnější než ten nejkomplikovanější případ vraždy, jaký kdy řešil policejní detektiv. Ne zázraky, ale otrocká práce pomohla vyřešit nejedno tajemství selhání člověka nebo stroje.

Joe rozuměl tomu, co říkaly její oči. Práce investigativního novináře nebyla od té její tak vzdálena.

"Co to vlastně říkáte?" tlačila na něj. "Myslíte, že když se letadlo začalo řídit k zemi, vytáhla Rose Tuckerová z kabelky nějakou lahvičku s novým a neuvěřitelným tělovým mlékem, které poskytuje jeho uživateli na jistý čas absolutní nedotknutelnost? Něco jako ochranu proti slunci? Chcete říct, že se tím rychle namazala?"

Joe se skoro rozesmál. Bylo to poprvé po dlouhé době, kdy cítil, že by se mohl smát. "Ne, to samozřejmě ne."

"Tak co potom?"

"To nevím. Něco."

"Vypadá to jako obrovské něco."

"Něco," trval na svém.

Blesky už minuly, hřmění utichlo a načechrané mraky teď měly temnou, ocelově modrou krásu.

Nízké zalesněné kopce byly zahaleny v tajemném oparu. Byly to kopce, přes které přišla té noci, nedotknutá ohněm a zkázou.

Topoly a jehličnany tančily ve větrném víru a po polích vířily vlny deště jako sukně v tarantele.

Měl znovu naději. Bylo mu dobře. Byl nadšen. Ano, naděje byla nebezpečná. To nádherné pozvednutí, ten sladce bolestný pocit, tak krátký a pak... O to strašnější pád z výšin.

Ale snad bylo ještě horší nikdy nedoufat.

Byl plný úžasu a rychle v něm narůstalo očekávání.

Také se bál.

"Něco," trval na svém.

Zvedl ruce ze zábradlí. Nohy měl zase pevné. Utřel si vlhké dlaně o kalhoty a rukávem bundy si osušil deštěm skropený obličej.

Obrátil se k Barbaře a řekl: "Nějak se v bezpečí dostaly na tu louku a potom šly tři kilometry k farmě. Tři kilometry za hodinu patnáct minut, ve tmě, a když nesete nebo vedete malé dítě, to tak odpovídá."

"Nechci být pořád ten, co o všem pochybuje "

"Tak nebudte."

"Ale jednu věc byste měl přece jen uvážit."

"Poslouchám."

Barbara zaváhala a pak řekla: "Předpokládejme, jen kvůli logice argumentu, že skutečně někdo přežil. Že ta žena byla skutečně na palubě letadla. Jmenuje se Rose Tuckerová... ale Mercy a Jeffovi se představila jako Ráchel Thomasova."

"A?"

"Pokud se sama nepředstavila svým pravým jménem, proč by udávala skutečné jméno Niny?"

"Ti lidé jdou po Rose... ne po Nině. Nina je jim ukradená."

"Kdyby přišli na to, že Rose tu dívku zachránila a že ji zachránila díky nějaké podivné převratné novince, kterou s sebou vezla pro rozhovor s losangeleským tiskem, byla by možná v jejich očích Nina stejně nebezpečná jako Rose."

"Možná. Nevím a ani mě to teď nezajímá."

"Chci říct, že by použila krycí jméno i pro Ninu."

"Ne nutně."

"Určitě," trvala na svém Barbara.

"A co na tom záleží?"

"Záleží. Nina může být falešné jméno."

Bylo mu, jako by mu dala facku. Neodpověděl.

"Možná se to dítě, které sem tehdy v noci přišlo, jmenovalo Sarah nebo Mary, nebo Jennifer..."

"Ne," řekl Joe.

"Zrovna jako bylo falešné jméno Ráchel Thomasova."

"Byla to Nina. Musela by to být opravdu velká náhoda, aby si Rose jen tak ze vzduchu vymyslela zrovna jméno její dcery. Vy mi říkejte něco o pravděpodobnosti!"

"Na palubě letadla nemusela být jen jedna blondáta holčička, které táhlo na pět."

"A obě se jmenovaly Nina? Proboha, Barbaro!"

"Jestli to opravdu ty dvě přežily a jedna z nich byla blondáta holčička," řekla Barbara, "musíte se alespoň připravit na možnost, že to nebyla Nina."

"Já vím," řekl a zlobil se na ni za to, že ho to donutila říct. "Já vím."

"Skutečně?"

"Samozřejmě."

"Bojím se o vás, Joe."

"Díky," sarkasticky poděkoval.

"Máte nemocnou duši."

"Jsem v pořádku."

"Mohl byste se snadno položit."

Pokrčil rameny.

"Ne," řekla. "Podívejte se na sebe!"

"Je mi líp než předtím."

"Možná to není Nina."

"Možná to není Nina," připustil a nenáviděl ji přitom za její umíněnou vytrvalost. Věděl, že o něj má upřímnou starost a že ho jen nutí polknout pilulku skutečnosti jako protilátku pro případ naprostého kolapsu, který by mohl zažít, kdyby nakonec zjistil, že jeho naděje byly jenom snem. "Jestli vám jde o to - kdyby se nakonec ukázalo, že to není Nina, budu schopen se s tím vyrovnat. Stačí? Jste spokojená?"

"Říkáte to, ale není to pravda."

Upřeně se na ni zadíval. „Je to pravda."

"Snad jedním maličkým kouskem srdce, jedním tenounkým vláčkem tušíte, že to nemusí být Nina. Ale celý zbytek srdce vám buší jako splašené přesvědčením, že je to ona."

Cítil, jak mu září oči, jak planou extatickým očekáváním záračného shledání.

Ale její oči byly plné smutku, a to ho rozčilovalo. Skoro by byl schopen ji uhodit.

V kuchyni teď Mercy dělala kuličky z burákového těsta. Dívala se na ně s novou zvědavostí a také obavou. Oknem viděla jejich citově vypjatý rozhovor na zápraží a snad zaslechla i několik slov, i když se snažila neposlouchat.

A byla to navíc samaritánka, která se vždycky snažila pomoci ze všech sil.

"Ta holčička ve skutečnosti sama svoje jméno neřekla. Představila ji Ráchel. Ona, chudinka, nepromluvila ani slovo.

Byla tak unavená, tak ospalá. A taky možná trochu v šoku z toho, jak se převrátilo auto. Zraněná nebyla, to ne. Neměla ani škrábnutí. Ale obličejíček měla bílý jako z vosku. Padala jí víčka, nebyla duchem přítomná, jako by byla napůl v transu. Měla jsem o ni strach, ale Ráchel řekla, že je v pořádku. A Ráchel byla nakonec doktorka, tak jsem se už dál nestarala. Ta panenka spala celou cestu do Puebla."

Mercy válela mezi dlaněmi kuličku z těsta. Položila ji na plech a lehceji zmáčkla palcem.

"Ráchel byla o víkendu v Colorado Springs na návštěvě u rodiny. Vzala Ninu s sebou, protože její rodiče měli výročí a jeli na výlet. Tak jsem to alespoň pochopila." Mercy začala plnit papírový svačinový pytlík vychladlými sušenkami z velkého tácu.

"V těchhle končinách je to dost neobvyklé černá doktorka, která má praxi dohromady s bílým doktorem. Taký se tu nevidí černá žena s bílým dítětem. Ale beru to jako znamení toho, že se náš svět mění k lepšímu. Že je tolerantnější a laskavější."

Dvakrát přeložila okraj pytlíku a podala ho Barbaře.

"Děkujeme, Mercy."

Joeovi Mercy Ealingová řekla: "Je mi moc líto, že jsem vám nemohla pomoci víc."

"Moc jste mi pomohla," ujistil ji Joe a usmál se. "A ty sušenky byly moc dobré."

Podívala se z kuchyňského okna po straně domu. Závojem deště tam prosvítala jedna ze stájí.

Řekla: "Dobrá sušenka zvedne člověku náladu, že jo? Ale přála bych si, abych dneska pro Jeffa mohla udělat víc, než jenom upéct sušenky. Má tu klisnu tak rád."

Joe se podíval na kalendář s Ježíšem a řekl: "Jak si můžete udržet víru v Boha, Mercy? Jak to dokážete ve světě, kde je tolik smrti, kde padají z nebe letadla a oblíbené klisny bez důvodu umírají?"

Nezdálo se, že by ji ta otázka překvapila nebo urazila. "Nevím. Někdy je to dost těžké. Dřív jsem byla zatrpklá kvůli tomu, že nemáme děti. Měla jsem pár samovolných potratů a potom jsem to vzdala. Někdy by se vám chtělo křičet do nebe. A ty noci, které proležíte s otevřenýma očima! Ale pak si zase řeknu... že život má v sobě přece i spoustu radosti. A stejně je to jen místo, kterým projdeme a jdeme dál, za něčím lepším. Jestli je život věčný, tak vlastně tolik nezáleží na tom, co se nám tady stane nebo nestane."

Joe doufal, že dostane zajímavější odpověď. Chtěl slyšet nějaký hluboký vhled, pronikavou samorostlou moudrost.

Něco, čemu by mohl uvěřit.

Řekl: "Ale Jeffovi na té klisně záleží. A záleží na ní i vám, kvůli Jeffovi."

Začala v dlaních válet další kuličku těsta. Udělala z ní světlý měsíc, maličkou planetku. Usmála se a řekla: "Kdybych věděla, proč to tak je, Joe, nebyla bych to já. Byla bych Bohem. A tuhle práci bych určitě dělat nechtěla."

"Proč ne?"

"Musí to být pro něj ještě smutnější, než je pro nás konec a smrt, nemyslíte? On ví, co bychom mohli dokázat, a přitom se musí pořád dívat na to, jak to nezvládáme. Vidí všechny ty krutosti, které si děláme navzájem, naši nenávist, lži, závist, chtíč a tu nekonečnou hamižnost. My vidíme jenom ošklivosti, které nás přímo obklopují. Ale on je vidí všechny. Z místa, na kterém sedí, má mnohem smutnější pohled, než máme my."

Položila kuličku na plech a vtiskla do ní palcem znamení. Chvilíčka rozkoše, která čeká, až bude upečena a snědena. Až někomu zvedne náladu.

Veterinářův džíp byl ještě pořád zaparkovaný na příjezdové cestě těsně za Barbařiným autem. V zadní části vozidla ležel Weimaraner. Když Joe s Barbarou nastoupili do fordu a zabouchli dveře, zvedl svou ušlechtilou stříbrošedou hlavu a zadním okénkem se na ně zadíval.

Barbara zastrčila klíčky do zapalování a nastartovala. Vzduch v autě byl vlhký, prosycený vůní čokoládových sušenek a pachem mokrého oblečení. Okénka se zevnitř rychle zapařila sraženým dechem.

"Jestli to je Nina, vaše Nina," řekla Barbara, zatímco čekala, až klimatizace odpaří přední okno, "kde byla celý ten rok?"

"Někde s Rose Tuckerovou."

"A proč by ji Rose před vámi ukrývala? Proč by byla tak hrozně krutá?"

"To není krutost. Sama jste naznačila odpověď tam na zápraží."

"Mám takové podezření, že mě posloucháte, jenom když říkám hlouposti."

Joe řekl: "Jestli Nina přežila, bylo to jenom díky Rose. A Rosiny nepřátele teď jdou i po ní. Kdyby Ninu poslala ke mně, stala by se pro mě terčem. Rose ji jenom drží v bezpečí."

Krůpěje páry se rozutekly k okrajům okna.

Barbara zapla stěrač.

Pes v džípu se nepostavil, pozoroval je vsedě zadním okénkem. Oči mu zářily jako z jantaru.

"Rose ji ukrývá v bezpečí. To proto se musím dozvědět, jak to bylo s letem 353, a zůstat na živu tak dlouho, aby mohla vyjít pravda najevo. Až se to rozsekne a ty bastardi, kteří za tím stojí, budou zničeni, až poputují do vězení nebo do plynových komor, pak teprve bude Rose v bezpečí. A Nina... se ke mně bude moci vrátit."

"Pokud je to opravdu vaše Nina," připomněla mu.

"Ano, pokud to je moje Nina."

Sledování tmavě žlutým psím pohledem objeli džíp a otočili se po obvodu oválného záhonu modrých a fialových straček, kolem kterého se stáčel konec příjezdové cesty.

"Myslíte, že jsme měli požádat Mercy, aby nám pomohla najít ten dům v Pueblu, u kterého tu noc vysadila Rose s dítětem?" zeptala se Barbara.

"To by nemělo žádný smysl. Nic bychom tam nenašli. Do toho domu nešly, a jakmile Mercy zmizela z dohledu, vydaly se dál. Rose jenom chtěla, aby je Mercy dopravila do nejbližšího většího města, kde by mohla najít nějaký dopravní prostředek. Možná chtěla zavolat důvěryhodnému příteli v Los Angeles nebo někde jinde. Jak velké je Pueblo?"

"Má asi sto tisíc obyvatel."

"To stačí. Z tak velkého města už se dá dostat na několik způsobů. Je tam autobus, možná vlak, dá se půjčit auto, nebo dokonce letět."

Když projížděly po štěrkové cestě dolů k hlavní silnici, uviděl Joe tři muže v černých pláštěnkách, jak vycházejí ze dveří jedné stáje za cvičištem. Byl to Jeff Ealing, Ned a veterinář.

Nechali za sebou dveře dokořán, ale žádný kůň za nimi nevyšel.

Krčili se pod nápojem deště, šli se skloněnými hlavami jako procesí mnichů a mířili směrem k domu. Jeden nemusel být jasnovidec, aby poznal, že jejich ramena netíží jen bouře, ale i břemeno prohry.

Teď zavolají koňského řezníka, milovanou klisnu odvezou a utratí. Další z letních odpolední, na které tady na farmě nezapomenou.

Joe zadoufal, že se po všech těch letech, dřině a potratech Jeff a Mercy Ealingovi navzájem neodcizili. Že se v noci ještě drží v náručí.

Bylo takové šero, že Barbara musela zapnout přední reflektory. Dojeli na silnici. Stříbrné kapky deště ve dvou kuzelech světla kmitaly jako lesklé nože.

Na školním hřišti v Colorado Springs, vedle kterého Joe zaparkoval pronajaté auto, vytvořil déšť celou síť mělkých jezírek. V šedivém světle, které se odráželo od dešťové vody, se prolézačky, klouzačky a komplikované soustavy houpaček zdály Joeovi podivné. Nevypadaly jako to, čím by měly být. Připomínaly spíš Stonehenge z ocelových trubek a byly tajemnější než prastaré kamenné megality a trilitý na Salisburské pláni v Anglii.

Svět, který teď viděl kolem sebe, v ničem nepřipomínal místo, kde strávil celý svůj život. Změna nastala už včera, když se vydal na hřbitov. A od té chvíle se rozdíl stále zvětšoval se vzrůstající silou a rychlostí. Jako by se svět Einsteinových zákonů náhle prolнул s vesmírem, ve kterém vládly tak rozdílné zákony energie a hmoty, že byly s to poplést i toho nejmoudřejšího matematika a nejpyšnějšího fyzika.

Tato nová realita byla na rozdíl od staré pronikavě krásná, ale zároveň naháněla strach. Joe věděl, že změna nastala v něm a že ji už nelze zvrátit zpět. Nic na této straně smrti mu už nikdy nebude připadat jednoduché. I ty na pohled nejhladší povrchy skrývaly neproniknutelně složité hlubiny.

Barbara zastavila na ulici dva bloky od domu, kde bydlela, hned vedle jeho pronajatého auta. "Tak jsme dojeli."

"Děkuju vám, Barbaro. Tolik jste kvůli mně riskovala!"

"Nechci, abyste si kvůli tomu dělal starosti, slyšíte? To bylo moje vlastní rozhodnutí."

"Kdybyste nebyla tak laskavá a statečná, neměl bych žádnou naději, že se tomu někdy dostanu na kloub. Dneska jste tni otevřela dveře."

"Ale dveře kam?" řekla s obavou. "Možná k Nině."

Barbara vypadala unaveně, vystrašeně a smutně. Přejela si tvář rukou a potom už vypadala jen vystrašeně a smutně.

"Joe, nezapomeňte na to, co jsem říkala. Ať budete dál podnikat cokoli, snažte se mi vždycky, tam na dně mysli, alespoň trochu naslouchat. Budu stará protiva a budu vám neustále připomínat, že i kdyby z toho neštěstí vyvázli dva lidé, je velice malá pravděpodobnost, že jednou z nich je právě vaše Nina. Neručujte nad propastí! Neřežte si sám pod sebou větvi!" Přikývl.

"Slibte mi to," řekla. "Slibuju."

"Je mrtvá, Joe."

"Možná."

"Obrňte svoje srdce."

"Uvidíme."

"Radši už jedte," řekla.

Otevřel dvířka a vystoupil do deště.

"Hodně štěstí," řekla Barbara.

"Díky."

Zabouchl dveře a Barbara odjela.

Zrovna když odemykal auto, uslyšel, jak asi půl bloku odtud zaskřípaly brzdy Barbařina forda. Zvedl hlavu a uviděl, jak se k němu ford vrací. Červená světla tančila po mokrému asfaltu.

Vystoupila, přistoupila k němu, objala ho a pevně ho k sobě přitiskla. "Jste moc milý člověk, Joe Carpentere."

Vrátil jí objetí, ale nezmohl se ani na slovo. Vzpomněl si, jak zatoužil po tom ji uhodit, když ho nutila, aby opustil myšlenku, že by Nina mohla být ještě naživu. Teď se za svoji nenávisť styděl. Styděl se a zároveň byl zmatený. Její přátelství ho dojalo. Znamenala teď pro něj víc, než by byl schopen si představit, když ráno zazvonil u jejích dveří.

"Nechápu to," řekla. "Znám vás jen několik krátkých hodin, a přitom mám pocit, jako byste byl můj syn."

Pak ho podruhé opustila.

Nastoupil do svého auta a ona odjela.

Ve zpátečním zrcátku pozoroval zmenšující se fordku do chvíle, než o dva bloky dál zatočila vlevo, na Barbařinu příjezdovou cestu, a zmizela v garáži.

Na druhé straně ulice svítily bílé kmeny břízek jako sloupky bran. Mezi nimi byl hluboký, ponurý stín. Vypadaly jako dveře. Široce otevřené do budoucnosti, do které by bylo lepší nev kročit.

V promočených šatech se rozjel zpátky do Denveru. Řídil bez ohledu na rychlostní limit a střídavě si pouštěl topení a klimatizaci, aby se alespoň trochu usušil.

Vyhlídku na to, že by mohl najít Ninu, ho nabíla energií.

I přes to, co řekl Barbaře, přes to, co jí slíbil, věděl, že je Nina naživu. Jen jedna věc v tomhle strašidelně změněném světě vypadala konečně naprosto v pořádku: To, že je Nina živá. To, že na něj někde čeká. Cítil ji jako teplo na kůži, jako příznak světla za hranicí viditelnosti, kterou byl schopen očima rozeznat. Byla jako ultračervené záření, které sice nemohl vidět, ale cítil, jak proniká celým světem.

V ničem se to nepodobalo tomu zlověstnému pocitu, který tak často provázel jeho pátrací reflexy. Tohle nebylo stopování duchů. Naděje, kterou teď cítil, se podobala pevné skále, na kterou mohl vložit ruku.

Byl tak blízko štěstí, jak za celý minulý rok nebyl. Ale pokaždé, když se mu srdce příliš nadmulo vzrušením, pocítil i

bolestný úder viny. I kdyby našel Ninu až najde Ninu, nepodaří se mu získat zpátky i Michelle a Chrissie. Byly navždy pryč a zdálo se mu podlé tolik se radovat z toho, že se mu ze tří vrátí jedna.

Ale stejně byla jeho původní touha dozvědět se pravdu, která ho dovedla až sem do Colorada, jen zlomečkem síly, která ho teď hnala nalézt svou mladší dceru. Mučivá potřeba v něm zuřila se silou, která dalece přesahovala všechny míry používané na diagnózy posedlosti.

Na denverském mezinárodním letišti vrátil auto, zaplatil účet v hotovosti a dostal zpátky podepsaný formulář s číslem bankovní karty. Na terminálu byl padesát minut před hlášeným odletem.

Umíral hladu. Kromě dvou sušenek od Mercy neměl od těch dvou cheesburgerů, které snědl předešlého večera po cestě k Vadancovým, a jedné čokoládové tyčinky, kterou měl později, nic v ústech.

Našel nejbližší restauraci a objednal si velký sendvič, hranolky a láhev piva.

Nepamatoval se, že by slanina někdy chutnala jenom z poloviny tak dobře jako teď. Majonézu si olizoval z prstů.

Hranolky příjemně křupaly a z křehké nakládané okurky pod zuby vystříkla sprška kyselé šťávy. Poprvé od loňského srpna jídlo jenom nekonzumoval, ale užíval si je.

Po cestě k bráně, stále v předstihu dvaceti minut, musel najednou na záchod. Měl pocit, že se mu udělá špatně.

Ale ve chvíli, kdy doběhl do kabiny a zavřel za sebou dveře, jeho nevolnost náhle povolila. A místo toho, aby se pozvracel, se opřel zády o dveře a plakal.

Neplakal už mnoho měsíců a nevěděl, proč pláče zrovna teď. Snad že ho naděje, že uvidí Ninu, dovedla až na samý okraj štěstí. A nebo proto, že se bál, že ji nikdy nenajde nebo že ji ztratí podruhé. Možná jen znovu oplakával Michelle a Chrissie. Nebo to byly všechny ty strašné podrobnosti, které se dozvěděl o letu 353 a o lidech na jeho palubě.

Nebo všechno dohromady.

Ocitl se na startovací rampě emoci a potřeboval se znovu ovládnout. Jestli se bude potácet mezi euforií a zoufalstvím, jeho pátrání po Rose a Nině nepovede k ničemu.

Se zarudlými očima, ale klidný, nastoupil při poslední výzvě na palubu letadla do Los Angeles.

Když let 737 odstartoval, Joeovi se k jeho vlastnímu překvapení rozbušilo srdce, jako by běželo ze schodů. Rukama se pevně zachytil sedadla. Měl pocit, že se překotí a spadne na podlahu.

Po cestě do Denveru se nebál, ale teď se propadl do té nejčernější hrůzy. Když letěl na východ, byl by uvítal smrt.

Nevěděl, proč by měl žít, když jeho rodina zahynula. Ale teď, při návratu na západ, měl opět důvod k životu.

I když už letadlo dosáhlo určité výšky a let se vyrovnal, zůstal Joe v napětí. Bylo až příliš snadné představit si, jak se jeden pilot obrací k druhému a říká:

Nahráváme to ?

Joe nemohl dostat kapitána Delroye Blanea z hlavy. Vytáhl z náprsní kapsy bundy tři přeložené papíry se záznamem rozhovoru. Podívá se na ně znovu, třeba objeví něco, co předtím neviděl. Navíc si potřeboval něčím zaměstnat hlavu, ať už to bylo cokoli.

Letadlo nebylo plně obsazeno, asi třetina sedadel byla prázdná. Joe seděl u okna a sousední místo bylo volné. Měl tak veškeré soukromí, které potřeboval.

Četl si zápis a přepisoval si do bloku Blaneovu část dialogu. Když uvidí kapitánova slova oddělená od stále vzrušenějších výroků prvního kapitána Victora Santorelliho a od Barbařiných poznámek popisujících zvuky a pauzy, najde v nich možná nějaké odstíny, které by jinak byly těžko viditelné.

Když opisování dokončil, složil původní přepis a vrátil ho zpátky do kapsy. Potom si četl, co napsal:

Jeden z nich se jmenuje doktor Luis Blom. Další se jmenuje doktor Keith Ramlock. Dělej se mnou ošklivé věci. Jsou na mě zlí! Udělej něco, ať přestanou. Nahráváme ?

Řekni jim, ať mě nemučí! Nahráváme to ?

Nahrává se, to ?

Ať toho nechají, nebo, jakmile budu moct, všechny zabiju. Všechny. Udělám to! Všechny zabiju a bude se mi to líbit. To je legrace!

Jů! A je to, doktore Ramlocku! Jakej jsem, doktore Blome! ? Hahaha! nahrává se to? Nahrává se to? Páni! No, teda! Ale jo! Teď sleduj! Paráda!

Joe v těch slovech nic nového nenašel. Ale něco, čeho si všiml už dřív, bylo teď zřetelnější. Třebaže kapitán mluvil dospělým hlasem, některá ze slov, která pronášel, byla rozeznatelně dětská.

Dělej se mnou ošklivé věci. Jsou na mě zlí. Udělej něco, ať přestanou! Řekni jim, ať mě nemučí!

To nebyly věty ani slova, která by dospělý člověk použil, aby obvinil svoje mučitele nebo aby požádal o pomoc.

I jeho nejdelší promluva, hrozba, že všechny zabije a bude se, mu to líbit, měla v sobě něco urážlivého a dětinského. Zvláště když hned po ní následoval postřeh: To je legrace!

Jů! A je to... hahaha... Páni! No teda!

Blaneova reakce na otočení a pád letadla 747 připomínala reakci malého kluka na horské dráze, když vozík vyjede na vrchol prvního kopce a poprvé se začne řídit dolů. Barbara tvrdila, že kapitán nedělal dojem, že se bojí, a že v jeho hlase nebylo o nic víc hrůzy než v jeho slovech.

Teď sleduj!

Ta slova Blane pronesl tři a půl vteřiny před nárazem, ve chvíli, kdy předním oknem uviděl noční krajinu jako černou růži. Zdálo se, že není zachvácen strachem, ale spíš jakýmsi úžasem.

Paráda.

Na poslední slovo Joe zíral tak dlouho, dokud nepominulo rozechvění, které mu způsobilo. Chtěl o něm uvažovat nezaújatě se vším, co mohlo znamenat.

Paráda.

Až do úplného konce se Blane choval jako chlapec na pouťové atrakci. O cestující a posádku neprojevil o nic víc zájmu než hloupé dítě o brouky, které mučí zápalkami.

Paráda.

Ale i úplně bezmyšlenkovité dítě, sobecké, jak dokáže být jenom ti nejmladší a nevyčísitelně nedospělí, by projevilo strach o sebe. Vždyť přece i člověk, který se odhodlá k sebevraždě, ve chvíli skoku -ještě než dopadne na chodník zakřídí smrtelnou hrůzu nebo lítost. Ale tenhle kapitán, ať už byl v jakémkoli stavu, sledoval blížící se záhubu lhostejně a dokonce s potěšením. Jako by si vůbec neuvědomoval, že mu hrozí nějaké fyzické nebezpečí.

Paráda.

Delroy Blane. Otec rodiny. Věrný manžel. Věřící mormon. Vyrovnaný, milující, laskavý, soucitný. Úspěšný, šťastný, zdravý. Měl všechno, po čem toužil. Toxikologické testy měl čisté.

Co tady nehraje?

Paráda.

V Joeovi se vzedmula vlna zbytečného hněvu. Nebyl to hněv na Blanea, který byl určitě taky jenom obětí, i když tak nevypadal. To v něm vzkypěl hněv jeho dětství a dospívání. Neurčitý hněv, nezaměřený, který se tím zvedal jako horká pára v hmcí, kterému chybí tlakový ventil.

Nacpal si blok do kapsy u bundy.

Zatnul ruce do pěstí. Bylo by těžké je teď otevřít. Chtěl do něčeho uhodit. Do čehokoli! Chtěl něco rozbít! Ať má ruce do krve!

Ten slepý vztek vždycky Joeovi připomněl jeho otce.

Frank Carpenter nebyl vzteklý člověk. Spíš naopak. Nikdy nezvedl hlas, pokud to nebylo pobavením, překvapením nebo radostným výkřikem. Byl to dobrý, nevysvětlitelně dobrý člověk a vzácný optimista. Zvláště vezmeme-li v potaz, jak s ním osud zatočil.

Ale byl to Joe, kdo měl neustále vztek za něj.

Nepamatoval si otce, když měl ještě obě nohy. Když byly Joeovi tři roky, přišel Frank o levou nohu, když jeho auto vystrčil ze silnice devatenáctiletý opilý mladík v pickupu s prošlou pojistkou.

Frank a Donna, Joeova matka, si přinesli do manželství jen o málo víc než šaty, ve kterých pracovali. Aby ušetřili, platili na auto jen to nejnutnější povinné ručení. A opilý řidič neplatil nic, takže za ztrátu končetiny nedostali od pojišťovny ani dolar.

Nohu amputovali v polovině stehna. V těch dobách ještě kvalitní protézy neexistovaly a navíc falešná noha s kolenním kloubem byla příliš drahá. Frank se nakonec i s jednou nohou a berlí stal velice mrštným. Dokonce vtipkoval, že půjde běhat maratón.

Joe se nikdy nestyděl za to, že je jeho otec jiný.

Nevnímal svého tátu jako jednohohého mrzáka s podivně kolébavou chůzí, ale jako vypravěče pohádek na dobrou noc, neúnavného hráče Člověče, nezlob se a jiných her a trpělivého trenéra softballu.

Do první závažné rvačky se dostal v šesti letech, v první třídě. Nějaký Les Olnier tehdy nazval Franka "hloupým mrzákem". Olnier byl udělaný a větší než Joe, ale to mu nebylo nic platné. Joe se na něj vrhl s divokým, zvířecím vztekem a zbil ho do modra. Vlastně chtěl Olnierovi vypíchnout pravé oko, aby věděl, jaké to je, když člověk nemá něco do páru. Učitel od něj stlučeného chlapce našťěstí odtrhl dřív, než to stačil udělat.

Necítil potom žádnou lítost a nebyl ani pyšný. Byl prostě takový.

Donna věděla, jak by Franka bolelo srdce, kdyby se dozvěděl, že se kvůli němu Joe dostal do maléru. Vyrovnala se s Joeovým trestem po svém a společně to před Frankem utajili.

Tak začal Joeův tajný život plný tichého vzteku a opakovaného násilí. Vyhledával rvačky a většinou se mu to dařilo. Šlo jenom o to, vystihnout si ten správný okamžik, aby se o tom jeho táta nedozvěděl.

Frank byl původně pokrývač. Ale s jednou nohou už nemohl lézt po žebřících a šplhat po římsách. Na čas, i když nerad, musel přijmout státní podporu. Pak se mu podařilo žít se svým řezbářským talentem.

Vyráběl šperkovnice, podstavce na lampy a další a další předměty. Zdobil je složitými vzory z vykládaného vzácného dřeva a nosil je do jistých obchodů, ve kterých mu jeho díla prodávali. Chvilí si tak vydělával dokonce o pár dolarů víc, než získával na podpore, které se zřekl.

Donna pracovala jako šička v obchodě, který byl krejčovstvím a čistírnou zároveň. Každý den přicházela domů s vlasy zvlhčenými vlhkou parou a byla cítit benzinem a jinými tekutými rozpouštědly. Ještě dnes si Joe, kdykoli vešel do čistírny, živě připomněl matčiny vlasy a její medově hnědé oči. Jako dítě si myslel, že bývaly tmavší, ale vybledly v páře a chemikáliích.

Tři roky po tom, co přišel o nohu, začal Frank trpět bolestmi v kloubech a zápěstích. Diagnóza zněla: revmatická artróza. Byla to základná choroba a u Franka navíc postupovala s neobvyklou rychlostí. Vkrčních obratlích, v ramenou, v kyčlích i ve zbývajícím koleni se mu rozlil oheň.

S řezbářstvím se musel rozloučit. Byl odkázaný na vládní podpůrné programy, které sice pomohly, ale nikdy ne dost. Navíc byl neustále vystaven ponižování, které mu úředníci uštěďovali s nenávistnou a často nevědomou velkorysostí.

I církev pomáhala. A skutky milosrdenství z místní farnosti přicházely s větším soucitem a nebylo tak ponižující je přijímat. Frank i Donna byli katolíci. Joe s nimi věrně docházel do kostela, třebaže sám v Boha nevěřil.

Za dva roky byl Frank, už tak postižený ztrátou nohy, na kolečkovém křesle.

Ve třicátých letech sice medicína dělala velké pokroky, ale léčebné procesy tehdy nebyly tak účinné, jako jsou dnes. Zvláště v tak vážných případech, jakým byl Frank. Dostával nesteroidní, protizánětlivé léky, injekce zlaté soli a až mnohem později penicilamin. Osteoporéza přesto postupovala. Další chrupavčitá a vazivová tkáň mizela kvůli

chronickým zánětům. Svaly odumíraly. Klouby bolely a otékaly. Kortikosteroidy, které byly v té době dostupné, proces poněkud zpomalily, ale nezastavily deformaci kloubů a děsivou ztrátu jejich funkčnosti.

Když bylo Joeovi třináct, musel tatínka denně oblékat a koupat, když matka odešla do práce. Od začátku necítil k těm úkolům žádný odpor. Dokonce v sobě ke svému překvapení objevil jistou něhu. Byla protiváhou jeho stále přítomného hněvu, který směřoval proti Bohu, ale nespravedlivě si ho vybíjel na nevinných chlapcích, se kterými neustále vyvolával rvačky. Frank se dlouho hrozil toho, že je na synovi závislý v tak intimních záležitostech. Ale postupně je jejich společný boj s koupáním, oblékáním a cestami na toaletu sblížil a ještě prohloubil jejich pocit vzájemné sounáležitosti.

V Joeových šestnácti letech Frank onemocněl anchylosou chrupavek. Na několika kloubech se mu udělaly obrovské revmatické hlízy. Na pravém zápěstí měl jednu velikosti golfového míčku a levý loket mu narostl do velikosti, softballového míče, který tak často Joeovi vzadu na dvoře nahazoval, když mu bylo šest let a nastupoval do Malé ligy. Otec teď žil jenom Joeovými úspěchy. Joe se stal čestným studentem, i když pracoval na částečný úvazek u McDonalda. Ve fotbalovém mužstvu na střední škole byl hvězdou. Frank nikdy na chlapce netlačil, aby byl nejlepší. To láska ho motivovala.

V létě toho roku se přihlásil do atletického klubu YMCA, do boxerské ligy. Učil se rychle a trenér si ho oblíbil. Říkal o něm, že má talent. Ale hned při dvou prvních cvičných zápasech Joe do svých protivníků bušil i poté, co už dávno bezvládně a bez obrany viseli v provazech. Museli ho odtáhnout. Pro ostatní byl box rekreací a sebeobranou, ale pro Joea to byla terapie. Nechtěl nikoho zranit. Alespoň ne někoho určitého, ale přesto lidi zraňoval. Následkem toho mu byl zakázán vstup do soutěžní ligy.

Z Frankovy revmatické artritidy se vyvinula chronická perikarditida. Dostal akutní zánět osrdečníku a nakonec mu selhalo srdce. Zemřel dva dny před Joeovými osmnáctými narozeninami.

Asi týden po otcově pohřbu se Joe vydal do kostela. Bylo už po půlnoci, kostel byl prázdný a Joe opilý. Černou barvou postříkal všechny obrazy křížové cesty. Převrátil kamennou sochu Panny Marie a rozbil spoustu rubínově červených skleniček na polici s votivními svíčkami.

Možná by toho zničil ještě víc, kdyby ho náhle nepřepadl pocit marnosti. Nemohl přece přinutit Boha, aby něčeho litoval. A ani ten nejsilnější výraz bolesti nedokázal proniknout železnou oponou, která dělila tento svět od příštího pokud nějaký příští svět existoval.

Zhroutil se do první lavice a rozplakal se.

Ale neseděl tak ani minutu, protože si najednou uvědomil, že pláčem v kostele vlastně přiznává svoji bezmoc. Poněkud absurdně se bál, aby jeho slzy nebyly chápány jako výraz pokory před krutým vládcem světa.

Utekl z kostela. Na jeho vandalství se nikdy nepřišlo. Nepociťoval kvůli tomu, co udělal, žádnou vinu ale jako vždycky, nebyl ani pyšný.

Ještě chvíli vyváděl a pak odešel na univerzitu. Tam konečně zapadl. Polovina studentů byla díky svému mládí stejně šilená jako on a učitelé zas byli poblázněni autoritou.

Tři roky nato mu zemřela i matka na rakovinu plic, která se rozšířila do lymfatického systému. Bylo jí čtyřicet sedm let a stejně jako Joeův otec nikdy v životě nekouřila. Možná za to mohly výpary benzínu a dalších rozpouštědel v čistírně. Nebo to byl únik z únavy a osamělosti.

Tu noc, kdy umírala, seděl Joe v nemocnici u její postele a držel ji za ruku. Dával jí studené obklady na čelo a do vyprahlých úst kousky ledu, kdykoli o to požádala. Matka mezitím napůl nesouvisle vyprávěla o tanečním večírku u Kolumbových rytířů, kam ji kdysi Frank pozval. Joeovi byly tehdy jenom dva roky, bylo to rok před tím, než Frank ztratil nohu. Hrála tam velká kapela s devatenácti výbornými muzikanty a hráli skutečnou hudbu k tanci, ne jenom ten třásák rokenrol. Frank a ona se sami naučili tancovat foxtrot a taky čaču. Docela jim to šlo, protože se navzájem dobře znali. Jak se tehdy nasmáli! Byly tam taky balónky, stovky balónků, které visely v síti u stropu. Uprostřed každého stolu stála velká plastická labuť s tlustou svíčkou a kolem ní byly červené chryzantémy. A jako moučník dostali zmrzlinu v cukrovém kornoutku ve tvaru labutě. Byla to noc labutí. Balónky byly červené a bílé a byly jich stovky. Při pomalém tanci ji k sobě tiskl a šeptal jí do ucha, že je ze všech žen v sále nejkrásnější. Jak ji miloval! Veliký barevný lustr se otáčel a rozstříkoval všude spršky světla, bílé a červené balónky pomalu klesaly, a když kroupali tu cukrovou labuť, chutnala jako mandle. Tu noc jí bylo dvacet devět let. V poslední hodině života se vrátila právě k této vzpomínce a žádné jiné. Jako by to bylo naposledy, kdy se cítila šťastná.

Smuteční obřad se konal ve stejném kostele, který Joe před třemi lety poničil. Křížová cesta byla opravená a nová socha Panny Marie přehlížela poličku s plnou sadou votivních sklenic.

Později ulevil svému zármutku v nějaké hospodské rvačce. Odešel s přeraženým nosem, ale ten druhý byl na tom ještě hůř.

Šílel dál, až do doby, kdy potkal Michelle.

Hned po první schůzce, když ji doprovázel do jejího bytu, mu řekla, že má v sobě něco velmi divokého. Vzal to jako lichotku, ale ona mu vysvětlila, že jenom blázen, puberták se vzbouřenými hormony a opičák ze zoo by na něco takového mohli být pyšní.

Od té chvíle mu byla příkladem a postupně z něj udělala nového člověka. Naučila ho, že láska stojí za to, aby pro ni člověk riskoval. Že hněv nejvíc škodí tomu, kdo ho vyvolává. Že volba mezi hořkostí a skutečným štěstím leží v nás, a ne v rukou osudu. Že klid můžeme nalézt jen v pokoře před věcmi, které nejsme schopni změnit. Že rodina a přátelé jsou v životě to nejdůležitější a že smyslem naší existence je starost o druhé.

Večer, šest dní před jejich svatbou, zašel Joe sám do kostela, ve kterém se rozloučil s oběma rodiči. Vypočítal si škodu, kterou asi před lety způsobil, a nacpal do kasičky pro chudé hrst stodolarových bankovek.

Neudělal to proto, že by se cítil vinen, nebo proto, že začal znovu věřit. Udělal to kvůli Michelle. Přes to, že se ani o jeho vandalství, ani o této nápravě nikdy nedozvěděla.

Tehdy mu začal život.

A pak, před rokem, skončil.

Ale teď je zase na světě Nina. Čeká, až ji najde, až si ji odvede domů.

Naděje, že ji najde, na Joea působila jako balzám. Konečně byl schopen trochu zchladit svůj vztek. Aby ji dostal zpátky, musí být naprosto pod kontrolou.

Hněv nejvíc škodí tomu, kdo ho vyvolává.

Bylo mu stydno, jak rychle se otočil zády ke všemu, co ho Michelle naučila. Když spadlo letadlo 353, spadlo z nebe, do kterého ho Michelle vyzvedla svojí láskou, se zřítíl zpátky do bláta zahořklosti. Jeho pád byl pro ni vlastně urážkou.

Pocítil vůči ní ostré bodnutí svědomí, jako kdyby ji podvedl s jinou ženou.

Nina, která byla zrcadlem svojí matky, pro něj znamenala důvod a také příležitost stát se znovu alespoň odrazem člověka, kterým byl před havárií. Snad by ji znovu mohl být otcem.

Niněnka, Niňunka, kdepak asi běhá?

Pomalů listoval pokladnicí svých vzpomínek na Ninu a cítil, jak ho to uklidňuje. Postupně uvolnil zaťaté pěsti.

Poslední hodinu letu strávil četbou dvou ze čtyř článků o společnosti Technologik, které si včera odpoledne v Postu nechal vytisknout z počítače.

Ve druhém narazil na informaci, která ho omráčila. Třicet devět akcií Technologiku, tedy tu největší část, vlastnil Nellor et Fils, Švýcarská akciová společnost s širokým a různorodým polem zájmů, od farmaceutického průmyslu, lékařských výzkumů a vydávání zdravotnické literatury přes vydávání jako takové až po film a mediální průmysl.

Nellor et Fils byla společnost, do které Horton Nellor a jeho syn Andrew investovali větší část rodinného majetku, který se odhadoval na víc než čtyři biliony dolarů. Nellor samozřejmě nebyl Švýcar, ale Američan. Svoji základnu si přestěhoval na druhou stranu Atlantiku už dávno. A byl to právě Horton Nellor, kdo před dvaceti lety založil Los Angeles Post a kdo ho dosud vlastnil.

Joe ve svém údivu chvíli setrval. Byl jako řezbář, který váhá nad kouskem zvláštně tvarovaného dřeva a rozhoduje se, co by se z něj dalo nejlépe vyřezat. Stejně jako v sobě kus surového dřeva skrývá svůj budoucí tvar a čeká, až ho umělcova ruka odhalí, stejně tak tu něco čekalo na Joea. Místo dlátek měl svůj rozum a novinářský instinkt.

Horton Nellor měl investice na mnoha místech. To, že vlastnil zároveň část Technologiku a Post, mohla být čistě souhra náhod.

Svoji roli majitele Postu bral naprosto vážně. Nebyl to jeden z těch vždy nepřítomných vydavatelů, které zajímá jenom zisk. Skrze svého syna kontroloval ducha novin a jejich reportérskou politiku. S Technologikem naproti tomu mohl mít velmi odtažitě vztahy. Podíl jeho akcií byl sice velký, ale nestačil na to, aby mohl sám něco ovlivňovat. Na každodenních operacích se zřejmě nepodílel. Měl v tom podniku akcie, a nic víc.

V tom případě by nemusel být nutně obeznámen s přísně utajeným výzkumem Rose Tuckerové a jejích kolegů. A také by snad nenesl žádnou zodpovědnost za havárii letu 353.

Joe si vzpomněl na to, jak včera odpoledne potkal Dana Shaverse, sloupkaře z obchodní sekce Postu. Shavers přece trefně charakterizoval vedení Technologiku jako: Bandu ostudných náfučků, myslí si o sobě, ie jsou ve světě, obchodu královskou rodinou, ale nejsou o nic lepší než my. Taky jen tancujou, jak on píská.

Jak píská kdo? Horton Nellor. Joe si připomněl konec krátkého rozhovoru. Shavers určitě předpokládal, že Joe o Nellorově podílu v Technologiku ví. Sloupkař chtěl zřejmě naznačit, že Nellor rozhodoval o Technologiku stejně jako o Postu.

Joe si také vzpomněl na slova, která pronesla Lisa Peccatone v kuchyni Delmanovic domu, když se mluvilo o spojení mezi Rose Tuckerovou a Technologikem: Ty, já i Lisa na jedné lodi. Svět je malý, co?

V tu chvíli si Joe myslel, že Lisa mluví o letu 353, který se stal styčným bodem jejich životů. Ale ve skutečnosti tím možná chtěla říct, že všichni pracují pro jednoho člověka.

Horton Nellor se stal s postupem let skoro poustevníkem a Joe se s ním nikdy osobně nesetkal. Viděl samozřejmě jeho fotografie. Bilionář, kterému už táhlo na sedmdesát, měl stříbrné vlasy a kulatý obličej a docela příjemné, i když poněkud rozmazané rysy. Vypadal jako buchtíčka, na kterou pekař cukrem vymaloval dědečkův obličej.

Nevypadal jako zabiják. Naopak se o něm vědělo, že je šedý filantrop. Neměl pověst člověka, který by byl schopen najmout vrahy nebo spáchat vraždu jen proto, aby mohl rozšířit svoje impérium.

Jenomže lidské bytosti nejsou jablka nebo pomeranče. Chuť slupky ještě nemusí předznamenávat, jak chutná dužina. Jeden fakt byl jasný. Joe i Michelle pracovali pro stejného člověka jako lidé, kteří chtěli zabít Rose Tuckerovou a kteří jakýmsi dosud nepochopitelným způsobem nepochybně zlikvidovali let 353. Stejně peníze, které jeho rodinu tak dlouho živily, teď zaplatily její vrahy.

Pocit, který se v něm po tomto odhalení zvednul, byl tak spleť, že ho nemohl hned rozuzlit, a tak temný, že nebyl schopen spatřit jeho celistvý tvar.

Do žaludku se mu začaly tučné prsty nevolnosti. Asi půl hodiny už zíral z okénka, a přece neviděl, jak poušť přechází v předměstí a předměstí v město. Ani si neuvědomil, kdy začali klesat na losangeleské letiště. Překvapilo ho to.

Letadlo dosedlo na zem a mířilo k předem označené bráně. Mezi terminál a letadlo 747 byla jako pupeční šňůra natažena teleskopická pohyblivá chodba. Joe se podíval na hodinky, představil si, jak je to odtud daleko do Westwoodu, a vypočetl si, že na schůzku s Demi přijde nejméně o půl hodiny dřív. To bylo skvělé. Chtěl mít dost času na to, aby si mohl z druhého chodníku místo dobře prohlédnout a vycouvat, kdyby se mu něco nezdálo.

Na Demi by mělo být spolehnutí. Je to přece Rosina přítelkyně. Její číslo bylo uvedeno ve vzkazu, který mu Rose nechala na vrátnici v Postu. Ale Joe byl ve stavu, kdy nemohl důvěřovat nikomu.

Nakonec, ať už byly Rosiny motivy jakkoli čisté, ať Ninu schovávala proto, aby ji Technologik nezabil nebo neunesl, přece jen ji celý rok skrývala i přeci ním. A co bylo ještě horší, nechala Joea, aby si myslel, že je Nina stejně jako Michelle a Chrissie mrtvá. A možná že existují nějaké důvody, kvůli kterým mu jeho holčičku nebude chtít vrátit vůbec. Nikomu nedůvěřuj.

Když se zvedl a zamířil k východu, všiml si, že z jednoho z předních sedadel vstal muž v bílých kalhotách, bílém tričku a s bílým panamským kloboukem a podíval se po něm. Bylo mu asi padesát, byl dobře stavěný a na hlavě měl hustou hřívu bílých vlasů, kterou připomínal nějakou stárnoucí rockovou hvězdu. Zvláště v tom klobouku.

Odněkud ho znal.

Joe si chvilku myslel, že je to možná nějaká hvězda menšího formátu, muzikant ze slavné kapely nebo televizní herec.

Pak si ale uvědomil, že ho neviděl ani na obrazovce, ani na jevišti, ale jinde a za výjimečných okolností.

Na zlomek vteřiny se jejich pohledy setkaly a pan Panama se okamžitě odvrátil, pohnul se do uličky a zamířil k východu. Stejně jako Joe nebyl obtěžkán žádným příručním zavazadlem, jako by byl na jednodenní cestě.

Mezi ním a Joem bylo ještě asi osm nebo deset pasažérů. Joe se bál, že se mu jeho kořist ztratí z očí dřív, než si stihne vzpomenout, kde ji viděl. Ale nemohl se procpat úzkou uličkou plnou cestujících, aniž by způsobil pozdvižení, a nechtěl, aby si pan Panama všiml, že je sledován.

Nejdřív se Joe snažil vyvolat si v paměti mužův výstřední klobouk, ale ten mu nic neříkal. Teprve když si představil muže bez klobouku a zaměřil se na jeho bílé vlající vlasy, vybavila se mu najednou vyholená sekta v modrých šatech. To spojení ho zmátlo, zdálo se mu absurdní.

Potom si vzpomněl, jak je včera v noci viděl na pláži, tam, kde se zbavil pytle od McDonalda s papírovými kapesníky nasáklými Delmanovou krví. Vybavil si oheň, kolem kterého sektáři stáli. U dalšího tančili lidi v plavkách. Kolem třetího seděli surfaři obklopeni vztyčenými prkny jako totemy. A byl tam ještě jeden oheň, kolem kterého sedělo asi dvanáct napjatých posluchačů a urostlý muž s širokým charismatickým obličejem a hřívou bílých vlasů jim sytým hlasem vyprávěl nějaký strašidelný příběh.

Vyprávěč. To byl on.

Joe ani v nejmenším nepochyboval o tom, že je to jedna a tatáž osoba.

Také si byl naprosto jistý, že ho včera na pláži a dnes v letadle nevidí pouhou náhodou. V tomto nejkonspirativnějším ze všech světů spolu všechno úzce souviselo.

Dřív než si na pláži v Santa Monice konečně uvědomil, že ho sledují, určité už ho měli pod dohledem celé týdny, ne-li měsíce. Čekali, až ho Rose vyhledá. Za tu dobu měli možnost poznat všechny jeho úkryty. Nebylo jich mnoho: byt, dvě kavárny, hřbitov a pár oblíbených pláží, kam se chodíval učit od moře lhostejnosti.

Poté, co vyřídil Wallace Blicka, vloupal se jim do dodávky a utekl ze hřbitova, ho ztratili z očí. Našel na svém autě připevněný transpondér a hodil ho na kolem projíždějící zahradnický nákladák. Vyklouzl jim. Málem ho pak dostihli v Postu, ale znovu jim s několikaminutovým předstihem zmizel.

Hlíдали jeho byt, kavárny a pláže a čekali, až se znovu objeví. Skupinka posluchačů kolem ohně byla skupina obyčejných civilů. Ale vyprávěč, který mezi ně nějak pronikl, nebyl vůbec obyčejný.

Včera v noci na pláži Joea znovu dostihli. Ve fízlačském žargonu, který dobře znal, by se řeklo, že ho na té pláži znovu lokalizovali. Sledovali ho do krámu, odkud telefonoval Mario Oliverimu do Denveru a Barbaře do Colorado Springs. Sledovali ho do motelu.

Mohli ho tam klidně zabít, buď ve spánku, nebo ho mohli nejdřív vzbudit pistolí přiloženou k hlavě. Mohli to navléct tak, aby to vypadalo jako předávkování nebo sebevražda.

V jedné splašené chvíli na hřbitově ho chtěli zastřelit, ale teď se zdálo, že s jeho smrtí nijak nepospíchají. Snad doufají, že je dovede k Rose Tuckerové.

Evidentně nemohli tušit, že v době, kdy ho ztratili, navštívil, mezi jinými místy, i dům Delmanových. Kdyby věděli, že viděl, co se stalo manželům Delmanovým a Lise, pravděpodobně by s ním hned skončili, ať tomu rozuměl nebo ne. Pro jistotu. Nazvali by to: likvidací ve vší tichosti.

V noci mu na auto instalovali další stopovací zařízení. Hodinu před svítáním ho sledovali na letišti. Drželi se dost stranou, aby nehrozilo nebezpečí, že je objeví. Potom do Denveru a možná ještě dál.

Ježíši!

Co vyplašilo toho srnce?

Joe měl pocit, že je hloupý a bezohledný, i když věděl, že není. Nemohl od sebe očekávat, že bude hrát tuhle hru stejně dobře jako oni. Hrál ji poprvé a oni každý den.

Ale je čím dál tím lepší. Čím dál tím lepší.

Vyprávěč se mezitím dostal na konec uličky k východu a zmizel v pupeční šňůře, která vedla k terminálu.

Joe dostal strach, že svého stopaře ztratí. Na druhou stranu bylo naprosto nutné, aby si nevšimli, že o nich ví.

Barbara Christmanová je ve velkém nebezpečí. Nejdříve ze všeho musí najít telefon a varovat ji.

Předstíral trpělivost a znučenost a pomalu se posunoval s ostatními cestujícími k východu. V chodbě, která byla mnohem širší než ulička v letadle, konečně ostatní předběhl, ale bez nejmenší známky poplašenosti nebo spěchu. Ani si neuvědomil, že zadržuje dech. Až ve chvíli, kdy před sebou znovu spatřil svou kořist, prudce vydechl.

Na obrovském terminálu bylo rušno. Před některými branami byly řady židlí zaplněny cestujícími, kteří čekali na pozdně odpolední lety. Poslední víkendové hodiny rychle utíkaly. Celá ta povídající, smějící se, hádající se i tiše zamyšlená masa čekajících lidí poskakovala, popocházela, procházela se, pokulhávala a loudala se sem a tam. Do toho se z jiných bran řinuly proudy lidí, kteří právě přijeli. Byli tam jednotlivci i páry, celé rodiny, černí i bílí, Asiaté a Jihoameričané a čtyři vysocí Samojsi v černých čepičkách z prasečiny. Byly tam nádherné ženy s očima jako trnky, půvabné v

tyrkysových, rubínových nebo azurových sáří. Jiné měly na sobě čádky nebo džíny. Muži byli v oblecích nebo šortkách a barevných sportovních košilích. Čtyři mladí chasidé se vesele hádali nad nejmystičtější z listin (silniční mapou Los Angeles). Byli tu vojáci v uniformách, chichotající se a ječící děti a dva apatičtí starci na kolečkových židlích. Byl tu párek arabských princů v akalech, kutiech a povlávajících dželabicech. Přeci nimi kráčela ochranka a za nimi družina do růžová opálených turistů, kteří se ubírali k domovu na oblaku štiplavé vůně léčivého mléka na spaleniny. A pak tu byli bílí turisté, za kterými se zas táhla vlhká vůně jejich deštivé země. Tím vším proplouval muž v klobouku z Panamy jako bílá loď, která nedotčená okolním uragánem vznešeně brázdí vody polygenního moře. V Joeových očích to bylo jen divadlo. Každý z těch lidí mohl být agentem Technologiku nebo nějaké jiné neznámé instituce. Všichni ho mohli pokradmu pozorovat, fotografovat ho aparáty ukrytými v peněženkách, aktovkách a kabelkách a přitom se domlouvat skrytými mikrofony, jestli má být puštěn dál, nebo na místě zastřelen. Ještě nikdy se uprostřed davu necítil tak sám. Děsil se toho, co by se mohlo stát Barbaře, co se jí možná už děje. Nespouštěl vypravěče z očí a přitom se snažil najít telefon.

ČÁST ČTVRTÁ: BLEDÝ PLAMEN

Kapitola 13.

Telefon, který našel, nebyl v kabině, ale v řadě jiných čtyř telefonů. Trochu soukromí zajišťovaly přepážky mezi přístroji.

Když vymačkával Barbařino telefonní číslo v Colorado Springs, zatínal zuby, jako by chtěl ukousnout hluk přečpaného terminálu a sežvýkat ho do ticha, ve kterém by se byl schopen soustředit. Potřeboval si pořádně promyslet, co jí řekne, ale na to, aby to vymyslel co nejlépe, mu chyběl čas a samota. Báł se, že udělá nějakou hloupost, která jí ještě uškodí. I kdyby její telefon včera neodposlouchávali, teď, po jeho návštěvě, už ho určitě napíchli. Musel ji varovat před nebezpečím a zároveň přesvědčit odposlouchávače, že neporušila přísahu mlčení, na které záviselo její a Dennyho bezpečí.

Telefon začal v Coloradu vyzvánět a Joe mrkl směrem k vypravěči. Zaujal dost vzdálenou pozici na opačném konci haly. Stál před vchodem na letiště u krámků s novinami a suvenýry. Nervózně si na hlavě upravoval klobouk z Panamy a rozmlouval s Hispáncem v hnědých kalhotách, zelené indické košili a čepici se štítkem.

Joe za zástěnou procházejících cestujících předstíral, že dva muže nepozoruje. Dva muži se, o něco nápadněji, snažili o totéž. Nebyli opatrní, jak by měli být, protože si byli příliš jistí sami sebou. Možná uznali, že je Joe docela šikovný a chytrý, ale stejně ho pořád považovali za obyčejného civila, který má všeho až nad hlavu.

To také měl. Ale doufal, že v něčem jejich představy přece jen předčí. Věděl, že je nebezpečný, protože ho žene otcovská láska. A vášně pro spravedlnost, která byla jejich světu cizí. Světu, ve kterém se etika přizpůsobuje situaci a kde jedinou morálkou je to, co se zrovna hodí.

Na páté zazvonění, zrovna když už si Joe začínal zoufat, zvedla Barbara telefon.

"Tady je Joe Carpenter," řekl.

"Zrovna jsem -"

Dřív než mohla Barbara vypustit z úst cokoli, co by mohlo odhalit, kolik toho Joeovi prozradila, Joe řekl: "Poslyšte, chtěl jsem vám ještě jednou poděkovat za to, že jste mě vzala na to místo. Nebylo to snadné, ale musel jsem to udělat. Musel jsem to vidět, jestli mám mít někdy alespoň trochu klidu. A je mi líto, že jsem na vás dorážel s tím, co se v tom letadle skutečně stalo. Asi mi trochu přeskočilo. V poslední době se mi stalo pár podivných věcí a hádám, že jsem si pustil fantazii na špacír. Měla jste pravdu, když jste řekla, že věci jsou většinou právě takové, jak vypadají. Jenom je moc těžké ztratit rodinu kvůli něčemu tak hloupému, jako je selhání stroje nebo lidského faktoru. Máte pocit, že to muselo být něco významnějšího než obyčejná nehoda, protože... protože ony významné byly. Rozumíte? Myslíte si, že za tím musí být nějaký zloduch, že to nemůže být prostě osud. Bůh by přece něco takového nedovolil. Ale když jste mi řekla, že jenom ve filmech jsou vždycky zloduchové, začal jsem přemýšlet. Budu se s tím muset nějak vyrovnat. Budu muset přijmout, že takové věci se dějou a že tím nikdo není vinen. Život je přece risk, ne? A Bůh nechává umírat nevinné a děti. Je to jednoduché."

Joe v napětí čekal, co Barbara řekne. Pochopila ten naléhavý vzkaz, který se jí snažil nepřímou sdělit?

Po krátkém zaváhání Barbara řekla: "Doufám, že najdete mír, Joe. Opravdu. Byl jste tak statečný, že jste šel až na samé místo nárazu. A chce to odvalu, stanout tváří v tvář skutečnosti, že neexistuje nikdo, na koho byste mohl svalit vinu. Dokud v sobě budete žít myšlenku, že někdo je něčím vinen a že by měl být pohnán před soud, budete plný pomstychtivosti a rána se vám nezahojí."

Pochopila.

Joe zavřel oči a snažil se ovládnout svoje rozčekané nervy.

Řekl: "Já jen... že zijeme v opravdu divné době. Je snadné uvěřit v obrovská spiknutí."

"Je to snazší, než podívat se pravdě do tváře. Vy nevedete ve skutečnosti souboj ani s pilotem, ani s posádkou údržbářů, ani se vzdušnými navigátory, ani s konstruktéry letadla. Vy bojujete s Bohem."

"Tehle boj nemůžu vyhrát."

Na druhé straně haly, před krámkem, dokončil vypravěč rozhovor s mužem s kšiltovkou a odešel.

"Není nám souzeno vědět proč," řekla Barbara. "Musíme prostě věřit, že ve všem je nějaký smysl. Pokud se tohle naučíte přijmout, možná najdete pokoj. Jste moc krásný člověk, Joe. Nezasloužíte si takové utrpení. Budu se za vás modlit."

"Děkuju Barbaro, za všechno."

"Hodně štěstí, Joe."

Skoro by jí také popřál hodně štěstí. Ale to by mohlo odposlouchávače něco trknout.

Místo toho řekl: "Na shledanou."

Stále v mravenčivém napětí zavěsil.

Jen tím, že jel do Colorada a zaklepal na Barbařiny dveře, uvedl ji a jejího syna i s rodinou do strašného nebezpečí. I když nemohl přece tušit, jaký by jeho návštěva mohla mít následek. Může sejí teď přihodit cokoli, a nebo také nic. Joe cítil, jak se mu kolem srdce ovíjí chladná smyčka viny.

Ale na druhou stranu se díky cestě do Colorado dozvěděl, že je Nina zázrakem naživu. Za pouhou naději, že ji znovu spatří, byl ochoten na sebe vzít morální zodpovědnost za stovky úmrtí.

Uvědomoval si, jak je obłudné považovat život jeho dcery za tolik drahocennější než životy stovky nebo dvou stovek, nebo i tisíce cizích lidí. Bylo mu to jedno. Kdyby musel někoho zabít, aby ji zachránil, udělal by to. Zabíjí by kohokoli, kdo by se mezi ně postavil. V každém počtu.

Copak to není pravé lidské dilema? Sníme o tom, že jsme součástí nějakého většího společenství, ale tváří v tvář věčné smrti se vždycky podřizujeme osobním a rodinným zákonitostem. A Joe byl jen lidským člověkem.

Joe se odpoutal od veřejných telefonů a zamířil halou k východu. Došel až k patě eskalátorů a tam se otočil, aby se podíval za sebe.

Muž s kšiltovkou ho sledoval v uctivé vzdálenosti. Maskoval se svými obyčejnými šaty a chováním. Zapletl se do davu tak šikovně, že byl nenápadný jako jedna nitka na pestrobarevném kabátě.

Joe sjel eskalátorem dolů a přešel spodní halu terminálu. Neohlížel se. Věděl, že kšiltovka jde za ním a nebo že ho předal jinému agentovi, jako to předtím udělal vypravěč.

S jejich prostředky měli určitě na letišti celý štáb operátorů. Tady jim neuteče.

Do schůzky s Demi, která ho, jak doufal, zavede za Rose Tuckerovou, mu zbývala přesně hodina. Jestli to nestihne, bude po všem. Náhradní schůzku si domluvit nemůže.

Připadalo mu, že hodinky na jeho zápěstí tikají hlasitě jak pendlovky.

Skvrny na zdech ohromného parkoviště z šedého betonu vypadaly jako tváře. Tváře mučených, které se slévaly s podivnými tvary zvířecích mutantů a se strašidelnými krajinami ze sna. Z uliček a podlaží stoupalo brumlání motorů a rozléhalo se umělými jeskyněmi.

Honda stála tam, kde ji nechal.

V garáži většinou parkovala jen osobní auta. Žádnou bílou dodávku mezi nimi neviděl. Ale jeden starý minibus volkswagen se zakrytými okny a jeden kempinkový vůz stáli od hony v dostatečné vzdálenosti, aby mohli sloužit jako pozorovací stanoviště. Ani na jeden z nich se podruhé nepodíval.

Otevřel kufr, tělem zakryl pozorovatelům výhled a rychle zkontroloval, jestli jsou peníze v dutině rezervní pneumatiky.

Do Colorada si vzal s sebou dva tisíce, ale zbytek nechal v autě. Obával se, že obálka z banky s kovovou svorkou bude pryč, ale byla tam, kde ji nechal.

Zastrčil si obálku za pás kalhot. Uvažoval, jestli má vyndat i menší kufr, ale bál se. Kdyby ho viděli, jak si přendává kufr na přední sedadlo, nenaletěli by mu na to malé představení, které si pro ně připravil.

Když se dostal na přední sedadlo, vyndal obálku, otevřel ji a nacpal si balíčky stodolarových bankovek do různých kapes manšestrové bundy. Prázdnou obálku složil a dal do palubní přihrádky.

Vycouval z parkovacího místa a vyjel. Ani jeden z podezřelých vozů ho hned nesledoval. Neměli žádný spěch. Někde na hondě se ukrýval nový transpondér, který vysílal neustálý signál. Nepřetržitý přímý dohled nebyl nutný.

Sjel o tři patra níž k východu. U pokladny se řadila fronta odjíždějících vozů.

Popojížděl dopředu a přitom stále kontroloval zpětné zrcátko. Přesně ve chvíli, kdy se dostal k pokladně, uviděl, jak se o šest aut vzadu za ním zařazuje do fronty kempinkový vůz.

Cestou z letiště jel maličko pod rychlostním limitem a nesnažil se projet na světlech, ani když mu před nosem naskočila oranžová. Nechtěl, aby se mezi ním a jeho pronásledovateli vytvořil příliš velký odstup.

Vybíral si ulice místo dálnic a směřoval k západnímu okraji města. Blok za blokem projížděl ošuntělou čtvrtí obchodních komplexů a hledal místo, kde by mohl uskutečnit svůj plán.

Byl teplý a jasný letní den. Ve slunečním světle se přes špinavé přední sklo auta táhly oblouky duhy. Mýdlová voda a stěrka sklu trochu pomohly, ale ne dost.

Joe do té záře mžoural a skoro by neviděl autobazar, který rozhodně stál za povšimnutí. Autobazar Gema Fittiche. V neděli se chodila kupovat auta a podnik byl otevřen, i když možná ne nadlouho. Joe našel, co hledal. Asi půl bloku od bazaru zajel k pravému chodníku a zaparkoval.

Stál přímo před autoservisem. Podnik se nacházel ve špatně udržované budově s omítkou a vlnitým plechem. Vypadala podivně, jako by ji dohromady sfouklo rozmarňé tornádo z částí několika domů, které předtím rozbilo. Autoservis byl naštěstí zavřený. Nechtěl, aby se kolem něj začal motat nějaký samaritánský automechanik.

Vypnul motor a vystoupil z hony.

Kempinkový vůz ještě nebylo v ulici za ním vidět.

Pospíchal k předku auta a otevřel kapotu. Honda mu už nebyla k ničemu. Tentokrát určitě transpondér schovali tak dobře, že by mu trvalo celé hodiny, než by ho našel. Tím autem nemohl jet do Westwoodu, a zavést je tak k Rose. Ale nemohl ho tu nechat jen tak. Hned by poznali, že o nich ví.

Musel vyřadit hondu z provozu, ale tak, aby to nevypadalo jako sabotáž, ale jako skutečná porucha. Protože dřív nebo později jeho pronásledovatelé určitě otevrou kapotu, a když zjistí, že chybí svíčka nebo je přerušovaný drát od rozdělovače, hned poznají, že je napálil.

A to by znamenalo strašné nebezpečí pro Barbaru Christmanovou. Pochopili by, že Joe na letišti poznal vypravěče a že ví, že ho v Coloradu sledovali. Že všechno, co řekl Barbaře do telefonu, bylo určeno jím a mělo je přesvědčit, že mu Barbara neřekla nic podstatného. I když mu ve skutečnosti řekla úplně všechno.

Opatrně odpojil hadičku od zapalování, ale nechal ji v úchytu ležet tak, aby to nebylo na pohled vidět. Při zběžné prohlídce nemohlo být odpojení nápadné. A i kdyby později objevili, v čem je závada, mysleli by si pravděpodobně, že se systém odpojil sám, a ne že si s ním Joe hrál. Přinejmenším to v nich zanechá jistou pochybnost a Barbara bude alespoň částečně chráněná.

Okolo projel kempinkový vůz.

Joe se na něj sice přímo nepodíval, ale rozeznal ho koutkem oka.

Asi minutu nebo dvě předstíral, že prohlíží různé části motoru. Do něčeho šťouchl, něčím zakroutil, poškrábal se na hlavě.

S otevřenou kapotou přešel zpátky k volantu a pokusil se hondu nastartovat. Pochopitelně bez výsledku.

Vystoupil a znovu se šel podívat do motoru.

Okrajovým viděním mohl zaregistrovat, že kempinkový vůz na konci bloku zahrnul z jeho ulice. Zastavil se na malém parkovišti před prázdnou tovární budovou, na které se skvěla velká cedule realitní kanceláře s nápisem Na prodej.

Ještě asi minutu studoval motor, energicky a barvitě ho proklínal, pro případ že ho napojili na přímé mikrofony.

Konečně zabouchl kapotu a starostlivě se podíval na hodinky. Chvilí jakoby nerozhodně stál, znovu se podíval, kolik je hodin, a řekl: "Sakra!"

Vracel se ulicí ve směru, ze kterého přijel. Když došel až k autobazaru, chvíli na oko zaváhal a pak vešel přímo do dvorany.

Nad autobazarem Gema Fittiche se křižovaly šňůry plné žlutých, bílých a červených plastických vlaječek, které pomalu bledly na slunci. Dvoranou se rozléhalo jejich nepřetržitě pleskání, jako by se nad více než třiceti auty, od dobrých až po plechové trosky, vznášelo hejno kánát.

Kancelář se nacházela v malé, žlutě omalované panelové budově s červenými okenními rámy a veřejemi. Velkým oknem uviděl Joe muže, který si hověl v černé otáčecí židli a sledoval malou televizi. Nohy obuté v mokasínách měl opřené o stůl.

Vyšplhal po dvou schůdcích a prošel otevřenými dveřmi. Z televizoru se linul barvitý komentář baseballového zápasu.

V budově byla jen jedna velká místnost v jednom rohu s toaletou, kterou bylo vidět pootevřenými dveřmi. Dva stoly, čtyři židle a police s kovovými šanony byly levné, ale čisté a pečlivě udržované.

Joe by dal přednost prachu, nepořádku a atmosféře klidného zoufalství.

Prodávači bylo kolem čtyřicítky a vypadal vesele, s piskově plavými vlasy, v bavlněných kalhotách a žlutém tričku.

Zhoupl nohy ze stolu, vyskočil ze židle a napřáhl k Joeovi ruku. "Dobřej den! Neslyšel jsem vás přijíždět. Jmenuju se Gem Fittich."

Joe mu potřásl rukou a řekl: "Joe Carpenter. Potřebuj u auto."

"Tak to jste na správné adrese," Fittich se natáhl k přenosné televizi, která stála na jeho stole.

"To je v pořádku, nechtě to běžet," řekl Joe.

"Jestli jste fanda, tak se na tohle radši nedívejte. Dostávají pěkný nářez."

V tuto chvíli měl tým jeho nohsledů zablokovaný výhled vedlejšími autoservisem. Ale kdyby se, jak Joe předpokládal, kempinkový vůz objevil na druhé straně ulice a namířil na velké okno kanceláře mikrofon, mohl se zvuk baseballového zápasu hodit jako zvuková clona.

Joe se postavil tak, aby mohl mluvit s Fittichem a přitom měl výhled na dvoranu i ulici, a zeptal se: "Potřebuju ten nejlevnější pojízdný pár kol, který máte."

"Až uvidíte naše ceny, zjistíte, že můžete získat velice hodnotný vůz, aniž byste "

"Tady je moje nabídka," řekl Joe a vytáhl z kapsy balíčky stodolarových bankovek. "Záleží to samozřejmě na zkušební jízdě, ale koupím to nejlevnější auto, které máte zrovna na skladě. Celou částku vám dám v hotovosti a nechci záruku."

Fittichovi se pohled na peníze v hotovosti zamlouval. "Fajn, Joe. Mám tu jednu subaru. Z továrny už vyšla před nějakým pátkem, ale má v sobě ještě řůru života. Není tam klimatizace, ale má rádio a "

"Kolik?"

"No, dost jsem na ní pracoval a odhadní cena je dva tisíce sto padesát. Ale, že jste to vy, nechám vám ji za tisíc devět set sedmdesát pět. Je "

Joe chtěl původně nabídnout méně, ale potřeboval každou minutu, a když uvážil, co bude po Fittichovi chtít, necítil se v pozici na smlouvání. Přerušil prodejce a řekl: "Beru ji."

Po neuspokojivě dlouhém dni, který strávil na svém trhu s kovovými oři, byl teď Fittich očividně napůl nadšen vyhlídkou na prodej a napůl se cítil podveden snadností, se kterou k němu došlo. Číchal tu nějaký háček. "Nechcete ani zkušební jízdu?"

Joe vysázel na Fittichův stůl dva tisíce dolarů a řekl: "Přesně to chci. Ale sám."

Na protější straně ulice se objevil vysoký muž. Přišel pěšky ze směru, kde bylo zaparkované kempinkové auto. Postavil se do stínu autobusové zastávky. Kdyby se posadil na lavičku, zakrylo by mu výhled na kancelář reklamní auto, které před ní parkovalo.

"Sám?" Zeptal se zmateně Fittich.

"Tady na stole vám leží celá kupní cena," řekl Joe. Pak vytáhl z peněženky řidičský průkaz a podal ho Fittichovi. "Viděl jsem, že tu máte xerox. Udělejte si kopii mého průkazu."

Chlap na zastávce byl oblečený do košile s krátkými rukávy a kalhot a nic nenesl. Pravděpodobně nebyl vybaven silným odposlouchávacím zařízením na velké vzdálenosti. Měl ho prostě jen hlídat.

Fittich se podíval stejným směrem jako Joe a řekl. "Do čeho se to tady namáčím?"

Joe se mu podíval do očí. "Do ničeho. Jste čistej. Jenom děláte obchod."

"Proč vás zajímá ten chlap na autobusový zastávce?"

"Nezajímá mě. Je to jen nějaký chlap."

Ale Fittich se nedal oklamat. "Jestli vám jde skutečně o koupi auta, a nejen o zkušební jízdu, jsou tu jisté zákonné postupy. Musíme vyplnit formuláře, zaplatit daň z prodeje."

"Jde mi jen o zkušební jízdu," řekl Joe.

Podíval se na hodinky. Teď už to nepředstíral. Skutečně mu na tom záleželo.

"Podívejte se, pane Fittichi. Konec nesmyslů, čas běží! Spěchám! Tohle bude pro vás mnohem výhodnější než koupě. Poslouchejte, co uděláme. Vezmete si peníze a uklidíte si je na dno tady toho šuplíku. Nikdo se nemusí dozvědět, že jsem vám je dal. A já si vezmu subaru a pojedu tam, kam potřebuju jet. Je to jen na západním konci města. Jel bych svým vlastním autem, ale mám na něm štěnici a nechci, aby mě někdo sledoval. Nechám subaru někde v bezpečí a zítra vám zavolám, kde si ji můžete vyzvednout. Přivezete si ji zpátky a bude to, jako byste svoje nejlevnější auto pronajal najeden den za dva tisíce dolarů bez daně. To nejhorší, co by se mohlo stát, by bylo, že bych vám nezavolal. Pak vám zůstanou peníze a nahlásíte krádež."

Fittich obrátil v ruce Joeův řidičský průkaz a zeptal se: "Co když se mě někdo zeptá, jak to, že jsem vás nechal jet zkušební jízdu samotného? I když mám kopii průkazu?"

"Řeknete: ten chlap vypadal poctivě a na průkazu přece byla jeho fotka," napovídal Joe Fittichovi věty, které by mohl použít. "A já nemohl odejít, protože jsem očekával telefonát od nadějněho zákazníka. Prve se tu stavil a chtěl koupit tu nejlepší ojetinu, co mám. Nechtěl jsem riskovat, že to prošvihnu." "Máte to pěkně promyšlený," řekl Fittich. Začal se teď chovat jinak. Sympatický, usmívající se prodejce byl ten tam a místo něj se objevila jiná verze Gema Fittiche, chlapík s ostrými rohy a hranami.

Přistoupil ke kopírce a zapnul ji. Ale Joe přesto cítil, že se Fittich ještě nerozhodl. "Pravda je taková, pane Fittichi, že i kdyby sem nakrásně přišli a na něco se vás ptali, stejně vám nemůžou nic udělat. Nemají na tom ani nejmenší zájem."

Fittich se bez obalu zeptal: "Děláte v obchodu s drogami?" "Ne."

"Protože lidi, co prodávají drogy, nesnáším."

"Já taky."

"Ničí naše děti, ničí všechno, co ještě z téhle země zbývá."

"Naprosto s vámi souhlasím."

"Ne, že by toho zbývalo moc," Fittich se podíval oknem k autobusové zastávce. "Jsou to poldové?"

"Ne skuteční."

"Já totiž poldům fandím. Bránit zákony v době, kdy jsou často největší kriminálníci mezi zvolenými státními zástupci, to je těžká dřina."

Joe zavrtěl hlavou: "Tohle nejsou policajti, o kterých byste někdy mohl slyšet."

Fittich chvíli přemýšlel a pak řekl: "To byla poctivá odpověď."

"Jsem k vám tak upřímný, jak mohu být. Ale spěchám. Asi si myslí, že odtud volám automechanika nebo odtahovou službu, nebo tak něco. Jestli mi tu subaru poskytnete, musí to být teď hned. Dřív než zjistí, co tady skutečně dělám." Fittich znovu mrknul oknem ven a řekl: "Jsou od vlády?"

"Dalo by se říct, že ano."

"Víte, proč tak narůstá problém s drogami?" řekl Fittich. "Protože polovina současných politiků je podplacená, aby to nechali být. Ti dobytčové to dokonce sami berou! To se ví, že je jim to pak jedno!"

Joe radši neodpověděl. Báł se, aby neřekl něco špatně. Nevěděl, proč se Fittich na vládu tak zlobí, a mohl by říct omylem něco, co by ho v jeho očích rázem změnilo z podobně smýšlející osoby v nepřítele.

Zamračený Gem Fittich okopíroval průkaz. Pak kartičku vrátil Joeovi, který si ji zastrčil do peněženky.

Fittich se vrátil ke stolu a zadíval se na peníze. Vypadalo to, že ho spolupráce s Joem děsí. Ne, že by se báł problémů, ale měl morální dilema. Nakonec si povzdechl, otevřel šuple a shrnul do něj ty dva tisíce.

Z jiné zásuvky vyndal svazeček klíčů a podal je Joeovi.

Ten mu vděčně poděkoval a řekl: "Kde stojí?"

Fittich ukázal na auto z okna. "Asi tak za půl hodiny zavolám na policii a ohlásím odcizení. Jenom abych se kryl."

"Rozumím. Když půjde všechno dobře, budu tou dobou tam, kde potřebuju."

"Toho se sakra nebojte. Stejně ji nebudou hledat. Mohl byste se s ní projíždět celý týden, a nikdo by si vás nevšimnul."

"Zavolám, pane Fittichi. A řeknu vám přesně, kde jsem ji nechal."

"Spoléhám na to." Když už bral Joe za kliku, Fittich řekl: "Pane Carpentere. Věříte na konec světa?"

Joe se na prahu zastavil: "Promiňte?"

Gem Fittich, který se vynořil z kukly usměvavého obchodníka, neměl jen ostré hrany, ale i podivný výraz v očích. Ty oči byly jiné než předtím a nebyl v nich hněv, ale klidná přemýšlivost. "Konec času, konec toho chaosu, do kterého jsme přivedli svět. To všechno se nakonec zabalí a vyhodí jako starý koberec prožraný od molů."

"Asi to jednou musí skončit," řekl Joe.

"Nejednou. Brzy. Nezdá se vám, že se všechno převrátilo vzhůru nohama? Že už ani nepoznáme rozdíl mezi tím, co je správné a co ne?"

"Ano."

"Copak se nikdy v noci nebudíte a necítíte, jak se to blíží? Jako by nad námi visela tisíce metrů vysoká přílivová vlna. Je chladná a temnější než noc. Převalí se přes nás a všechno smete."

"Ano," řekl měkce a upřímně Joe. "Ano, přesně tohle někdy v noci cítím."

I když vlna tsunami, která visela nad Joeovou hlavou, byla úplně osobní povahy. Ztráta rodiny se nad ním tyčila do obrovské výšky, zakrývala mu výhled na hvězdy a na budoucnost. Jak často si přál, aby ho smetla!

Cítil, že se Fittich utápí v nějaké hluboké morální únavě a že i on touží po osvobozující apokalypse. Joea znepokojilo a překvapilo, když zjistil, že svůj pocit melancholie sdílí s prodejcem aut.

Zneklidnilo ho to, protože věděl, že jeho vlastní očekávání konce je hluboce disfunkční a asociální, jako nemoc, ze které se teď začal obtížně dostávat. Měl strach o společnost, ve které je taková ponurost něčím všeobecně rozšířeným.

"Je to divná doba," řekl Fittich. Stejná slova řekl přece Joe před chvilkou Barbaře. "Děsí mě." Posadil se do své židle, položil nohy na stůl a zíral na zápas v televizi. "Radši už jděte."

Joe vyšel ven a zamířil ke žluté subaře. Měl pocit, že se mu svaly na zátylku napětím krabátí jak krepový papír.

Muž přes ulici se teď netrpělivě rozhlížel napravo, nalevo, jako by ho rozladila nespolehlivost městské dopravy.

Motor subaru nastartoval okamžitě, ale zněl slabě. Volant se trochu třásl. Polstrování bylo ošoupané a ani stromečky s lesní vůní nedokázaly zamaskovat vyčpělý pach kouře, který celé roky sytil potahy i koberec.

Joe vyjel ze dvorany, na muže na zastávce se ani nepodíval. Zatočil doprava a projel ulicí kolem opuštěné hondy.

Kempinkový vůz byl ještě pořád před nepoužívanou tovární budovou.

Joe dojel na křižovatku přímo za kempinkovým autem. Byla prázdná. Zpomalil, ale nezastavil úplně. Naopak, najednou prudce šlápl na plyn.

Ve zpětném zrcátku viděl, jak muž ze zastávky utíká ke kempinku, který v té chvíli už vycouvával z parkoviště. Bez transpondéru ho museli mít pořád na očích a riskovat dokonce i takovou vzdálenost, která by je mohla prozradit. Ještě si mysleli, že o nich neví.

Asi po osmi kilometrech se Joeovi podařilo je setrást. Bylo to na velké křižovatce, kterou projel na oranžovou, ve chvíli, kdy už se měnila v červenou. Pokusili se projet za ním, ale zarazila je projíždějící auta. I přes nárek a chřestot motoru v subaře zaslechl ostré zaskřípění jejich brzd. Zastavili se několik centimetrů před srážkou.

O dvacet minut později zanechal subaru na Hilgarde Street, blízko Kalifornské univerzity. V daných možnostech si dál od určeného místa schůzky parkovat netroufal. Rychlým krokem kráčet k ulici Westwood Boulevard. Musel se ovládat, aby se nerozběhl a nepřivolal k sobě nežádoucí pozornost.

Před nedávným časem bývala čtvrt' Westwood Village ostrůvkem poklidného půvabu ve vzbouřených vodách okolního města. Bývala poutním místem návštěvníků krámků a divadel. V několika malých, v Los Angeles architektonicky nejzajímavějších nákupních centrech a podél ulic lemovaných alejemi stromů se nacházely módní butiky, galerie, restaurace, úspěšná divadla, ve kterých se uváděly poslední společensky kousavé hry a komedie, a oblíbená kina. Bylo to místo, kam se chodilo za zábavou, kam se lidé chodili dívat na lidi.

Ale později, v jednom z těch období, kdy měla městská vládnoucí elita pocit, že jisté projevy společenského chování jsou formou legitimního protestu, se tu začali roztahovat vagabundi a zdržovat členové různých gangů. Otevřeně se tu obchodovalo s drogami. V hádkách o území padlo několik výstřelů a mnoho milovníků zábavy a majitelů krámků se rozhodlo, že prostředí se stává až příliš barvitým a že kdo se tu zdržuje, stává se automaticky obětí.

V současné době se Westwood snažil vyhrabat zpátky z propasti, do které upadl. Ulice začínaly být zase bezpečnější. Ale mnoho butiků a galerií bylo zavřených a nikdo nový prázdné prostory neobsadil. Asi bude trvat několik let, než se podaří úplně změnit atmosféru úpadku. Civilizace vybudovaná na jednom opuštěném místě korálových útesů mohla být zničena s rychlostí, která naháněla strach. I když úmysly mohly být dobré. A to, co se ztratilo, se mohlo získat zpět jen s velkým odhodláním a vůlí.

V kavárně bylo rušno. Otevřenými dveřmi vanuly ven vůně různých exotických nápojů a linula se hudba jakéhosi osamělého kytaristy. Hrál melodii v duchu new age, poklidnou a uvolňující, třebaže se v ní neustále a do únavy opakovalo několik akordů.

Joe chtěl sice místo pozorovat z druhé strany ulice nebo i z větší dálky, ale na to už bylo příliš pozdě. V šest hodin a dvě minuty stál před kavárnou přesně podle instrukcí, vpravo od vchodu. Čekal, až ho někdo osloví.

Hlukem aut a zvukem kytary se k němu prodíralo tiché, nemelodické cinkání. Ten zvuk ho znepokojoval, i když nevěděl proč. Nervózně se rozhlížel, aby zjistil, odkud přichází.

Nad dveřmi visela zvonkohra vyrobená asi z dvaceti lžiček různých velikostí a materiálů. Ve slabém vánku cinkaly.

Paměť ho vedla od jedné schovávačky do druhé jako lišácký dětský spoluhráč v hluboké zahradě minulosti plné světla a stínů. Pak se mu najednou vybavila řada měděných hrnců a pánví zavěšených u stropu v kuchyni Delmanovic domu. Když vyběhl na Lisin výkřik z ložnice Charlieho Delmana a pospíchal po schodech dolů, slyšel cinkání a tiché břinkání.

A když vběhl do kuchyně, uviděl, jak se hrnce a pánve pohupují jako kyvadla.

Ve chvíli, kdy doběhl k Lise a uviděl na podlaze Georginino tělo, nádobí se uklidnilo. Ale co ho, v první řadě, uvedlo do pohybu? Lisa a Georgine přece byli na druhém konci místnosti, daleko od cinkajících hrnců.

Tahle měděná hudba byla důležitá. Stejně jako blikání zelených číslic na budíku u postele Charlieho Delmana a stejně jako plameny olejových lamp na kuchyňském stole, které se najednou rozhořely.

Měl pocit, že za chvíli prohlédne, že nějaké ostré ťuknutí rozbije skořápku jeho nechápavosti.

Joe zadržel dech a snažil se mentálně dosáhnout nějaké spojitosti, která by do všech těch úkazů vnesla smysl. Ale najednou si uvědomil, že moment, kdy prozření viselo na vlásku, někam zmizel. Snažil se ho přivolat zpátky, ale najednou byl pryč. Bylo to k zešlání.

Možná ty věci vůbec nebyly důležité. Ani olejové lampy, ani digitální budík, ani cinkající nádobí. Poslední den a půl přece nahlížel na svět optikou paranoie. Párem pokovujících brýlí, které nosil, a měl pro to dobré důvody. Potom se každý šelest větru, padající list nebo mřížový stínů zdálo být obtíženo významem, který ve skutečnosti vůbec nemělo. V tomhle případě nebyl jen nezaujatým pozorovatelem, reportérem, ale byl obětí. Byl sám v centru svého vlastního

příběhu, a tak možná nebylo dobré úplně důvěřovat novinářským instinktům, které mu říkaly, že tyhle malé, i když bezesporu podivné úkazy něco znamenají.

Po chodníku přijížděl černý chlapec. Mohl chodit tak na vysokou. Na sobě měl šortky a tričko se znakem Kalifornské univerzity a jel na kolečkových bruslích. Joe byl natolik popletený z klíčů, které snad klíči vůbec nebyly, že si chlapce nevšiml, dokud před ním nezabrzdl. Podal mu mobilní telefon.

"Budete to potřebovat," řekl basovým hlasem, před kterým by si kterákoli doowopová kapela z padesátých let sedla na zadek.

Dřív než mohl Joe něco říct, chlapec silnými záběry svalnatých nohou odjel.

Telefon v Joeově ruce zazvonil.

Rozhlédl se ulicí. Hledal místo, ze kterého ho mohli pozorovat, ale nebylo to snadné.

Telefon znovu zazvonil a Joe odpověděl: "Ano?"

"Jak se jmenujete?" ozval se mužský hlas.

"Joe Carpenter."

"Na koho čekáte?"

"Nevím, jak se jmenuje."

"Jakým jménem ji nazýváte vy?"

"Demi."

"Jděte asi blok a půl jižním směrem. Na rohu zahněte doprava a pokračujte v chůzi, dokud nepřijдете k obchodu s knihami. Je tam otevřeno. Vjedete dovnitř a najdete oddělení životopisů."

Muž zavěsil.

Takže nakonec přece jen nepůjde o příjemný seznamovací rozhovor nad šálkem kávy.

Nápis na skleněných dveřích do knihkupectví říkal, že v neděli zavírají v šest hodin. Teď bylo čtvrt na sedm. Výlohou Joe viděl, že svítící panely v přední části krámu byly pozhasínané. Jenom vzadu jich několik svítilo. Vzal za dveře, byly otevřené.

Vevnitř čekal u pokladny jen jediný prodáváč. Byl černý a táhlo mu tak na čtyřicítku. Byl malý a šlachovitý jako žokej, s knirkem a kozí bradkou. Za silnými skly brýlí s kostěnými obroučkami měl obrovské oči, vypadal jako ten nejmíněnější vyšetřovatel ze snu o svaté inkvizici.

"Kde máte životopisy?" zeptal se Joe.

Prodáváč vyšel zpoza pultu a ukázal do zadního rohu krámu, kde za policemi s knihami ještě zářila světla.

Joe se tam vydal labyrintem knih. Uslyšel, jak se za ním zamkly přední dveře.

Vuličce s životopisy čekal další černý muž. Byl jako obrovský kus ebenového dřeva - a dělal dojem, že se může podle potřeby stát nepřekonatelnou silou nebo nepohnutelným předmětem. Jeho obličej byl klidný jako tvář Buddhy.

Řekl: "Postavte se čelem ke zdi."

Joe hned věděl, že má co do činění s policistou anebo bývalým policistou.

Poslušně se otočil ke zdi, doširoka rozkročil nohy a oběma rukama se opřel o police s knihami. Zíral přitom na hřbety knih před sebou a jedna ho obzvláště zaujala. Byl to objemný životopis spisovatele Henryho Jamese.

Henry James.

Z jakéhosi důvodu mu i toto jméno připadalo významné. Všechno vypadalo významně, ale nic významné nebylo. A nejméně ze všeho jméno dávno zemřelého spisovatele.

Policista ho rychle a profesionálně prošacoval. Hledal zbraň nebo vysílačku. Když nic z toho nenašel, řekl: "Ukažte mi nějaký průkaz."

Joe se otočil od polic a vytáhl z peněženky řidičský průkaz.

Policista porovnal fotografii na průkazu s Joeovým obličejem, přečetl si základní údaje, srovnal je se skutečností a pak mu průkaz vrátil. "Jděte za pokladním."

"Prosím?"

"Viděl jste ho u vchodu."

Šlachovitý muž s kozí bradkou už čekal u dveří. Když se k němu Joe přiblížil, odemkl a řekl: "Ještě máte ten telefon?"

Joe mu ho podal.

"Ne, nechte si ho," řekl pokladní. "U chodníku je zaparkovaný černý mustang. Jedte dolů do Wilshire a pak zahněte na západ. Další instrukce dostanete později."

Pokladní otevřel dveře a podržel je. Joe se podíval na auto a řekl: "Čí je?"

Ohromné oči za skly silnými jako dno od lahve si ho pozorně prohlížely, jako by byl nějaká bakterie pod mikroskopem.

"Co na tom záleží?"

"Hádám, že nezáleží."

Joe vyšel ven a nastoupil do mustangu. Klíčky byly v zapalování.

Na Wilshire Boulevard zahnul směrem na západ. Auto bylo skoro tak staré jako subara, kterou si koupil od Gema Fittiche. Ale motor tolik neřval a vnitřek byl čistší. A namísto lesní vůně, která měla zamaskovat pach vyčpělého kouře, tu bylo cítit slaboučkou vůni mentolové vody po holení.

Poté, co projel pod dálnicí do San Diega, zazvonil telefon. "Haló?"

Stejný muž, který ho předtím poslal do knihkupectví, mu řekl: "Pojedete až na pobřeží v Santa Monice. Až tam budete, zavolám vám další instrukce."

"Dobře."

"Nikde se cestou nezastavujte. Rozuměl jste?"

"Ano."

"Dozvěděli bychom se o tom."

Museli být v jednom z okolojedoucích aut. Před ním nebo za ním, anebo obojí. Nehledal je.

Muž řekl: "A nesnažte se z toho telefonu někam dovolat. I to bychom věděli."

"Rozumím."

"Jen jednu otázku. Proč jste chtěl vědět, čím je to auto, ve kterém jedete?"

Joe řekl: "Protože jdou po mně dost odporný typy. Kdyby mě dostali, nechci, aby nevinní lidé spadli do průšvihů jenom proto, že řídím jejich auto."

"Celý svět už v průšvihů dávno je. Toho jste si nevšiml?" řekl muž a zavěsil.

Až na toho policistu, nebo bývalého policistu v knihkupectví, byli tihle lidé, kteří ukrývali a chránili Rose Tuckerovou, amatéry. A ve srovnání s hrdlořezy, které zaměstnával Technologik, měli omezené prostředky. Ale byli to chytrí a přemýšliví amatéři s nepopíratelným talentem pro hru.

Asi v polovině cesty do Santa Moniky, ještě daleko od pobřeží, najednou Joeovi před očima vytanul hřbet knihy se jménem Henry James.

Henry James, a co?

V tu chvíli se mu vybavilo i jedno z Jamesových nejznámějších děl: Utahování šroubu. Našlo by se na každém seznamu nejslavnějších strašidelných historek všech dob.

Strašidlo - duch!

Nevysvětlitelné vzplanutí olejových lamp, přeskakování číslic na budíku, cinkání hrnců a pánví by nakonec mohlo mít nějakou spojitost. Když si to všechno teď vybavil, připadalo mu, že v těch úkazech muselo být něco nadpřirozeného. I když si uvědomoval, že jeho představivost možná vzpomínky trochu zveličuje.

Vzpomněl si, jak ve chvíli, kdy běžel nahoru po schodech, po výstřelu, který zabil Charlieho Delmana, se lustr v hale zhasínal a znovu rozsvěcel. V šoku, který potom následoval, na tenhle podivný detail úplně zapomněl.

Vybavily se mu nespočetné scény z duchařských seancí ve starých filmech a televizních pořadech. Přechod z tohoto světa do světa duchů se v něm vždycky ohlašoval pulzujícím světlem elektrických lamp nebo blikotáním svíček v bezvětví.

Duch.

Ta spekulace mu připadala absurdní. Ještě hůř, šílená! Duchové přece neexistují.

Jenomže vtom si vzpomněl na další zneklidňující věc, která se mu přihodila, když utíkal z Delmanovic domu.

Pospíhá z kuchyně. V patách mu ječí kouřový poplach. Utíká halou a předsíní ke dveřím. Má ruku na klíče. Ze zadu ho náhle přepadne mrazivá zima. Proniká mu vzadu do páteře, provrtává se zespodu do lebky. Potom už je na terase, ale vůbec si nepamatuje, jak otevřel venkovní dveře.

Událost se zdála být významná, dokud ji za významnou považoval. Ale jakmile si ho znovu podmanila skepse, už mu tak důležitá nepřipadala. Je pravda, že jestli něco vzadu na krku cítil, mělo by to být spíš horko požáru než pronikavý chlad. A také se musí uznat, že tenhle chlad se lišil od všeho, co kdy předtím poznal. Nebyla to zimnice, ale něco ostrého, jako špička rampouchu. Ne, ještě ostřejšího. Bylo to jako ocelový hrot právě vyjmutý z mrazáku, jako drát nebo jehla. Jehla, která se mu zabodla do horního konce páteře. Ale to byl jen subjektivní vjem toho, co cítil. To nebylo uměřené, novinářské pozorování daného úkazu! Byl v tu chvíli ve stavu naprosté paniky a cítil spoustu podivných věcí. Nebylo to nic jiného než psychologická reakce na přílišný stres. A to okno, které má mezi okamžikem, kdy položil ruku na kliku, a chvíli, kdy už byl na konci terasy? I to lze snadno vysvětlit panikou, stresem a oslepující silou zvířecího instinktu boje o přežití.

Ne, duchy ne.

Odpočívej v pokoji, Henry Jamesi.

Joe projížděl Santa Monikou směrem k oceánu a jeho krátké podlehnutí pověrám se postupně vytrácelo. Už ho to nezajímalo. Rozum se ujal ztracené vlády.

Nicméně něco na té myšlence o duchu mu dál připadalo důležité. Tušil, že postupně dospěje k nějakému racionálnímu vysvětlení, které ale bude založené na úvaze o nadpřirozenu. K nějaké prokazatelné teorii stejně logické, jako byla pečlivě konstruovaná próza Henryho Jamese.

Ledová jehla probodávající šedou hmotu ve středu páteře. Injekce. Rychlé, mrazivé vystříknutí... něčeho.

Cítila Nora Vadancová tuhle mrazivou jehlu okamžik před tím, než vstala od snídaně a šla pro kameru?

Cítili totéž i Delmanovi?

A Lisa?

Pocítil to i kapitán Delroy Blane před tím, než vypnul automatického pilota, udeřil prvního důstojníka do obličeje a v klidu zamířil let 353 k zemi?

Možná to nebylo, strašidlo, ale něco stejně hrozivého a zlověstného jako zlý duch, který se vrátil na zem z propasti zatracení. Něco jako duch.

Dva bloky domů od Pacifiku mobilní telefon zazvonil potřetí.

Muž ve sluchátku řekl: "Teď zahněte na pobřežní dálnici doprava a jeďte dál, dokud vám znovu nezavoláme."

Po Joeově levé ruce ležel oceán v posledních dvou hodinách slunečního světla. Vypadal jako citrónová omáčka, která se vaří v hrnci a pomalu houstne do stále temnějšího odstínu žluté.

Když dojel do Malibu, telefon znovu zazvonil. Nasměroval ho na odbočku, která ho zavede do Santa-Fe by the Sea, restaurace na útesu s výhledem na oceán.

"Telefon nechtě na vedlejším sedadle a auto předejte vrátnému. Ví o vás. Rezervace je na vaše jméno." Řekl muž a naposledy zavěsil.

Veliká restaurace vyhlížela jako chata z nepálených cihel dovezená rovnou z Nového Mexika. Okenní rámy a dveře byly

tyrkysově modré a chodníčky z červených hliněných dlaždic. V zahradě rostly kaktusy v záhonech z bílých oblázků a dva velké kaštiny s tmavě zeleným listím a záplavou bílých květů.

Hispánský vrátný byl hezčí než kterákoli současná nebo bývalá latinskoamerická hvězda. V jeho pohledu, který si očividně nacvičil před zrcadlem, aby ho jednou mohl případně použít před kamerou, doutnal oheň. Muž v telefonu nelhal. Vrátný už Joea očekával a ani mu na mustanga nedal listek.

Uvnitř restaurace byly stropy z mohutných borovicových trámů, zdi v barvě vanilky a podlahy z červených hliněných dlaždic. Židle a stoly byly našťástí ve stylu, který příliš netlačil na téma Jihozápadu. Byly to jakési poměrně drazé vyhlížející slepeniny v duchu J. Roberta Scotta. Barvy dekorací byly omezené na pastelovou paletu, jaká se používá k interpretaci klasických motivů indiánského kmene Navajo.

Interiér musel stát majlant a Joe měl vtíravý pocit, že tu působí jako otrhanec. Neholil se od chvíle, kdy asi před dvanácti hodinami vyjel do Colorada. Džíny byly teď přijatelné i v těch nejluxusnějších losangeleských podnicích, protože většina současných mužských hvězd i režisérů vyznávala pubertální životní styl. Ale nová manšestrová bunda se mu po dešti zmačkala a vytahala. Vypadal jako uvalený cestovatel nebo opilec, který se vrací z tahu.

Ale mladá hosteska, krásná jako každá slavná herečka a očividně čekající na roli, která jí vynese Oscara, se jeho zjevem nedala vyvést z míry. Odvedla ho ke stolu u okna. Byl prostřen pro dva.

Celá západní stěna budovy byla prosklená a zabarvené plastikové okenice změkčovaly zář zapadajícího slunce.

Rozkládal se tu nádherný výhled na jižní i severní stranu zátočiny a na moře.

"Vaše společnosti se opozdila," řekla hosteska a očividně tím mínila Demi. "Máte povečeřet bez ní, připojí se k vám později."

Tenhle vývoj událostí se Joeovi nelíbil. Ani trochu se mu nelíbil. Chtěl se co nejrychleji spojit s Rose a zjistit, co mu chtěla říct. Chtěl najít Ninu.

Ale musel hrát podle jejich pravidel. "Dobře," řekl. Kdyby si nechal Tom Cruise udělat vylepšovací plastickou operaci, snad by se podobal číšníkovi, který Joea obsluhoval. Jmenoval se Gene a zdálo se, jako by měl v očích, modrých jako plamen plynového hořáku, chirurgicky voperované třpytky.

Joe si objednal pivo corona a šel na záchod. Podíval se na sebe do zrcadla. S tím strništěm vypadal jako jeden ze zločineckých psíků ze starých komiksů o kačeru Donaldovi. Umyl si ruce a obličej a trochu si uhladil bundu. Ale pořád nevypadal na někoho, kdo by měl sedět u stolu s výhledem.

Když se vrátil ke stolu, usrkával ledově studené pivo a pozoroval lidi kolem. Bylo mezi nimi i pár slavných tváří.

O tři stoly dál seděl hrdina akčních filmů. Byl ještě zarostlejší než Joe a vlasy měl matné a zacuchané jako malý kluk po odpoledním spánku. Na sobě měl otrhané černé džíny a smokingovou košili s plisováním.

Ještě blíž seděl herec, který získal Oscara a o kterém se vědělo, že je na heroinu. Byl oblečen v jakémsi výstředním obleku, který zřejmě vyhrabal ze skříně v okamžiku chemického osvětlení. Měl černé mokasíny bez ponožek, zelené golfové kalhoty, hnědě kostkované sportovní sako a světle modrou džínsovou košili. Ale to nejbarevnější na něm byly jeho krví podlité oči a víčka červená jako oheň.

Joe se uklidnil a s chutí se dal do večeře. Polévka z kukuřice a černých fazolí byla hustá a nalitá do talíře tak, že černá a žlutá spolu tvořili obrazec Yin a Yang. Grilovaný losos byl servírovaný na omáčce salsa z manga a chilli. Všechno bylo vynikající.

Zatímco jedl, rozděloval svou pozornost rovným dílem mezi moře a přítomné hosty. I ti, kteří nebyli slavní, tvořili pestrout společnost. Často to byli překrásní lidé a skoro všichni se tak či onak předváděli.

Los Angeles. To nejskvostnější a nejošuntější, nejelegantnější a nejzchátralejší, nejchytřejší i nejhoupější, nejkrásnější, nejšerednější, nejpokrokovější i nejvíc zpátečnické, nejdobročinnější, nejsobečtější, v politice honěné i absolutně ignorantní, nejmělečtější a zároveň zamilované do zločinu, posedlé smysleni, ale i penězi, nejlínější i nejrychlejší město na téhle planetě. Nic si nemohlo být vzdálenější než čtvrtě Bel Air a Watts. Ale přesto měly něco společného: stejně šílenou lačnost, touhu a zoufalství.

Na konec si dal Joe mangový pudíng se zmrzlinou a divil se, jak moc ho tohle pozorování lidí baví. S Michelle trávili celá odpoledne na různých, hodně odlišných místech, jako byly například Rodeo Drive nebo City Walk, a sledovali tu "dvojnohou estrádu". Ale v posledním roce se o druhé lidi nezajímal. Zajímal se jenom o sebe a svoji bolest.

Naděje, že je Nina živá, a vyhlídka na to, že ji najde, ho postupně odváděla od sebe sama, zpátky do života.

Hostesku vystřídala silnější černá žena v červených a zlatých šatech, kterým se říká muumuu, obtěžkaná asi kilem šperků. Zrovna doprovodila dva muže k vedlejšímu stolu.

Oba nově přichozí byli oblečeni v černých kalhotách, bílých hedvábných košilích a černých kožených bundách, tak měkkých, jako by byli také z hedvábí. Staršímu z nich mohlo být tak čtyřicet. Měl ohromné černé oči a smyslné rty, s jakými by mohl dělat reklamu na rtěnky od Revlonu. Nebýt červeného, oteklého nosu, zřejmě následku letitého pití, a stále pootevřených úst, které působily přihloupě, byl by dost hezký na to, aby se tady mohl stát číšníkem. Jeho společník byl asi o deset let mladší. V růžovém obličejí, který vypadal, jako by ho uvařili, mu neustále pohrával nervózní úsměv. Jako by si byl pořád nejistý sám sebou.

Štíhlou brunetu, která večeřela s hvězdným feťákem heroinu, začal muž s ústy Micka Jaggera i přes svůj nos jako růže okamžitě silně přitahovat. Zírala na něj tak přímo a vytrvale, že zareagoval jako pstruh, když zahlédne na hladině potoka vypaseného brouka. Jenom bylo těžké rozeznat, kdo z těch dvou je pstruh a kdo chutné sousto.

Za chvíli si heroinový herec všiml zamilovanosti svojí partnerky a i on teď zíral na muže se smutnými očima. Pohled mu jiskřil spíš hněvem než koketérií. Pak se najednou zvedl od stolu tak prudce, že skoro překotil židli, a motal se napříč restaurací, jako kdyby se chystal svého soka uhodit nebo se na něj vyzvracet. Ale v poslední chvíli uhnul, obešel stůl, kde dva muži seděli, a zabočil do chodby, která vedla k toaletám.

Muž se smutnými očima si mezitím pochutnával na krevetkách na kaši z polenty. Každého z maličkých korýšů nejdřív

nabodl na vidličku a zblízka si ho s uznáním prohlédl. Pak skořápku vysál s téměř obscénním požitkem. Lině si vychutnával jednotlivá sousta a přitom pokukoval po brunetě. Jako kdyby jí očima říkal, že kdyby měl to štěstí a dostal ji do postele, může si být jistá, že by skončila stejně jako krevetka bez krunýře, bez jediné niti.

Brunetu to vzrušovalo i odpuzovalo. Těžko říct, co víc. U některých obyvatel Los Angeles byly ty dva pocity neoddělitelně prorostlé jako vnitřnosti u siamských dvojčat. Ať to bylo jakkoli, žena opustila hercův stůl a přisunula si židli ke dvěma mužům v kožených bundách.

Joe si říkal, že to začne být asi zajímavé, až se opuštěný herec vrátí s nosem nepochybně umazaným od bílého prášku. Heroin, který se teď prodával, byl tak čistý, že se dal i šňupat. Ale ještě než se události pohnuly, zastavil se u něj číšník Gene s jiskrnými očima, řekl, že účet za večeři je vyrovnán a že má jít do kuchyně, kde na něj čeká Demi.

To ho překvapilo. Nechal na stole alespoň spropitné a podle pokynů, které mu dal Gene, zamířil do chodby, odkud vedly dveře na toalety a do kuchyně.

Konečně se snesl pozdní letní soumrak. Nad rovnou čarou obzoru viselo slunce jako krvavý, do tmavá uvařený žloutek.

Když procházel mezi plně obsazenými stoly, polechtal ho najednou pocit, že ty tři lidi brunetu a dva muže v kožených bundách, odněkud zná. V okamžiku, kdy dorazil do chodby vedoucí do kuchyně, zmátl ho velice silný náraz dějů.

Na prahu chodby se ohlédl. Svůdník se smutnými očima a vztyčenou vidličkou vychutnával poslední krevetku, zatímco bruneta něco mumlala. Nervózní různolící chlapík to pozoroval.

Zmatek se v Joeovi změnil na poplach.

Chvilí nechápal, proč mu vyschlo v ústech a proč mu srdce bije jak splašené. Ale pak najednou spatřil místo vidličky vystřelovací nůž a místo krevety plátek sýra.

Dva muži a jedna žena. Nikoli v restauraci, ale v hotelu, a místo brunety Barbara Christmanová! Jestli to nebyli tihle dva, museli jim být hrozně podobní.

Joe je samozřejmě nikdy neviděl, jenom si pamatoval Barbařin stručný, ale barvitý popis. Oči loveckého psa, nos zčervenalý dlouholetým pitím, tlusté rty. A ten mladší s růžovým obličejem a neustále probleskujícím úsměvem.

Joe na náhody nevěřil. Už dvacet čtyři hodin.

Bylo to neuvěřitelné, ale Technologik se dostal i sem.

Pospíchal chodbou a lítacími dveřmi prošel do prostorné předkuchyně, která se používala jako přípravná salátů. Dva bíle oblečení muži tu zručně a rychle aranžovali kousky zeleniny. Ani se na něj nepodívali.

Vzadu, v hlavní kuchyni, na něj už čekala ta podsaditá černá žena v objemném muumuu. Ani pestrými šaty, ani záplavou šperků nemohla skrýt jistou nervozitu. Měla hezký a živý široký obličej jazzové zpěvačky, obličej, ke kterému patřila veselost. Ale teď v ní nebyla ani radost, ani smích.

"Jmenuju se Mahalia. Omlouvám se, že jsem se s vámi nemohla navečeřet, Ucházející Joe. Bylo by to bývalo fajn."

Podle sexykovirového hlasu to musela být žena, kterou Joe pokřtil na Demi. "Ale plány se změnily. Pojď za mnou, zlato."

Vznešeně, jako když obrovská loď vyplouvá z přístavu, se Mahalia vydala napříč rušnou kuchyní plnou šéfkuchařů, kuchařů a pomocníků, sporáků, pecí a grilů, páry, kouře z masa a vůně cibule, která vhněla slzy do očí.

Joe chvátil za ní. Řekl: "Takže vy o nich víte?"

"Samozřejmě. Bylo to dneska ve zprávách. Ukazovali tam věci, ze kterých vstávají vlasy hrůzou. Ti lidi z televize to ale umí naservírovat! Tahle hrozná věc všechno mění."

Položil jí ruku na rameno a zastavil ji. "Ve zprávách?"

"Lidi, se kterými mluvila, byli zavražděni."

Třebaže se kolem nich po kuchyni otáčel personál v plné práci, měli dost soukromí. Jejich rozhovor byl přehlušen třeskem pokliček, rachotáním hrnců, vrčením mixérů a šlehačů, chřestěním talířů, bzučením, pípáním, strouháním, sekáním, bubláním, syčením a prskáním.

"Ve zprávách to tak nenazývají," řekla Mahalia, "ale jsou to určité vraždy."

"To nemyslím," řekl. "Mluvím o těch mužích v restauraci."

Zamračila se. "O jakých?"

"Ti dva. Černé kalhoty, bílé hedvábné košile, černé kožené bundy -"

"Doprovázela jsem je ke stolu."

"Přesně tak. Před chvilkou jsem je poznal."

"Jsou to špatní chlapi?"

"Ti nejhorší!"

Zmateně zavrtěla hlavou. "Ale, zlato, jsme si naprosto jistí, že tě sem nikdo nesledoval."

"Mě možná ne, ale vás\ A nebo někoho jiného, kdo chrání Rose."

"I ďábel by se pořádně zapotil, než by Rose našel. Kdyby měl co do činění s námi."

"Ale nějak se museli dopátrat, kdo ji celý rok schovává, a teď ji obklíčili."

Mahalia nasupeně a s neprůstřelnou jistotou řekla: "Nikdo na Rosie nevloží ani malíček!"

"Je tady?"

"Čeká na tebe."

Srdce mu zaplavila mrazivá vlna úzkosti. "Vy to nechápete. Ti dva, co sedí v restauraci, určitě nepřišli sami. Venku jich je určitě víc. Snad celá malá armáda."

"Možná, ale to ještě nevědí, s kým mají tu čest." Její tmavý obličej ztvrdl odhodláním a hněvem. "My jsme baptisté."

Žena se znovu dala do chůze a Joe, s pocitem, že se musel přeslechnout, spěchal za ní.

Na konci veliké místnosti vyšli otevřenými dveřmi do zurčící umývárny. Tady se čistilo a omývalo ovoce a zelenina.

Teprve potom ji posílali do hlavní kuchyně. Ale teď večer byla místnost prázdná.

Za umývárnou byl malý sklad s cementovou podlahou. Vonělo to tam syrovým celerem, paprikami, vlhkým dřevem a kartonem. U zdi vpravo byla vyrovnaná paleta s krabicemi a bedýnkami od ovoce a zeleniny. Až do stropu se vršily basy s prázdnými lahvemi od piva.

Přímo před nimi, pod červeným nápisem Exit, byla široká ocelová venkovní vrata. Už zavřená. Před nimi asi parkovala nákladní auta se zásobováním. Nalevo byl výtah.

"Rose je tam dole," řekla Mahalia a stiskla tlačítko u výtahu. Dveře se okamžitě otevřely.

"Co je tam dole?"

"Dřív tenhle výtah sloužil k obsluze salonku a terasy. Za minulého majitele se tu dělávaly obrovské večírky přímo na pláži. Ale teď nás Pobřežní úřad drží zkrátka. Takže teď je tam jenom skladiště. Až sjedeš dolů, řeknu chlapcům, aby k téhle zdi vyrovnali prázdné krabice a bedýnky. Nikdo si ani nevšimne, že tu něco je.

Joe se cítil zahnaný do úzkých a řekl: "Ale co když sem přijdou a ten výtah najdou?"

"Asi ti přestanu říkat Ucházející Joe. Víc by ti slušelo Ustaraný Joe."

"Za chvíli přijdou a budou tu hledat. Nemyslete si, že počkají do zavírací doby a půjdou hezky domů. Takže, existuje tam dole nějaká úniková cesta?"

"Jsou tam schody, kterými hosté dřív scházeli dolů. Nikdy jsme je nezrušili, jenom východ je zakrytý sklápěcími panely, takže není vidět. Jenomže jestli vyjdete tamtudy, ocitnete se přímo naproti stanovišti pro hostesky. Budou vás mít odtamtud jako na dlani."

"To není dobré."

"Lepší bude utéct spodními dveřmi na terasu. Tam máte celou pláž, celé pobřeží."

"Možná že budou u toho východu hlídat."

"Je to až dole, u paty útesu. Z horního patra nemůžou vidět, že tam je. Takže se uklidni, zlato. A navíc bojujeme za spravedlivou věc. To taky něco znamená."

"To nám moc nepomůže."

"Ustaraný Joe."

Vstoupil do výtahu, ale paži ještě zablokoval dveře, aby se nemohly zavřít. "Co máte s tímhle místem společného?"

"Jsem poloviční majitelka."

"Skvěle tu vaříte."

"Myslíš, že to nevím? Podívej se na mě, jak vypadám," řekla dobrácky.

"Co máte společného s Rose?"

"Brzy ti začnu říkat Zvědavý Joe. Rosie si vzala mého bratra Louise, to už je dvaadvacet let. Seznámili se na univerzitě. Když se ukázalo, že Louis je dost chytrý na to, aby studoval na vysoký, ani mě to nepřekvapilo. Ale když se zamiloval do Rosie, udělal na mě skutečně dojem. Jenomže pak se samozřejmě ukázalo, že je stejně naprostý idiot, protože se s ní po čtyřech letech rozešel. Rosie nemohla mít děti a děti byly pro Louise důležité. I když kdyby měl v hlavě trochu víc rozumu a míň vzduchu, tak by si musel uvědomit, že jedna Rosie má větší cenu než dům plný mimin."

"Není vaší švagrovou už osmnáct let, a přesto kvůli ní riskujete svůj život?"

"Proč ne? Copak si myslíš, že když se s ní ten blázen rozešel, stal se z Rosie upír? Byla to pořád ta stejná milá dáma, jakou jsem vždycky znala. Miluju ji jako vlastní sestru. A teď čeká, Zvědavý Joe."

"Ještě poslední věc. Předtím, jak jste říkala, že ti lidé nevědí, s kým mají tu čest... Neřekla jste, že jste baptisté?"

"Přesně to jsem řekla. Tvrdost a baptisté, to ti nejde dohromady?"

"No "

"Poslouchej. Moje máma s tátou se dole v Mississippi rvali celej život s Kukluxklanem. A to měl mnohem ostřejší zuby než teď. A před nima zas babička a dědeček. Nikdy nedovolili, aby jim strach ohnul záda. Když jsem byla malá, zažili jsme hurikány v mexickém zálivu, říční záplavy a epidemie žloutenky. Zažili jsme časy, kdy jsme nevěděli, co budeme zítra jíst. Ale nevzdali jsme to a každou neděli stejně silně zpívali v kostelním sboru. Možná že chlapi od amerického námořnictva jsou o něco tvrdší než průměrný černý baptista z jihu, Joe. Ale ne o moc."

"Rose má štěstí, že má takovou přítelkyni."

"To já mám štěstí," řekla Mahalia. "Drží mě nad vodou - teď víc než kdy jindy. Jdi, Joe. A zůstaň s ní dole, dokud to tu nezavřeme a nevymyslíme, jak byste se odtud mohli dostat. Přijdu pro vás, až bude čas."

"Brzy se stane nějaký malér. Připravte se na to!" varoval ji.

Jed'

Joe nechal zavřít dveře.

Výtah sjížděl dolů.

Kapitola 14.

Konečně. Doktorka Rose Marie Tuckerová. Na samém konci dlouhé místnosti, v jedné ze čtyř skládacích židlí u pořezaného pracovního stolu. Seděla v lehkém předklonu se sepjatýma rukama a předloktím se opírala o desku stolu. Oči měla klidné a plné něhy. Tiše čekala. Tahle maličká žena, která zůstala na živu a střežila tajemství, které se Joe zoufale potřeboval dozvědět. Ale najednou ho popadl ostych.

Některé ze svítidel zapuštěných do stropu místnosti měly prasklé žárovky a ty, které svítily, zas byly nastavené do různých stran, takže po podlaze plavaly skvrny světla a stínu jako v nějakém podmořském království. Jeho vlastní stín kráčel nejdřív před ním, pak za ním, pak ho znovu předběhl a vplul do louže tmy, jako duše do zapomnění, aby se o tři kroky dál zase ve světle objevil. Připadal si jako odsouzenec zavřený v betonových hlubinách vězení, ze kterého není

úniku. Jako vězeň, který kráčí k trestu smrti, ale přitom věří v milost a znovuzrození. Jak se pomalu blížil k odhalení, které pozvedlo Georgine a Charlieho Delmana z hlubin zoufalství do výšin euforie, a jak se k němu blížila pravda o Nině, vířily mu v hlavě různé protichůdné pocity. Temnotou jeho duše probleskla jako jasná šipka naděje.

U levé zdi byly vyrovnané krabice s potřebami pro restauraci, hlavně s papírovými ručníky na toalety, svíčkami na stoly a čisticími prostředky, které se nakupovaly ve velkém. Pravá zeď s dvěma dveřmi a řadou velkých oken byla obrácena směrem k pláži a oceánu. Ale ven vidět nebylo, protože sklo chránily kovové zatahovací rolety. Banketní salonek působil spíš jako bunkr.

Podal si židli a posadil se ke stolu, naproti Rose.

Stejně jako včera na hřbitově i teď z ní vyzařovalo tak neobyčejné charisma, že její malá postava byla zdrojem neustálého překvapení. Působila fyzicky silnějším dojmem než Joe, a přece měla zápěstí útloučká jako dvanáctileté děvče. Její magnetické oči ho držely v zajetí, dotýkaly se ho. Byla v nich nějaká moudrost, která ho pokořovala víc, než by ho mohl pokořit muž, dvakrát tak velký než byl sám. A přece její rysy působily křehce. Měla štíhlý krk a tak drobná ramena, že se zdála zranitelná jako dítě.

Joe se k ní přes stůl natáhl.

Vzala ho za ruku.

Zápasil v něm strach s nadějí s takovou silou, že nebyl schopen zeptat se na Ninu.

Rose byla ještě vážnější než včera na hřbitově. Řekla: "Věci se vyvíjejí velmi špatně. Zabíjejí každého, s kým promluví. Nezastaví se před ničím."

Joeovi se ulevilo, že nemusí hned položit tu osudnou otázku o své mladší dceři, a našel hlas: "Byl jsem tam. V domě v Hancock Park s Delmanovými... a Lisou."

Oči seji rozšířily zděšením. "Ne v tu chvíli... kdy se to stalo?!"

"Ano."

Její drobná ruka v jeho ztuhla: "Viděl jste to?"

Přikývl. "Zabili se sami. Strašné... takové násilí, šílenství."

"To nebylo šílenství árii sebevraždy. Ale vražda. Ale jak jste to, proboha, přežil?"

"Utekl jsem."

"Dokud je zabíjeli?"

"Charlie a Georgine už byli mrtví a Lisa ještě hořela."

"Takže, když jste utekl, tak ještě nebyla mrtvá?"

"Ne. Ještě stála na nohou a hořela. Nekřičela. Jen tiše... tiše hořela."

"Takže jste stačil utéct ještě včas. Podařil se vám zázrak."

"Jak, Rose? Jak je zabili?"

Neodpověděla na Joeovu otázku a sklopila pohled dolů, na jejich spojené ruce. Spíš sama k sobě než k němu řekla:

"Myslela jsem, že to je jediný způsob, jak začít pracovat. Přinášet poselství rodinám, které v tom letadle ztratily svoje blízké. A teď to krveprolití... kvůli mně."

"Skutečně jste byla na palubě letu 353?" zeptal se.

Znovu se mu podívala clo očí. "Turistická třída, řada šestnáct, sedadlo B, druhé od okna."

Pravda v jejím hlase byla jistá jako déšť a slunce na zeleném stéblu trávy.

Joe řekl: "A skutečně jste z místa neštěstí odešla bez úhony?"

"Bez jediného škrábnutí," řekla měkce, s důrazem na své zázračné vyvážnutí.

"A nebyla jste sama."

"Kdo vám to řekl?"

"Delmanovi ne. Ani nikdo z těch, se kterými jste mluvila. Všichni drželi jazyk za zuby a neprozradili ani jedno z těch tajemství, které jste jim svěřila. Odkud jsem to zjistil? Musíte se vrátit až k té osudné noci. Pamatujete se na Jeffa a Mercy Ealingovi?"

Kolem úst jí kmitl slabý úsměv, který hned zase zmizel. "Farma Loose Change."

"Byl jsem tam dnes brzy odpoledne," řekl.

"Jsou to hodní lidé."

"Vedou nádherný, poklidný život."

"A v)jste dobrý reportér."

"Když mi na případu záleží..."

Její oči byly jako dvě půlnoční jezera, ale vyzařovalo z nich světlo. A Joe nevěděl, jestli ho tajemství, které skrývají, utopí, nebo naopak zachrání.

Řekla: "Je mi tak hrozně líto všech těch lidí v letadle. Je mi líto, že museli předčasně odejít, a je mi líto jejich rodin... vás."

"Vy jste si přece neuvědomovala, do jakého je přivádíte nebezpečí... nebo ano?"

"Můj Bože, ne!"

"Pak na tom nenesete vinu."

"Stejně ji cítím."

"Řekněte mi to, Rose. Podnikl jsem tak dlouhou, dlouhou cestu, abych se to dozvěděl. Řekněte mi to, co jste řekla ostatním."

"Zabíjejí každého, komu něco povím. To nebyli jenom Delmanovi. Zabili ještě půl tuctu dalších."

"Na nebezpečí mi nesejde."

"Ale mně ano. Protože teď už jsem si toho vědoma. Teď už vím, do jakého vás uvádím nebezpečí, a musím to uvážít."

"Jaké nebezpečí, co na tom záleží. Stejně už jsem mrtvý," řekl. "Pokud mi ovšem neřeknete něco, co mě znovu vrátí do života."

"Jste dobrý člověk. A za všechny ty roky, které vám ještě zbývají, byste mohl hodně přispět tomuhle zbláčenému světu."

"V mém stavu ne."

Na dně jejích očí, jezer, se zrcadlila sama podstata smutku. Najednou ho vyděsily tak, že chtěl odvrátit pohled - ale nemohl."

Během dosavadního rozhovoru získal čas, aby se mohl přiblížit otázce, před kterou zprvu couvnul. Věděl, že se musí zeptat teď, dokud zase neztratí odvalu. "Rose... Kde je moje dcera Nina?"

Rose Tuckerová zaváhala. Pak volnou rukou sáhla do kapsy tmavě modrého svetru a vytáhla polaroidovou fotografii." Joe uviděl obrázek náhrobního kamene s bronzovou deskou, na které byla vyryta jména jeho manželky a dcer. Byla to jedna z fotografií, které pořídila včera.

Stiskem mu dodala odvahy, pak mu ruku pustila a vtiskla do ní fotografii.

Zíral na polaroid a řekl: "Tam není. Není přece v zemi. Michelle a Chrissie ano, ale ne Nina."

Skoro šeptem, řekla: "Otevři srdce, Joe. Otevři srdce a mysl co teď vidíš?"

Konečně přinesla i jemu dárek, který tak změnil životy Nory Vadancové, manželů Delmanových a ostatních.

Upřeně hleděl na polaroid.

"Co vidíš, Joe?"

"Náhrobek."

"Otevři svoji mysl."

S jakýmsi podivným očekáváním, ze kterého se mu rozbušilo srdce, si prohlížel obrázek, který držel v ruce.

"Vidím kámen, bronz... a okolo trávu."

"Otevři svoje srdce," zašeptala.

"Vidím jejich tři jména... data..."

"Dívej se dál."

"Sluneční světlo... stíny..."

"Otevři srdce."

Rose to očividně myslela upřímně, o tom nebylo pochyb. Ale ta mantra, kterou stále opakovala - začala znít hloupě.

Jako by ani nebyla vědcem, ale nějakým guru hnutí new age.

"Otevři svoji mysl," naléhala laskavě.

Kámen. Bronz. A kolem tráva.

Sladké mléko očekávání se začínalo srážet a Joe cítil, jak výraz jeho obličeje hořkne.

Rose řekla: "Necítíš, že je ten obrázek něčím zvláštní? Ne na pohled, ale... pod tvými prsty? Necítíš ten zvláštní dotyk na kůži?"

Už jí chtěl odpovědět, že je hladký a chladný, jako každý jiný obyčejný polaroid - ale pak si uvědomil, že není."

Nejdřív pocítil složitou strukturu povrchu vlastní kůže. Nikdy dřív takový pocit nezažil ani nevěděl, že by to bylo možné. Jak tiskl dlaň na obrázek, uvědomoval si každý oblouček, jamku a rýhu. A každý ten miniaturní hřbítek nebo úžlabinka kůže na každém z bříšek prstů, jako kdyby měly své vlastní citlivé nervové ukončení.

Z polaroidu k němu proudilo víc hmatových informací, než byl vůbec schopen rozeznat. Byl přímo zahlcen hladkostí fotografie, ale i tisícem mikroskopických dírek v povrchu filmu, které byly pro necvičené oko nerozeznatelné, a různých barev, fixativů a dalších chemikálií, ze kterých se skládal obraz hřbitova.

Potom se fotografie pod jeho dotykem, ne zrakem, prohloubila, jako by to nebyl jen dvourozměrný obrázek, ale okno s výhledem na hrob. Okno, kterým mohl protáhnout ruku. Ucítil na prstech letní slunce, kámen a bronz a bodání trávy.

A co bylo ještě podivnější, teď začla mít i barvu. Jako by se mu v mozku zkřížily nějaké dráty a promíchaly mu smysly.

Řekl: "Modrá," a v tu chvíli vidí oslňující výbuch světla a jakoby z dálky uslyšel sám sebe, jak říká: „Jas."

Pocity modře a světla se rychle přeměnily v něco, co mohl spatřit. Místnost začala mizet v jasně modrém oparu.

Joe zalapal po dechu a upustil fotografii, jako kdyby mu v ruce ožila.

Modrý jas se stáhl do malého bodu ve středu jeho vizuálního pole, jako když se vypne televizní obrazovka. Bod se stále zmenšoval až do světélka, které tam viselo jako hvězda a pak tiše pohaslo a bylo pryč.

Rose Tuckerová se k němu naklonila přes stůl.

Joe pronikl do jejích podmanivých očí - a spatřil tam něco, co tam předtím nebylo. Smutek a lítost tam zůstaly, to ano. I soucit a moudrost, stejně silné jako předtím. Ale teď tam uviděl, nebo si alespoň myslel, že vidí, něco, co se podobalo splašenému koni posedlosti, který se řítí k okraji útesu. Chtěla, aby ji tam následoval.

Jako by mu četla myšlenky, řekla: „Joe, to, čeho se bojíš, se mnou nijak nespojují. To, čeho se skutečně bojíš, je podobné něčemu, čemu jsi až doteď odmítal uvěřit."

"Váš hlas," řekl. "Ten šepot a opakování mantry - je to, jako by jste mě chtěla zhyponotizovat!"

"Tomu přece sám nevěříš," řekla stejně klidným hlasem jako dosud.

"Něco v tom polaroidu," řekl a slyšel, jak se mu hlas chvěje zoufalstvím.

"Co máš na mysli?" zeptala se.

"Nějaká chemická látka."

"Ne."

"Halucinogenní droga, která se vstřebává kůží."

"Ne."

"Něco, co jsem vstřebal kůží," trval na svém, "mé uvedlo do jiného stavu vědomí." Otřel si ruce o svoji manšestrovou

bundu.

"Nic na té fotografii by ti nemohlo tak rychle vstoupit kůží do krevního oběhu. Nic by nemohlo ovlivnit tvoji mysl během několika pouhých vteřin."

"Nevím, jestli je to pravda."

„Já to vím!"

"Nevyznám se ve farmácii."

"Tak se někoho zeptej," řekla a v jejím hlase nebylo nepřátelství.

"Sakra!" Pocítil k ní stejný iracionální hněv jako předtím k Barbaře Christmanové.

Čím byl Joe otřesenější, tím byla ona vyrovnanější. "Tomu, co jsi zažil, se říká synestézie."

"Cože?"

Rose teď mluvila jako pravý vědec: "Synestézie je vjem produkovaný v jedné smyslově modalitě stimulem, který patří do modalit jiného řádu."

"Nesmysl."

"Vůbec ne. Uslyšíš například několik taktů známé melodie ale místo toho, abys je slyšel, uvidíš možná jisté barvy a nebo ucítíš nějakou s ní spojenou vůni. U většiny lidí se to vyskytuje jen zřídka, ale je to zpravidla první reakce na tyhle fotografie. U mystiků je to běžně."

"U mystiků!" málem si odplivl na podlahu. „Já nejsem žádný mystik, doktorko Tuckerová. Jsem reportér kriminalistiky nebo jsem byl. Mě zajímají jenom fakta!"

"Synestézie není prostým následkem náboženského vytržení, jestli myslíš tohle, Joe. Je to vědecky dokázaná zkušenost i mezi nevěřícími. Někteří lidé tvrdí, že se jedná o záblesky vyššího vědomí."

Zdálo se, že její oči, které se předtím zrcadlily jako chladná jezera, teď vřou. Podíval se do nich a rychle se odvrátil. Báł se, aby ten oheň nezachvátil i jeho. Nebyl si jistý, jestli v ní skutečně zahlédl něco zlého, anebo jestli to jen chtěl zahlédnout. Byl naprosto zmatený.

"Kdyby na té fotografii byla nějaká kůží vstřebatelná droga," pokračovala a mluvila k zešílení laskavým hlasem, tím nejměkčím, jakým kdy ďábel mohl promluvit, "trval by přece její účinek dál, i když jsi fotografii upustil."

Neřikal nic, věřil ve své vnitřní zmatku.

"Ale když jsi fotografii pustil, přestala účinkovat. Protože to, před čím se teď nacházíš, je něco mnohem závažnějšího než pouhá iluze, Joe."

"Kde je Nina?" zeptal se.

Rose ukázala na polaroid, který teď ležel na stole, na místě, kam ho upustil. "Podívej se a uvidíš."

"Ne."

"Neboj se."

Vyvřela v něm vlna hněvu. Byl to ten divoký vztek, který už ho předtím vyděsil. I teď z něj dostal strach, ale nedokázal se ovládnout.

"Kde je Nina!? Ztraceně!"

"Otevři svoje srdce," řekla klidným hlasem.

"To je blbost!"

"Otevři svoji mysl."

"Až kamji mám otevřít? Dokud se mi všechno nevykouří z hlavy? To byste chtěla?"

Dala mu chvíli času, aby se mohl ovládnout. Potom řekla: "Nic takového po vás nechci, Joe. Zeptal jste se, kde je Nina. Chcete se něco dozvědět o vaší rodině. Dala jsem vám tu fotografii, abyste se sám mohl podívat. Abyste mohl vidět."

Její vůle byla silnější než jeho a po chvíli zjistil, že obrázek znovu sbírá ze stolu.

"Vzpomeň si na ten pocit a dovol, aby tě znovu prostoupil."

Ale znovu to nepřišlo, ať obrázek otáčel v rukou, jak chtěl. Klouzal prsty po povrchu, ale nenahmatal ani kámen, ani bronz, ani trávu. Přivoloval zpátky modř a jasné světlo, ale nic nepřicházelo.

Znechuceně odhodil fotografii stranou a řekl: "Co to tady vlastně provádím?"

Byla rozčilujícím způsobem klidná. Soucitně se na něj usmála a podala mu ruku.

Odmítl ji přijmout.

I když ho frustrovaly její sklony k new age, které v ní, jak se domníval, objevil, zároveň pocítil, že svou neschopností ztratit se podruhé ve vidině jasné modři nějakým způsobem zrazuje Michelle, Chrissie a Ninu.

Na druhou stranu, jestli to byla jenom halucinace způsobená chemikálií nebo hypnózou, tak to nemělo žádný význam.

A upadnout do bdělého snu podruhé by mu nevrátilo ty, které se ztratily v nenávratnu.

Hlavou se mu rozléhala střelba pochybností.

Rose řekla: "To je v pořádku. Nasycená fotografie většinou stačí, ale také ne vždycky."

"Nasycená?"

"To je v pořádku, Joe. To je v pořádku. Občas se vyskytne někdo... jako ty... kterého dokáže přesvědčit jen galvanický kontakt."

"Nevím, o čem mluvíte."

"Dotek."

"Jaký dotek?"

Místo aby mu odpověděla, vzala Rose polaroidový obrázek a zadívala se na něj. Zřejmě tam viděla něco, co Joe spatřit nemohl. A jestli při tom v srdci a v mysli pociťovala nějaké vzrušení, dobře to skrývala. Pořád se zdála klidná jako venkovský rybník v nehybném soumraku.

Její klid Joea ještě víc rozzuřil: "Kde je Nina, sakra? Kde je moje holčička?!"

Poklidně vrátila fotografii do kapsy u bundy.

Řekla: "Joe, předpokládejte, že jsem byla ve skupině vědců, kteří se zabývali řadou převratných lékařských pokusů. A předpokládejte, že jsme neočekávaně objevili něco, co dokazuje, že existuje posmrtný život."

"O tom bych se dal jen sakra těžko přesvědčit."

Proti jeho ostrému hlasu byl ten její iritujícím způsobem měkký: "To není vůbec tak šílená domněnka, jak si představuješ. Objevy v molekulární biologii a některá odvětví fyziky ve dvou posledních desetiletích velmi jasně ukazují ke stvořenému univerzu."

"Jenom se vyhýbáte odpovědi na moji otázku. Kde schováváte Ninu? A proč jste mi nedala vědět, že nezemřela?"

Její obličej setrval ve skoro strašidelném klidu a mluvila dál hlasem, který v sobě nesl skoro zenový klid: "Kdyby ti věda poskytla důkaz posmrtného života, chtěl bys ho spatřit? Mnoho lidí řekne hned vše a ani nemyslí na to, jak takové poznání navždy změní jejich život. Jak se změní všechno, co do té doby považovali za důležité, i způsob, jakým chtěli naložit se svými životy. A potom, co když má tohle zjištění ochromující účinek? Chtěl bys poznat pravdu, i kdyby z ní pocházelo stejné množství hrůzy jako radosti? I kdyby zároveň povznášela i drtila? Kdyby v ní byla stejně hluboce zakořeněná podivnost i světlo poznání?"

"Tohle všechno je pro mě jen hromada nesmyslů, doktorko Tuckerová. Hromada nesmyslů! Je to stejné jako léčení krystaly a duchaření a šediví mužičci, kteří unášejí lidi v létajících mísách na omáčku."

"Musíš vidět, nejen se dívat."

Rudými skly obranného hněvu si Joe vykládal její klid jako nástroj manipulace. Vstal ze židle se zatátlými pěstmi. "Co jste to vezla v letadle do Los Angeles? A proč Technologik a jeho přátelé zabili tři sta třicet lidí, jen aby vás zastavili?"

"Právě se vám to snažím říct."

"Tak mi to řekněte!"

Zavřela oči a sevřela drobné hnědé dlaně, jako kdyby čekala, až ho tahle bouře přejde. Ale její klid jen přilil oleje do ohně.

"Horton Nellor. Byl to váš i můj šéf! Jakou roli v tomhle všem hraje?" zeptal se Joe.

Mlčela.

"Proč se Delmanovi a Lisa a Nora Vadancová a kapitán Blane zasebevražili? A jak je možné, aby to nebyly sebevraždy, ale vraždy, jak říkáte? Kdo jsou ti muži nahoře? Co se to tady ksakru děje?" celý se třásl.

Rose otevřela oči a podívala se na něj náhle se zájmem. Konečně dala najevo známku neklidu: "Jací muži nahoře?"

"Dva zabijáci, co pracují pro Technologik, nebo nějaká tajná policejní agentura, čert ví."

Stočila oči k restauraci. "Seš si jistý?"

"Rozeznal jsem je, když večeřeli."

Rose rychle vyskočila a zadívala se na nízký strop. Jako by byla v ponorce, která se neodvratně potápí do hlubin a ona rychle vypočítávala ohromnou sílu tlaku. Čekal na první známku prasklin v trupu lodi.

.Jestli jsou ti dva uvnitř, můžete se vsadit, že další čekají venku," řekl Joe.

"Pane Bože," zašeptala.

"Mahalia se pokouší vymyslet způsob, jak by nás mohla po zavírací době odtud dostat."

"Mahalia neví, o co tu jde. Musíme odtud okamžitě zmizet."

"Nechala zakrýt dveře od výtahu krabicemi -"

"Na ty ztracené chlapy i jejich zbraně kašlu," řekla Rose a obcházela přitom konec stolu. "Kdyby sem za námi vtrhli, dokážu se jim postavit. Taková smrt mi nevadí, Joe. Ale oni sem nepotřebují chodit. Jestli vědí, že jsme někde tady v budově, můžou nás ovládnout na dálku."

"Co?"

"Ovládnout na dálku," řekla se strachem a zamířila k jednomu z dveří, které vedly na terasu a pláž.

Joe ji zmateně následoval: "Co to znamená, ovládnout na dálku?"

Dveře byly zavřené na dvě zástrčky. Podařilo se jí otevřít tu první.

Joe zakryl spodní petlici rukou tak, aby ji nemohla otevřít. "Kde je Nina?"

"Ustup mi z cesty," požádala.

"Kde je Nina?"

"Joe, proboha!"

To bylo poprvé, co Rose Tuckerová vypadala bezbranně, a Joe toho chtěl využít, aby z ní dostal to, co potřeboval vědět: "Kde je Nina?"

"Až potom, slibuji!"

"Teď!"

Z horního podlaží se ozval hlasitý rachot.

Rose zalapala po dechu, obrátila se od dveří a znovu upřela pohled do stropu, jako kdyby se na ně měl každou chvíli zřítit.

Joe uslyšel nějaké hlasy, které se hádaly. Zvuk se nesl výtahovou šachtou. Jeden patřil Mahalii a dva nebo tři byly mužské. Byl si jistý, že rachot způsobily prázdné krabice a bedýnky, které někdo odházal od výtahových dveří.

Jestli ti muži v kožených bundách objevili výtah a pochopili, že vede do spodního patra budovy, museli si zároveň uvědomit, že nechali nestřeženou únikovou cestu na pláž. Ti ostatní už asi hledali způsob, jak se dostat k úpatí padesátimetrového útesu v naději, že se jim podaří nehlídanou cestu odříznout.

Ale i přesto byl Joe nezvratitelně odhodlán dostat z ní odpověď za každou cenu. Znovu ji zmáčkl: "Kde je Nina?"

"Mrtvá," řekla, jako by ze sebe to slovo musela nutit.

"To není, k čertu!"

"Prosím tě, Joe -"

Byl bez sebe zlostí, že mu lže. Tolik lidí mu už za poslední rok lhalo! "Není, k čertu! To teda není! Mluvil jsem s Mercy Ealingovou. Ještě tu noc byla Nina živá a je živá i teď. Někde."

"Jestli vědí, že jsme tady v budově, můžou nás ovládnout! Jako Delmanovi, jako Lisu! Jako kapitána Blanea!"

"Kde je Nina?"

Ozval se motor výtahu a kabina se rozjela šachtou nahoru.

"Kde je Nina?"

Světla v místnosti najednou potměněla. Asi to způsobilo odčerpání elektrického proudu výtahem.

V tom šeru Rose vykřikla hrůzou a vrhla se celým tělem na Joea. Pokusila se mu podrazit nohy a zuřivě ho chytla za ruku, kterou držel na zástrčce.

Zaryla se mu nehty do masa, až sykl bolestí a zámek pustil. Otevřela dveře. Dovnitř vnikl vánek, který voněl mořem, a Rose se vyřítla ven do noci.

Joe za ní vyběhl na dřevěnou, dvacet metrů širokou a osmdesát metrů dlouhou terasu, nad kterou se tyčila restaurace. Při každém kroku zaduněla jako tympány.

Purpurové slunce už vykrvácelo do svého hrobu někde daleko u Japonských břehů. Nebe i moře se směrem na západ utápěly v havraní černi, měkké jako peří, smyslné a lákající jako smrt.

Rose už byla u schodiště.

Joe běžel za ní a objevil přitom ještě dvoje schody, které vedly asi čtrnáct nebo šestnáct metrů dolů na pláž.

Rose byla černá a oblečená v tmavých šatech. V černé geometrii schodů pod ní úplně zmizela. Ale jakmile se dostala na bílý písek, znovu ji uviděl.

Písečný pruh byl na tom místě asi osmdesát metrů široký a převalující se vlny fosforeskovaly a čeřily se s tlumeným mumláním. Jako by zátočinu omýval duch moře. Nebyla to pláž vhodná ani na plavání, ani na surfing a nehořely tu ohně ani nesvítily lampióny.

Směrem na východ bylo nebe žluté a černé, ozářené vytrvalými a nesmyslnými světly velkoměsta. A z vysoka sem dopadaly světelné obdélníky oken restaurace, které tvořily na pláži vzorek ze záplat světla a tmy.

Joe se nepokusil Rose zastavit nebo zpomalit. Místo toho ji dohnal a běžel po jejím boku. Snažil se naopak zkracovat kroky, aby ji nepředběhl.

Byla jeho jediným spojením s Ninou. Ten její zřejmý mysticismus ho zmátl a stejně tak její náhlý přechod z osvětleného klidu k pověřivé hrůze. A také měl hrozný vztek, že mu lže o Nině. Vždyť mu na hřbitově slíbila, že mu řekne úplnou pravdu. Ale přesto byly jejich osudy neoddělitelně spojeny. Jeho a její. Protože jenom ona ho mohla dovést k jeho mladší dceři.

Jak běželi měkkým pískem směrem na sever a míjeli roh restaurace, někdo před nimi najednou vyskočil zprava od útesu. Stín ve tmě, rychlý a velký jako beztvaré zvíře, které nás pronásleduje v nočních můrách, pronásledovatel uličkami snu.

"Dávej pozor," varoval Joe Rose. Ale i ona už zahlédla přicházejícího útočníka a pokusila se o únikový manévř.

Když se temný obrys přitíhl a zastoupil Rose cestu, chtěl Joe nějak zasáhnout. Ale v tu chvíli ho napadl druhý muž, který na něj skočil od moře. Byl velký jako zápasník a zřítí se na zem s takovou prudkostí, že kdyby nedopadli do hlubokého, měkkého písku, vysoko nad čarou přílivu, určitě by to Joeovi vyrazilo dech. Takhle sice sípěl, ale dýchal.

Kopal a tloukl a bezohledně přitom používal lokty, kolena i chodidla. Vyhrabal se zpod svého protivníka a postavil se na nohy zrovna ve chvíli, kdy uslyšel, jak někdo o kus dál křičí na Rose: "Ani hnout, ty svině!" A potom uslyšel krátký, suchý výstřel. Ne, nechtěl na to myslet! Nechtěl myslet na ten výstřel znějící jako prásknutí bičem, které se rozlehlo pláží až k hučícímu moři. Nechtěl myslet na Rose s kulkou v hlavě a navždy ztracenou Ninu. Ale musel! Ta možnost mu šlehla mozkem a vypálila mu tam navždy znatelnou stopu. Muž, který ho napadl, ho teď proklínal a hrabal se z písku na nohy. Joe se rychle otočil, aby čelil nebezpečí, a byl tak plný zloby a vzteku, jako když ho před dvaceti lety vyhodili z boxerské ligy a jako když poničil kostel. Stal se teď zvířetem, necitelnou šelmou, rychlou a divokou jako kočka. To tenhle cizinec mohl za Frankovo zmrzačení, za jeho revmatickou artritidu. Tahle svině dělala nějaké čáry a způsobila, že Frankovi otekly klouby. To tenhle netvor přiložil k uchu kapitána Blanea trychtýř a nalil mu do hlavy elixír šílenství. A právě proto ho musel Joe kopnout do rozkroku, a když zavyl a začal přepadávat dopředu, chytil ho za hlavu a ve stejný okamžik ho nabral kolenem pod bradu. Udeřil hlavou o koleno a kolenem o hlavu. Balet násilí! Ucítil křupnutí nosu a zuby, které se mu drtily o koleno kloub. Muž se zřítí do písku, dusil se a plival krev, lapal po dechu a plakal jako dítě. Ale to Joeovi nestačilo. Teď se teprve rozdivočel. Byl divočejší než zvíře, divočejší než přírodní pohroma. Stal se cyklonem hněvu, smutku a frustrace. Kopal tam, kde tušil žebra, a bolelo ho to skoro stejně jako zbitého muže, protože měl jen tenisky s měkkou špičkou. Chtěl mu dupnout na krk a rozdrtit mu dýchací trubici, ale místo toho si mu stoupl na hrud'. Zkusil by to znovu, a zabil by ho. Ani si neuvědomoval, co dělá. Ale najednou ho zezadu napadl třetí útočník.

Muž mu celou vahou nalehl na záda a Joe se natáhl obličejem clo písku. Vážil nejméně devadesát kilo a drtil ho pod sebou. Joe natočil hlavu na stranu, plival písek a snažil se muže setřást. Ale tentokrát si skutečně vyrazil dech a s ním i zbytky síly. Ležel a nemohl nic dělat.

Navíc, jak zoufale lapal po dechu, najednou ucítil, jak inu útočník přitiskl k tváři něco studeného a tvrdého. Věděl, co to je, ještě než uslyšel výhrušku.

"Jestli chceš, abych ti ustřílel palici, udělám to," řekl cizinec. V dunivém hlase bylo slyšet zubaté ostří touhy po vraždě. "Udělám to, ty svině!"

Joe mu věřil a přestal se bránit. Bojoval už jenom o dech.

Beze slova se vzdal, ale to rozzlobenému muži nad ním nestačilo. "Tak odpověz, hajzle! Chceš, abych ti tu zatracenou hlavu ustřílel? Chceš?"

"Ne."

"Chceš?"

"Ne."

"Budeš se podle toho chovat?"

"Ano."

"Dochází mi trpělivost!"

"Dobře."

"Zkurvysynu!" dodal hořce cizinec.

Joe už nic neříkal, jenom dál vyplivoval písek a těžce dýchal. A se vzduchem se do něj vracela i síla. Snažil se odehnat ten krátký záchvat šílenství, který ho znovu posedl.

Kde je Rose?

I muž na jeho zádech dýchal ztěžka a vypouštěl páchnoucí oblaka česnekového dechu. Dal Joemu čas, aby se uklidnil a zároveň načerpal novou sílu. Páchl citrónovou kolínskou a cigaretovým kouřem.

Co se stalo s Rose?

"A teď pěkně vstaneme," řekl ten chlap. "Já první. Budu mít přítom pořad namířeno na tvoji hlavu. Ty zůstaneš ležet, zahrabanej do písku, přesně jak ležíš teď. Dokud neodstoupím a neřeknu ti, abys vstal." Aby svá slova zdůraznil, přitlačil hlaveň pistole hlouběji do Joeovy tváře a ještě s ní zakroutil. Vnitřek tváře se mu bolestivě dřel o zuby.

"Rozumíš, Carpentere?"

"Ano."

"Mohl bych tě zastřelit a klidně odejít."

"Budu klidný."

"Nikdo by mi nic neřekl."

"Já určitě ne."

"Chci říct, že mám odznak."

"Jistě."

"Chceš ho vidět? Můžu ti ho přišpendlit k tvój špinavý tlamě."

Joe už nic neříkal.

Nekřičeli sice Policie, ale to ještě nedokazovalo, že jsou falešní. Třeba si jenom nedělali reklamu. Doufali, že rychle a čistě vyřídí, co potřebují a zmizí odtud, ještě než se jich místní autority začnou vyptávat, co tu dělají. Vyhnou se tak komplikovanému jurisdikčnímu papírování, které by mohlo vést k nepříjemným otázkám o legitimitě jejich postupu. A pokud to byli zaměstnanci Technologiku, měli za sebou pravděpodobně jistou míru vládní moci. Když vyskočili ze tmy, nekřičeli ani FBI, ani DEA, ani ATF. Takže to budou asi zaměstnanci nějaké nahlášené agentury, placené z části těch mnoha bilionů dolarů, které americká vláda vyškrtává z účetních knih z takzvaného černého konta.

Konečně se cizinec zvedl. Nejdřív najedno koleno a pak se postavil. Ustoupil o několik kroků. "Vstávej!"

Joe vstával z písku a ulevilo se mu, když zjistil, že si jeho oči rychle přivykly tmě. Když asi před dvěma minutami vyběhl z budovy a běžel po pláži, zdálo se mu, že je mnohem větší tma než teď. Čím déle bude osleply tmou, tím má menší pravděpodobnost, že rozpozná příležitost k úniku a chopí se jí.

I ve tmě a bez výstředního klobouku z Panamy byl pistolník snadno k rozeznání: vypravěč. Jeho bílé kalhoty, bílé tričko a dlouhé bílé vlasy se zdály vyzařovat jakési slabé světlo. Vypadal jako nadpřirozená bytost na duchařské seanci.

Joe se ohlédl a zvedl oči nahoru, k restauraci. U stolů uviděl siluety večeřících hostů, kteří pravděpodobně nemohli vidět, co se na pláži děje.

Zkopaný a zřekovaný agent lezl opodál po písku. Už se nedusil, ale zvracel bolesti a plival krev. Snažil se zadržet přívál slz tím, že namísto vzlyků kňučel sprostě.

Joe zavolal: "Rose!"

Bílý pistolník řekl: "Drž hubu!"

"Rose!"

"Drž hubu a otoč se!"

Za vypravěčem se najednou tiše vynořil další muž a místo toho, aby se prokázal jako další hrdlořez z Technologiku, řekl: "Asi centimetr od temene hlavy máš namířenou hlaveň Pouštního orla 44 magnum."

Joeovi se z toho málem zatočila hlava a vypravěč vypadal stejně překvapený jako Joe.

Muž s Pouštním orlem řekl: "Víš, co tahle zbraň dovede? Víš, co ti to udělá s hlavou?"

Vypravěč stále slabě vyzařoval světlo a byl teď opravdu bezmocný jako duch. Překvapeně vydechl: "Sakra!"

"Roztříští ti lebku a ta tvoje tlustá hlava ti odlítne z krku sakumprdum. To tahle zbraň umí," řekl nově přichozí. "Vlastně je na bourání dveří. A teď zahod' zbraň do písku před Joea."

Vypravěč zaváhal.

"Okamžitě."

Šlo o to vzdát se s jistou arogancí a vypravěčovi se to podařilo. S opovržením mrskl zbraní, která se zabořila do písku u Joeových nohou.

Spasitel s Orlem 44 řekl: "Zvedni to, Joe."

Joe zvedl pistoli. Pak uviděl, jak nově přichozí použil Pouštního orla coby palici. Vypravěč padl na kolena, pak na všechny čtyři. Ale do lehu nešel, dokud nedostal novou ránu. Teprve pak se zabořil tváří do písku. Zaryl se nosem do země, jako kdyby tam chtěl zapustit kořeny. Cizinec černý muž oblečený do černého se sklonil a jemně otočil hlavu s bílou hřívou na stranu tak, aby se muž v bezvědomí nedusil.

Agent s rozbitým obličejem přestal nadávat, a když kolem nebyl žádný jeho kolega jako svědek, dal se znovu do

usedavého pláče.

Černý muž řekl: "Tak jdeme, Joe."

Joeovi znovu táhl hlavou obdiv k Mahalii a její podivuhodné sbírce amatérů. Řekl: "Kde je Rose?"

"Tudy. Máme ji."

Zatímco se za jejich zády rozléhaly po pláži děsivé vzlyky zmračeného agenta, Joe a černoch pospíchali severním směrem. Tam, kam mířili s Rose, ještě než byli napadeni.

Joe skoro zakopl o dalšího muže, který ležel v písku v bezvědomí. Byl to určitě ten, který je první napadl. Ten, který vystřelil z pistole.

Rose byla na pláži, ukrytá v inkoustové tmě pod útesem. Joe ji v temnotě skoro neviděl, ale zdálo se mu, jako by se objímala rukama a třásla se v téhle vlažné letní noci zimou.

Když ji uviděl, pocítil mohutnou vlnu úlevy, která ho napůl překvapila. Nebylo to jen kvůli tomu, že Rose byla jeho jediným spojením s Ninou. Byl upřímně rád, že je živá a v bezpečí. I přes to, že v něm vyvolala frustraci a hněv a že ho bolestně zmátla, byla pro něj ještě stále někým zvláštním. Vybavil si její laskavé oči včera na hřbitově, její něhu a soucit. I ve tmě a při její maličké postavě z ní stále vyzařovala síla, aura tajemství, ale i důstojnost a zázračná moudrost. Měla to, čím zřejmě velcí generálové a svaté ženy svádějí svoje přívržence k obětem. Na nočním pobřeží vypadala, jako kdyby vystoupila přímo z mořských hlubin. Snad dokázala dýchat vodu stejně lehce jako teď vzduch a vyšla na zem plná podivuhodných tajemství z jiného světa.

Vedle ní stál vysoký muž v tmavých šatech. Nebyl o mnoho zřetelnější než duch - až na hřívu světlých kučeravých vlasů, které slabě zářily jako zkroutené pramínky světélkujících mořských řas.

Joe řekl: "Rose, jste v pořádku?"

"Jenom mě... trochu ztloukli," řekla hlasem, ve kterém byla slyšet bolest.

"Slyšel jsem výstřel," řekl s obavou. Chtěl seji dotknout, ale nebyl si jistý, jestli by měl. Pak najednou zjistil, že ji oběma rukama objímá.

Zaskučela bolestí a Joe ji vylekaně pustil. Ale teď ho zas ona jednou rukou objala, jako by mu dávala vědět, že je, navzdory svým zraněním, vděčná za jeho výraz soucitu. "Jsem v pořádku, Joe. Budu v pořádku."

Opodál, z vrcholu útesu vedle restaurace, se rozlehlo volání a z jižního konce pláže na něj odpověděl zbitý agent.

Slabým hlasem volal o pomoc.

"Musíme odsud zmizet," řekl světlovlasý muž. "Přicházejí."

"Co jste vlastně zač?" zeptala se Rose.

Joe překvapeně řekl: "Copak ti lidé nepatří k Mahalii?"

"Ne," řekla Rose. "Nikdy jsem je neviděla."

"Já se jmenuju Mark," řekl muž s kudrnatými blond vlasy, "a tohle je Joshua."

Černý muž - Joshua - řekl něco, co znělo jako: "Jsme oba infiniace."

Rose řekla: "To bude můj konec."

"Cože? Kdo? Kdože jste?" ptal se Joe.

"To je v pořádku, Joe," řekla Rose. "Jsem překvapená, ale asi bych neměla být."

Joshua řekl: "Věříme, že bojujeme na jedné straně, doktorko Tuckerová. Každopádně proti stejným nepřítelům."

V dálce se ozval nějaký zvuk. Zprvu tichý jako ťukání srdce, ale jak se přibližoval, zněl víc a víc, jako podkovy bezhlavého koně. Byl to rachot helikoptéry.

Kapitola 15.

Nic neukradli, jen vlastní svobodu. A přesto prchali, jako prchají zloději, podél útesů, které se zvedaly a klesaly a znovu tyčily do výšky, jako by opisovaly křivku Joeova adrenalinu.

Mark běžel první, za ním Rose, pak Joe a nakonec Joshua. Joe uslyšel, že Joshua s někým naléhavě hovoří. Mrknul za sebe a uviděl, že má mobilní telefon. Zaslechl slovo auto a pochopil, že jejich útek někdo, i za průběhu, plánoval a koordinoval.

Zrovna když to začalo vypadat, že vyvázli, vynořila se nad jižním koncem pláže helikoptéra. Tmu prořízl pátrající paprsek světla jako pohled nějakého božstva s diamantovými očima, rozhněvaného boha kamenného chrámu, který se někdo odvážil znesvětit. Jeho spalující pohled se pohyboval obloukem od písečných převisů k pěně příboje a zpátky a neodvratně se k uprchlíkům přibližoval.

U paty skal byl písek měkký a oni v něm zanechali beztvaré otisky. Ale podle stop by je jejich vzdušní pronásledovatelé hledat nemohli. Písek se tu totiž na rozdíl od udržovaných veřejných pláží nikdy neuhrabával a byl zbrázdněn nohama mnoha lidí, kteří tu byli před nimi. Kdyby ale kráčeli blíž k moři, tam, kde přiliv písek zpevnil a vyhladil, byla by jejich stezka tak snadno čitelná, jako kdyby za sebou vypalovali světlice.

Mínuli několik dřevěných schodišť, které šplhaly nahoru k obrovským domům na útesech. Některé byly zděné a na skále se přidržovaly ocelovou konstrukcí, některé byly ze dřeva, připevněné k pylonům a vertikálním betonovým trámům. Joe se ohlédl a uviděl, jak se helikoptéra vznáší nad jedním ze schodišť. Světlo se mihotalo nahoru po stupních a zábradlí.

Uvědomil si, že jedna skupina lovců mohla auty vyrazit severně od restaurace a teď už metodicky pěšky pročesávají pláž směrem k jihu. Jestli je Mark povede dál po pláži, musí skončit v pasti, chycení mezi vrtulník ze severu a lovce z jihu.

To samé zřejmě napadlo i Marka, protože najednou zabočil k neobvyklému schodišti z červené borovice, které vedlo vysokou krabicovitou chodbičkou. Konstrukce se podobala prvním raketovým můstkům, jaké se stavěly, ještě když se

Cape Kennedy jmenovalo Cape Canaveral. Vypadalo to, jako kdyby posádka kosmické lodi někam odešla a stavbu obklopilo podivné prázdno.

Stoupali. Vrtulník se nevzdaloval, ale naopak přibližoval. Dvě, čtyři, šest, osm prudkých řad schodů a ocitli se na vrcholu, kde si připadali hrozně nechránění. Helikoptéra se vznášela jen asi sto čtyřicet metrů od nich směrem na jih, ve výšce přibližně padesáti metrů. A když stáli na útesu, musela být ani ne dvacet metrů nad jejich hlavami. Od vedlejšího domu žádné schodiště dolů nevedlo, a tak byli na tomhle plácku ještě ztelnější. Kdyby se pilot nebo pomocný pilot podívali vpravo na útesy, místo na ozářený písek pod nimi, nemohli se vyhnout odhalení.

Horní konec schodů byl obehnan čtyřmetrovým kovovým plotem s bezpečnostní bránou. Nahoře byl plot ohnutý dovnitř a ovinutý ostnatým drátem. Mělo to zabránit vstupu vetřelců, kteří by sem mohli přijít z pláže. Postavili to tu už dávno, ještě v dobách, kdy Pobřežní úřad takové věci nechával být.

Helikoptéra teď byla jen asi osmdesát metrů jižním směrem a pomalu se přibližovala. Motor řval tak silně a vrtule tak rachotila, že Joe musel křičet, aby ho jeho společníci vůbec slyšeli.

Plot nebylo snadné přelést, a už vůbec ne v jedné nebo dvou minutách milosti, které jim možná zbývaly. Joe popošel několik kroků dopředu a vystřelil do zámku jednu dávku ze svého Pouštního orla. Pak kopl do brány a ta se otevřela. Muži v helikoptěře možná vystřel vůbec neslyšeli a i obyvatelé domu ho těžko mohli rozeznat od rachotu helikoptéry. Všechna okna byla každopádně černá a všude byl takový klid, jako by nikdo ani nebyl doma.

Prošli branou na rozlehlý pozemek s nízkými živými ploty, pěstěnými růžovými zahrádkami a mísami teď vyschlých vodotrysků. Byly tu chodničky z francouzské keramiky ozářené bronzovými lucernami ve tvaru tulipánů a několik stupňovitých teras s mramorovým zábradlím, které šplhaly nahoru k jižanské vile. Rostly tu palmy a fikusové stromy. Mohutné kalifornské duby byly zespodu osvětleny zahradními svítilnami. Odhalovaly důstojné, černé a lesklé kostrovi všelijak pokroucených větví.

Zahradní osvětlení bylo rozmístěno s vkusem a ani jeden roh nekazil obvyklý reflektor. V téhle romantické zahradě, kde tančily zapletené šály stínu a složité krajkové měkkého světla a tvrdé tmy, je piloti helikoptéry nenajdou, i když teď nalétávali přímo nad útes, na kterém se pozemek rozkládal.

Joe následoval Rose a Marka po kamenných schodech nejnižší terasy a doufal, že majitelé nechali instalovat detektory pohybu jen uvnitř v pokojích, a ne kolem obrovského domu. Kdyby cestou aktivovali nějaké reflektory rozmístěné v korunách stromů nebo na vrcholu obvodové zdi, přilákal by ten náhlý poplach pozornost pilotů.

Věděl, jak je i pro jednoho pěšího uprchlíka těžké vyváznout jasněmu oku policejního vrtulníku s dobrým a důsledným pilotem. Zvláště v poměrně otevřeném prostoru, jaký byl tady, který nenabízel tolik úkrytů jako labyrint města. Jakmile je jednou odhalí, bude snadné udržet si je na mušce.

Před chvílí tu vál měkký pobřežní vánek, laskavý jako křídla racků. Teď začal foukat suchozemský silnější vítr. Byl to jeden z horkých větrů, kterému se říká Svátá Anna. Rodí se v horách na východě. Byl suchý a vzteklý a zvláštním způsobem nervově vyčerpával. V korunách dubů vypukl hlasitý šepot a veliké vějíře palem syčely, chrastily a vrzaly, jako by se navzájem chtěly varovat před vichřicí, která může brzy propuknout.

Pospíchali teď nahoru po dalším krátkém schodišti. Joe se zřejmě venkovního zabezpečovacího systému bál zbytečně. Spoře osvětlený pozemek se dál utápěl ve stínu.

Helikoptéra se za hranou útesu pomalu pohybovala souběžně s nimi směrem na sever. Pilot dál upíral pozornost na pláž.

Byli zrovna ví bazénu, když Rose zakopla. Málem by upadla, ale vyrovnala rovnováhu. Stála a kymácela se sem a tam.

"Jsi v pořádku?" zeptal se starostlivě Joe.

"Jsem v pořádku, budu v pořádku," řekla, ale hlas měla tenký a vypadalo to, že se sotva drží na nohou.

"Jak vážné je to zranění?" naléhal Joe a s Joshuou a s Markem Rose obklopili.

"Jenom mě nakopali do zadku," řekla. "Mám pár modřin."

"Rose -"

"Fakt jsem v pořádku, Joe. To je jen tím během a tím zatraceným schodištěm. Asi nejsem v takové formě, v jaké bych měla být."

Joshua znovu tiše mluvil do mobilního telefonu.

"Pojďme," řekla Rose. "Jdeme, musíme jít."

Za útesem nad pláží už helikoptéra skoro minula pozemek, na kterém byli.

Mark se znovu postavil do čela a za ním Rose s obnovenou energií. Dostali se až pod střechu, která zakrývala lodžii u zadní stěny domu. Tady už nebyli v nebezpečí, že by je mohli objevit z vrtulníku. Šli teď kolem rohu domu.

Jak v jedné řadě postupovali podél domu, po chodníčku, který se kroutil nevelkým hájkem melaluků s hrubou kůrou, ocitli se najednou přímo v jasném paprsku světla veliké baterky. Hlídač jim zastoupil cestu a řekl: "Kdo ksakru jste?"

Mark bez zaváhání vyrazil už při prvním záblesku svítilny. Cizinec ještě mluvil, když do něj Mark naběhl. Oba muži při nárazu zavrčeli.

Světlo baterky prolétlo mezi kmeny melaluky a vrátilo se na chodníček. Zatočilo se po kamení a rozvířilo stíny jako smečku psů, honících se za vlastním ocasem.

Mark vyděšeného hlídače otočil a nasadil mu páku. Pak ho strčil z chodníku, protáhl kvetoucimi záhony a hodil s ním o zeď domu s takovou prudkostí, že se otřásla nejbližší okna.

Joshua zvedl baterku a posvítil. Joe spatřil, že byli napadeni tlustým uniformovaným bezpečnostním hlídačem kolem pětapadesáti let. Mark ho stlačil na kolena a zkroutil mu ruku za hlavu. Držel mu obličej skloněný a odvrácený tak, aby na ně neviděl a nemohl je později popsat.

"Není ozbrojen," informoval Mark Joshuu.

"Hajzlové," utrousil hořce hlídač.

"Ani na nose nemá pistoli?" divil se Joshua.

"Ani tam."

Hlídač řekl: "Ti pitomci, co jim patří tenhle barák, jsou nějaký zatracený pacifisti. Nemají tu žádný zbraně ani pro mě. A teď to mám."

"My vám neublížíme," řekl Mark, odtáhl ho od domu a donutil ho sednout si na zem, zády proti kmeni melaluky.

"Mně strach nenaženete," řekl hlídač, ale hlas se mu chvěl.

"Jsou tu psi?" zeptal se Mark.

"Všude," řekl hlídač. "Dobrmami."

"Lže," řekl s jistotou Mark.

I Joe zaslechl v hlídačově hlase lest.

Joshua podal baterku Joeovi a řekl: "Mířte tím na zem." Potom vytáhl z batůžku pouta.

Mark donutil hlídače, aby dal ruce dozadu, a sepal je za kmenem stromu. Kmen měl v průměru jen asi deset centimetrů, takže se hlídač nemusel nijak mučit, a Joshua mu sepnul ruce pouty.

"Policajti už jsou na cestě," řekl škodolibě hlídač.

"Určitě. A jedou na dobrmanech," řekl Mark.

"Hajzle," řekl hlídač.

Mark vyndal z batůžku pevně smetanou roli obvazů. "Kousni do toho," řekl hlídači.

"Kousni si sám," řekl hlídač v posledním, beznadějném záchvatu chvastounství. Pak zmlkl a udělal, co mu řekli.

Joshua mu třikrát obtočil hlavu lepicí páskou a bezpečně tak upevnil roubík z obvazu.

Z hlídačova pásku Mark sundal něco, co vypadalo jako dálkový ovladač. "Tím se otvírá příjezdová brána?"

Hlídač se pokusil vyslovit nějakou sprostěárnu. Vyšlo z toho jen nesmyslné mumlání.

"Asi ano."

Joshua hlídači řekl: "Uklidněte se. A nezraňte si zápěstí. My to tady nevylopíme, skutečně ne. Jenom tudy procházíme."

Mark řekl: "Až budeme odtud, tak za půl hodiny zavoláme policii, aby vás přišla vysvobodit."

"A toho psa byste si pořídili měl," poradil mu Joshua.

Sebrali hlídačovu baterku a Mark je vedl k přední části domu.

Ať byli ti chlapíci kdokoli, Joe měl radost, že jsou na jeho straně.

Pozemek se rozkládal nejméně na třech akrech půdy. Veliká vila stála asi sto padesát metrů od přední zdi, která zahradu oddělovala od silnice. Ve středu smyčky, kterou tvořila široká příjezdová cesta, byla čtyřposchodová mramorová fontána. Každou ze čtyř mušlovitých mís podpírali tři vyskakující delfini a směrem nahoru se mísy i delfini zmenšovali. Mísy byly plné vody, ale čerpadlo bylo tiché a voda nehybná.

"Počkáme tady," řekl Mark a vedl je k delfinům.

Delfini i mísy vystupovaly z bazénu, kolem kterého byla asi metr vysoká zídka s širokým mramorovým okrajem. Rose si na něj sedla. A potom i Joe a Mark. Joshua vzal dálkový ovladač, který získali od hlídače, a kráčel příjezdovou cestou směrem k bráně. Při chůzi mluvil do mobilního telefonu.

Jako psi pronásledují kočky, tak teplý vítr Svaté Anny šťval po asfaltu listy a zkroucené kusy papírové melalukové kůry.

"Jak o mě vůbec víte?" zeptala se Rose Marka.

"Když máte podnik s počátečním podílnickým vkladem ve výši jednoho bilionu dolarů, jako máme my," řekl Mark,

"naberete brzy rychlost. Navíc pracujeme ve výpočetní technologii."

"Co je to za podnik?" zeptal se Joe.

Mark odpověděl stejně tajemnými slovy, jako předtím na pláži. "Infinitace."

"Co to znamená?"

"Později, Joe," slíbila Rose. "Pokračuj Marku."

"Takže, od prvního dne naší existence máme dost prostředků na to, abychom v celém světě sledovali všechny slibné vědecké výzkumy, které by mohly případně vést ke konečnému prozření, na které čekáme."

"Snad," řekla Rose. "Ale vy existujete jen dva roky. A největší část mého výzkumu, posledních sedm let, byla prováděna pod tou nejpřísnější ochranou, jakou si dovedete představit."

"Doktorko, do svých třiceti sedmi let jste byla ve vaší disciplíně obrovskou vědeckou nadějí. A pak to najednou vypadalo, jako kdyby se vaše práce úplně zastavila. Až na malé práce, které byly tu a tam otiskovány. Byla jste jako Niagarské vodopády a přes noc jste vyschla."

"A to podle vás ukazuje na co?"

"Je to běžný vzorec chování u vědců, kteří začali spolupracovat v obraně nebo jiném vládním resortu, který vládne dostatečnou mocí na to, aby naprosto zamezil úniku informací. Takže když na něco takového narazíme, snažíme se co nejpřesněji určit, kde takový člověk přesně pracuje. Nakonec se nám podařilo vás lokalizovat v Technologiku. Ale ne na jednom z jejich známých a přístupných pracovišť. Byla jste hluboko pod zemí, v chráněném komplexu blízko Manassasu ve Virginii. Pracovala jste na něčem, co se jmenovalo Projekt 99."

Joe pozorně poslouchal a přitom sledoval, jak se na druhém konci dlouhé příjezdové cesty otevírá zdobená elektrická brána.

"Kolik toho o Projektu 99 víte?" zeptala se Rose.

"Ne dost," odpověděl Mark.

"Jak vůbec můžete cokoliv vědět?"

"Když jsem řekl, že sledujeme celosvětový vědecký výzkum, nemyslel jsem tím, že se spokojíme s publikacemi a údaji, které se najdou ve vědecké knihovně."

Rosa beze stopy nepřátelství řekla: "Pěkný způsob, jak říct, že se pokoušíte proniknout do počítačového ochranného systému, prosekát si tam cestu, rozlousknout krycí hesla."

"Snad. Ale nemáme z toho žádný zisk. Informace, které si opatříme, nijak ekonomicky nevyužíváme. Je to jen naše poslání. Cesta, kterou jsme si sami vytvořili a po které jsme se dali."

Joea překvapovala jeho vlastní trpělivost. Poslouchal, co říkají, a dozvídal se různé věci. Ale jeho vlastní otázka se tím jen prohlubovala. Přesto byl ochoten si na odpověď počkat. Ta zvláštní zkušenost s polaroidem v recepčním salonku jím otřásla. Když teď měl čas, aby o tom všem přemýšlel, připadal mu jev zvaný syntéza jen předeherou k nějakému odhalení, které bude ještě ořesnější a srazí ho na kolena níž, než si dosud dokázal představit. Ještě stále se chtěl dozvědět pravdu, ale instinkt ho varoval, aby si všechna ta odhalení připouštěl po malých dávkách a nenechal se smést jedinou ničivou vlnou tsunami.

Joshua prošel otevřenou branou a postavil se na okraj Pacifické pobřežní silnice.

Nad kopci na východě vyšel zbytnělý žlutooranžový měsíc a zdálo se, jako by ten teplý vítr teď vanul dolů z něj.

Mark řekl: "Byla jste jednou z tisíců vědců, jejichž práci jsme sledovali i když o vás jsme měli zvýšený zájem kvůli extrémní utajenosti Projektu 99. Potom jste, před rokem, opustila Manassas s něčím, co s projektem souviselo, a přes noc jste se stala nejhledanější osobou v zemi. I po vaší předpokládané smrti na palubě toho letadla v Coloradu. I potom se po vás pátralo... s velkým nasazením a s velikými náklady. Tak velký shon po mrtvé ženě to nám připadalo dost podivné."

Rose ho nijak nepobízela, aby pokračoval. Vypadala unaveně.

Joe ji vzal za ruku. Chvěla se, ale odpověděla mu stiskem, aby ho ujistila, že je v pořádku.

"Potom jsme začali zachytávat zprávy jistých tajných policejních agentur. Vyplývalo z nich, že jste na živu a že podnikáte v oblasti Los Angeles jisté akce, které se týkaly rodin pozůstalých po obětech letu 353. Začali jsme vás sledovat. Jsme v tom dost dobří, někteří z nás bývali v armádě. Zkrátka, dalo by se říct, že jsme sledovali ty, kteří sledovali lidi, jako je tady Joe. A teď... myslím, že jsme udělali dobře."

"Ano. Děkuji vám," řekla. "Ale vy nevíte, do čeho se pouštíte. Nejde jenom o slávu... ale i o hrozně nebezpečí."

"Doktorko Tuckerová," trval na svém Mark, "máme teď víc než devět tisíc členů a tomu, co děláme, jsme se upsali životem. Nemáme strach. Máme dojem, že jsme konečně našli jistý styčný bod - úplně jiný, než jsme očekávali. Jestli se vám skutečně podařilo prolomit na druhou stranu... pokud se lidstvo skutečně nachází v tom dějinném bodě obratu, kde se všechno naprosto a navždy změní... pak jsme my vašimi přirozenými spojenci."

"Myslím, že jste," souhlasila.

Mark pokračoval v laskavém, ale naléhavém přesvědčování o jejich spojenectví: "Doktorko, vy i my jsme se postavili proti silám nevědomosti, strachu a sobectví, které chtějí dál držet svět v temnotě."

"Pamatujte, že já pro ně pracovala."

"Ale obrátila jste."

Po Pacifické pobřežní přijelo auto a zastavilo, aby si Joshua mohl nastoupit. Projelo branou a blížilo se po příjezdové cestě. Další auto ho následovalo.

Rose, Mark a Joe vstali, mezitím co dvě vozidla, ford a za ním mercedes, objela fontánu a zastavila přímo před nimi.

Z předních dveří fordu vystoupil Joshua a ze zadních mladá černovlasá žena. Mercedes řídil asi třicetiletý Asiat.

Všichni se shromáždili před Rose Tuckerovou. Nastala chvíle ticha.

Sílící vítr už nepromlouval jen šuměním listů, vrzáním větviček křovin a hvízdáním v okapech vily. Dostal teď svůj vlastní děsivě naříkavý hlas, který v posluchačích vyvolával mrazení. Podobalo se to tlumenému, ale strašidelnému vytí smečky kojetů pronásledujících kořist v nějakém odlehklém kaňonu noci.

Stromy se chvěly. Ve svitu zahradních luceren vrhaly nervózně roztřesené stíny a v lesklých kapotách automobilů na sebe zíral stále bledší měsíc.

Joe pozoroval, jak se ti čtyři lidé dívají na Rose, a uvědomil si, že v jejich pohledu není jen zvědavost, ale i údiv a skoro uctivý úžas. Jako by se nacházeli v přítomnosti nějaké transcendentní bytosti. Někoho svatého.

"Překvapuje mě, že vás všechny vidím v civilu," řekla Rose.

Usmál se a Joshua řekl: "Před dvěma lety, když jsme začali plnit naše poslání, snažili jsme se všechno držet v tajnosti. Nechtěli jsme přilákat pozornost médií... protože jsme se domnívali, že budeme z větší míry nepochopeni. Ovšem co jsme nepředpokládali, bylo, že budeme mít nepřátele. A velmi nebezpečné."

"A mocné," řekl Mark.

"Mysleli jsme, že každý musí mít zájem na tom, aby se nám podařilo odpovědět na naše otázky. Ale poučili jsme se."

"Nevědomost je jako pozhnání. Lidé jsou pro ni ochotni zabít," řekla mladá žena.

"Takže jsme si před rokem," pokračoval Joshua, "začali oblékat roucha. Mělo to odvést pozornost. Lidé si myslí, že jsme nějaká sekta, a jako fanatiky nás přijímají mnohem snáz. Mohou si nás tak onálepkovat a strčit do přihrádky. Prostě je tak nezneklidňujeme."

Roucha.

Joe udiveně řekl: "Nosíte modrá roucha a holíte si hlavy?"

Joshua řekl: "Někteří z nás ano. Začali před rokem. Ti, kteří nosí uniformu, předstírají, že jsou jediní členové. To jsem měl na mysli, když jsem říkal, že roucha mají odvést pozornost. Šaty, vyholené hlavy, náušnice, to jsou viditelné znaky sektářství. A zbytek nás šel do ilegality, kde můžeme v klidu pracovat, aniž by nás špehovali, obtěžovali nebo se snažili mezi nás dostat."

"Pojďte s námi," řekla mladá žena Rose. "Víme, že jste možná našla cestu, a chceme vám pomoci, abyste ji mohla, bez

zasahování, přinést celému světu."

Rose k ní přistoupila a položila jí ruku na tvář. Stejně tak se dotkla Joea včera na hřbitově. "Možná se k vám brzy připojím, ale dnes večer ještě ne. Potřebuju trochu času, abych mohla přemýšlet a plánovat. A navíc spěchám zajednou dívkou, dítětem, které je v tom, co se děje, tím nejdůležitějším."

Nina, pomyslel si Joe a srdce se mu zachvělo jako stíny větrem otřásaných stromů.

Rose postoupila k asiatskému muži a i jeho se dotkla. "Ale můžu vám říct tolik... stojíme na prahu, který jste hledali. A projdeme dveřmi. Snad ne zítra nebo pozítří, nebo příští týden, ale v nejbližších letech."

Teď přišla k Joshuovi: "Společně uvidíme, jak se svět mění jednou provždy. Vneseme světlo poznání do hluboké tmy osamělosti lidské existence. Až přijde náš čas."

A nakonec přistoupila k Markovi: "Předpokládám, že jste nechali přivést dvě auta, protože jste chtěli jedno dát mně a Joeovi?"

"Ano, ale doufali jsme -"

Položila mu ruku na paži. "Brzy, ale ne dnes večer. Musím vyřídit něco naléhavého, Marku. Všechno, v co doufáme, teď visí na velmi tenkém vlásku. A ten se může kdykoli přetrhnout - dokud se mi nepodaří dostat k té dívce, o které jsem mluvila."

"Ať je kdekoli, můžeme vás tam zavést."

"Ne. Tohle musíme udělat sami, Joe a já. A rychle!"

"Vezměte si ford."

"Díky."

Mark vytáhl z kapsy složenou jednodolarovou bankovku a podal ji Rose. "Na té bankovce je osmimístný číselný kód. Když vynecháte čtvrtou číslici, dostanete sedmimístné číslo. Oblastní předvolba je 310."

Rose si bankovku strčila do kapsy.

"Až se k nám budete chtít připojit," řekl Mark, "nebo, kdybyste byli v nesnázích, zavolejte tam a shánějte se po mně."

Přijedeme pro vás, ať budete kdekoli."

Políbila ho na tvář. "Musíme jet." Otočila se na Joea. "Budeš řídit?"

"Ano."

Joshuovi řekla: "Můžu si vzít váš mobil?"

Podal jí ho.

Do fordu nastoupili za větru, který kolem nich zuřivě tloukl křídly. Klíčky byly v zapalování.

Když Rose vzala za dveře, aby je za sebou zabouchla, naklonila se najednou dopředu a zalapala po dechu. "Ježíši!"

"Jsi zraněná."

"Říkala jsem ti, že mě ztloukli."

"Kde to bolí?"

"Musíme projet městem," řekla Rose. "Ale nechci se vracet kolem Mahaliiny restaurace."

"Možná máš zlomené žebro, nebo dvě."

Nebrala ho na vědomí. Narovнала se a její dech se zklidnil. Řekla: "Ti čmuchalové nemůžou zablokovat silnici bez souhlasu místní policie. To by byl příliš velký risk. A na souhlas nemají čas. Ale vsadím své boty, že budou sledovat projíždějící auta."

"Jestli máš zlomené žebro, mohlo by ti probodnout plíce."

"Sakra, Joe! Na tohle nemáme čas! Musíme sebou hodit, jestli chceme, aby naše holčička přežila."

Zíral na ni: "Nina?"

Podívala se mu do očí a řekla: "Nina." Ale pak jí přes tvář přeběhl strach a odvrátila se od něj.

"Můžeme odtud vyrazit na sever po Pacifické," řekl. "Potom do vnitrozemí po silnici Kanan-Dume, to je okresní silnice, která vede nahoru do Augora Hills. A tam se můžeme napojit na dálnici 101 a o kousek dál na východ na 210."

"Udělej to."

Čtyřlenná posádka mercedesu tam ještě stála a dívala se, s obličejí poprášenými měsíčním světlem, s vlasy rozčuchanými větrem. Za nimi, v pozadí, vyskakovali kamenní delfíni a stromy se ohýbaly.

Ten obraz Joea udeřil jako radostný a zároveň zlověstný - a nebyl schopen rozeznat, odkud se v něm ty dva pocity berou. Pokud nechtěl uznat, že je tato noc nabitá jakousi tajemnou mocí, za hranicí jeho chápání. Všechno, o co zavadil pohledem, se zdálo mít obrovský význam, jako by se nacházel ve stavu vyššího vědomí. I měsíc byl jiný než dosud.

Když Joe nastartoval a začal se rozjíždět od fontány, přistoupila mladá žena k autu ze strany, kde seděla Rose, a přiložila ruku na sklo, vedle Rosina obličej. Z druhé strany okna přitiskla Rose svoji dlaň na její. Mladá žena plakala, krásný obličej se jí ve světle měsíce třeptil slzami. Šla po cestě podle auta, a když zrychlilo, dala se do běhu. Pořád přitom tiskla svoji dlaň na Rosinu. Teprve u brány se zastavila.

Joe měl skoro pocit, jako by této noci stanul před zrcadlem šílenství, zavřel oči a svým vlastním odrazem prošel rovnou do nepřítelů. Ale nechtěl se tím stříbrným povrchem vrátit zpátky do starého, šedivého světa. Byl ve svém šílenství stále spokojenější, snad proto, že mu dávalo to, po čem nejvíc toužil a co mohl najít jen na této straně zrcadla nadějí."

Zhroucená v sedadle vedle něj Rose Tuckerová řekla: "Snad je to víc, než jsem schopna unést, Joe. Jsem tak unavená - a bojím se. Nejsem tak výjimečná, abych mohla vykonat to, co se po mně žádá. Neunesu takovou tíhu."

"Mně se zdáš až dost výjimečná," řekl.

"Asi to pokazím," řekla, když vymačkávala na telefonu nějaké číslo. "Strašně se bojím, že nebudu dost silná na to, abych ty dveře otevřela a všechny nás tam vzala s sebou." Stiskla tlačítko.

"Ukaž mi ty dveře, řekni mi, kam vedou, a já ti pomůžu," řekl a přál si, aby konečně přestala mluvit v metaforách a dala

mu přesná fakta. "Proč je v tom všem Nina tak důležitá? A kde je, Rose?"
Někdo odpovídal do telefonu a Rose řekla: "To jsem já. Odvez Ninu. Odvez ji teď hned."
Nina.

Joe odbočil z Pacifické pobřežní silnice na okresku, která vedla do Augora Hills. Projížděli teď kusem vrásčité země, na které vítr Svaté Anny vířil clony bílého prachu.

"Vezmi ji do Big Bear," řekla Rose do telefonu.

Big Bear. Od chvíle, kdy Joe mluvil s Mercy Ealingovou v Coloradu - mohlo to být tak před osmi hodinami -, se Nina jako zázrakem vrátila zpátky na zem. Ale byla někde schovaná, na místě, které neznal. Ale brzy už bude ve městě Big Bear na březích jezera Big Bear. Ve středu nedaleko hor San Bernardino, které dobře zná. Její návrat se mu teď, když byla na místě, které mohl pojmenovat, s cestami po kterých chodil, zdál mnohem skutečnější. Srdce mu zaplavilo sladké očekávání, tak silné, že by se mu chtělo křičet, aby si ulevil. Ale přesto zůstal potichu a v prstech své mysli mluvil to jméno a převracel ho ze strany na stranu, jako by to byla lesklá mince: Big Bear.

Rose mluvila do telefonu: "Jestli to zvládnu... budu tam za pár hodin. Mám tě ráda. A teď jedte. Jedte!"

Skončila hovor, položila si telefon mezi nohy na sedadlo, zavřela oči a opřela se o dveře.

Kapitola 16.

Joe si všiml, že vůbec nehýbá levou rukou. Měla ji složenou v klíně. I ve slabém světle z palubní desky rozeznal, že se jí ruka neovladatelně třese.

"Co máš s rukou?"

"Nech toho, Joe. Je hezké, že máš o mě starost, ale už s tím otravuješ. Jakmile se dostaneme k Nině, budu v pořádku."

Asi kilometr mlčel a pak řekl: "Řekni mi všechno. Zasloužím si, abych to věděl."

"Ano, zasloužíš si to. Je to ale dlouhá historie... kde začít?"

Velké štetinaté koule laskavce oloupené nelostným západním sluncem o svou zeleň, vysušené od kořenů vyprahlým kalifornským létem a vytržené ze svých domovů ječícím větrem Svaté Anny opustily strmé průsmyky a hnaly se, ve světle reflektorů stříbrně šedé, přes úzkou silnici. Byl na ně podivně melancholický pohled. Na skupinky bodlakovitých koster, které připomínaly vyhladovělé, šťvané uprchlíky, jež utíkali před těmi nejstrašnějšími mukami.

Joe řekl: "Začni u těch lidí tam. Co je to vlastně za sektu?"

Vyhláskovala jejich název: Infiniface.

"Je to uměle vytvořené slovo," řekla. "Zkratka pro Interface a Infinite. (Styčná plocha a nekonečno pozn. překl.) Není to sekta, alespoň ne ve smyslu, v jakém myslíš."

"A co tedy jsou?"

Neodpověděla hned. Posunula se na sedadle a snažila se najít pohodlnější polohu.

Podívala se na hodinky a řekla: "Můžeš jet rychleji?"

"Ne na téhle silnici. A vlastně by ses měla připoutat."

"To nemůžu. Ne s touhle bolestí v levém boku." Změnila polohu a řekla: "Říká ti něco jméno Loren Pollack?"

"Softwarový génius, Bill Gates chudých."

"Ano, tak ho někdy nazývají v novinách. Ale nemyslím si, že by se slovo chudý mělo užívat pro někoho, kdo začal od nuly a do věku čtyřiceti dvou let vydělal sedm bilionů dolarů."

"Asi ne."

Zavřela oči a opřela se o dveře. Přenesla tak celou váhu na pravou stranu. Na čele se jí perlil pot, ale hlas měla silný.

"Před dvěma lety použil Loren Pollack jeden bilion dolarů a založil jednu dobročinnou organizaci. Jmenuje se Infiniface.

Věří, že mnoho vědců, kteří pracují na výzkumech pomocí nových generací nejrychlejších počítačů, se mohou přiblížit jistým objevům, které nám umožní stanout tváří v tvář Stvořiteli."

"Tomu já říkám sekta."

"Hodně lidí si myslí, že Pollack je blázen. Ale on má jedinečnou schopnost proniknout do velmi složitých výzkumů v různých odvětvích vědy. A má jistou vizi. Víš, že existuje celé hnutí moderních fyziků, kteří mají důkazy o tom, že vesmír byl stvořený?"

Joe se zamračil a řekl: "A co teorie chaosu? Myslel jsem, že to byl velký objev."

"Teorie chaosu netvrdí, že je vesmír hříčkou náhody ani že je chaotický. Je to velice široká teorie, která mimo jiné objevuje podivně komplexní vztahy v systémech, které se na pohled jeví jako chaotické. Jako například počasí. Podívej se pozorně na jakýkoli chaos a objevíš tam skryté pravidelnosti."

"Vlastně o tom vůbec nic nevím," přiznal se Joe. "Znám to slovo jenom z filmů."

"Většina filmů jsou jen nástroje hlouposti stejně jako politici. Takže... kdyby tu byl Pollack, řekl by ti, že to není ani osmdesát let, co se věda vysmívala tvrzení církve, že vesmír byl stvořený ex nihilo - z ničeho. Každému bylo jasné, že něco nemůže být stvořeno z ničeho. To by bylo porušení fyzikálních zákonů. Ale teď už toho víme víc o stavbě molekul, a fyzikové, kteří se zabývají částicemi, vytvářejí stále hmotu ex nihilo." Rose syčivě vydechla skrz zaťaté zuby a naklonila se dopředu. Otevřela přihrádku v palubní desce a přehrabala její obsah. "Doufala jsem, že tam bude aspirin nebo excedrin. Rozkousala bych ho nasucho."

"Můžeme někde zastavit."

"Ne. Jeď, jen jeď. Big Bear je tak daleko..." Zavřela přihrádku, ale zůstala sedět v předklonu, jako by jí ta pozice přinesla úlevu. "Takže, fyzika a biologie, to jsou dvě vědní disciplíny, které Pollacka fascinují nejvíc. Zvláště molekulární biologie."

"Proč molekulární biologie?"

"Protože čím víc pronikáme do živých organismů na molekulární úrovni, tím jasněji vychází najevo, jak je v nich všechno inteligentně uspořádáno. Ty, já, savci, ryby, hmyz, rostliny, všechno."

"Počkej chvíli. Copak tu zamítáš evoluci?"

"Ne úplně. Ať nás molekulární biologie zavede kamkoli, pořád tu ještě zbývá dost místa pro nějakou formu Darwinovy evoluční teorie."

"Ale nejsi snad jednou z těch přísně věřících, kteří tvrdí, že jsme byli stvořeni přesně před pěti tisíci lety v Rajské zahradě?"

"To těžko. Ale Darwinova teorie vznikla v roce 1859, dřív, než jsme věděli cokoli o stavbě atomu. Myslel si, že nejmenší částici živého organismu je buňka kterou považoval za hrudku adaptabilní bílkoviny."

"Bílkoviny? Teď se ztrácím."

"Původ tohoto základu živé hmoty hledal v nějaké chemické reakci. A původ všech druhů pak vysvětlil evolucí. Ale teď víme, jak složité buňky ve skutečnosti jsou. Tak komplexní hodinový strojek nemohl vzniknout pouhou náhodou. Tomu nelze uvěřit."

"Možná vy to víte. Já už jsem do školy dost dlouho nechodil."

"A co se týče vývoje druhů... dva základní axiomy darwinistické teorie to jest, přežívání druhu a adaptabilita formy, nebyly za posledních sto padesát let potvrzeny ani jediným empirickým objevem."

"Teď jsem se skutečně ztratil."

"Řeknu to jinak." Pořád se nakláněla dopředu a upírala pohled na temné kopce a silící záři předměstí, která se rozkládala za nimi. "Víš, kdo je Francis Crick?"

"Ne."

"Molekulární biolog, který v roce 1962 dostal spolu s Mauricem Wilkinsem a Jamesem Watsonem Nobelovu cenu v medicíně za objev trojrozměrné stavby DNA, takzvané dvojité spirály. Každý pokrok v genetice a nespočetné převratné léčebné postupy, které jsme mohli za posledních dvacet let sledovat, vycházejí přímo z práce Francise Cricka a jeho kolegů. Crick, to je vědec všech vědců, Joe. Žádný duchař nebo mystik. A víš, s čím před několika lety přišel? Že život na zemi byl možná vytvořen mimozemskou inteligencí."

"I intelektuálové můžou číst National Enquirer, ne?"

"Vtip je v tom, že Crick si nebyl schopen srovnat komplexní poznatky z molekulární biologie s teorií přirozeného výběru. Ale nebyl přitom ochoten přiznat, že možná existuje nějaký Stvořitel v duchovním smyslu."

"Takže... si přivolaal na pomoc vždycky oblíbené božské ufony?"

"Ale to vůbec nic neřeší, rozumíš? I kdyby každou formu života na téhle planetě vytvořili mimozemšťané... kdo vytvořil je?"

"A jsme zase u vejce a slepice."

Tiše se zasmála, ale smích přešel do kašle, který nemohla potlačit. Narovнала se a znovu se opřela o dveře. Když se jí pokusil naznačit, že by potřebovala lékařskou pomoc, šlehla po něm pohledem.

Když znovu popadla dech, řekla: "Loren Pollack věří, že cílem našeho intelektuálního úsilí a cílem vědy - je rozšířit naše porozumění univerzu. Ne se naučit jen lépe ovládat naše okolí a uspokojit zvědavost, ale vyřešit hádanku existence, kterou před nás postavil Bůh."

"A až ji vyřešíme, tak budeme sami jako bohové?"

I přes bolest se musela usmát. "Teď ses naladil na Pollackovu vlnu. Pollack věří, že žijeme v době, kdy nějaký zásadní vědecký objev dokáže existenci Boha. Že se objeví nějaký styčný bod s nekonečnem. To opět vnese ducha do vědy a pozvedne lidstvo ze strachu a pochyb. Vyléčí rozpory i nenávist a nakonec nás všechny spojí na cestě, která bude zároveň cestou ducha i rozumu."

"To je jak Star Trek."

"Nerozesmívej mě, Joe. To bolí."

Joe si vzpomněl na Gema Fittiche, obchodníka s ojetými auty. Oba, Pollack i Fittich cítili, že se blíží konec světa v podobě, v jaké ho znají. Ale vlna, která se blížila, vypadala ve Fittichových očích tmavá, chladná a zlověstná, zatímco Pollack viděl přícházet z budoucnosti vlnu nejčistšího světla.

"Takže Pollack," řekla, "založil Infiniface proto, aby sledoval celosvětový výzkum a zvláště se soustředil na projekty s... jistým metafyzickým aspektem, který ale vědci sami nemusí vždycky rozeznat. Chtěl tak zajistit, aby se klíčové objevy dostaly ke všem vědcům, a podpořit určité projekty, které se zdály vést k tomu prolomení, které předvídá."

"Takže Infiniface není žádné náboženství?"

"Ne. Pollack se domnívá, že všechna náboženství jsou hodnotná v tom smyslu, že uznávají existenci stvořeného univerza a Stvořitele ale že zabředají do složitých výkladů toho, co od nás Bůh očekává. To, co se po nás, podle Pollacka, chce, je, abychom společně pracovali na porozumění. Abychom sloupávali slupky univerza a objevili Boha... a tím se stali jemu rovnými."

To už projeli temnými kopci a ocitli se znovu na předměstí. Přímě před nimi byl vjezd na dálniční okruh, kterým mohou projet městem po jeho východním okraji.

Když Joe vyjel na rampu a zamířil směrem k Glendale a Pasadenu, řekl: "Já nevěřím v nic."

"Já vím."

"Žádný milující Bůh by nedopustil takové utrpení."

"Pollack by na to řekl, že úskali tvé domněnky spočívá v omezené lidské perspektivě tvého pohledu."

"Možná že Pollack říká jenom blbosti."

Nemohl rozpoznat, jestli se Rose znovu začala smát nebo se přímo stala obětí záchvatu kašle. Ale trvalo jí teď ještě déle, než se znovu uklidnila.

"Měl by se na tebe podívat doktor," naléhal.

Byla neústupná: "Stačí malé zpoždění... a Nina je mrtvá."

"Nechtěj, abych si musel vybrat mezi "

"Tady není co vybírat. Tak to vidím já. Jestli to mám být já nebo Nina... pak má ona přednost. Protože ona je budoucnost. Ona je naděje."

Zprvu oranžový měsíce teď ztratil svůj ruměnc a zamaskoval svůj divadelní úlek neproniknutelně bílou tváří blazeované pobaveného mima.

Na dálnici ozářené jeho posměšným úsměvem bylo v neděli večer rušno. Obyvatelé Los Angeles se vraceli z Las Vegas a jiných míst v poušti, zatímco obyvatelé pouště se ubírali druhým směrem, po víkendu stráveném ve městě nebo na plážích. Byl to ten neklidný, nepřetržitě proudící dav lidí, kteří neustále hledají štěstí a často ho nacházejí, i když jen najeden víkend nebo jedno odpoledne.

Joe řídil tak rychle a hazardně, jak jen si troufal. Přejížděl z jednoho pruhu do druhého, ale stále měl na mysli, že nemůžou riskovat, aby je zastavila dálniční hlídka. Auto nebylo registrované na jeho ani Rosino jméno, a i když by snad mohli dokázat, že si ho pronajali, ztratili by tím cenný čas.

"V čem spočíval Projekt 99?" zeptal se. "Co ksakru v té podzemní laboratoři u Manassasu, provádějí?"

"Slyšel jsi něco o projektu genetického výzkumu?"

"Jo. Byl o tom jeden otvůrka v Newsweeku. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, snaží se přijít na to, co který gen v lidském těle ovládá."

"Jedná se o největší vědecký projekt naší doby," řekla Rose. "Mapuje se všech sto tisíc lidských genů a určuje přesná stavba jejich DNA. Dělalí neuvěřitelně rychlé pokroky."

"Snaží se zjistit, jak by se dala léčit svalová dystrofie, roztroušená skleróza -"

"Rakovina... a postupně vlastně všechno."

"A na tom jsi dělala i ty?"

"Ne, ne přímo. Cíl Projektu 99 je o něco exotičtější. Hledáme geny, které souvisí s neobvyklými vlohami."

"Jako měl Mozart, Rembrandt nebo Michael Jordan?"

"Ne. Nejedná se o vlohy umělecké nebo sportovní, ale paranormální. Jako je telepatie, telekinesis, pyrokinesis. Je to celý dlouhý podivný seznam."

Zareagoval okamžitě jako kriminalistický reportér, nějaký člověk, který byl nedávno svědkem nadpřirozených dějů:

"Ale žádné takové vlohy přece neexistují. To je vědecká fantazie."

"Existují lidé, kteří mají v množství testů vytvořených k zjišťování psychických schopností mnohem lepší výsledky než ostatní. Jedná se o předvídání z karet, hozených mincí, přenos představ."

"To přece zkoumali na Univerzitě v Duke."

"Je toho ještě mnohem víc. Když se nám podaří najít jedince, kteří mají v testech zvlášť dobré výsledky, nabere od nich krevní vzorky. A zkoumáme jejich genetickou stavbu. A nebo děti a poltergeist."

"Poltergeist?"

"Úkaz, kterému se říká poltergeist, pokud ho očistíme od všech švindlů, není ve skutečnosti žádný duch. V domech, kde k tomuto úkazu dochází, se vždycky vyskytuje alespoň jedno dítě. Domníváme se, že vznášející se předměty a ekto-plasmické zjevy jsou způsobeny nevědomým používáním sil, kterými tyto děti vládnou a o kterých vůbec nevědí, že je mají. Když se nám podaří takové dítě najít, vezmeme si od něj vzorek. Dáváme dohromady celou knihovnu neobvyklých genetických informací a hledáme mezi nimi lidi s podobnými vzorci, kteří měli zkušenost s paranormálními jevy."

"A našli jste něco?"

Mlčela. Snad čekala, až ji přejde bolestivá křeč, i když její obličej prozrazoval spíš mentální než fyzické utrpení. Nakonec řekla: "Ano, našli jsme toho dost."

Joe věděl, že kdyby bylo víc světla a mohl spatřit svůj odraz ve zpětném zrcátku, viděl by, jak mu tvář pod opálením bledne a bělá jako ten měsíc. Najednou mu došla podstata toho, o co v Projektu 99 skutečně šlo. "Vy jste to jenom nezkoumali, že ne?"

"Ne. Ne jenom."

"Vy jste výsledky aplikovali."

"Ano."

"Kolik vás na Projektu 99 pracovalo?"

"Přes dvě stovky."

"Vyráběli jste zrůdy," řekl strnule.

"Lidi," řekla. "Vyráběli jsme v laboratoři lidi."

"Možná že jako lidi vypadají, ale někteří z nich jsou monstra."

Asi dva kilometry mlčela a pak řekla: "Ano." A po dalším dlouhém tichu: "I když ty skutečné zrůdy jsou ti, kteří je vyrobili."

Ukazatele na dálnici označují to místo jako vědecký institut Quartermas.s. Celková plocha pozemku na venkově ve Virginii činí tisíc osm set oplocených a přísně střežených akrů země. Jsou tu louky, na kterých se pasou srnci, husté porosty břízek a buků, ve kterých se, z dosahu loveckých pušek, prohání množství drobné zvěře. Na rybnících hnízdí kachny a v úrodných polích kulici.

Ostraha není nijak nápadná, ale přesto po krajině nemůže přeběhnout zvíře větší než králík, aby nebylo okamžitě monitorováno detektorem pohybu, tepelnými senzory, mikrofony a kamerami, které dodávají nepřetržitý proud

informací do Crayova počítače ke kontinuální analýze. Návštěvníci, kteří nemají povolení, jsou okamžitě zadrženi. A v těch nemnoha případech, kdy se lovcům nebo dobrodružným výrostkům podaří přelést plot, jsou do pěti set metrů od místa vstupu zastaveni a zatčeni.

Skoro ve středu této mírumilovné krajinky se nachází dětský útulek, pochmurná třípatrová budova podobná nemocnici. V současné době je tu chováno čtyřicet osm dětí. Všechny jsou mladší šesti let, třebaže některé vypadají na víc. Bydlí tu z toho prostého důvodu, že se narodili bez otců a matek, v chemickém smyslu toho slova. Ani jedno nebylo počato z lásky a žádné z nich nepřišlo na svět z ženské dělohy. Jako plody byly živeny v mechanických dělohách v laboratorně namíchané zárodečné tekutině.

A stejně jako laboratorní krysy a opice a jako psi, kterým se otvírají lebky a kteří, v průběhu pokusů na jejich centrální nervové soustavě, zůstávají celé dny s odhaleným mozkem, zkrátka jako všechna zvířata, která napomáhají postupu vědomostí, nemají tito sirotci jména. Kdyby je totiž jejich manipulátoři pojmenovali, mohli by si k nim vytvořit citové pouto. A manipulátoři, od hlídačů, kteří jsou zároveň kuchaři, až po vědce, kteří děti přivedli na svět, musí zůstat morálně a citově nezáužatí. Jen tak mohou správně vykonávat svoji práci. V důsledku toho se děti označují písmeny a číselnými kódy, které odpovídají kódu specifické položky v genetické knihovně Projektu 99, podle které byly vybrány jejich zvláštní schopnosti.

Tady, ve třetím patře, v jihovýchodní části domu, sedí ve vlastním pokoji ATX1213. Jsou jí čtyři roky a trpí strnulostí a neschopností zadržet moč a stolici. Sedí ve své zamřížované postýlce ve vlastních výměšcích a čeká, až jí přijde ošetřovatelka převléknout. ATX1213 nikdy nepromluví ani nevydá žádný zvuk. Jako miminko nikdy neplakala. Neumí chodit. Sedí tu bez pohybu, upírá oči do neurčita a někdy slintá. Svaly jí částečně atrofovaly, třebaže je třikrát týdně podrobena pasivnímu cvičení. Kdyby měl její obličejíček nějaký výraz, mohla by být krásná. Ale její rysy jsou stále ochablé, až z toho mrazí. Každý milimetr prostoru v jejím pokoji je neustále natáčen kamerou. Zdálo by se to jako plýtvání videopáskem, nebýt toho, že čas od času nějaký neživý předmět v blízkosti ATX1213 najednou ožije.

Různobarevné gumové míčky se vznášejí, točí se ve vzduchu, plují ode zdi ke zdi, nebo obíhají v kruhu kolem hlavy dítěte deset nebo i dvacet minut. Rolety se zvedají a klesají, aniž by se jich někdo dotknul. Světla se rozsvěcí a pohasínají, číslice na digitálních hodinách přeskakují a plyšový medvídek, kterého se nikdy ani nedotkla, se někdy prochází na krátkých nožičkách podél stěn, jako by v něm byl zabudovaný nějaký chodící mechanismus.

Nebo tady ve druhém patře, ve třetím pokoji východně od výtahu, žije zas pětiletý člověk mužského pohlaví, KBS2209. Ten není porušený ani fyzicky, ani duševně. Je to čilý zrzavý chlapec s IQ na hladině geniality. Rád se učí a každý den mu jsou poskytovány velmi obsáhlé kurzy. V současné době je na úrovni deváté třídy. Má spoustu hraček, knih a video filmů a navíc se, pod dozorem, schází k hrám s ostatními sirotky. Tvůrcům projektu se totiž zdá nezbytně nutné, aby všechny děti s normálními duševními a fyzickými schopnostmi vyrůstaly v tak společenském ovzduší, jak jen to prostředí institutu dovoluje. Když se hodně snaží (a někdy zas, když se nesnaží vůbec), je KBS2209 schopen nechat zmizet různé malé předměty: tužky, míčky nebo svorky na papír. Ale nesmí to být nic většího než sklenice vody. Prostě je nechá zmizet. Posílá je někam... na místo, kterému říká "Samá tma". Není schopen je přivolat zpátky a taky neumí vysvětlit, co to ta "Samá tma" může být. Ale rád to místo nemá. Každou noc musí dostávat uklidňující prostředky, protože trpí živou noční můrou, ve které posílá sám sebe, po malých kouscích, do "Samé tmy". Nejdřív zmizí palec, pak pata, pak celá noha, jeden zub a druhý, pak vypadne z důlku jedno oko a pak ucho. V poslední době zažívá KBS2209 ztráty paměti a záchvaty paranoie. Vědci se domnívají, že je to způsobeno dlouhodobým užíváním sedativ, které si bere každou noc před spaním.

Ze všech čtyřiceti osmi sirotek pobývajících v Institutu jenom sedm vykazuje jakési paranormální schopnosti. Ale zbývajících čtyřicet jedna tím neztrácí na užitečnosti. U každého ze sedmi úspěšných pokusů se totiž nadpřirozené schopnosti projeví v různém věku u jednoho v jedenácti měsících, u jiného až v pěti letech. Zůstává tedy možnost, že i každé ze zbývajících jednačtyřiceti dětí v následujících letech rozkvetou. Možná teprve až zažijí dramatickou chemickou změnu, kterou v jejich těle vyvolá puberta. Ale postupně bude samozřejmě nutné ty z objektů, kteří žádné zvláštní schopnosti neprokážou, z programu vyloučit. Ani Projekt 99 nemá neomezené prostředky. Optimální termín jeho ukončení však jeho tvůrci zatím neurčili.

Volant pod jeho rukama byl tvrdý a kluzký jeho vlastním chladným potem, motor automobilu vydával známý zvuk a dálnice pod svištěcími pneumatikami byla pevná, ale Joe přesto cítil, jako by vstoupil do jiného rozměru. Byl zrádně beztvárý a nepřátelský rozumu jako surrealistické krajiny z obrazů Salvadora Dalího.

S rostoucí hrůzou Rose přerušil: "To místo, které popisuješ, je peklo. Ty... ty ses přece nemohla na něčem takovém podílet. Taková ty nejsi."

"Nejsem?"

"Ne."

Jak mluvila, její hlas slábl. Jako kdyby v sobě každé z jejích tajemství skrývalo část její síly, a když je teď jedno po druhém odhalovala, síly ubývalo. Jako když Samsonovi stříhali vlasy, pramen po pramenu. Ale v té vzrůstající únavě byla i sladká úleva, jaká se skrývá ve zpovědi. Rose se té slabosti oddávala, třebaže v jejím hlase zazníval i šedý stín zoufalství. "Možná že taková nejsem teď... ale asi jsem musela být."

"Ale jak to? A proč? Proč by ses účastnila takových... přišerností?"

"Z pýchy. Abych dokázala, že jsem skutečně tak dobrá, jak si mysleli, a že jsem schopná dostat téhle bezprecedentní výzvě. Bylo to vzrušující. Je přece vzrušující být součástí programu, který je financován ještě líp než Projekt Manhattan. Proč myslíš, že lidé pracovali na vývinu atomové bomby? Věděli přece, co dělají! Jenomže kdyby to neudělali oni, udělá to někde ve světě někdo jiný... takže je možná lepší ty druhé předběhnout a tím se zachránit."

"Zachránit se, ale prodat duši?" zeptal se.

"Nemůžu říct na svou obhajobu nic, co by mě mohlo očistit," řekla Rose. "Ale pravda je, že ve chvíli, kdy jsem se

projektu upsala, nebyla nikde ani zmínka o tom, že by se pokusy měly dovést až tak daleko a že bychom měli naše poznatky aplikovat s takovou... horlivostí. Děti jsme začali vyrábět postupně... a pak jsme do toho sklouzli. Nejdřív jsme je chtěli pozorovat jen do druhé třetiny fetálního stádia, protože plod se za skutečnou lidskou bytost nepovažuje. Takže se to nepočítalo jako pokusy na člověku. A když jsme jeden plod nechali dozrát, zjistili jsme u něj zajímavě neobvyklé grafy EEG. Tyhle podivné vzorce mozkové činnosti mohly poukazovat na dosud neznámé mozkové funkce. Museli jsme dítě nechat naživu, abychom mohli pozorovat... čeho jsme dosáhli. Abychom zjistili, jestli jsme třeba neposunuli vývoj o jeden obrovský krok."

"Ježíši!"

Joe tuhle ženu potkal teprve před třiceti šesti hodinami, ale pocity, které k ní choval, byly rozmanité a velmi silné. Chvillemi cítil, že ji doslova zbožňuje, chvillemi se jí bál, a teď mu byla odporná. Ale z jeho odporu brzy vzešel soucit. Poprvé v ní totiž zahlédl jeden stroužek lidské slabosti, kterých měl sám, i když v jiných formách, tolik.

"Dost brzy jsem skutečně odejít chtěla. Vedoucí projektu si mě pozval k soukromému rozhovoru a dal mi jasně najevo, že odejít nemůžu. Že se jedná o práci na doživotí. Pokusit se odejít z Projektu 99 by bylo totéž jako spáchat sebevraždu, a navíc ohrozit životy svých blízkých."

"Copak jsi nemohla oslovit tisk? Hodit celou tu historii veřejnosti, a tím je umlčet?"

"To by pravděpodobně bez hmatatelných důkazů nešlo. Jediná moje evidence byla v mé hlavě. Ale přesto si myslím, že se dva z mých kolegů rozhodli to zveřejnit. Jeden dostal mrtvici a druhého střelil třikrát do hlavy nějaký zloděj, kterého nikdy nedopadli. Chvilí jsem byla v takové depresi, že jsem se chtěla zabít, abych jim ušetřila práci. Ale pak se objevila CCY2121..."

Rok před CCY2121 se narodil objekt mužského pohlaví SSW8958. Projevovali se u něj velice nebezpečné vlohy a jeho příběh by tě měl zajímat kvůli zkušenostem, které jsi v poslední době udělal s lidmi, kteří sami sebe vyvrhli nebo zapálili. A také kvůli tvé ztrátě v Coloradu.

Ve věku čtyřiceti dvou měsíců už SSW8958 vládl jazykovými schopnostmi na úrovni průměrného studenta prvního ročníku vysoké. Byl schopen přečíst třisetstránkovou knihu v rozmezí od jedné do tří hodin, podle složitosti textu. Vyšší matematika do něj padala jako zmrzlina a stejně tak cizí jazyky od francouzštiny po japonštinu. I fyzicky se vyvíjel rychlejším tempem. Ve věku čtyř let byl vysoký a vyvinutý jako průměrný sedmiletý chlapec. Očekávaly se u něj paranormální vlohy, ale vědci byli překvapeni tím množstvím běžnějších talentů. Mezi jiným byl schopen zahrát na klavír jakýkoli kus, který slyšel jen jednou. Také je udivila rychlost jeho fyzického vývoje, která nebyla ovlivněna žádnou genetickou selekcí.

Ve chvíli, kdy 8958 začal projevoval paranormální schopnosti, se zjistilo, že je to skutečný fenomén. Jeho prvním udivujícím úspěchem bylo vidění na dálku. Ze hry popisoval vědcům pokoje jejich vlastních domů, ve kterých nikdy nebyl. Prováděl je po muzeích, do kterých se nikdy nedostal. Když mu ukázali fotografii hory Wyoming, ve které je zakopáno vrcholně utajené strategické středisko letecké obrany, byl schopen do nejmenších detailů popsat přístroj na zaměřování protivzdušných střel, který se ve válečném bunkru nachází. Nejdřív ho považovali za špiónážní prostředek nevyčíslitelné ceny, ale pak se naštěstí postupně začalo ukazovat, že stejně snadno, jak vstupuje do vzdálených místností, je schopen vstoupit i do lidské mysli. Mentálně ovládl jednoho z ošetřovatelů, donutil ho, aby se svlékl, běhal po chodbách sirotčince a kokřhal jako kohout. Když SSW8958 ošetřovatele pustil a zjistilo se, co se stalo, byl přísně potrestán. Měl jim trest za zlé. Moc za zlé. Tu noc, na vzdálenost sta kilometrů, vstoupil do ošetřovatelova domu a do jeho hlavy. Použil jeho tělo, aby brutálně zavraždil jeho ženu a potom ho navedl na sebevraždu.

Po této epizodě byla SSW8958 podána silná dávka uspávacího. Muselo mu být nastřeleno a zahynuli při tom další dva zaměstnanci Projektu 99.

Po dobu osmnácti dnů byl pak léky udržován v bezvědomí, zatímco celý tým vědců pracoval na rychlé konstrukci speciálního úložného prostoru, kde by se jejich nejlepší kousek udržel při životě, a současně zůstal pod kontrolou. Část zaměstnanců sice navrhlo okamžitou likvidaci SSW8958, ale to bylo po uvážení zamítnuto. V každém podniku je přece pár pesimistů, kteří dělají problémy.

Nalézáme se teď v bezpečnostním pokoji v prvním patře na jihovýchodní straně sirotčince. Každý zaměstnanec musí být, než sem vstoupí, prohlídnut třemi strážci. Toto místo nikdy méně než tři nehlídají, a to v kteroukoli hodinu. Musíš položit ruku na scanner, který podle otisků prstů určí tvou totožnost. Musíš se také podívat do scanneru sítnice, který porovná tvou sítnici se snímkem, který ti udělali hned po nástupu do zaměstnání.

Z této místnosti sjedeš výtahem o pět pater níž do podzemí, kde probíhá větší část Projektu 99. Ale tebe nejvíc zajímá nejnižší, šesté poschodí. Projdeš až na konec dlouhé chodby, do šedých kovových dveří. Ocitneš se v holém pokoji s jednoduchým kancelářským zařízením. Jsou tu tři strážci, ale o tebe se nezajímají. Tihle muži pracují v šestihodinových směnách, aby pozorně sledovali, nejen co se děje, ale i ty nejjemnější odstíny v chování druhých dvou.

Jedna stěna místnosti je prosklená a je jí vidět do vedlejšího pokoje. Za tímhle sklem je často k zastížení doktor Luis Blom nebo doktor Keith Ramlock, nebo oba dva při práci. To oni vytvořili SSW8958 a vykonávají dozor nad výzkumem a využitím jeho schopností. Pokud není přítomen ani doktor Blom, ani doktor Ramlock, jsou tu v pohotovosti alespoň tři z jejich nejbližších spolupracovníků.

SSW8958 není nikdy ponechán bez dozoru.

Přejížděli zrovna z Mezistátní dálnice 210 na Mezistátní 10, když Rose přerušila své vypravování a řekla: "Joe, nemohl bys mi zastavit u pumpy? Potřebovala bych na záchod."

"Co se děje?"

"Nic. Jenom musím... na záchod. Nechci ztrácet čas a chci se do Big Bear dostat co nejrychleji. Ale taky nechci mít mokré kalhoty. Nijak to nespěchá, ještě pár kilometrů to klidně vydržím."

"Dobře."

Znovu ho zavedla do své verze vidění na dálku, do Projektu 99 u Manassasu.

Jen dál, prosím, spojovacími dveřmi do poslední místnosti, ve které stojí složitě vybavený kontejner, ve kterém teď žije, a pokud nenastane nějaký nepředvídaný a zhoubný vývoj, bude žít po zbytek svého nepřírozeného života 8958.

Nádoba připomíná ocelové plíce, které se kdysi používaly jako podpěra pro oběti obrny. Tam je zavřený a uložený 8958 jako ořech ve skořápce. Je namačkan mezi dva matracovité, zvlhčované polštáře, které jsou vytvarovány přesně podle jeho těla a nedovolí mu pohnout ani malíčkem. Nemůže měnit výrazy obličeje ani se šklebit stejně by to nikdo neviděl.

Vzduch je mu dodáván z lahví, které stojí vedle kontejneru, hadičkou přímo do nosu. Je navíc bohatě propíchán kapačkami, v každé paži má jednu a jednu v levém stehně, kterými do něj proudí potřebné množství živin, tekutin a množství chemických látek. To podle uvážení jeho ošetřovatelů. Zároveň je permanentně cévkován, aby se zabránilo vzniku přílišného odpadu. Kdyby jediná z kapaček nebo jiných hadiček vypadla, nebo se jinak poškodila, rozezvučí se hlasité poplašné zařízení, a třebaže je kontejner vybaven pojistnými systémy, okamžitě je provedena oprava.

Vědci a jejich pomocníci se s 8958 domlouvají přes mikrofon. Hmota, která ho v ocelové nádobě obklopuje, je u obou uší vybavena reproduktory a u úst má nainstalovaný mikrofon. Zaměstnanci mohou ztlumit slova 8958 do nerušivého šepotu, ale on tuhle výhodu nemá. Obrazy jsou přenášeny pomocí dokonalého videa a skleněného vlákna do čoček, které má 8958 připevněny přímo v očních důlcích. Mohou mu tedy být ukazovány fotografie a pokud je to nezbytné i geografické údaje o budovách a místech, které má na vzdálenost prohlížet. Někdy mu také ukazují fotografie lidí, proti kterým má provést nějakou akci.

8958 musí do nejmenších detailů popisovat všechna místa, kam ho posílají, a odpovídat na otázky, které mu manipulanti kladou. Protože nepřetržitě zaznamenávají chod jeho srdce, krevní tlak, rytmus dechu, mozkovou aktivitu, pohyby očních víček a změny v elektrické vodivosti jeho kůže, mohou s devadesátiprocentní pravděpodobností rozeznat, kdy chlapec lže. Občas ho také zkoušejí. Posílají ho na místa, o kterých mají shromážděnu bohatou dokumentaci, a porovnávají pak jeho odpovědi s materiálem, který už mají.

Vědí, že je to zlobivý kluk, a nedůvěřují mu.

Kdykoli je 8958 nařazeno, aby vstoupil do mysli jiné osoby a zničil ji, nebo aby použil k zničení někoho jiného - a to bývají nejčastěji cizinci, říká se tomu "vlhká mise". Jednak proto, že se při tom hojně prolévá krev, a jednak proto, že se 8958 přitom nepohybuje ve vzdálených suchých místnostech, ale v stinných hlubinách lidské mysli. Po provedení "vlhké mise" ji 8958 popíše doktoru Blomovi nebo doktoru Ramlockovi. Jeden z nich je při té události vždycky přítomen. Pojištění množství takových misí jsou Blom, Ramlock a jejich spolupracovníci schopni rozeznat podvod i bez signálu polygrafního zařízení.

Obrazový display elektrické aktivity mozku 8958 pomáhá přesně určit, co v každém okamžiku dělá. Když se jenom dívá, vykazuje jeho mozek úplně jinou hladinu činnosti, než když pracuje na vlhké misi. Když má příkaz pozorovat vzdálené místo a ovládne tam přitom někomu, ze vzdoru nebo ze sportu, mysl, manipulanti to okamžitě poznají.

Pokud SSW8958 odmítne vykonat nějaký příkaz, překročí zadané údaje nebo projeví jiné známky odporu, může být potrestán, a to hned na několik způsobů. Mohou být aktivovány elektrické kontakty zavedené do jeho schránky a do cévky. Dostane pak na ta nejcitlivější místa od hlavy až k patě řadu bolestivých šoků. Do uší mu můžou pustit vražedně silný, bodavý elektronický jekot. Přívodem vzduchu mu mohou dovnitř vpouštět odporné puchy. Existuje taky řada chemikálií, které vyvolávají bolestivé a děsivé fyzické příznaky jako divoké křeče nebo pálení nervových pouzder, které přitom jejich nejcennějšímu přírůstku neohrožují život. Další jednoduchá, ale účinná výchovná metoda je přerušení přívodu vzduchu a vyvolání klaustrofobní paniky.

Když je 8958 poslušný, může být odměněn jedním z následujících pěti způsobů. I když všechny základní živiny karbohydráty, proteiny, vitaminy a minerály dostává kapačkou může být z jeho pouzdra vysunuta trubička, která se mu zasune do úst. Může si pak užívat chuť různých nápojů od coca coly po jablečný džus nebo čokoládové mléko. Za druhé, protože je klavírní génius a miluje hudbu, může být odměněn čímkoli od Beatles až po Beethovena. Za třetí mu mohou být do čoček, které mu překrývají oči, promítány filmy, a to v tak dokonalé perspektivě, že má pocit, jako by se nacházel přímo uprostřed filmového děje. Za čtvrté mu mohou být podány drogy, po kterých se může cítit skoro tak šťastný jako každý jiný kluk. Za páté, a to je nejlepší, je mu občas dovoleno jít se podívat do míst, která by sám chtěl vidět. Během těchto slavných výletů, kdy se smí řídit jen vlastními zájmy, poznává, co je to svoboda nebo alespoň to, co si pod tím slovem představuje.

Běžně hlídají kontejner a jeho rezidenta alespoň tři zaměstnanci. 8958 je totiž schopen ovládnout vždy jen jednu mysl. Kdyby se jeden z těch tří začal najednou chovat násilně nebo jinak neobvykle, můžou druzí dva pouhým zmáčknutím spínače zavést do kapaček dostatečné množství sedativ a přivést 8958 do okamžitého, hlubokého a bezbranného spánku. Kdyby ani to nepomohlo, existuje tu ještě jedno tlačítko pro nejhorší případ, které uvolní sedativum se smrtelnou dávkou nervového toxinu. Smrt nastane během tří až pěti vteřin.

I tři strážci na druhé straně prosklené stěny jsou pro svoji potřebu vybaveni stejnými tlačítky.

SSW8958 neumí číst myšlenky. Nemá telepat. Může jen potlačit osobnost člověka, kterého obsadil, a ovládnout jeho fyzickou schránku. Někteří zaměstnanci projektu tvrdí, že absence telepatické schopnosti je zklamáním, jiní, že je pozhánáním.

Navíc pokud se jedná o vlhké mise, musí 8958, předtím než ovládne něčí mysl, vědět, kde se jeho cíl nalézá. Nemá schopen libovolně pročesávat celou populaci, ale musí být veden manipulátory, kteří mu oběť přesně umístí. Jakmile se ale podívá na obrázek budovy nebo vozidla, ve kterém svoji oběť najde a určí si v hlavě jeho geografickou podobu -, může jít.

V tom smyslu je jeho moc zároveň omezena prostorem stavby. Nemá schopen oběť pronásledovat za hranice, které byly původně určeny. Nikomu není jasné, proč tahle omezení fungují. Vymysleli o tom celé teorie. Jedna vidí vysvětlení v tom, že neviditelné psychické já, které je jen vlnou energie, reaguje v otevřeném prostoru stejně jako teplo obsažené v

horkém kameni v chladné místnosti: Vyzařuje ven, rozplývá se a rozpouští a není možné ho udržet v pevném tvaru. 8958 dokáže vzdáleně pozorovat i otevřené prostory ale jen na krátkou dobu. Tyto slabiny samozřejmě manipulátory frustrují, ale zároveň věří, že se jeho schopnosti časem zdokonalí.

Pokud ten pohled sneseš, můžeš sledovat, jak dvakrát týdně nádobu otvírají, aby mohli svůj poklad očistit. Za tím účelem je uveden do hlubokého spánku a zůstává napojený na knoflík pro nejhorší případy. Omyjí ho houbou, ošetří podrážděnou kůži, vysají z nádoby tu trochu pevného odpadu, která z něho vyšla. Vyčistí mu zuby, prohlédnou oči, jestli v nich není infekce, a vypláchnou je antibiotikem. Třebaže 8958 dostává denně nízkoproudou elektrickou stimulaci svalů, aby si udržely alespoň minimální, k životu nutný objem, podobá se vyhladovělému dítěti z jedné z třetích zemí světa, které zruinovala sucha a zlá politika. Je bledý jako zásilka na pitevním stole, vyschlý, s drobnými kostmi, které se nepoužíváním ztenčily. Když někdy nevědomky ovine prsty kolem ruky ošetřovatele, nedokáže stisknout o nic silněji než novorozenec v kolébce, který se snaží pevně chytit mamčinu palce.

Někdy se stává, že v tom hlubokém útlumu něco naříkavě mumlá, kňourá nebo i pláče. Jako kdyby se mu zdál nějaký tichý a smutný sen.

U benzinové stanice Shell stály u samoobslužných stojanů jen tři auta. Motoristé obsluhovali svoje auta a přitom se šklebili a zastrkovali hlavy, aby jim větrem zvířená špína nelétala do očí.

Pumpa byla nasvícená jako scéna při natáčení. Policejní agentura, která pronásledovala Joea a Rose, nejspíš neposlala jejich fotky do místních televizních zpráv, ale stejně zůstal Joe radši ve stínu. Zaparkoval u boku budovy, blízko toalet, tam, kde ještě přežívalo pár skrčených stínů.

Vířily v něm emoce a měl pocit, jako by ho někdo řízl do srdce. Teď znal přesnou příčinu leteckého neštěstí, věděl, kdo je vrah, a všechny zruďné detaily. Ta vědomost byla jako ostrý skalpel, který seškrábl z jeho bolesti všechny sirupy, které se na ní snad vytvořily. Zármutek byl znovu čerstvý. Zdálo se mu, jako by je ztratil včera.

Výpnul motor a seděl beze slova.

"Nechápu, jak mohli přijít na to, že jsem v tom letadle byla," řekla Rose. "Bylajsem tak opatrná... ale poznala jsem, když se začal pohybovat po kabině letadla a hledat nás. Blikaly divně světla, porouchaly se mi hodinky a měla jsem ten mlhavý pocit něčí přítomnosti. To jsou znaky, které jsem se naučila číst."

"Setkal jsem se s vyšetřovatelkou Národní komise pro bezpečnost dopravy, která slyšela záznam hlasů v pilotní kabině, před tím, než pásek zmizel v požáru laboratoře. Ten chlapec byl uvnitř hlavy kapitána Blanea, Rose. Tomu nerozumím... proč si nevybral jenom tebe?"

"Dostal za úkol dostat nás obě dvě. Mě a tu dívku a zatímco se mnou by žádné problémy neměl, s ní už ano."

Úplně zmatený Joe řekl: "Nina? Proč by se o ni měli tehdy zajímat? Byla přece jen jednou z cestujících, ne? Myslel jsem, že ji potom pronásledovali, protože... protože s tebou přežila."

Rose uhnula očima: "Dones mi klíč od dámské toalety, Joe. Buď tak hodný, prosím tě. Jenom si odskočím a pak ti po cestě do Big Bear všechno dopovím."

Zašel do krámu a půjčil si od pokladní klíč. Když se vrátil k fordu, Rose už byla venku. Opírala se o přední kapotu zády a shrbenými rameny se kryla před hučícím větrem Svaté Anny. Levou ruku, která se jí stále třásla, si tiskla na prsa. Pravou rukou si přidržovala klopky svetru, jako by ji teplý srpnový vítr studil.

"Mohl bys mi odemknout?" požádala ho.

Šel na dámskou toaletu. Ve chvíli, kdy odemknul a rozsvítil, stála už Rose vedle něj.

"Budu rychle hotová," slíbila a proklouzla kolem něj dovnitř.

Když za sebou zavírala dveře, zahlédl na okamžik ve světle její obličej. Nevypadala dobře.

Joe se nevrátil do auta, ale opřel se o zeď hned vedle vchodu a čekal na ni.

Sestry v psychiatrických léčebnách a jiných zařízeních tvrdily, že mnohem větší počet jejich neklidných pacientů reaguje na vítr Svaté Anny než na měsíční úplňk za mřížemi okna. Nešlo jen o jeho zlověstný zvuk, který zněl jako křik nějakého nadpozemského lovce a jeho pronásledované kořisti, ale i o podvědomý alkalinový pach pouště a podivný elektrický náboj, který se lišil od těch, kterými nabíjely vzduch jiné, méně suché větry.

Joe chápal, proč si Rose tak choulila do svetru a proč si ho držela. Dnešní noc měla obojí, úplňk i vítr Svaté Anny, a vysílala do páteře mrazivý proud. A ten chlapec bez rodičů a beze jména, který žije v ocelové rakvi a neviditelně se pohybuje světem svých možných, nic netušících obětí.

Nahráváme?

Chlapec věděl o nahrávacím zařízení v kabině a zanechal na něm výkřik o pomoc.

Jeden z nich je doktor Louis Blom. Další se jmenuje doktor Keith Ramlock. Dělají mi ošklivé věci. Jsou na mě zlí. Ať toho nechají. Udělej něco, ať přestanou.

Ať už byl cokoli sociopat, psychotik nebo vrah -, bylo to také dítě. Možná bestie, pohroma, hrozba, ale také dítě.

Nežádal o to, aby se narodil, a jestli byl zlý, udělali ho takovým, protože ho nenaučili žádné lidské hodnoty. Dávali mu jen rozkazy a za vraždění ho odměňovali. Ano, byla to zrůda, ale zrůda, které vám bylo líto, ztracená, osamělá, bloudící v labyrintu zoufalství.

Byl politováníhodný, ale také strašlivý. A ještě tam někde čeká, až mu řeknou, kde by mohl najít Rose Tuckerovou a Ninu.

To je legrace.

Chlapec měl ze zabíjení radost. Joe považoval za možné, že mu manipulanti nepřikázali zabít všechny na palubě letu 353, ale že to udělal jako čin vzpoury, a protože ho to bavilo.

Ať toho nechají, nebo jestli budu mít možnost... až tu možnost dostanu, všechny zabiju. Všechny. Udělám to. Udělám. Zabiju všechny a bude se mi to líbit.

Joe si vybavil ta slova ze záznamu a cítil, že chlapec tu nemluvil jen o cestujících v osudném letadle. V tu chvíli už se

totiž rozhodl, že je zlikviduje. Mluvil o něčem apokalyptičtějším, než bylo pouhých tři sta třicet vražd. Co by dokázal, kdyby mu poskytli fotografie a geografické údaje nejen zaměřovače střel, ale nějaké základny s nukleárními raketami?

"Ježíši," zašeptal Joe.

Někde tam ve tmě čekala Nina. Byla sice v rukou Rosina přítele, ale to jako ochrana nestačilo. Byla zranitelná. Zdálo se mu, že to Rose nějak trvá.

Joe zaklepal na dveře záchodu a zavolal ji jménem, ale neodpověděla. Zaváhal, pak znovu zaklepal, a když slabým hlasem zavolala "Joe," strčil do dveří a vešel dovnitř.

Seděla na samém okraji záchodové mísy. Sundala si modrý svetr a bílou blůzu, která ležela na umyvadle nasáklá krví. Neuvedomil si, že Rose krvácí. Tma a svetr před ním krev schovaly.

Když vešel na toaletu, uviděl, že si z hromady vlhkých papírových ručníků udělala jakýsi tlakový obklad, který si tiskla na levý pectoriální sval nad prsem.

"Ten jeden výstřel na pláži," řekla. "Na zádech mám ránu, kudy kulka vyšla. Pěknou, čistou. A ani jsem tolik nekrvácela, i bolest je snesitelná... Tak proč pořád slábnu?"

"Snad vnitřní krvácení," řekl a škvíhl sebou, když zahlédl ránu, kudy kulka vyšla z jejích zad.

"Znám anatomii," řekla. "Strefili se do nejlepšího místa, nemohlo to být lepší. Hlavní orgány by měly být v pořádku."

"Kulka mohla škrtnout o kost a roztržít se. A jeden úlomek třeba ven nevyšel a vydal se jinudy."

"Měla jsem takovou žízeň. Snažila jsem se napít z kohoutku, ale když jsem se naklonila, málem jsem omdlela."

"To rozhoduje," řekl a srdce mu tlouklo. "Musíme ti najít doktora."

"Dovez mě k Nině."

"Sakra, Rose!"

"Nina mě může uzdravit," řekla a provinile se při tom podívala jinam.

Udiveně řekl: "Uzdravit tě?"

"Důvěřuj mi. Nina umí věci, které žádný doktor nedovede, které nikdo jiný na světě nedovede."

V té chvíli pochopil alespoň jedno ze zbývajících tajemství Rose Tuckerové. Ale nemohl si dovolit vyndat tu temnou perlu z hlubin a pořádně si ji prohlédnout.

"Pomoz mi s blůzou a svetrem a pojďme. Musíš mě dovézt do Nininých rukou. Do jejích uzdravujících rukou."

Joe byl napůl ochromený strachem o ni, ale přesto udělal, co po něm chtěla. Když ji oblékal, vzpomněl si, jak se v sobotu ráno na hřbitově zdála větší než sám život. Teď byla tak drobná!

Celou cestu do auta horkým drásavým větrem, který teď napodoboval nějaké vlčí písně, se o něj opírala.

Když ji usadil na sedadlo spolujezdce, požádala ho, aby jí došel pro něco k pití.

U automatu před pumpou koupil pepsí a pomerančový džus. Chtěla radši džus a Joe jí ho otevřel.

Ještě než si od něj plechovku vzala, dala mu dvě věci: Polaroidový snímek hrobů jeho rodiny a složenou dolarovou bankovku, jejíž číselný kód bez čtvrté číslice dával telefonní číslo, na kterém mohl být v případě nouze zastížen Mark z Infiniface. "A ještě než pojedeme, chci ti říct, jak najdeš tu chatku v Big Bear. Pro případ, že to nevydržím."

"Nebud' hloupá. Ty to přece vydržíš."

"Poslouchej," řekla a znovu vyslala tu zář, která každého donutila poslechnout.

Poslouchal, když mu vyprávěla co a jak.

"A co se týče Infiniface," řekla, "důvěřuju jim, jsou to moji přirození spojenci. Moji a Nininy přesně, jak to říkal Mark. Ale bojím se, že se mezi ně dá příliš snadno vetřít. Proto jsem nechtěla, aby dnes v noci jezdili s námi. Ale jestli nás nikdo nesleduje, tak je tohle auto čisté a jejich ochranný systém zřejmě funguje. Kdyby došlo na nejhorší a nevědělš, kam se vrátit... budou tvoji poslední nadějí."

Při jejích slovech se mu sevřela hrud' a stáhlo hrdlo. Nakonec řekl: "Nechci už tohle poslouchat. Dovezu tě k Nině včas."

Rosina pravá ruka se roztrásla tak, že si Joe nebyl jistý, jestli v ní vůbec udrží plechovku s džusem. Ale podařilo se ji to a žíznivě se napila.

Rozjel se znovu na dálnici Saň Bernardino. Směřoval na východ. Řekla: "Nikdy jsem ti nechtěla ublížit, Joe."

"Neublížilas mi."

"Udělal jsem hroznou věc."

Podíval se na ni. Neodvažoval se zeptat, co udělala. Schovával tu lesklou černou perlu poznání hluboko v peněženice svojí mysli.

"Nechovej ke mně nenávist."

"Ale já k tobě žádnou nenávist necítím."

"Moje motivy byly dobré. V minulosti ne vždycky. Určitě ne tehdy, když jsem se upsala do Projektu 99. Ale tentokrát dobré byly, Joe."

Joe řídil ze světelné záplavy Los Angeles a jeho předměstí k černému pohorí, kde byla Nina, a čekal, až mu Rose poví, proč by ji měl nenávidět.

"A teď ti povím," řekla, "o jediném skutečném úspěchu Projektu 99..."

Nastup teď znovu do výtahu a potom, co jsi zahlédl na dně šestého podzemního podlaží záblesk pekla, vyjed' nahoru, do bezpečnostní místnosti, kde náš sestup začal. Když budeš odtamtud pokračovat k jihovýchodnímu konci přezemí, dojdeš do pokoje CCY2121.

Byla, jako ostatní děti, počata bez vášně, jeden rok po 8958. Ale tentokrát se nejednalo o projekt doktora Bloma a doktora Ramlocka, ale o projekt Rose Tuckerové. CCY2121 je sladké dítě. Je křehká s bledým obličejem, zlatými vlásy a ametystovými očima. Většina zdejších siroteků má jen průměrnou inteligenci, ale CCY2121 vykazuje neobvykle vysokou

hladinu IQ, možná dokonce vyšší než 8958. Miluje učení. Je to tichá holčička s půvabem a přirozeným kouzlem. Ale během prvních tří let života se u ní neprojeví žádné paranormální vlohy.

Potom si, jednoho květnového odpoledne, hraje s ostatními dětmi na trávníku před sirotčincem a najde vlaštovku se zlomeným křídlem a roztrženým okem. Leží na trávě pod stromem a slabě pípá. Když ji dívka vezme do rukou, strne strachy. Dívka běží s pláčem k nejbližšímu ošetřovateli a ptá se, co má s vlaštovkou dělat. Vlaštovka je teď tak slabá a tak vyděšená, že jenom naprázdno otvírá zobáček a nevydává ani hlas. Ptáček umírá, ošetřovatel neví, co by se dalo dělat. Ale dívka vlaštovčinu přibližující se smrt odmítá. Sedne si na zem, opatrně ptáčka chová v levé ruce a lehounce ho přitom hladí pravou rukou. Zpívá mu písničku o Července - a asi za minutu je vlaštovka zdravá. Zlomené křídlo srostlo a roztržené oko se zahojilo a je teď jasné a zářící. Ptáček zazpívá - a odletí.

CCY2121 se stane šťastným středem pozornosti. Rose Tuckerová, kterou už Projekt 99 dohnal k myšlenkám na sebevraždu, se cítí znovuzrozená jako ten pták. Vrací se od kraje propasti, do kterého už nahlížela. Příštích patnáct měsíců se věnuje výzkumu léčebných schopností CCY2121. Nejdřív je to jen nespolehlivá vlohá, kterou nemůže libovolně používat, ale pak, měsíc po měsíci, se naučí sílu víc a víc ovládat, až ji může použít, kdykoli je o to požádána. Členové Projektu 99, kteří měli zdravotní problémy, jsou v tak výborném stavu, v jaký nikdy nedoufali. K dítěti tajně přivedou i několik vybraných politiků a vojenských hodnostářů - a členů jejich rodin -, kteří trpí životně nebezpečnými chorobami. Někteří z Projektu 99 považují CCY2121 za svůj největší úspěch. Jiní zas, i přes očividné nedostatky, ji vidí jako svůj nejzajímavější a nejceněnější majetek 8958.

A teď poslouchej. Jednoho deštivého srpnového odpoledne, patnáct měsíců po uzdravení vlaštovky, je u genetického inženýra Amose zjištěna rakovina slinivky, jedna z nejhorších forem. Dívka Amose vyléčí měkkým, lehkým dotykem, ale objeví v něm přitom ještě jednu chorobu. Není fyzického, ale psychického rázu, ale je stejně tak zhoubná. Snad kvůli tomu, co viděl v Projektu 99, a nebo z různých jiných důvodů, které za padesát let života posbíral, se Amos rozhodl, že život nemá žádný smysl ani cíl, že neexistuje osud, že je jen prázdnota, ve které se pohybujeme jako prach ve větru. Tato temnota byla horší než rakovina, ale i tu dívka vyléčila. Ukázala Amosovi Boží světlo a podivně strukturované rozměry, které nepatří do našeho světa.

Když to Amos spatří, je přemožen radostí a úžasem. Střídavě se směje a pláče a ti, kteří jsou s ním v místnosti výzkumná pracovnice Janice a jiný vědec Vincent -, tvrdí, že to vypadalo jako nebezpečný hysterický záchvat. Amos dívku nutí, aby to světlo, které ukázala jemu, ukázala i Janice, a ona to udělá.

Ale Janice reaguje jinak než Amos. Je pokořená a vyděšená a kolabuje pod tíhou výčitek. Drásá samu sebe lítostí nad tím, jak doposud žila, nad zármutkem těch, které zradila a kterým ublížila. Z jejího utrpení jde hrůza.

Vypukne pozdvižení.

Zavolají Rose, Janice a Amos jsou izolováni a podrobeni pozorování. Co s nimi dívka udělala? To, co říká Amos, zní jako šťastné žvatlání neškodně pomateného člověka. A ještě před několika minutami to byl vědec s vážnou, ne-li zadumanou povahou.

Dívka je odlišnými reakcemi Amose a Janice poděšena a zmatena. Stáhne se do sebe a nekomunikuje. Rose s ní v soukromí pracuje přes dvě hodiny, až se jí konečně podaří dostat z ní podivuhodné vysvětlení. Dítě nechápe, proč by to, co Amosovi a Janice ukázalo, na ně mělo mít tak silný účinek, ani proč Janice reagovala směsicí euforie a sebevrstkačství. Holčička sama se narodila s plným vědomím smyslu univerza i svého místa v něm. S pochopením žebříčku, po kterém musí různými osudy šplhat k nekonečnu. S vědomostí o věčném životě, kterou si nesla v genech. Nemohla tedy pochopit, jak může tato pravda tak otřást člověkem, který strávil celý život v blátě pochyb a prachu zoufalství.

Rose požádá dívku, aby jí to také ukázala. Nečeká přitom nic víc než zkušenost na úrovni zážitku z Laterny magiky, výpravu do dětsky sladké představy o Bohu. Dívka jí vyhoví. A navždy ji změní. Jediný dotek dívčiny ruky ji otevře plnosti existence a to, co zažívá, přesahuje její schopnost popisu. Protékají proud radosti a odnáší s sebou všechny ty zármutky a neštěstí, které dosud zažila. Ale zároveň ji zaplavuje i hrůza, protože si uvědomuje nejenom příslib té jasné věčnosti, ale zároveň i úkoly, které musí splnit, o které musí bojovat den co den, v tomto i nadcházejících světech. Ty úkoly ji děsí, protože si není jistá, že na ně stačí. A také si, jako Janice, uvědomí každou špatnost, nelaskavost, lež nebo zradu, které se dopustila, a spatří svou vlastní sobeckost, úzkoprsost a krutost.

Touží po tom, aby mohla překonat svoji minulost, i když se třese pod tíhou všeho, co pro to bude muset udělat.

Jakmile vize pomine a Rose zjistí, že se nachází v dívčině pokoji, nepochybuje ani chvíli o tom, že to, co spatřila, je skutečnost, nejčistší podoba pravdy, a ne jen dětská iluze přenesená psychickou schopností. Asi půl hodiny není schopná promluvit, sedí a třese se, obličej v dlaních.

Postupně si uvědomuje následky toho, co se právě stalo. Jsou v podstatě dva. Pokud by tato pravda mohla být přinesena světu - možná jen tolika lidem, kolika se může dotknout, bude všechno, co až doteď bylo, jinak. Poté, co jeden spatří ne uvěří, ale spatří, že existuje věčný život, ač mu připadá hluboce tajemný a strašlivý i nádherný zároveň, začne mu všechno, co doposud uznával jako důležité, připadat beze smyslu. Tam, kde dřív vedla jen jedna cesta tmou, se teď nabízí široké cesty podivuhodných možností. Znamená to konec světa, jak ho známe. Druhý následek: Existují lidé, kterým bude konec starého pořádku proti mysli. Lidé, kteří se naučili žít z moci a z ponižování druhých. Jejich ve světě plno a dívčín dar zaručeně odmítnou. Z dívky a z jejího příslibu budou mít strach, a proto ji buď utlumí a zavrou do kontejneru, nebo zabijí.

Je nadaná spasitelskou mocí, ale je to jen člověk. Je schopna vyléčit zlomené ptačí křídlo a udělat, aby slepé oko prohlédlo. Může z nemocného muže vyhnat rakovinu. Ale není to anděl v záračném rouše. Je z masa a kostí. Její záračná moc sídlí v jemných závitech jejího jedinečného mozku, a kdyby ji někdo vyprázdnil do týla zásobník, zemře jako každé jiné dítě. Sama sebe vyléčit neumí. Její duch bude žít na jiných úrovních, ale pro tento nešťastný svět, který ji tolik potřebuje, bude nenávratně ztracena. Nic se nezmění, místo neklidu nezavládne mír a nezmizí ani osamělost, ani

zoufalství.

Rose si uvědomí, že ředitelé projektu budou pro okamžitou likvidaci. Ve chvíli, kdy pochopí, co je ta dívka zač, ji zabijou.

Snad ji zabijí, ještě než padne noc.

Určitě před půlnocí.

Nebudou riskovat a uchovávat ji v kontejneru. Chlapec vládne jen destruktivní mocí, ale ta dívka má schopnost dávat osvícení, a to je mnohem nebezpečnější.

Zastřelí ji, namočí tělo benzinem a zapálí. A její zuhelnatělé kosti rozptýlí.

Rose musí jednat - a rychle! Dívka musí ze sirotčince zmizet dřív, než se jim ji podaří zničit.

"Joe?"

Hvězdné pole oblohy zastínil černý masiv hor. Jako by právě teď prorazil zemskou kůru a vyvřel na povrch.

"Joe, je mi to líto," měla tenounký hlas. "Je mi to tak líto."

Uháněli po státní dálnici 30 na sever, východně od města Sañ Bernardino a sto kilometrů od Big Bear.

"Jsi v pořádku, Joe?"

Nezmohl se na odpověď.

Auta svítila. Silnice šplhala do lesů. Topoly a borovice se otřásaly a otřásaly se ve větru.

Nemohl odpovědět. Mohl jen řídit.

"Když jsi tak trval na tom, že ta holčička se mnou byla tvoje Nina, nechala jsem tě, abys tomu věřil."

Pořád mu lhala, ať k tomu měla jakýkoli důvod. Nechápal, proč před ním pravdu porad' skrývá.

Řekla: "Potom, co nás v té restauraci našli, jsem potřebovala, abys mi pomohl. Zvláště když mě střelili. Potřebovala jsem tě. Když jsem ti dala tu fotografii, nedokázal jsi otevřít svoje srdce ani mysl. Byl jsi tak... křehký. Bála jsem se, že kdybys zjistil, že to není tvoje Nina, nešel bys dál. Rozpadl by ses. Opuště mi to Pánbůh, Joe, ale já tě potřebovala. A teď tě potřebuje ta dívka."

Nina ho potřebuje. Ne nějaká v laboratoři narozená holčička se schopností přenášet své podivné představy na druhé a zamlžovat těm naivním lidem hlavy. Nina ho potřebovala. Nina.

A jestli nemohl důvěřovat Rose Tuckerové, zbýval vůbec někdo, komu důvěřovat mohl?

Podařilo se mu dostat ze sebe jedno slovo: "Pokračuj."

Rose teď, v pokoji 2121, horečně přemýšlí o tom, jak dívku protáhnout bezpečnostním systémem, bytelným jako v kterémkoli vězení.

Odpověď, když konečně přijde, je jednoduchá a elegantní.

Z přízemí sirotčince vedou tři východy. Rose s dívkou projdou ruku v ruce ke dveřím, které spojují hlavní budovu s dvoupatrovým parkovištěm.

Ozbrojený strážce na ně hledí spíš popleteně než podezřívavě. Sirotci do garáže nemají přístup ani s doprovodem. 2121 k němu napřáhne maličkou ruku a řekne: Potřes. Strážce se usměje a poslechne. Vtom dostane od dívky dar. Je zachvácen vírem úžasu, sedne si, neovladatelně se třese a pláče radostí a lítostí, zrovna jako před chvílí v dívčině pokoji Rose.

Můžou teď snadno zmáčknout knoflík na jeho ovladači a odemknout elektronický zámek dveří. Projdou.

Z spojovacími dveřmi čeká další strážce. Když uvidí dítě, vyleká se. Natáhne k němu ruku a údiv, který následuje, se s tím prvním vůbec nedá srovnat.

Třetí strážce je u výjezdu z garáže. Zneklidní ho pohled na dívku v Rosině autě, a tak se nakloní do otevřeného okna a žádá vysvětlení - dívka se dotkne jeho tváře.

Další dva ozbrojení muži čekají u brány vedoucí na dálnici. Zátarasy padají, Virginie leží před nimi.

Už nikdy potom by útěk nebyl tak snadný. Jakmile by věděli, o co jde, uvítala by dívčino napřažení ruky palba z pistole. Teď jde o to, dostat se co nejdřív z téhle oblasti, dřív, než ochranka zjistí, co se přihodilo jejím pěti mužům. Zahájí pak pronásledování, možná za asistence místních, státních i federálních úřadů. Rose řídí jako šílená. Zoufalství v ní probudí schopnost, o které dosud nevěděla.

2121 je tak malá, že skoro nevidí z okénka, ale fascinovaně zírá na okolní krajinu a nakonec řekne: Teda, tady je to fakt velký.

Rose se zasměje a říká: Tos ještě nic neviděla, zlato.

Uvědomí si, že musí co nejdřív učinit veřejné prohlášení. Použít média, aby rozšířily léčitelské schopnosti 2121, a teprve potom ukázat druhý a větší dar, který dívka vlastní. Ví, že síly nevědomosti a temnoty využívají roušky tajemství.

Rose věří, že dívka nebude v bezpečí, dokud ji svět nepozná, neobejme a neodmítne vydat ji znovu do ústavu.

Její bývalí šéfové budou jistě očekávat, že vystoupí na veřejnosti co nejrychleji a se vši pompou. Mají veliký vliv na média velký a neviditelný, jako síť ze stínů, které vrhají mraky na hladinu rybníka. A oč je jejich moc neviditelnější, tím je účinnější. Jakmile se vynoří na povrch, budou se jí snažit co nejrychleji najít, ještě dřív, než zveřejní 2121.

Zná jednu reportérku, které důvěřuje. Taji nezradí. Jmenuje se Lisa Peccatone a zná ji ještě z univerzity. Pracuje pro Post v Los Angeles.

Rose bude muset s dívkou letět do Jižní Kalifornie a čím dřív se tam dostanou, tím líp. Projekt 99 je společným podnikem soukromých firem, jistých prvků obranného systému a jiných mocných sil ve vládě. Bylo by snazší zastavit padající lavinu pírkem, než postavit se jejich spojené moci. A brzy použijí všechny zbraně svého arzenálu, aby Rose a dívku našli.

Letět z letiště v Dulles ve státě Washington je příliš nebezpečné. Uvažuje o Baltimoru, Filadelfii, New Yorku a Bostonu. Nakonec se rozhodne pro New York.

Uvažuje tak, že čím víc okresů a států se jí podaří přejet, tím bude bezpečnější. Zamíří tedy do Hagerstown v Marylandu

a odtamtud do Harrisburgu v Pensylvánii. Vše probíhá bez obtíží. Ale kilometr po kilometru v ní sílí strach, že její pronásledovatelé vyhlásí pátrání po jejím autu a že bude chycena, ať je od Mansassu, jak chce daleko. V Harrisburgu auto nechá a dál pokračují autobusem.

Ve chvíli, kdy se ocitnou na palubě letadla, se Rose cítí v bezpečí. Hned po přistání na letišti v Los Angeles se setká s Lisou a lidmi, které shromáždila, a odstartuje řadu výbuchů ve sdělovacích prostředcích.

Do seznamu cestujících Rose naznačila, že její manžel je běloch a že 2121 je její nevlastní dcera. V tom okamžiku pro ni vybrala jméno Mary Tucker, ale pro média chtěla dál používat jméno CCY2121. Evokovalo to čísla používaná v koncentračních táborech a pro veřejné mínění to vystihne povahu Projektu 99. Zároveň to dívce získá okamžité sympatie. Ale uvědomuje si také, že postupem času bude muset spolu s 2121 vybrat nějaké stálé jméno. A vzhledem k dívčině historické důležitosti by to mělo být jméno, které má zvuk.

V letadle sedí přes uličku od matky a jejích dvou dcer, které se vracejí domů do Los Angeles. Jsou to Michelle, Chrissie a Nina Carpenterovy.

Nina je asi stejně stará i velká jako 2121. Hraje si s příruční elektronickou hrou pro předškolní děti, která se jmenuje Prasátka a princové. 2121 je přes uličku jako uhranutá zvuky a obrázky na malé obrazovce. Nina si toho všimne a řekne Mary, aby si s ní sedla na dvě prázdná sedadla. Můžou si hrát společně. Rose chvíli váhá, jestli to má dovolit - ale ví, že 2121 je mnohem moudřejší, než by ve svém věku měla být, a že si uvědomuje, jak musí být opatrná. Dovolí jí to. Toto je poprvé, kdy si 2121 hraje neplánované. Zažívá svoji první skutečnou hru. Nina je velice půvabné, sladké a družné dítě. 2121 je sice doslovně nadějí světa, je to génius se schopností četby na úrovni čerstvého studenta vysoké školy, ale okamžitě je Ninou úplně okouzlena. Chce být Nina, chce být tak skvělá jako Nina, a dokonce začne podvědomě napodobovat její gesta a způsob mluvení.

Letadlo startovalo z New Yorku pozdě a za nějakou chvíli začne být Nina ospalá. Obejme 2121 a s dovolením Michelle daruje své nové přítelkyni Prasátka a prince. Pak se vrátí na své místo k mamince a sestře a usne.

2121 je bez sebe radostí. Vrací se na svoje sedadlo vedle Rose a objímá malou elektronickou hru, jako by to byl poklad nedocenitelné hodnoty. Ani si s ní nechce hrát, tak se bojí, aby ji neporouchala. A taky ji chce uchovat přesně v tom stavu, v jakém ji od Niny dostala.

Jeli teď západně od jezera Running Lake, dost daleko od Big Bear, po hranách průsmyků, ve kterých se rodil vítr. Na kapotu jim bušily padající šišky jehličnanů. Joe odmítl přemýšlet o hře Prasátka a princové a o tom, co znamenala. Poslouchal Rose a těžko ovládal svůj hněv. Věděl, že nemá žádný důvod, aby se na tu ženu nebo na dítě s jménem jako z koncentračního tábora zlobil, ale stejně byl bez sebe. Snad to bylo proto, že hněv znal a měl s ním zkušenosti z mládí, zatímco se zármutkem si nevěděl rady.

Odvedl rozhovor od dvou hrajících si dívek a řekl: "Jak do toho všeho zapadá Horton Nellor, krom toho, že vlastní velký podíl firmy Technologik, která je do Projektu 99 namočená?"

"Přesně taková hajzlové, jako je on, ovládnou budoucnost." Tiskla teď mezi kolena plechovku s pepsi a pravou rukou držela kovové poutko, kterým se otvírala. Byla tak slabá a tak špatně se pohybovala, že to skoro nedokázala.

"Ovládnou budoucnost... pokud Nina... pokud všechno nezmění."

"Velké podniky, velké vlády a velká média ty teď táhnou za jeden provaz. Spojily se, aby nás ostatní využily. Je to tak? Radikální názory!"

Hliníková plechovka jí zacvakala o zuby, po bradě jí stekl pramínek pepsi coly. "Nezáleží jim na ničem, kromě moci. Nevěří... v dobro a zlo."

"Pro ně existují jenom události."

I když se zhluboka napila, její hrdlo znělo vyprahle. Zlomil se jí hlas. "A význam těch událostí spočívá jen v tom... jak je překroutí."

Pořád k ní pocíťoval ten slepý vztek, protože trvala na tom, aby věřil její verzi příběhu o Nině. Ale přesto už nesnesl další pohled na to, jak je stále slabší. Podíval se před sebe na silnici, kde spršky jehličí sešívaly dohromady vzduté plachty prachu. Pak šlápl na plyn. Jel nejrychleji, co si troufál.

Plechovka s limonádou jí vyklouzla z ruky. Dopadla na podlahu, skutálela se pod sedadlo a vychrstla přitom zbytek na zem. "Prohrávám, Joe."

"Už to není daleko."

"Musím ti dopovědět, jak to bylo... když letadlo začalo klesat."

Padají z výšky šesti kilometrů, čím dál tím rychleji. Motory řvou, křídla praskají, trysky hučí. Ječící cestující jsou vtlačeni do sedadel takovou silou nahromaděné gravitace, že ani nemůžou zvednout hlavu. Někteří se modlí, jiní zvrací, pláčou, klejou, volají všechna boží jména a jména svých blízkých přítomných i vzdálených. Trvá to celou věčnost. Je to šest kilometrů, ale jako kdyby padali z měsíce

a pak se najednou Rose ocitne v modři, v tiché jasné modři, jako by byla letícím ptákem. S tím rozdílem, že pod ní neleží žádná temná zem. Všude kolem je jen modř. Nevnímá pohyb, teplo ani chlad. Je v nehybné hyacintově modré kouli, přímo uprostřed. Visí. Čeká. V plicích zadržuje dech. Snaží se vydechnout, ale nemůže, nemůže, dokud - s výdechem tak hlasitým jako výkřik se Rose probere na louce. Nehybně sedí na svém sedadle a vedle ní 2121. Blízké lesy jsou v plamenech. Všude okolo oheň olizuje kusy pokroucených trosek. Louka je jako nepopsatelný palác hrůz, letadlo zmizelo.

V posledním okamžiku dívka použila svou psychickou sílu, vypjala ji až k hranici a přenesla je z prokletého letadla do jiného místa, mimo čas a prostor. A v tomto tajemném ochranném spánku je držela po celou minutu zkázy. Po té námaze byla 2121 studená, třesoucí se a neschopna promluvit slovo. Její oči, jasné odleskem tolika plamenů, měly ztracený výraz autistického dítěte. Ze začátku nemohla chodit ani se postavit a Rose ji musela zvednout ze sedadla a nést.

Rose tu stála a plakala pro všechny mrtvé, rozprášené do noci, třásla se hrůzou z masakru a nevěřila svému zachránění.

Stála tu ve víru emocí, s dítětem v náručí, a nebyla schopna udělat ani krok. Pak si vzpomněla na blikající světla v kabině letadla a otáčení ručiček na svých hodinkách. Bylo jí jasné, že pilot letadla se stal obětí vlhké mise provedené na dálku chlapcem, který žije v ocelovém pouzdře hluboko pod zemí ve státě Virginia. Tato úvaha ji žene pryč z místa neštěstí, kolem hořících stromů, do měsícem ozářeného lesa. Prodírá se nízkým porostem a pak ji smčí stezka poprášená stříbrným světlem a skropená stínem dovede na jinou louku. Z jejího okraje spatří světla farmy Loose Change Ranch. Když dorazí k domu, je na tom dívka už trochu lépe, ale přece ještě nemá všechny smysly pohromadě. Už je schopna chodit, aleje unavená, zadumaná a duchem vzdálená. Blízko u domu jí Rose řekne, aby si pamatovala, že se jmenuje Mary Tuckerová, ale 2121 říká: Jmenuju se Nina. Chci být Nina.

A to jsou poslední slova, která vysloví, možná už navždycky. V měsících, které po havárii následovaly, se Rose i s dívkou ukrývá u přátel v Jižní Kalifornii. Dítě spí dvanáct až čtrnáct hodin denně, a když nespí, o nic se nezajímá. Celé hodiny sedí a zírá z okna nebo na jeden obrázek v knize, anebo do neurčitá. Nemá chuť k jídlu a hubne. Je bledá, křehká, a dokonce se zdá, že její ametystové oči ztrácí barvu. Úsilí, které musela vynaložit na to, aby přenesla sebe a Rose během havárie do modrého prostoru, ji hluboce vyčerpalo, snad skoro zabilo. Nina už nejeví známky žádných paranormálních schopností a Rose žije ve stavu sklíčenosti.

Kolem Vánoc začíná Nina projevovat známky zájmu o svět kolem ní. Dívá se na televizi. Čte knihy. S ustupující zimou spí méně a o to víc jí. Plet' se jí zase rozzáří a pohled se prohloubí. Dosud nemluví, ale zdá se, že je den ode dne napojenější. Rose se jí snaží dodat odvahy, vylákat ji z exilu, do kterého se sama vyhostila. Každý den jí vypráví o dobru, které může prokázat druhým, a o naději, kterou jim může přinést.

V jedné zásuvce v jejich společné ložnici má Rose schovaný výtisk novin Los Angeles Post, číslo, kde věnovaly celou přední stranu havárii Mezistátního letu 353. Pomáhají to, aby si stále uvědomovala nepřičetnou zlobu svých nepřátel. Jednou v červenci, jedenáct měsíců po neštěstí, přijde do ložnice a vidí, jak Nina sedí na kraji postele a před sebou má tu stranu z novin, na které jsou fotografie některých obětí. Dívka se dotýká obrázku Niny Carpenterové, která jí darovala Prasátka a prince, a usmívá se.

Rose se posadí vedle ní a ptá se, jestli je jí smutno, když si na ztracenou kamarádku vzpomene.

Dívka zavrtí hlavou. Potom vezme Rosinu ruku a položí ji na fotografii. Když se Rose prsty dotkne obrázku, padne do modré záře podobné svatyni, do které byla přenesena v okamžiku leteckého neštěstí. Až na to, že tady je spousta pohybu, tepla a vjemů.

Jasnovidci už dlouho tvrdí, že jsou na předmětech schopni cítit zbytky psychické energie lidí, kteří se jich dotýkali. Někdy dokonce pomáhají policistům v identifikaci vraha tím, že ohmatají nějaký předmět, který měla oběť u sebe v okamžiku útoku. Ta energie na fotografii v novinách je podobná, ale přesto jiná Nina ji na obrázku nenechala mimoděk. Záměrně ho prosytila energií.

Rose má pocit, jako kdyby se ponořila do moře modrého světla. Je tu spousta plavců, které sice nevidí, ale cítí, jak kolem ní prokluzují. Jeden z nich jako by pomalu plaval skrz Rose. Najednou ví, že je to Nina Carpenterová, to děvčátko s mopsličím úsměvem, dárkyně Prasátek a princů, která je mrtvá, ale přesto v bezpečí, mrtvá, ale ne navždy ztracená. Která je živá a šťastná, ale jinde. Ne v modři, ale za ní. Modrý jas je styčná rovina, hranice mezi dvěma stupni existence. Rose je pohnutá stejně, jako když se v pokoji sirotčince poprvé dozvěděla o existenci věčného života. Stáhne ruku z obrázku Niny Carpenterové a chvíli tiše a pokorně sedí. Potom vezme svou vlastní Ninu do náruče a pevně ji objímá a kolébá. Nezmůže se na slovo a ani to není třeba.

Dívčina zvláštní síla se tedy vrátila a Rose ví, co teď mají udělat a kde musí začít. Nechce znovu riskovat cestu za Lisou Peccatone. Nevěří sice, že by ji stará přítelkyně vědomě zradila, ale tuší, že právě přes Lisino napojení na Post - a skrze Post na Hortona Nellora, se lidi z Projektu 99 dozvěděli o její přítomnosti v letu 353. Rose i Nina jsou považovány za mrtvé. Musí toho využít, jak jen to bude možné, a nesmí přilákat pozornost nepřátel. Nejdřív Rose dívku poprosí, aby dala dar věčné pravdy každému z přátel, kteří se o ně po jedenáct měsíců jejich citové vyčerpanosti starali. Potom osloví manžele, ženy, rodiče a děti lidí, kteří zahynuli v letu 353. Přinesou jim vědomí o nesmrtnosti a zároveň pohled na jejich blízké v modrém meziprostoru S trochou štěstí se jim tu zvěst podaří rozšířit tak rychle, aby už se, až je dostanou, nedalo nic dělat.

Rose chce začít u Joea Carpentera, ale nemůže ho najít. Jeho spolupracovníci v Postu s ním ztratili kontakt a dům ve Studio City prodal. Není v telefonním seznamu. Říkají, že je zlomený, že odešel zemřít.

Musí začít odjinud.

V Postu byl otištěn jen zlomek obětí z Jižní Kalifornie a Rose nemá možnost získat ostatní. Rozhodne se nakonec, že nebude používat portréty. Místo toho zjistí z otištěných pohřebních oznámení místa jejich posledního odpočinku a vyfotografuje jejich hroby. Zdá se jí, že nasycené fotografie by měli zobrazovat právě hroby. Že právě tyto pochmurné kamenné desky by se měly stát dveřmi, kterými jejich příjemci vstoupí do poznání, že smrt není něco mocného a hrozivého. Že za tímto mezistupněm hořkosti sama smrt umírá.

Byli teď vysoko ve větrem zčeřených horách, s vlnami měsícem postříbřených stromů, ze kterých na silnici padaly spršky jehliček. Do Big Bear jim pořád zbývalo ještě asi čtyřicet kilometrů. Rose Tuckerová hovořila tak tiše, že její hlas v hluku motoru a svistotu pneumatik nebyl skoro slyšet. "Joe, vezmeš mě za ruku?"

Nebyl schopen se na ni podívat, nechtěl se na ni podívat. Neodvažoval se ani vteřinového pohledu. Zachvátila ho dětinská víra, že dokud pohledem nepotvrdí tu strašnou skutečnost, kterou slyšel v jejím hlase, bude Rose v pořádku. V naprostém pořádku. Ale pak se podíval. Byla tak maličká, zhroucená v sedadle, opřená o dveře s temenem hlavy proti oknu. Takhle musela v jejích očích vypadat 2121, když s ní prchala z Virginie. Ale ve slabém světle palubní desky byly její oči znovu tak obrovské a mocné, jako když se poprvé setkali na hřbitově. Plné soucitu a laskavosti a podivné jiskřící radosti, která ho děsila.

Hlasem, který se chvěl víc než ten její, řekl: "Už to není daleko."

"Přiliš daleko," zašeptala. "Vezmi mě za ruku."

"Sakra."

"To je v pořádku, Joe."

Rameno dálnice se rozšířilo do odpočívadla s vyhlídkou. Zastavil auto na výhledu do tmy, na tvrdé noční nebe, ledový kotouč měsíce, který jako by místo světla vrhal na zem chlad. Bylo vidět ohromnou temnou masu stromů a skály klesající do průsmyku.

Odepnul si pás, nahnul se přes řadící páku a vzal ji za ruku. Slabě mu ji stiskla.

"Ona tě potřebuje, Joe."

"Já nejsem žádný hrdina, Rose. Já nejsem nic."

"Musíš ji schovat... někam ji skrýt..."

"Rose "

"Dej jí nějaký čas... aby se její síla mohla rozvinout."

"Nejsem schopen někoho zachránit."

"Nemela jsem začít tak brzy. Přejde den, kdy... nebude tak zranitelná. Někam ji schovej... nech ji vyrůst. Ona pozná... až přijde ten pravý čas."

Její stisk začal povolovat.

Vzal její ruku do obou dlaní, pevněji držel, nechtěl ji nechat vyklouznout.

Její hlas slábl, jako by se mu vzdalovala, i když se ani nepohnula. "Otevři... otevři jí své srdce, Joe."

Její víčka se zachvěla.

"Prosím, Rose, nedělej to."

"To je v pořádku."

"Prosím, ne."

"Uvidíme se později, Joe."

"Prosím."

"Na shledanou."

A pak byl sám. Držel její malou ruku ve své, sám uprostřed noci, zatímco vítr vyhrával svou dutou pohřební píseň.

Když toho byl konečně schopen, políbil ji na čelo.

S instrukcemi, které mu Rose dala, našel to místo snadno. Chata nebyla ani ve městě Big Bear, ani na okraji jezera, ale na severních svazích hor, ukrytá mezi borovicemi a břízkami. Popraskaná asfaltová silnice plná výmolů se změnila na prašnou cestu, na jejímž konci stál malý bílý dům z prken s šindelovou střechou.

Vedle chaty parkoval zelený džíp wagoon, vedle kterého se postavil Joe.

Chata se pyšnila velkou vysutou verandou, na které stály bok po boku tři houpací židle s rákosovými opěradly. U zábradlí stál hezký, vysoký černý muž s atletickou postavou. Na ebenovou kůži mu dopadalo měděné zbarvené světlo dvou holých žárovek zavěšených pod stříškou terasy.

Holčička čekala na vrcholu schůdků vedoucích z příjezdové cesty na terasu. Měla plavé vlasy a mohlo jí být tak šest let.

Joe vytáhl zpod sedadla pistoli, kterou vzal bělovlasému vypravěči po rvačce na pláži. Když vystupoval z auta, zastrčil si zbraň za pásek u kalhot.

Vítr ječel a hvízdal v jehlicovitých zubech borovic.

Došel k patě schodiště.

Dítě sestoupilo po dvou ze čtyř schodů. Upřeně se dívalo za Joeovu hlavu, na ford. Věděla, co se stalo.

Černý muž na verandě se rozplakal.

Holčička promluvila. Bylo to poprvé po víc než roce, od chvíle před Ealingovic farmou, když řekla Rose, že se chce jmenovat Nina. Zírala na auto a tenkým, tichým hláskem řekla jen jediné slovo: "Mami."

Její vlasy měly stejný odstín jako vlasy Niny. Byla i stejně drobná jako ona. Ale její oči nebyly šedé jako Nininy, a ať se Joe snažil uvidět v ní svoji dceru sebevíc, nedokázal sám sebe oklamat.

Ale přesto se stal znovu obětí hledacího reflexu a snažil se vrátit to, co navždy ztratil.

Měsíc nad jejich hlavami byl zloděj. Nezářil vlastním světlem, ale slabým odrazem slunce. A tahle dívka byla zrovna taková zlodějka nebyla to Nina, ale její odlesk. Nevyzařovala jasné světlo jako jeho dcera, ale svítila bledým plamínkem. Ať už to byl jen laboratorně vyrobený mutant nebo skutečná naděje světa, Joe ji nenáviděl. A zároveň nenáviděl sám sebe za to, že ji nenávidí. Ale stejně ji nenáviděl.

Kapitola 17.

Okny chaty zlobně profukoval vítr a uvnitř to bylo cítit borovicí, prachem a sazemí, které pokrývaly cihlové zdi velkého krbu a zbyly tu zřejmě po útulných večerech minulé zimy.

Dráty, které přiváděly do domu elektřinu, byly prověšené a pohupovaly se ve větru. Chvillemi s plesknutím udeřily o dům a světla se rozblíkala. Každé to zachvění Joeovi připomnělo pulsující světla v Delmanovic domě a po kůži mu přešel mráz.

Chata patřila tomu vysokému černochovi, který se na verandě rozplakal.

Byl to Louis Tucker, Mahaliin bratr, který se před osmnácti lety s Rose rozvedl, když se prokázalo, že nemůže mít děti. Vyhledala ho ve své nejčernější hodině. A bylo jasné, že i po všech těch letech Louis ještě Rosu miloval, i když měl manželku a děti, které tolik chtěl.

"Jestli skutečně věříte tomu, že není mrtvá a že se jen přestěhovala jinam," řekl chladně Joe, "proč pro ni pláčete?"

"Pláču kvůli sobě," řekl Louis. "Je pryč a budu muset dlouho čekat, než ji zase uvidím."

V předním pokoji stály hned vedle dveří dva kufry. Byly v nich všechny věci, které patřily děcku.

Seděla u okna a dál zírala na ford. Zahalena ve svém zármutku jako ve smutečních šatech.

"Mám strach," řekl Louis. "Rose chtěla tady nahoře s Ninou zůstat, ale myslím, že to už není bezpečné. Ani se mi tomu nechce věřit ale možná že mě vyšťárali, ještě než jsem s Ninou stačil vypadnout. Po cestě jsem za námi párkrát zahlédl nějaký auto, myslím, že bylo pořád stejný. Potom ale zmizelo."

"Nemuseli jet za vámi. S jejich vybavením vás můžou sledovat na kilometry daleko."

"A potom, zrovna když jste se objevil na cestě, jsem měl pocit, že slyším helikoptéru. Proto jsem vyšel na verandu. Ale nevím, takhle vysoko v horách - a v tomhle větru?"

"Měli byste odtud raději zmizet," souhlasil Joe.

Vítr znovu hodil elektrickým vedením o stěnu domu. Louis přecházel ke krbu a zpátky a tiskl si ruku na čelo. Snažil se vypudit z mysli ztrátu Rose a vymyslet, co by měli podniknout. "Myslel jsem, že vy a Rose... že si ji vy dva odvezete s sebou. A jestli po mně jdou, nebyla by ve větším bezpečí s vámi?"

"Jestli po vás jdou, tak tu ani jeden z nás není v bezpečí," řekl Joe. "Potom jsme ztraceni."

Dráty narazily o dům, světla pohasla a rozzářila se. Louis přistoupil ke krbu a z předložky zvedl plynové zapalovací baterky.

Dívka se otočila od okna s rozšířenými očima a řekla: "Ne."

Louis Tucker zmáčkl tlačítko a z dlouhého krku zapalovací vyšlehl modrý oheň. Se smíchem si zapálil vlasy a košili.

"Nino!" vykřikl Joe.

Dívka k němu přiběhla.

Pokojem se nesl zápach seškvařených vlasů.

Louis, s hořící hlavou, jim zastoupil dveře.

Joe vytáhl z opasku pistoli, namířil ale nebyl schopen zmáčknout spoušť. Muž, který teď proti němu stál, nebyl skutečný Louis Tucker. Byl to ten chlapec, který sem dosáhl z Virginie na vzdálenost šesti tisíc kilometrů. A žádná šance, že by se Louis znovu zmocnil vlády nad svým tělem a přežil tuhle noc, neexistovala. A přesto Joe s výstřelem váhal. Věděl, že jakmile bude Louis mrtvý, chlapec se vrhne na někoho jiného.

Dívka byla pravděpodobně nedotknutelná. Byla schopna se ochránit svou vlastní paranormální mocí. Takže by chlapec musel použít Joea a zbraň, kterou drží v ruce. Donutil by ho střelit dívku do hlavy.

"To je legrace," řekl chlapec Louisovým hlasem. Vlasy mu už shořely, uši zuhelnatěly a popraskaly a čelo a tváře mu pokrývaly puchýře. "Legrace," řekl. Očividně si jízdu v těle Louise Tuckera užíval. Pořád ještě blokoval dveře vedoucí na verandu.

Možná že v okamžiku největšího nebezpečí byla Nina schopna katapultovat se do té jasné modři, jako to udělala těsně před tím, než se letadlo zarylo do louky. Možná že kulky, které by na ni vypálil, by jen prošly vzduchem, na místě, kde předtím stála. Jenomže, co když ještě není v úplné kondici a není schopna udělat tak namáhavý úkon? A nebo by se tím vyčerpala k smrti?

"Běž zadem ven!" Křičel Joe. "Utíkej!"

Nina proběhla dveřmi mezi přední místností a kuchyní do zadní části chaty.

Joe couval za ní, pistoli pořád mířil na hořícího muže, i když ji nehodlal použít.

Jeho jediná naděje byla v tom, že chlapec bude mít takovou "legraci", že je nechá uniknout z chaty ven na otevřené prostranství, kde je jeho schopnost dálkového ovládání i vidění, podle Rose, značně omezena. Ale kdyby teď pustil hračku jménem "Louis Tucker", byl by ve zlomku vteřiny uvnitř Joeovy hlavy.

Oheň se už rozšířil po rukávech košile a dolů po kalhotách. Chlapec odhodil plynový zapalovač, řekl: "Jů, je," a pustil se za nimi.

Joe si až moc dobře pamatoval na dotek ledově chladné jehly, která jako by mu pronikala vrcholem páteře, když včera večer jenom o vlasek vyvázl z Delmanovic domu. Tahle dobovačná energie ho děsila víc než objetí ohnivých paží motajícího se strašidla.

Rychle vycouval do kuchyně a zabouchl za sebou dveře. Stejně to bylo k ničemu, protože žádné dveře ani zeď, ani ocelová stěna, nic nemohlo chlapce zastavit ve chvíli, kdy opustí Louisovo tělo a stane se nehmotným.

Nina vyklouzla zadními dveřmi chaty. Dovnitř se kolem ní prosmýkl vítr jako smečka vlků.

Joe za ní vyběhl do tmy a v tu chvíli slyšel, jak se dveře z obývacího pokoje do kuchyně s třeskutím otevřely.

Za chatkou byl malý hliněný dvorek s trsy divoce rostoucí trávy. Vzduchem poletovala spousta větrem urvaného listí, jehličí a špíny. Na pozadí piknikového stolu z červené borovice a čtyř dřevěných židlí se zvedala hradba lesa.

Nina už byla skoro u stromů. Běžela z plných sil. Krátké nožičky kmitaly, tenisky pleskaly o tvrdou zem. Prodrala se vysokým plevellem na okraji lesa a zmizela v šeru mezi borovicemi a břízkami.

Joe měl hrozný strach, že dívku v lese ztratí, skoro tak velký jako z chlapce v hořícím muži. Sprintoval mezi stromy, křičel její jméno. Jednu ruku měl napřaženou vzhůru, aby ho nešlehalo do očí nízko rostoucí větvičky.

Ve tmě za jeho zády se ozýval hlas Louise Tuckera, značně poškozený ohněm, který se už rozšířil na jeho rty, ale stále ještě rozeznatelný. Prozpěvoval slova dětské hry: "Už jdu, už jdu, před pikolou za pikolou, nikdo nesmí stát, nebo nebudu hrát, už jdu, už jdu!"

Úzkou světlinou mezi stromy teď dopadla záplava měsíčních paprsků a Joe najednou spatřil čepičku světlých vlasů, bledou zář, odlesk odlesku, jen asi šest nebo osm metrů vpravo před ním. Zakopl o shnilý pařez, uklouzl po něčem slizkém, vyrovnal rovnováhu, proběhl pichlavým roštím, které mu sahalo k pasu, a zjistil, že Nina objevila ušlapaný a čistý chodníček srnčí stezky.

Když dívku dostihl, zdálo se, jako by se temnota kolem nich rozsvětlila. Po kmenech stromů šplhali oranžoví salamandři

a tloukli ocase do lesklých větví smrků a borovic.

Joe se otočil a uviděl, že asi třicet metrů za nimi stojí posedlé tělo Louise Tuckera. Od paty až k temeni byl v jednom plameni, ale dosud na nohou, potácel se a motal lesem, smýkal sebou od stromu ke stromu. Dvacet metrů. Klopýtal po koberci ze suchého jehličí, který mu v patách vzplanul a stejně tak i vysušená tráva a stromy. Patnáct metrů. Vitr k nim zaval pach spáleného masa. Chlapec radostně pokřikoval, ale chrčivým slovům se nedalo rozumět.

Joe chytil pistoli oběma rukama, ale stejně se třásl. Vystřelil jednou, dvakrát, čtyřikrát, šestkrát. Alespoň čtyři náboje musely to hořící strašidlo trefit. Zapotácelo se, padlo na záda a už se nehýbalo. Ani se nekroutilo. Zabil ho oheň a výstřely.

Louis Tucker už nebyl živou bytostí, ale hořícím tělem. Tělo už nevlastnilo mysl, kterou by si chlapec mohl osedlat a trýznit.

Kam teď?

Joe se obrátil k Nině a najednou ucítil ten známý ledový tlak vzadu na krku. Naléhavé to pronikalo hloub. Nebylo to tak ostré jako v Delmanovic domě, snad to bylo tím, že chlapcova síla byla tady venku oslabena. Ale psychická injekce ještě nebyla otupená natolik, aby se nedala použít. Píchala a bodala.

Joe zaječel.

Dívka ho vzala za ruku.

Ledová moc z něj vytrhla drápy a ulétla, jako by to byl netopýr.

Joe se zapotácel a rukou se chytil za zátylek. Byl si jistý, že tam má tržnou, krvácející ránu, ale neměl. I jeho mysl vyvázla bez porušení.

Ninin dotyk ho před posedlostí ochránil.

S poplašným výkřikem najednou z vysoké větve stromu vyrazil jestřáb a střemhlav se snesl na dívku. Drápal ji po hlavě, kloval do kůže, tloukl křídly a klapal zobákem. Zaječela a zakryla si rukama obličej. Joe útočnicka jednou rukou udeřil. Poblázněný pták vyletěl nahoru a pryč. Ale nebyl to samozřejmě obyčejný pták a nebyl poblázněný jen větrem a vířivým ohněm, který za jejich zády rychle polykal les.

Už tu byl s divokým jekem znovu. Poslední hostitel návštěvy z Virginie. Kmitl se měsíčním světlem jako šipka, se zobákem ostrým a nebezpečným jako hrot dýky. Byl příliš rychlý, než aby se na něj dalo zamířit.

Joe pustil pistoli, padl na kolena a přitáhl si dívku k tělu, aby ji ochránil. Přitiskl si její obličej k hrudi. Pták se chtěl dostat k jejím očím, vyklovat jí oči. Klov, klov, klov, proklovat se nechráněnými očními důlky k drahocennému mozku.

Poruší jí mozek a nic ji už nezachrání. Vytrhne jí tu její jedinečnost přímo z šedé hmoty a nechají tu pak ležet v křečích.

Jestřáb udeřil, zaťal jeden dráp do rukávu Joeovy bundy. I skrze manšestr mu probodl kůži na předloktí. Druhým drápem se zasekl do Nininých světlých vlasů. Tloukl křídly, kloval ji do hlavy a zuřil, že nemůže k jejímu obličejí. Ted' klovnul Joea do ruky a snažil se ji odstranit. Přitom se pevně držel bundy a vlasů. Ne, nenechá se odehnat. Kloval a kloval, ted' do jeho obličejí. Roztrhl mu tvář. Ježíši! Projela jím bolest jako plamen. Musí ho chytit. Zastavit. Rozdrtit. Klov, hlava jako šipka, krvavý zobák, klov. Ted' to bylo obočí, přímo nad pravým okem. Na příštím pokus ho chtěl určitě oslepit. Popadl ho do ruky. Drápy mu rvaly rukáv a zápěstí, křídla mu bila do obličejí a natažená hlava před ním šermovala zobákem. Stále ho držel. Zahnutý žlutý zobák klapal centimetr od oslepující rány, korálkovité oči zuřivě plály a odrážely se v nich červené ohně. Zmáčkni ho! Jestřábovo srdce divoce tlouklo v nemilosrdné dlaní. Vymáčkni z něho život! Kostí měl tenké a duté, aby mohl lehce a elegantně létat. Ale snadno se lámaly. Joe cítil, jak mu praská hrudník a zahodil ho daleko od dívky. Pak sledoval, jak se pták vleče po srnčí stezce, chromý, ale ještě živý. Slabounce pleskal křídly, ale k nočnímu nebi se vznést nedokázal.

Joe Nině shrnul zacuchané vlasy z obličejí. Byla v pořádku. Oči jí nezasáhl. Vlastně byla úplně bez škrábnutí a v Joeovi se vzdmula pýcha, že ji před jestřábem uchránil.

Z rozseklého obočí mu kolem oka stékala krev, hromadila se v koutku oka a mlžila mu pohled. Krvácela i rána na tváři a poklovaná a pálicí ruka, i podrápané zápěstí.

Sebral pistoli, zajistil ji a zastrčil zpátky za opasek.

Z okolních lesů se ozvalo zaskučení vyděšeného zvířete a náhle umlklo, jako když utne. Pak proťal noc ostrý výkřik, který se rozlehl po úbočí hory. Něco se blížilo.

Možná že chlapec za ten rok, kdy byla Rose na útěku, udělal pokroky a byl ted' schopen ovládat své oběti i venku. A nebo se jeho jednotná psychická síla vyčerpává jako teplo z kamene, jak to popsala Rose, ale nevypřehává zase tak rychle, aby útok skončil najednou. V bouřlivém větru a hučení ohně v síle rychlého vlaku Joe nemohl určit, odkud se výkřik ozval. A ted' se k nim chlapec, v těle nového hostitele, odněkud tiše plíží.

Joe zvedl dívku z cestičky a vzal ji do náručí. Museli postupovat dál, dokud má ještě energii, bude rychlejší, když ji ponese, než když ji povede za ruku.

Byla tak maličká. Úplně mu nahňalo strach, jak byla malá, skoro tak křehká jako duté kosti jestřába. Přitiskla se k němu. Pokusil se na ni usmát, ale v pekelném, vyšlehujícím světle ohně ji musely jeho planoucí oči a křečovitý škleb spíš vyděsit, než uchlácholit.

Nové vtělení toho šíleného chlapce nebylo jediné nebezpečí, kterému museli čelit. Výbušný vítr Svaté Anny vrhal přes úbočí hory zářivé hadry, prostěradla, planoucí plachty ohně. Borovice vyschlé po dlouhém létě bez dešťů, s kůrou nasáklou smolou, vybuchovaly plamenem, jako by byly polité benzinem.

Cesta k chatě byla odříznuta nejméně třisetmetrovou hradbou ohně. Nemohli plamen obejít a dostat se za něj. Směrem dozadu se šířil rychle, mnohem rychleji, než byli schopni prodrat se terénem plným křoví a výmolů.

Oheň se k nim zároveň rychle přibližoval. Joe stál s Ninou v náručí a ohromeně zíral na vysokou zeď ohně. Došlo mu, že nemají na vybranou, musí tam auto nechat. Musí se z hor dostat pěšky.

S horkým zasyčením se plameny rozvířené a hnané větrem rozběhly mezi vrcholky stromů přímo nad jejich hlavami. Vypadalo to jako smrtící výbuch nějaké plazmatické zbraně budoucnosti. Špičky borovic vzplály a spustily ohnivý déšť jehličí a šišek, který zapaloval větve pod nimi a všechno, co jim přišlo do cesty. Joe a Nina se ocitli v ohnivém tunelu.

Pospíchal s dívkou v náruči po srnčí stezce, pryč od chaty, a hlavou mu táhly historky o lidech chycených v hořící kalifornské buši, kterým se nepodařilo utéct a někdy, při zvlášť silném větru, ani ujet.

Možná že se plameny v husté změti stromů nemohly šířit tak rychle jako ve vyschlé buši. Ale možná že borovice hoří ještě lépe než mesquite, manzanita a tráva.

Jen co unikli z hořícího tunelu, rozvinuly se po nebi před nimi další zčeřené vlny ohně, které znovu zažehly vrcholky stromů přímo před nimi. Hořící jehličí se hemžilo jak hejno včel a Joe měl strach, aby jemu a Nině nechytly vlasy nebo oblečení. Tunel se před nimi prodlužoval stejnou rychlostí, jakou byl Joe schopen běžet.

Teď ho zasáhl kouř. Se silicím ohněm vznikala vítr, který ještě posílil Svatou Annu, a společně pracovali na přípravě ohnivě bouře. Žhavá vichřice před sebou po srnčí stezce hnala cáry kouře a pak dusivá oblaka.

Stezka začala šplhat do kopce. Stoupání nebylo velké, ale Joe se, nečekaně brzy, zadýchal. V neuvěřitelném vedru z něj prýštily oceány potu. Lapal po dechu a polykal přitom ostrý kouř a mastné saze. Dusil se, zalykal a plival husté, kyselé sliny s chutí ohně a zoufale k sobě tiskl Ninu. Tak se vydrápali na hřeben.

Pistole za pasem se mu zarývala při běhu do břicha. Bolelo to. Kdyby mohl Ninu držet jen jednou rukou, mohl by druhou pistolí vytrhnout a zahodit. Ale měl strach, že je příliš slabý na to, aby ji udržel jednou rukou, a že by ji mohl upustit. Raději to ocelové bodání vydržel.

Překonal úzký hřeben a začal sestupovat na druhé straně kopce. Zdálo se, že tu vítr fouká mnohem slaběji. Plameny se už sice přes temeno přehouply, ale postup požáru se zpomalil natolik, že mohl Joe předběhnout dokonce i kouř. Když se konečně nadechl čistého, chladného vzduchu, záupěl úlevou.

Joe daleko překonával svoji normální výdrž. Kdyby mu panika nezvýšila hladinu adrenalinu, určitě by už před vrcholem zkolaboval. Svaly na nohou ho bolely a ruce ho pod vahou dívky tížily jako z olova. Ale dosud nebyli v bezpečí, a tak běžel dál, škobrtal, motal se a mrkal, aby vyhnal z palčivých očí slzy únavy. Postupoval dopředu - dokud se na něj zezadu nevrhnul vrčící kojot. Divoce ho kousal do zad, ale do čelistí se mu podařilo chytit jen záhyby manšestrové bundy.

Joe pod zuřivým nárazem třiceti nebo čtyřiceti kil zavravoral. Málem padl obličejem na stezku a zalehl Ninu. Naštěstí váha kojota, který se na něj zavěsil, fungovala jako protiváha k Nině a Joe zůstal stát.

Bunda povolila a kojot spadl na zem.

Joe sklouznutím zastavil, položil Ninu na zem, otočil se k dravci a vytáhl pistolí. Děkoval bohu, že ji předtím nevyhodil. Kojot, zezadu ozářený hranicí ohně, začal bojovat. Vypadal jako vlk, ale byl hubenější, s většíma ušima, užším čumákem a roztaženou černou tlamou. Cenil tesáky a nahaněl větší strach než vlk. Hlavně proto, že se mu v lebce stočil jako had duch toho chlapce. Oči mu žlutě planuly.

Joe zmáčkl spoušť, ale zbraň nevystřelila. Vzpomněl si, že ji zajistil.

Kojot kolem něj poskakoval, nízko při zemi, rychle a ostražitě a rafal mu po kotnících. Joe ustupoval a poskakoval, aby se vyhnul zubům. Přitom odjistil pistolí.

Zvíře litalo kolem, vrčelo a rafalo, z tlamy mu stříkala pěna. Zuby projely jeho pravým lýtkem.

Vykřikl bolestí a otočil se. Snažil se tu prokletou věc zastřelit, ale ona se otáčela s ním a dál mu rvala maso z lýtky, až si myslel, že omdlí jiskřivou bolestí, která mu vystřelovala nohou nahoru až do boku jako řada elektrických šoků.

Najednou toho kojota nechal. Stáhl se, jako by ho popadl zmatek a strach.

Joe se vrhl ke zvířeti, proklínal ho a mířil na něj pistolí.

Ale kojot ztratil bojovnou náladu. Kňučel a rozhlížel se kolem, jako by nic nechápal. Joe, s prstem na spoušti, zaváhal.

Kojot zvrátil hlavu, zadíval se na lesklý měsíc a znovu zakňučel. Potom vzhlédl k hřebenu hory.

Oheň už byl jen asi sto metrů od nich. Vítr najednou zrychlil a plameny v prudkém poryvu vyšlehly výš.

Kojot ztuhl a nastražil uši. A když oheň zaplápolal podruhé, prosvištělo zvíře kolem Joea a Niny, jako by tam ani nebyli, a zmizelo ve svahu údolí pod nimi.

Konečně byl chlapec poražen vyčerpávající rozlehlostí otevřeného prostoru. Ztratil moc nad zvířetem a Joe cítil, že už se ve vzduchu nevznáší nic děsivého.

Ohnivá bouře je znovu dostihla. Valily se na ně oslepující vlny plamenů, ničivý příliv si probíjovaval cestu lesem.

S prokousnutou nohou Joe kulhal a nemohl Ninu dál nést. Ale vzala ho za ruku a společně spěchali, jak mohli nejrychleji, do tmy, která stoupala jako voda a v hlubokém údolí v sobě utápěla řady jehličnatých stromů.

Doufal, že najdou nějakou silnici. Asfaltovou, štěrkovou nebo prашnou, jakoukoli silnici, která by je vzala pryč od ohně a zavedla je do budoucnosti, ve které bude Nina v bezpečí.

Neušli ani dvě stě metrů, když se za nimi ozvalo hřmění. Joe, vyděšený, že je to další útok, se otočil a uviděl, že k nim pádí stádo srnek, které přecháží před ohněm. Proběhlo kolem nich deset, dvacet, třicet půvabných, mrštných zvířat.

Tlukot kopýtek, nastražené uši, olejově černé oči lesklé jak zrcadla, chvějící se skvrnitě boky, oblaka zvířeného světlého prachu, funění a frkání a pak byli pryč.

Joe tu stál s bušícím srdcem a ve víru pocitů, které nemohl snadno vysvětlit. Pořád ještě svíral dívčinu ruku a vydali se dál po stezce, v otiscích srnčích kopyt. Udělal asi šest kroků a pak si uvědomil, že v pokousaném lýtku necítí žádnou bolest. Ani v poklované ruce a roztrženém obličejí. Přestal krváčet.

Po cestě a potom v rozruchu mijejícího stáda ho Nina vyléčila.

Při druhém výročí havárie Mezistátní letecké linky 353 seděl Joe Carpenter na klidné Floridské pláži ve stínu palmy a pozoroval moře. Příboj tu narážel na břeh mnohem laskavěji než v Kalifornii. Oceán s tropickou leností olizoval písek a nezdál se být bezduše mechanický.

Od chvíle, kdy uprchl z plamenů na hoře Saň Bernardino, se hodně změnil. Měl delší vlasy, obarvené chemií i sluncem. Kvůli maskování si nechal narůst knír. Mnohem víc než před rokem si teď uvědomoval svoje tělo a to, jak se změnil jeho pohyby. Získal novou lehkost, půvab uvolněnosti a ztratil napětí a nahromaděný vztek z minulosti.

Všechny dokumenty měl vystavené na nové jméno: rodný list, pojišťovnickou kartu, kreditní karty, řidičský průkaz, všechno. Padělatelé z Infiniface vlastně dokumenty nefalšovali, ale pomocí počítače zmanipulovali systém tak, že vydal skutečné papíry na jména neexistujících osob.

I uvnitř se změnil a vděčil za to Nině i když dál odmítal přijmout nejvyšší dar, který by mu mohla dát. Nezměnila ho dotykem, ale svým příkladem. Byla tak laskavá a milá, tolik mu důvěřovala. Milovala život a jeho a poklidně věřila, že všechny věci jsou tak, jak mají být. Bylo jí jen šest let, ale v něčem byla prastará. Jestli byla tím, čím všichni věřili, že je, pak byla k věčnosti připoutaná pupeční šňůrou světla.

Bydleli v komunitě členů Infiniface. Těch, kteří nenosili roucha a neholili si hlavy. Velký dům stál kousek od pláže a v kteroukoli denní dobu ho naplňoval tichý klapot počítačových klávesnic. Za týden nebo dva pocestuje Joe s Ninou dál, do jiné skupiny, aby jí přinesli dar, kterým vládne jen tohle jediné dítě. Za pár let, až se její síla utuží a nebude tak zranitelná, přijde čas, kdy se ukáže světu.

Ted, při výročí jejich smrti, za ním přišla na pláž. Věděl, že přijde. Sedla si vedle něj pod lehce se pohupující palmu. Vlasy jí zhnědly. Měla na sobě růžové šortky a bílé tričko s kačerem Donaldem. Vypadala jako kterékoli šestileté dítě na planetě. Skrčila nohy a objala si kolena rukama. Chvilí neříkala nic.

Pozorovali, jak se pláží pohybuje velký dlouhonohý krab. Našel si útočiště, zahrabal se a zmizel.

Nakonec řekla: "Proč nechceš otevřít svoje srdce?"

"Otevřu, až přijde ten pravý čas."

"Kdy přijde ten pravý čas?"

"Až se naučím skoncovat s nenávisť." "

"Koho nenávidíš?"

"Dlouho jsem nenáviděl tebe."

"Protože nejsem tvoje Nina."

"Ale teď už to přešlo."

"Já vím."

"Nenávidím sebe."

"Proč?"

"Za to, že se tak bojím."

"Ty se ničeho nebojíš."

Usmál se: "Bojím se k smrti toho, co mi můžeš ukázat."

"Proč?"

"Svět je tak krutý. Všechno je tak těžké. Jestli je Bůh, tak mučil tátu nemocemi a brzy si ho vzal. Vzal si Michelle, moji Chrissie a moji Ninu. Dovolil, aby zemřela Rose."

"Tohle je jen úsek cesty."

"Ale hodně ošklivej."

Chvilí mlčela.

Moře proti písku šeptalo, krab se pohnul, vystrčil oči na stopkách, aby obhlédl situaci, a rozhodl se vydat na další cestu."

Nina vstala a přešla po písku ke krabovi. Normálně jsou tahle zvířátka plachá, a jakmile se k nim někdo přiblíží, utečou. Ale tenhle se neběžel schovat. Pozoroval Ninu, která si k němu klekla a prohlížela si ho. Pohladila ho po krunýři. Dotkla se jednoho z klepet, a krab ji neštípнул.

Joe to sledoval a divil se.

Dívka se vrátila, znovu se posadila a krab zmizel v písku.

Řekla: "Jestli je svět tak krutý, můžeš mi pomoci ho zlepšit. A jestli to po nás chce Bůh, tak zase tak moc krutý není."

Joe na její narážku neodpověděl.

Moře bylo měňavě modré, neviditelným švem spojené s nebem, které se klenulo nad ním.

"Prosím," řekla, "prosím, tatínku, vezmi mě za ruku."

Nikdy předtím mu neřekla tatínku. Když to slovo uslyšel, sevřela se mu hrud'

Podíval se do jejích ametystových očí a přál si, aby byly šedé jako jeho vlastní. Ale nebyly. Vyvázla s ním z větru a ohně, ze tmy a hrůzy. Asi byl skutečně jejím otcem, tak jako Rose Tuckerová byla její matkou.

Vzal ji za ruku.

V tu chvíli už nebyl na pláži na Floridě, ale v modrém jasu. S Michelle, Chrissie a Ninou. Neviděl, jaké světy za tímhle našim čekají, ale nepochyboval o tom, že existují, a jejich podivnost mu naháněla strach, ale zároveň naplňovala srdce lehkostí.

Pochopil, že věčný život není jen článkem víry, ale přírodním zákonem s platností kteréhokoli fyzikálního zákona.

Universum je stvořeno efektivně. Hmota se stává energií, jedna forma energie se mění v druhou. Rovnováha je stále v pohybu, ale universum je zavřený systém, z kterého se žádná hmotná částice nebo energetická vlna nikdy neztratí.

Příroda nejenže nesnáší plýtvání, ona ho zakazuje. Lidská mysl a lidský duch, v jejich nejušlechtlejší formě, mohou

přeměnit hmotný svět k lepšímu. Můžeme dokonce změnit lidskou danost. Pozvednout se ze stavu prvotního strachu, ve kterém jsme žili v jeskyních a třáslí se při pohledu na měsíc, na úroveň, ze které můžeme pohlížet na věčnost a doufat, že jednou porozumíme Božímu dílu. Světlo se vlastní vůlí na kámen nezmění a kámen sám ze sebe katedrálu nepostaví. Jen lidský duch může jednat podle svojí vůle a vědomě sám sebe změnit. V celé přírodě není jedině lidský duch vydán na milost a nemilost vnějších sil, a proto je nejvyšší a nejcennější formou energie. Na nějakou dobu se duch může stát tělem, ale když tato fáze její existence skončí, stává se znovu netělesným duchem.

Když se Joe vrátil z modrého jasu, chvíli seděl s očima zavřenýma a třásl se. Pohřbil se hluboko do nově objevené pravdy, stejně jako se předtím krab zahrabal do písku.

Za chvíli otevřel oči.

Jeho dcera se na něj usmívala. Měla ametystové oči, ne šedivé. Ani její rysy nepřipomínaly tu druhou Ninu, kterou tak hluboce miloval. Ale přesto už se mu nezdála být tím bledým plamenem a Joe se podivil, jak jen mohl dovolit, aby mu hněv zastřel oči. Jak mohl nevidět, čím skutečně je. Tím zářícím světlem, jasným, až mu oči přecházely. Stejně jako jeho Nina - jako my všichni.

VĚNOVÁNO PAMÁTCE RAYE MOČKA,

mého strýce, který už dávno odešel na lepší svět.

Když jsem se v dětství trápil a zoufal si, byl jsi to Ty, kdo mě svou slušností, laskavostí a dobrou náladou naučil všemu, co jsem potřeboval znát. O tom, jaký by člověk měl být.

Nakladatelství: IKAR, 2001

Copyright (c) Dean R. Koontz, 1997

Přeložila Magdaléna Platzová